

Đoàn Lữ Hành Đầy Năng

Contents

Đoàn Lữ Hành Đầy Năng	2
1. Chương 1: Nữ Vương Mím Cười Và Hoàng Tử Bão Tố	2
2. Chương 2: Nữ Vương Mím Cười Và Hoàng Tử Bão Tố	7
3. Chương 3: Nữ Vương Mím Cười Và Hoàng Tử Bão Tố	12
4. Chương 4: Tín Ngưỡng Của Biển	17
5. Chương 5: Tín Ngưỡng Của Biển	22
6. Chương 6: Tín Ngưỡng Của Biển	25
7. Chương 7: Ý Nghĩa Của Lữ Hành	32
8. Chương 8: Ý Nghĩa Của Lữ Hành	36
9. Chương 9: Ý Tưởng Mới	42
10. Chương 10: Lang Thang Trên Great Ocean Road	49
11. Chương 11: Lang Thang Trên Great Ocean Road	54
12. Chương 12: Lang Thang Trên Great Ocean Road	60
13. Chương 13: Tàu Ngầm Màu Vàng	64
14. Chương 14: Tàu Ngầm Màu Vàng	71
15. Chương 15: Tàu Ngầm Màu Vàng	76
16. Chương 16: Ai Cũng Muốn Làm Người Du Hành Thời Gian	82
17. Chương 17: Ai Cũng Muốn Làm Người Du Hành Thời Gian	86
18. Chương 18: Ai Cũng Muốn Làm Người Du Hành Thời Gian	93
19. Chương 19: Giác Mộng Năm 17 Tuổi	99
20. Chương 20: Giác Mộng Năm 17 Tuổi	104
21. Chương 21: Giác Mộng Năm 17 Tuổi	109
22. Chương 22: Chúng Ta Đã Định Đi Theo Bước Chân Của Thời Gian	116
23. Chương 23: Chúng Ta Đã Định Đi Theo Bước Chân Của Thời Gian	122
24. Chương 24: Chúng Ta Đã Định Đi Theo Bước Chân Của Thời Gian	126
25. Chương 25: Sự Vâng Lời	134
26. Chương 26: Sự Vâng Lời	139
27. Chương 27: Sự Vâng Lời	147
28. Chương 28: Bố Em	153
29. Chương 29: Bố Em	158
30. Chương 30: Bố Em	163
31. Chương 31: Lộ Trình	168
32. Chương 32: Lộ Trình	174
33. Chương 33: Lộ Trình	179
34. Chương 34:	185
35. Chương 35:	189
36. Chương 36:	194
37. Chương 37:	198

Đoàn Lữ Hành Đầy Năng

Giới thiệu

Ý nghĩa của lữ hành là gì? Tri Kiều đã hỏi Chu Diễm hơn một lần, nhưng anh lại không trả lời. Rất

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doan-lu-hanh-day-nang>

1. Chương 1: Nữ Vương Mỉm Cười Và Hoàng Tử Bảo Tố

Giọt mưa rơi trên cửa kính, sau đó dòng nước từ từ trượt xuống, tiếng mưa rơi rất lớn, gần như che đậy tất cả âm thanh ngoài cửa sổ.

Điều này làm cho Tri Kiều nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên cô và Chu Diễm gặp nhau.

Ngày đó, mưa cũng lớn như vậy, cũng bị âm thanh tí tách kia che đậy tất cả. Chu Diễm từ chiếc xe hơi cổ điển màu đen của anh bước xuống, cầm một chiếc ô thật lớn màu đỏ, cô nhìn anh, đoán rằng có lẽ anh khoảng chừng ba mươi tuổi.

Anh đi tới, lộ ra một nụ cười với cô có thể gọi là “miễn cưỡng”, sau đó nói:

“Xin chào, em là...Thái Tri Kiều phải không?”

Tri Kiều nhú mày, gật đầu, cô chưa từng gặp anh, nhưng trực giác nói với cô, chuyện người đàn ông này sắp sửa tuyên bố không phải là chuyện gì tốt.

“Tôi xin lỗi,” anh đứng thẳng trong mưa, ngón tay cầm ô trở nên hơi trắng, “Bố của em...đã mất.”

Cô sững sờ chừng nửa phút, bất giác muốn lộ ra nụ cười, nhưng mà khoé miệng làm sao cũng không muốn kéo ra. Cô nghe thấy thanh âm của mình nói: “Chuyện...khi nào?”

“Cuối tuần trước.”

Như vậy, cô suy nghĩ, cũng chính là ba ngày trước.

Ba ngày trước cô làm gì nhỉ? Ngủ? Ăn cơm? Hoặc là chẳng làm gì? Cô cũng không nhớ rõ.

Nhưng ngay lúc bất tri bất giác, trong khoảnh khắc định mệnh, bố của cô đã nhắm mắt lại, rời khỏi thế giới này, vĩnh viễn không trở về.

“Tôi biết rồi.” Cô dùng vẻ kiên cường đến chính mình cũng kinh ngạc mà đối mặt với người đàn ông mang theo một tia u buồn trong ánh mắt.

Người đàn ông nhìn cô, nhìn một lúc, bỗng nhiên lộ ra nụ cười: “...Em quả nhiên là con gái của ông Thái.”

Cô không biết vì sao người đàn ông này lại nói như vậy, bởi vì cô và bố gần như là hai người xa lạ, nhưng mà lời nói tiếp theo của anh càng làm cho cô giật mình —

“Em có bằng lòng tiếp nhận công việc của bố em không? Là ông ấy bảo tôi tới hỏi em, đây là tâm nguyện cuối cùng của ông ấy.”

...

Tiếng đập cửa dồn dập đem mạch suy nghĩ của cô trở về từ dòng hồi ức, không đợi cô kịp nói “Mời vào”, cửa đã bị mở ra. Một chàng trai đội mũ lưỡi trai tiến vào, tất cả mọi người gọi cậu ta là “Cá Mập”, trên mũ của cậu ta có in dấu hiệu đội ảo thuật, bắt đầu từ ngày đầu tiên cô quen biết cậu ta, cậu ta chưa từng cởi chiếc mũ này ra.

“Mau lên! Lão Hạ nói tán che mưa và đường ray đã dựng xong rồi.”

Cô vội vàng đi theo cậu ta xuống lầu, A Khó phụ trách ánh đèn và đạo cụ đang buộc dây thừng cố định tán che mưa, lão Hạ quay phim đã bố trí xong vị trí máy móc, đang chờ cô xác nhận.

“Có thể hạ xuống một chút không, tôi muốn bắt đầu góc độ nhìn thẳng, sau đó từ từ nâng máy lên cao.”

“Không thành vấn đề.” Lão Hạ không nói nhiều mà bắt đầu điều chỉnh.

Mưa rất lớn, mặc dù trên người không dính mưa, nhưng dưới chân đã ẩm ướt. Lúc tất cả rốt cuộc chuẩn bị sẵn sàng, Tri Kiều bỗng nhiên nhớ tới gì đó mà nhìn xung quanh hiện trường, cô cầm lấy loa, bắt đầu hô to: “Chu Diễn đâu, Chu Diễn! Có ai nhìn thấy Chu Diễn không?”

Bên tai chỉ có tiếng mưa rơi, không ai trả lời cô, làm cho cô rất muốn ném đồ đạc. Cuối cùng Cá Mập nhẹ giọng nói một câu: “Cái đó... Vừa rồi tôi đi xuống hình như thấy anh ấy ở quán cà phê đối diện...”

“Tên kia ở quán cà phê làm gì? Chẳng lẽ cậu chưa nói với anh ta sắp ‘action’ sao?” Cô tuyệt đối không che giấu tức giận của mình.

“Không biết...” Cá Mập có chút quanh co, “Hình như...đang nói chuyện với hai du khách...”

Cô cười khổ: “Chắc là ‘du khách nữ’ phải không?”

“...Vâng.”

Tri Kiều vừa định lấy di động bắt đầu bấm nút call liên tục thì có một người đàn ông bỗng nhiên xuất hiện trong màn hình máy quay phim, anh mặc áo sơ mi trắng và quần tây màu xám đậm, một tay anh chống chiếc ô màu đỏ, tay kia thì rút trong túi quần, người quay phim đã sớm ấn nút quay.

Tiếp theo, người đàn ông trong màn hình dùng tiếng nói...đặc biệt tràn đầy sức hấp dẫn riêng mà chậm rãi nói:

“Nếu bạn chưa từng cầm ô đi qua con đường sỏi cổ xưa trong sương mù dày đặc, lắng nghe tiếng mũi nhọn của đầu ô gõ trên mặt đất, như vậy bạn không coi là đã đến London. Nơi này có dòng sông Thames, cung điện Buckingham, có tu viện Westminster, còn có Big Ben... Watson trong “The Sign of Four” từng miêu tả thành phố này như vậy: hôm nay là buổi tối tháng chín, còn chưa đến bảy giờ, thời tiết âm u, sương mù dày đặc bao phủ thành phố lớn này. Trên ngã tư đường rất lầy lội, bầu trời ảm đạm xoắn mây đen khiến người ta chán nản...”

Anh ngẩng đầu, dùng ánh mắt hư vô mờ mịt nhìn không trung, cuối cùng anh cúi đầu nhìn màn ảnh, mỉm cười nói: “Nhưng hôm nay e rằng chúng ta chỉ có thể trải nghiệm ngày mưa.”

Thái Tri Kiều nhìn chằm chằm vào màn hình, Chu Diễn không nói gì, chỉ lộ ra nụ cười thần nhiên. Máy quay bỗng nhiên hướng lên trên, cô hoảng sợ, vài giây sau mới nhớ tới vừa rồi mình bảo lão Hạ muốn cuối cùng máy quay từ trên xuống, vì thế cô vội vàng nhìn màn hình rồi mới hô lên “Cắt”.

Dưới máy quay, nhân viên công tác bên cạnh bắt đầu vội vàng chuẩn bị cảnh tiếp theo, Tri Kiều gục đầu xuống lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, đôi giày da màu đen dính tí bùn làm cô nhìn không đâu ra đâu, cô ngẩng đầu, Chu Diễn đang nhìn xuống cô:

“Em xác định muốn quay trong lúc mưa lớn như vậy sao?”

“Ừm...” Mỗi lần nhìn thẳng ánh mắt của anh hồi lâu, đều khiến cô hơi khó xử.

Anh khẽ nhướn lông mày, gần như không bị phát hiện, từ chỗ sâu trong cổ họng phát ra một tiếng: “À.”

Được lắm, như là không chấp nhận, cũng không phải phản đối.

Anh ngồi xuống ghế bên cạnh cô, trên đầu bọn họ là tán che mưa được đặc biệt dựng ra, mưa rơi trên mặt ô vang lên tiếng “ào ào”. Chiếc ô đỏ trên tay anh lúc này đang lặng lẽ tựa vào một góc, giống như đang nghỉ ngơi.

Anh ngẩng đầu nhìn bầu trời, lúc này đây, ánh mắt cũng không hư vô, cũng không nhiều biểu cảm lắm, anh dùng ngữ điệu như sớm đã thành thói quen, nói: “Tôi ghét trời mưa.”

“Vì sao?”

“Không có lý do gì...chỉ là chán ghét.”

Tri Kiều quay đầu đi chỗ khác, trong lòng cười trộm.

Chu Diễm bị gọi là “hoàng tử bão tố” —— bởi vì mỗi lần anh ghi hình tiết mục, chín mươi phần đều là trời muốn mưa. Bọn họ thậm chí đã từng thử, lúc bố trí máy quay phim xong thì trời vẫn quang đãng, sau đó mưa bắt đầu rơi từ giây đầu tiên Chu Diễm xuất hiện trước màn ảnh. Trên thực tế, tiết mục này vốn tên là “Đoàn lữ hành đầy nắng”, nhưng dần dà không có đồng sự nhắc lại tên này, nếu chưa từng quay trong trời nắng, vì sao lại gọi là đoàn lữ hành đầy nắng?

“Em đang cười trộm sao?” Chu Diễm hỏi.

“Không có.” Tri Kiều quay đầu, vẻ mặt bình tĩnh.

Anh nhìn cô, cho đến khi cô nhìn không được mà dời tầm mắt, anh mới chắc chắn nói: “Em nhất định đang cười trộm.”

“Không có.” Cô không dám nhìn anh, nhưng có chết cũng mạnh miệng.

“Khẳng định có.”

“Không có.”

“Có.”

“...”

Rất nhiều lúc, Tri Kiều cảm thấy mình thực ấu trĩ —— chẳng qua chỉ là lúc ở bên cạnh Chu Diễm. Bọn họ sẽ cãi nhau như hai đứa trẻ, giận dỗi, sau đó hoà thuận. Bọn họ là người cộng tác không chịu thua lẫn nhau, là bạn bè miễn cưỡng có thể thông cảm cho nhau, nhưng bọn họ như là càng giống anh trai em gái chưa bao giờ gặp mặt.

Cái này nghe ra có phải hơi...phức tạp không?

Nhưng thực ra cũng không khó hiểu.

Chu Diễm và bố của Tri Kiều tình cảm như bố con, cô thậm chí cảm thấy Chu Diễm càng giống con của bố cô hơn. Bởi vì bọn họ cùng nhau công tác, có sở thích giống nhau, anh hiểu rõ bố con, mà cô, sau 12 tuổi thì chưa gặp qua bố mình.

“Tôi và bố em cùng nhau công tác sáu năm,” vào ngày mưa đó, lần đầu tiên Chu Diễm xuất hiện, anh nói với cô, “Ông ấy là một người rất tài ba.”

Tài ba bao nhiêu? Cô không thể nào biết, vì thế chỉ lấy nụ cười theo thói quen để trả lời.

À, đúng rồi, cô cũng có một biệt hiệu, gọi là “Nữ vương mỉm cười”, bởi vì cô luôn mỉm cười —— lúc cô không biết nên lộ ra biểu cảm gì thì cô liền mỉm cười.

“Em bằng lòng đến chứ?” Đôi mắt của Chu Diễm dường như có sức lôi cuốn kỳ lạ, “Đây là tâm nguyện của bố em.”

Thái Tri Kiều lại đồng ý, cô thậm chí còn chưa biết công việc đó ra sao mà đã đồng ý.

Chu Diễn nghe thấy câu trả lời của cô, anh dần dần cười rộ lên, sau đó, Thái Tri Kiều hiếm khi thấy Chu Diễn cười như vậy, là một nụ cười...thoả mãn.

Nhưng cô hiểu rõ ràng, sở dĩ bản thân sáng khoái mà đồng ý là bởi vì cô muốn biết: rốt cuộc là loại cuộc sống như thế nào khiến cho bố cam tâm tình nguyện vứt bỏ vợ con để đi theo đuổi?

Mưa vẫn rơi, Tri Kiều đột nhiên hỏi Chu Diễn ở bên cạnh:

“Phần sau bác sĩ Watson còn nói gì nữa?”

Anh liếc mắt nhìn cô, trả lời: “Watson nói, ‘tại ngọn đèn lập loè chiếu rọi xuống người đi đường tấp nập, vẻ mặt của bọn họ có vui mừng có ưu sầu, có tiêu tụy và phấn khởi —— trong đó còn có những câu chuyện vô cùng quái đản và kỳ dị, dường như cả đời nhân loại, từ tối tăm đi vào ánh sáng, lại từ ánh sáng trở về tối tăm.’”

Cô cười khò: “Em còn nhớ anh từng nói lúc học ngữ văn, anh luôn không đủ điểm, nhưng vì sao lại nhớ rõ nhiều câu khó hiểu như vậy?”

“À, bởi vì tôi đem tất cả thời gian học ngữ văn dùng để đọc tiểu thuyết.”

“Nhưng mà anh không cảm thấy Watson đa sầu đa cảm lắm sao? Cái gì ‘từ tối tăm đi vào ánh sáng, lại từ ánh sáng trở về tối tăm’, cũng không phải ‘Oliver Twist’.” Cô nhún vai.

“Có người nói rằng cả truyện Sherlock Holmes không phải hấp dẫn ở chỗ suy luận của Sherlock Holmes, mà là tình bạn vĩ đại giữa Sherlock Holmes và Watson, bọn họ đều rất thông minh, nhưng họ đại diện cho sự đối lập của hai mặt lý trí và cảm tính.”

“Phải không,” Thái Tri Kiều cong khoé miệng, “Em còn cho rằng tình bạn vĩ đại nhất chỉ tồn tại giữa Nôbita và Dôrêmon.”

Chu Diễn sững sốt hai giây, rồi bỗng nhiên cười khanh khách.

Tiếng cười này, Thái Tri Kiều cho rằng rất có sức cuốn hút.

Đến tối trời hết mưa, trên màn hình lớn tại quảng trường Trafalgar cách đó không xa đang phát hình buổi hoà nhạc, Tri Kiều đứng dậy đóng cửa sổ, sau đó trở lại trước bàn, tiếp tục làm bản ngân sách của cô.

Cô thay thế bố, trở thành nhà sản xuất độc lập, đồng thời cũng là người phụ trách của tiết mục lễ hành nho nhỏ này. Cái gì cô cũng phải làm, nhưng trên thực tế, cô lại cảm thấy mình chẳng hiểu gì cả.

Cô là đạo diễn, nhưng cô không có kịch bản, muốn nói giới thiệu gì đó đều do Chu Diễn quyết định, cô tùy ý để anh làm chuyện mình muốn làm trước màn ảnh, cô chỉ phụ trách nói bắt đầu và chấm dứt.

Cô không biết cái gì là máy chạy hoặc là cắt nối, cô chỉ đem ý nghĩ của mình nói cho lão Hạ, sau đó do ông ấy hoàn thành; cô không biết làm sao để dựng cảnh tượng trong cảm nhận của mình, cũng không hiểu cái gọi là chế tác hậu kỳ, nhưng A Khố biết, anh ta sẽ giúp cô thực hiện; cô càng không biết làm các loại thị thực hộ chiếu như thế nào, làm sao để đặt vé máy bay và khách sạn có thể có lời nhất, cô đem tất cả chuyện này giao cho Cá Mập. Cô hẳn là một linh hồn, nhưng cô thường hay cảm thấy trong đoàn thể này thiếu ai cũng không được, chỉ trừ cô ra.

Ba năm trước, khi vừa bước qua sinh nhật thứ 26, cô ôm tâm tư riêng mà tiến vào bên trong đoàn thể này, chưa từng nghĩ rằng mình sẽ kiên trì lâu như vậy. Bởi vì chuyện này, cô và mẹ giận đối gằn hai năm trời, cô không bao giờ làm chuyện mà mẹ phản đối, đây là lần đầu tiên, cũng là một lần bốc đồng nhất. Trước khi bắt đầu cuộc sống phiêu bạt khắp nơi này, cô là một nhân viên bình thường trong văn phòng nhỏ màu trắng tại thành phố lớn, mỗi ngày ở trong không gian ô vuông nho nhỏ làm các bảng báo cáo, chỉnh lý số liệu, nhìn qua buồn tẻ nhạt nhẽo, nhưng tràn đầy cảm giác an toàn. Cô không thể giải thích rốt cuộc là nhân tố nào trong cơ thể thúc đẩy bản thân dám buông tha cuộc sống ổn định ban đầu, dùng thời gian quý giá nhất trong cuộc đời để đi mạo hiểm.

Cô vẫn nhớ rõ câu nói kia Chu Diễn nói với cô: “Em quả nhiên là con gái của ông Thái.”

Quả nhiên? Giữa cô và bố, rốt cuộc có bao nhiêu tương tự?

“Cốc, cốc, cốc.” Có người đang gõ cửa.

Tri Kiều đành đứng dậy lần nữa, đi mở cửa.

“Tôi có thể vào không, cùng nhau uống một ly nhé?” Là Chu Diễm, anh cầm chiếc ô đỏ trong tay, vẫn mặc áo sơ mi quần tây ban sáng, chẳng qua nút áo sơ mi không biết vì sao mất đi một nút.

“Anh lại say rồi.” Tri Kiều mặt không thay đổi nói.

“Không có.” Anh cười rất âm áp, tựa như một đứa trẻ.

“Anh say rồi.” Cô không biết vì sao mình luôn tranh luận những chuyện không có ý nghĩa với anh, hơn nữa thường thường không ai thuyết phục được ai.

“Tôi nói không có...” Anh đẩy cô ra, đi thẳng vào phòng cô, sau đó định dựng chiếc ô trên bàn, sau vài lần không được, anh khó hiểu nói, “Cái chai này sao lại ngã hoài thế...”

Tri Kiều thở dài, khoanh tay: “Chu Diễm, em cảnh cáo anh, nếu anh còn dám nôn mửa trên máy tính của em nữa, em sẽ giết anh.”

Nhưng Chu Diễm không nhận lời uy hiếp của cô, ngược lại đi khắp phòng tìm ly rượu.

“Không có ly,” cô tương kế tựu kế, “Hay anh uống thẳng vào miệng đi.”

Anh “suy nghĩ” vài giây, vì thế cầm lấy cán ô bỏ vào trong miệng “uống” vào.

Thấy anh như vậy, cho dù trước đó có bao nhiêu giận dữ, vào giờ phút này, trong lòng Tri Kiều chỉ còn lại ý cười bất đắc dĩ.

“Được rồi,” cô đi lên, đoạt lấy “chai rượu” trong tay anh, sau đó để anh ngồi xuống ghế trước bàn, “Em nghĩ anh cần dùng nước lạnh lau mặt.”

Anh nhìn cô, không thể xác định anh có thật sự “nhìn” cô hay không, nhưng mà tia sáng trong mắt anh rất dịu dàng, không hề giống với Chu Diễm trước màn ảnh.

Trên thực tế, cô luôn không phân biệt rõ ràng người nào mới là anh chân chính. Nếu nói anh cởi mở, anh lại thường xuyên ở một góc của trường quay ngây người; nếu nói tính cách anh u sầu, anh lại thường mang tâm trạng lạc quan hướng về phía trước; nếu nói anh là một người đàn ông trưởng thành, anh lại vì một số việc nhỏ mà đấu võ mồm với cô; nếu nói anh ngây thơ, anh lại có khả năng chứng tỏ cơ trí và chín chắn của mình trong thời điểm khẩn cấp.

“Vì sao anh uống nhiều rượu thế?” Cô nhìn anh, nhin không được mà hỏi.

“Bởi vì...con người thỉnh thoảng cũng cần say một chút.” Câu trả lời của anh mang theo một ít “dĩ dỏm” không phù hợp với tuổi tác.

“Thật là thỉnh thoảng sao?” Cô trợn mắt.

“Thỉnh thoảng.” Hình như lúc nào anh cũng nhấn mạnh lời nói của mình.

“Nhưng mà vì sao thỉnh thoảng cần say một chút?” Vấn đề này vừa hỏi ra miệng, Tri Kiều liền cảm thấy mình rất vô vị, bởi vì đây là một vấn đề —— vốn không có đáp án chính xác!

Chu Diễm vẫn đang “nhìn” cô, sau đó vươn ngón trỏ, lắc lắc rồi chạm vào mi tâm của cô: “Bởi vì, con người không muốn vào mỗi khoảnh khắc đều sống trong hiện thực.”

Cô cũng nhìn anh, ngửi thấy mùi rượu đỏ thoang thoang trên ngón tay anh, sau đó...bỗng nhiên cô đỏ mặt.

“Em đi lấy khăn mặt.” Tri Kiều nhanh chóng xoay người đi vào phòng tắm, tiện tay cầm lấy một chiếc khăn mặt chưa sử dụng, mở vòi nước ra, hơi bối rối mà giặt khăn.

Chu Diễm là một người đàn ông khôi ngô tuấn tú, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, cô đã cho là vậy. Nhưng anh dường như có thói quen trời sinh, duy trì khoảng cách với người khác, luôn tao nhã lịch sự, chỉ có lúc uống rượu, mới có chút vẻ suồng sã, vì vậy anh với bất cứ ai cũng như gần như xa, nhưng đồng thời, loại như gần như xa này khiến người ta cảm thấy không thể đoán được anh...mà lại tràn đầy sức hấp dẫn.

Trong lúc bối rối, Tri Kiều liếc mắt nhìn gương, trong đó là chính mình xa lạ, hình như... hơi buồn cười.

Cô ngơ ngác nhìn khăn mặt trắng trong tay, rồi cục thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài, lộ ra nụ cười đặc trưng của cô đối với tấm gương, sau đó bình tĩnh trở lại.

“Này,” cô lớn tiếng nói, “Kỳ thật... vì sao anh đến tìm em? Cho dù bố em nói đó là nguyện vọng của ông ấy, anh cũng không nhất định phải hoàn thành nguyện vọng này mà để em gia nhập vào đây.”

Chu Diễm không trả lời, vì thế cô nói tiếp: “Em không biết gì cả, em vốn... vốn không có cách nào thay thế ông ấy đâu, em cảm thấy mình chính là gánh nặng của mọi người.”

Anh vẫn trầm mặc, cô tưởng rằng, có lẽ anh đang nghĩ ngợi nên trả lời vấn đề này của cô như thế nào. Nhưng trong lúc chờ đáp án, cô chợt không muốn lắng nghe câu trả lời của anh, có lẽ anh chính là người như vậy, hứa với người khác rồi thì nhất định phải hoàn thành, có lẽ cô chỉ là chờ mong điều gì đó không thực tế...

Trong bầu không khí yên lặng này, bỗng nhiên truyền đến một âm thanh xa lạ nhưng quen thuộc đối với Tri Kiều, cô đứng thẳng dậy, có một dự cảm chẳng lành bắt đầu sôi trào dưới đáy lòng — bởi vì cô biết, đó là tiếng nôn mửa của Chu Diễm.

Cô lao ra khỏi phòng tắm, Chu Diễm đang ngửa mặt lên ngã vào ghế, cô nhẹ nhàng thở ra, nhưng giây tiếp theo, khi cô đến nhìn máy tính xách tay đặt trên bàn của mình, cô không thể kiềm chế mà hét lên:

“Chu Diễm, em muốn giết anh!”

2. Chương 2: Nữ Vương Mỉm Cười Và Hoàng Tử Bảo Tổ

Sân bay Heathrow bất cứ lúc nào cũng chật ních người từ khắp thế giới, hôm nay cũng vậy không có ngoại lệ. Hàng người xếp trước quầy gửi hành lý thật sự dài, Thái Tri Kiều đeo ba lô từ vai trái đổi sang vai phải, sau đó giơ tay nhìn đồng hồ, may là cách giờ máy bay cất cánh còn một khoảng thời gian dài. Cô gái tóc vàng mắt xanh ở phía sau quầy mỉm cười ngọt ngào nhưng lại vụng về còn đang hỏi đồng sự ở quầy sát vách liên tục, Tri Kiều bắt đầu thiếu kiên nhẫn mà dùng bàn chân gỗ nhện nhàng trên mặt đất, đây là thói quen của cô, một thói quen không quá nhỏ nhả.

“Bố em không thích con gái như vậy, đây có vẻ như không có giáo dục.” Có một tiếng nói.

Cô quay đầu lại, là Chu Diễm đứng ở phía sau cô, cười như không cười mà nhìn cô. Hôm nay anh vẫn rất quý ông, áo sơ mi màu trắng sữa và quần tây cùng màu, chỉ có dây nịt và giày là màu đen. Áo khoác treo trên cánh tay, va ly hành lý đứng ngay ngắn bên cạnh anh, Tri Kiều bắt giác ngấm đôi giày vải đã hơi cũ trên chân mình — nếu như không nói, có lẽ không ai biết bọn họ cùng nhau đi.

Nhớ tới “việc không thoải mái” tối qua, Tri Kiều mấp máy môi, quay mặt sang chỗ khác làm bộ không nghe thấy.

Chu Diễm cố ý lộ người sang đây, khuôn mặt anh tuần bỗng nhiên xuất hiện trước mặt cô. Anh nheo mắt lại nhìn kỹ đôi mắt cô, dùng giọng điệu anh trai lừa gạt: “Được rồi, tôi bằng lòng đền em một máy tính khác, hoặc là em có thể trừ tiền lương của tôi.”

Cô trừng anh, cố gắng duy trì vẻ mặt không thay đổi.

Chu Diễm bắt đầu dĩ mỉm cười, nhưng là nhìn thấu cô, vừa cười vừa lắc đầu.

Tri Kiều bỗng nhiên rất muốn biết, giờ phút này ở trong mắt Chu Diễm cô là người như thế nào, cô là gì đối với anh?

Cô đoán rằng, có lẽ anh coi cô là đồng nghiệp, có lẽ là em gái, nhưng không phải là một “phụ nữ” — ý của cô là, loại “phụ nữ”... loại có thể phát sinh chút gì đó.

“Chu Diễm?” Một giọng nữ nghe ra rất tinh tế vang lên bên tai bọn họ.

Tri Kiều kéo khoé miệng, không cần quay đầu lại cũng biết là ai. Thanh âm của cô rất hay, đương nhiên, người còn đẹp hơn.

“Thang Dĩnh,” Chu Diễm nói, “Sao em lại ở đây?”

“Đừng nói nữa, em đến viết bản thảo, bài báo về lễ hành, hồng bút là trời không cho em đi du lịch, với em mà nói quả thực là ác mộng!” Người đẹp khoa trương mà đảo mắt khinh thường. Hôm nay cô mặc áo sơ mi không tay màu trắng, lộ ra cánh tay dài nhỏ mà trắng trẻo, quần jean bó sát người lại vừa vặn buộc quanh đường cong xinh đẹp.

Chu Diễm bị cô chọc cười, “Đi du lịch cũng phải cần trời cho sao?”

“Đương nhiên,” cô nói, “Ví dụ như em không thể chịu được ngồi trong cabin thời gian dài, không chịu nổi cùng các du khách từ khắp nơi trên thế giới chen chúc trong nhà bảo tàng gì đó, hay giáo đường, đương nhiên điều em không thể chịu đựng được chính là cái gọi là leo núi ngắm cảnh tại công viên quốc gia.”

Tri Kiều rũ mắt xuống nhìn đôi giày cao gót màu đỏ cao chừng 10 cm trên cặp chân của người đẹp, chờ đợi một ngày nào đó có thể nhìn thấy cảnh tượng chủ nhân của chúng nó mang chúng nó leo núi.

“Ồ, đúng rồi, chuyến bay của em sáu giờ rưỡi cất cánh, anh thì sao?”

“Thật khéo, chúng ta cùng chuyến bay.” Nụ cười của Chu Diễm có đôi khi mê chết người.

“Thật sự!” Thang Dĩnh mở to mắt, bộc lộ vẻ vui mừng.

“Có thể chứ?” Chu Diễm vươn tay trống không kia, Thang Dĩnh buông va ly hành lý trong tay, giao cho anh, nhìn qua rất tự nhiên.

Thang Dĩnh cũng quen biết lão Hạ, Cá Mập và A Khố, cô chào hỏi với bọn họ, lúc đến phiên Tri Kiều, người đẹp chỉ mỉm cười gật đầu.

Tri Kiều cười cười có lệ, quay người lại, cúi đầu nhìn áo thun không thể thấy được hình dáng gì của cơ thể trên người mình, lại nghĩ tới cô đang đeo ba lô nặng nề trên vai, trong lòng chợt không có cảm thụ. Đến lượt cô làm thủ tục đăng ký, cô gái tóc vàng mắt xanh nỗ lực mỉm cười với cô, nhưng cô lại chẳng đưa ra biểu cảm gì, nụ cười của cô gái hơi xấu hổ, nhưng vẫn cong khoé miệng làm xong thủ tục cho cô, cuối cùng còn chúc cô lên đường vui vẻ.

Cô xoay người, trong lòng có chút hối hận, con người lúc nào cũng mang áp lực ở một chỗ trút đến một chỗ khác, nhưng không nghĩ tới làm như vậy có tạo tổn thương cho người khác hay không.

Tri Kiều xoay người muốn nói một tiếng “Cám ơn” với cô gái kia, nhưng vừa ngẩng đầu thì thấy Chu Diễm và Thang Dĩnh đang đứng song song trước quầy, bộ dáng thân thiết khắng khít. Vì thế cô lại lập tức thay đổi chủ ý.”

“Được rồi,” cô bước nhanh hướng đến cửa an ninh, lăm bầm lăm bầu, “Tôi tin trong mười mấy giờ các người nhất định không buồn tẻ...”

Lúc lên máy bay, bầu trời đã dần tối, Tri Kiều nhét tai nghe vào lỗ tai, cố ý mở âm lượng lớn hơn bình thường để ngăn lại tiếng cười trong trẻo của Thang Dĩnh ở ghế sau.

Cô tựa vào trước cửa sổ, ngắm những chấm đèn ngoài cửa sổ, trong lòng suy nghĩ bố có giống cô từng vô số lần nhờ ánh trăng mà nhớ quê nhà, sau lúc cô mười hai tuổi, ông đã trải qua một cuộc sống như thế nào, vui vẻ hay là khổ sở, và...tự do mà ông muốn có đạt được hay không?

Cô nhắm mắt lại, nhanh chóng đi vào giấc ngủ. Cô mơ một giấc mộng, trong mộng cô vẫn là một cô bé mười hai tuổi, bố xách theo hành lý sắp sửa rời khỏi nhà, cô nên phải đi lên ôm lấy ông, giống như hồi bé khóc lớn để có được thứ mình muốn, yêu cầu bố đừng đi... Nhưng cô không có, cô chỉ cho ông một nụ cười thần nhiên, mặc dù ngay cả chính cô cũng cảm thấy khoé miệng cứng ngắc ghê gớm. Bố nhìn cô một cái thật sâu, sau đó xoay người trở tay đóng cửa lại, rồi bỏ đi.

“Kiều...Kiều...” Có người thấp giọng gọi cô, hơn nữa nắm bờ vai của cô.

Cô mở to mắt, phát hiện là Chu Diễm, không biết anh và Cá Mập thay đổi vị trí lúc nào, ngồi xuống bên cạnh cô.

Tri Kiều hé miệng muốn nói gì đó, nhưng cổ họng lại nghẹn lời.

“Em nằm mơ? Mơ thấy gì? Vì sao em khóc?”

Đối mặt với những câu hỏi liên tiếp của Chu Diễm, cô hơi lấy lại tinh thần. Cô ngơ ngác sờ hai má của mình, vậy mà tràn đầy nước mắt...

“Không biết,” cô bối rối, dùng lòng bàn tay lau nước mắt, mỉm cười nói, “Em cũng không biết...”

Chu Diễm nhìn cô, ánh mắt kia giống như là của một người bố hay là anh trai, có vẻ dịu dàng hiềm thấy trên mặt. Cuối cùng, anh vươn ngón cái lau giọt nước mắt cuối cùng trên mặt cô, sau đó lấy ra một chai nước khoáng, nói: “Muốn uống một chút không?”

“Không cần...”

Cô quay đầu đi chỗ khác, nhìn ngoài cửa sổ, lại phát hiện ngoại trừ ánh sáng phản chiếu thì không nhìn thấy gì cả.

Bọn người Tri Kiều và Chu Diễm chia tay ở sân bay Phố Đông, bởi vì người kia hình như “tiện đường” hơn với Thang Đình. Vợ của lão Hạ lái xe đến đó ông ta, thuận tiện đưa những người khác đến nội thành.

“Vì sao cậu và Chu Diễm đổi chỗ ngồi?” Lúc xếp hành lý ở sau xe, Tri Kiều giả vờ thờ ơ hỏi Cá Mập.

“Tên kia...” Cá Mập cắn giận trợn mắt, “Tôi vốn tưởng rằng anh ta có lòng tốt muốn làm mối cho tôi và Thang tiểu thư, đợi đến khi đổi chỗ ngồi mới biết, hoá ra sau khi Thang tiểu thư ngủ lại ngáy ầm ầm, ồn ào muốn chết...”

Cô kinh ngạc mở to mắt, nói với chính mình: đương nhiên chỉ là nguyên nhân như vậy... Bằng không thì sao, bằng không mà còn hy vọng anh ấy có nguyên nhân khác sao?

Xe chạy thẳng từ sân bay hướng đến nội thành, Tri Kiều bỗng nhiên phát hiện gần đây bầu trời của Thượng Hải hình như trước đây chưa từng xanh thế này, loại màu xanh này đã lâu cô chưa thấy — hoặc là, đã lâu cô chưa để ý tới thành phố này.

Sớm tối về đến nhà, mẹ còn chưa trở về, cô xếp hành lý xong, sau đó bắt đầu nấu bữa tối. Đồ trong tủ lạnh gần như giống như đúc với hai tuần trước khi cô ra ngoài, nguyên xi không dùng tới. Cô thở dài một hơi, xem ra mẹ lại dùng thức ăn bán bên ngoài để đối phó với dạ dày của mình.

Lúc sắp nấu cơm xong, cô nhận không được gọi điện thoại ẹ, nhận được trả lời hôm nay bận quá, có phải tăng ca đến mười giờ, cho nên bảo cô tự mình ăn, ăn xong rồi tắm rửa đi ngủ.

“Có bận cũng phải ăn bữa tối chứ.” Tri Kiều quát to với điện thoại.

“Ăn, mẹ đương nhiên sẽ ăn,” mẹ dùng giọng điệu qua quýt nói, “Một ngày ba bữa mẹ đều ăn cả.”

“Nhưng mẹ ăn gì chứ? Đều là đồ vứt đi!”

“Được rồi, đừng quát to với mẹ, mẹ đã bị những bản báo cáo kiểm tra này làm đau đầu muốn chết.”

“Mẹ có thể nhận việc ít lại không?”

“Có tiền đặt ở trước mặt con không biết đi kiếm sao?”

“Vậy mẹ cũng không cần thiết biến chính mình bận thành như thế chứ.”

“Mẹ bận? Mẹ bận là do ai tạo thành?”

Tri Kiều biết cô lại không cẩn thận mà giẫm vào mìn, vì thế vội vàng kéo ống nghe ra xa mấy cm.

“Lúc trước là ai không làm nhân viên kế toán tốt đẹp lại lo chạy đi...phải bồi thường để làm người chế tác tiết mục gì đó hả? Là ai biết rõ phòng kinh doanh không đủ nhân viên mà không nói tiếng nào chạy đi — hả?”

“Chuyện cũ lâu rồi mẹ có thể đừng lôi ra nói nữa được không...” Cô dụi mắt, cầu xin nhiều hơn là phản kháng.

“Được rồi mẹ không thèm nói với con nữa, nói điện thoại với con chẳng khác nào lãng phí thời gian quý giá của mẹ!”

“Vậy mẹ nhớ ăn tối ——” cô rút cục giành một câu dặn dò trước khi ngắt điện thoại, nhưng không biết đối phương có nghe hay không.

Tri Kiều xoay người, nhìn thấy bàn đồ ăn ba món, một nụ cười trên khoé miệng không rõ nguyên do. Mặc dù có rất nhiều chuyện không như ý người, nhưng cô vẫn nhắc nhở mình phải vui vẻ một chút, mọi việc phải hướng đến mặt tích cực. Ví dụ như bây giờ, tuy rằng mẹ không thể trở về ăn tối với cô, nhưng may là cô chỉ nấu ba món, sẽ không quá lãng phí.

Đúng vậy, may mắn...

Sáng hôm sau, Tri Kiều theo lời hẹn trước đó mà đến phòng chế tác hậu kỳ. Chế tác hậu kỳ cho bản chính cũng tốn rất nhiều thời gian, quan trọng hơn là cần máy móc và thiết bị, đối với nhà chế tác độc lập mà nói, không có tiền và tinh lực để xây dựng phòng làm việc như vậy, chỉ có thể thuê người khác sử dụng.

“Ha, lần này đi đâu?” Người phụ trách làm việc này gọi là “Tiểu Béo”, thực ra tuổi tác không nhỏ, chẳng qua mọi người luôn gọi anh ta thế này, do đó dù Tri Kiều nhỏ hơn anh ta sáu bảy tuổi, vẫn theo mọi người gọi anh ta là Tiểu Béo.

“Anh quốc.” Cô chun mũi.

“Ồ đó bây giờ nóng không?”

“Cũng tốt, mùa hè ở Anh cũng không coi là nóng, thậm chí có thể gọi là mát mẻ.”

“Vậy chắc là một chuyến du lịch rất vui nhỉ.”

Cô cười lắc ngón trỏ: “Anh đó, lúc nào cũng cho rằng chúng tôi đi chơi. Nhưng thực ra một khi ‘chơi’ biến thành công tác, sẽ không chơi vui đâu.”

Tiểu Béo sờ đầu cười ha ha, cuối cùng nói: “Đúng rồi, hôm nay chờ một chút, Phùng Giai Thụy cũng tới.”

“Ồ...” Tri Kiều gật đầu.

Trên thực tế, Phùng Giai Thụy mới là ông chủ ở đây, đồng thời cũng là người trung gian giúp cô bán tiết mục cho các đài truyền hình, anh ta chỉ mới 35 tuổi, cũng đã mở vài công ty rất có lời. Thậm chí có đôi khi Tri Kiều cảm thấy, anh ta mới là người sản xuất tiết mục này, mà cô...chỉ là người phụ.

Trên cơ bản, cắt nối và hậu kỳ đều là việc của lão Hạ và A Khố, sau khi Tri Kiều ở bên cạnh đi vài vòng thì liền ra ngoài. Cuối hành lang có mấy người đang hút thuốc, cô đi vào, mới phát hiện Phùng Giai Thụy là một người trong số đó.

“Cô đã về.” Trên mặt Phùng Giai Thụy lộ vẻ ôn hoà của ngày thường, không phải cười, cũng không phải không có biểu cảm. Lần đầu tiên Tri Kiều gặp anh ta, cảm thấy mặc dù anh ta mỉm cười nhưng là một người khó tiếp cận. Sau này sự thật chứng minh...quả là như vậy.

Phùng Giai Thụy và Chu Diễn khác nhau, người sau sẽ dùng động tác và biểu tình của anh nói rõ ràng với bạn, anh muốn duy trì một khoảng cách, Phùng Giai Thụy hoàn toàn tương phản, anh ta cho bạn cảm giác bạn đã tiếp cận anh ta không có giới hạn, nhưng trên thực tế không ai biết trong đầu anh ta thật sự suy nghĩ cái gì.

“Ừm,” Tri Kiều cười với anh ta, “Hôm qua vừa về.”

Phùng Giai Thụy nhướn lông mày: “Hôm qua vừa về, sáng đã làm hậu kỳ, xem ra các người rất chăm chỉ.”

“Đâu có...” Cô luôn có chút khó xử đối với những lời khen ngợi.

Anh ta lại hàn huyên với người bên cạnh hai câu, sau đó dập tắt thuốc, đi đến trước mặt Tri Kiều nói: “Đến văn phòng tôi nhé, tôi có chuyện muốn nói với các người.”

“Chúng tôi?” Tri Kiều ngăn người.

“Ừ, cô và Chu Diễn.”

Cô vừa định nói Chu Diễn không có tới thì người kia đã từ đầu hành lang khác đi đến, chào hỏi với bọn họ. Tri Kiều bắt ngờ, bắt đầu đoán rất cuộc Phùng Giai Thụy sẽ nói gì với bọn họ.

“Hãy nghe tôi nói,” Phùng Giai Thụy mời bọn họ vào văn phòng, đóng cửa lại, nói thẳng, “Tuần trước tôi nhận được thông báo của nhà đầu tư lớn nhất của hai người, nói rằng tạm thời huỷ bỏ nguồn tài trợ cho tiết mục.”

“Tạm thời?” Chu Diễn ngồi trên sofa, một tay chống đầu, nhíu mày.

“Khi nào tiếp tục thì còn chưa biết...”

“Nói cách khác...”

“Ừm,” Phùng Giai Thụy vẻ mặt nghiêm túc gật đầu, “Nếu hai người muốn tiếp tục quay hình tiết mục, nhất định phải tìm nhà đầu tư khác.”

Tri Kiều quả thực sợ ngây người, ba năm nay mặc dù cũng gặp qua rất nhiều khó khăn, nhưng không có gì so với việc nhà đầu tư rút lui khiến cho cô và đoàn thể “của cô” lâm vào hoàn cảnh khó khăn.

“Anh có đề xuất gì không?” Chu Diễn lại có vẻ rất bình tĩnh.

Phùng Giai Thụy nhìn anh, lộ ra nụ cười đặc thù của thương nhân, nói: “Tôi rất thích vẻ gấp biến không sợ hãi của anh.”

“Cám ơn.”

“Tôi đang tìm một số nhà đầu tư mới, đã tiếp xúc với vài người, nhưng mà chuyện bỏ vốn lúc này là xây dựng trên nền tảng tín nhiệm mà hai bên cho nhau, ít nhất, anh muốn cho nhà đầu tư nhìn thấy lợi tức vốn đầu tư, muốn cho họ tín nhiệm anh —— cho nên không dễ dàng như trong tưởng tượng.”

“Anh muốn chúng tôi làm những gì?” Chu Diễn tiếp tục hỏi.

“Tốt lắm,” Phùng Giai Thụy nói, “Tôi muốn sắp xếp gặp mặt một lần. Tôi, hai người, cùng với nhà đầu tư mà tôi muốn thu hút tiền vốn.”

“Nhưng mà...” Tri Kiều lau mồ hôi lạnh trên trán, “Lúc gặp mặt, chúng tôi phải nói gì?”

Phùng Giai Thụy nhún vai: “Nói những gì nên nói, chính là tiết mục của hai người, ý nghĩ của hai người cùng với mức độ được hoan nghênh của tiết mục.”

Cuộc trò chuyện nhanh chóng kết thúc, bởi vì hai người đàn ông đều rất trực tiếp, cho nên không cần tốn nhiều thời gian để hiểu rõ ý tứ lẫn nhau. Lúc đi ra văn phòng, Tri Kiều nghĩ đến cuộc hẹn sắp đến, có chút lo sợ bất an.

“Suy nghĩ gì đó?” Chu Diễn hỏi.

“...Không có gì.” Cô bất giác nhăn mặt nhíu mày.

Chu Diễn nhìn cô, bỗng nhiên nở nụ cười, “Nhà đầu tư đó, đây không phải là chuyện ghê gớm gì.”

Cô nửa tin nửa ngờ: “Bố em...ông ấy cũng từng gặp chuyện như vậy?”

“Đương nhiên,” anh gật đầu, “Trong hai năm đầu tiên khi tiết mục vừa bắt đầu, chúng tôi không biết đã thay đổi bao nhiêu nhà đầu tư, lúc ấy còn chưa có tên tuổi gì, cũng chẳng có người chịu đầu tư. Suy nghĩ lại, bây giờ chúng ta có nhiều lợi thế không biết hơn mấy trăm lần so với thời điểm kia.”

Cô thoáng nhẹ nhàng thở ra, nhưng vẫn cảm thấy tâm trạng nặng nề.

“Đừng như vậy,” anh vươn ngón trỏ dí vào mi tâm của cô, “Bố em nhất định không thích nhìn thấy em như vậy.”

Tri Kiều chụp tay anh lại, “Vì sao anh luôn nói ‘bố em không thích em thế này’, ‘bố em không thích em thế nọ’... Mỗi ngày bố em đều báo mộng cho anh sao?”

“Đúng vậy,” Chu Diễn lập tức lộ ra ánh mắt trống rỗng, giống như thật sự thông linh, “Ông ấy còn nói, ‘con gái tôi tính tình bướng bỉnh, ngực nhỏ lại ngốc nghếch, cậu hãy chăm sóc nó thật tốt’...”

“Xéo đi!” Cô trừng anh.

Chu Diễm cười cười nhìn cô, nói: “Em đừng lo, bánh mì còn lớn được, ngực cũng sẽ biến lớn thôi.”

Mặc dù ở sâu trong lòng có một tia nghi ngờ, nhưng trông thấy nụ cười của người đàn ông trước mắt, Tri Kiều chợt cảm thấy, bất luận gặp phải khó khăn gì cũng đều không thể đánh ngã cô!

Chẳng qua...

70B thật sự rất nhỏ sao?

3. Chương 3: Nữ Vương Mỉm Cười Và Hoàng Tử Bảo Tổ

Trưa chủ nhật, Thái Tri Kiều rốt cục gặp được mẹ già đã lâu không thấy bên bàn ăn, hình như bà vừa thức dậy, tóc tai rối bời vừa đọc báo vừa uống cà phê.

“Tối qua mấy giờ mẹ về?” Tri Kiều hỏi.

“Sau 12 giờ thì phải.” Mẹ đeo cặp mắt kính viền thị màu hồng nhạt, nhìn qua rất đáng yêu.

Tri Kiều nhú đầu lông mày: “Gần đây mẹ bận như vậy sao?”

“Ừ, đột nhiên có nhiều khách hơn, bận đến sứt đầu mẻ trán.”

“Mẹ không đem việc giao cho cấp dưới làm sao?”

“Trong phòng có tổng cộng vài bình tôm tướng tép, chẳng lẽ con không biết sao?”

“...” Kéo qua kéo lại, lại nói tới chuyện cũ, Tri Kiều móc lỗ tai, quyết định làm bộ như chưa nghe thấy gì.

Cô theo bản năng bắt đầu hí hoáy với điều khiển từ xa TV trên tay, nhanh chóng chỉnh đến kênh tiết mục lữ hành, đang phát quảng cáo, trùng hợp là quảng cáo trước tiết mục họ quay ở Tứ Xuyên mấy tháng trước, trong núi sâu mây mù lượn lờ, Chu Diễm mặc trang phục vũ trang, lộ ra thói quen vốn có, nụ cười không mang theo cảm xúc gì.

“Anh chàng này mặt than sao?” Mẹ già không hề ngẩng đầu lên mà nói.

“...” Tri Kiều đảo mắt, “Mẹ không thể yêu cầu người khác chỉ có hai loại biểu cảm ‘khóc’ và ‘cười’.”

Nhưng mẹ không để ý đến cô, tiếp tục tự mình nói: “Cậu ta nhất định là loại người coi trọng ‘tự do’ hơn bất cứ điều gì.”

“Chẳng lẽ trên thế giới này còn có gì quan trọng hơn tự do sao?”

“Cậu ta nhìn qua có chút không tim không phổi.”

“Anh ấy chỉ là không giỏi biểu đạt mà thôi.”

“Cậu ta nhất định có rất nhiều bạn gái, mỗi một người đều yêu cậu ta đến chết đi sống lại, nhưng cậu ta không hề ghi nhớ các cô ấy trong lòng.”

Tri Kiều hé miệng muốn phản bác, nhưng lời đến bên miệng lại cảm thấy căn bản không lời nào để nói. Trên thực tế cô và Chu Diễm chưa từng nói chuyện với nhau xung quanh vấn đề này, anh cũng chưa từng nói với cô về cuộc sống tình cảm của mình, cô chỉ thỉnh thoảng nghe từ Cá Mập những cuộc gặp gỡ mơ hồ của anh, nhưng nhiều lúc cô nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp sáng lán xuất hiện bên cạnh anh, nhưng không phân biệt rõ ràng rốt cuộc bọn họ có quan hệ gì, anh cũng không giải thích gì cả.

Tri Kiều xoay người, cầm giẻ lau dùng sức chùi vết bẩn trên bàn bếp, giống như vết bẩn này chính là những người phụ nữ thần bí bên cạnh Chu Diễm.

“Ha,” mẹ bỗng dưng buông tờ báo, nhìn cô, “Con yêu cậu ta?”

“...Không có.” Cô trả lời rất nhanh, nhưng hơi chần chừ.

“Nói dối.”

“Con không có!” Ở chung với Chu Diên trong thời gian dài, cô cũng sẽ như anh lặp lại lời nói của mình, như là làm thế này có thể thuyết phục người khác.

Mẹ trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng tháo kính xuống, nói: “Con cũng sắp 30 tuổi rồi, mẹ tin con có khả năng phân biệt người nào nên yêu, người nào không nên.”

“...”

“Buổi trưa mẹ còn phải đến công ty, khỏi phải chờ mẹ ăn tối.” Mẹ đứng dậy đi về phía phòng mình.

“Mẹ,” ngón tay Tri Kiều bắt giắc vẫn lau vết bẩn màu nâu trên mặt bàn đá cẩm thạch màu trắng kia, “Vậy bố là người đáng để yêu sao?”

Trong không khí dường như có gì đó ngưng tụ, Tri Kiều không biết mình lấy dũng khí nào để hỏi như vậy, có lẽ chính là dựa vào xung động mà thôi. Mẹ rất kiên cường, luôn kiên quyết bảo vệ tất cả — ngoại trừ đoạn hôn nhân thất bại kia.

“Vấn đề này, mẹ không muốn trả lời con,” mẹ lại rất bình tĩnh nói, “Bởi vì...bố con đã đi rồi.”

Nói xong, bà trở về phòng, đóng cửa lại.

Trong TV đang phát một quảng cáo chiêu mộ của tiết mục lễ hành thi đấu thể thao, trên màn hình hiện ra dãy số thật lớn, Tri Kiều không đếm được đó là bao nhiêu, hoặc là thực ra cô hoàn toàn không chứa nó trong đầu. Cô chỉ nhớ lại lời nói vừa rồi của mẹ hết lần này đến lần khác, bố đi rồi, sau đó thì sao? Ông mang đi cái gì?

Cô bắt đầu lưỡng lự giữa đủ loại ý tưởng, nhưng vẫn không đưa ra kết luận. Cái gì gọi là đáng giá, cái gì gọi là không đáng?

Có lẽ yêu bản thân mình chính là một chuyện tràn đầy mâu thuẫn và nghịch lý, nhưng mà chúng ta thường không thể khống chế chính mình. Yêu thương một người, sau đó, chỉ có thể cam tâm tình nguyện mà tiếp tục yêu.

Trưa nay, sau khi mẹ rời khỏi nhà, Tri Kiều bắt đầu lục lọi tìm quần áo. Cô mơ hồ còn nhớ năm ngoái vì một hội giao dịch tiết mục quan trọng nào đó, cô đặc biệt mua một chiếc váy rất trang trọng, không biết đặt ở đâu rồi. Tối qua Phùng Giai Thụy gọi điện cho cô, nói rằng nhiệm vụ sắp đặt bữa tối gặp mặt với nhà đầu tư đã xong, thời gian là tối nay, địa điểm ở một nhà hàng cao cấp. Cúp máy, cô vội vàng làm ra một phần giới thiệu tiết mục toàn diện suốt đêm, tìm ra sách tuyên truyền và đĩa CD được sản xuất trước đây, giống như chuẩn bị luận văn tốt nghiệp.

Ba năm trước khi cô gia nhập “Đoàn lễ hành đầy nắng”, các nhà đầu tư và thương nhân tài trợ dường như đều rất rộng rãi, ba năm nay mặc dù tiết mục này không mang đến giá trị lớn, nhưng bọn họ cũng chưa bao giờ vì chuyện tiền bạc mà lo âu. Sau khi Phùng Giai Thụy nói với cô chuyện nhà đầu tư rút tiền, cô cảm thấy áp lực rất lớn, giống như bố đem một đứa trẻ rất có tiền đồ giao trên tay cô, ba năm qua đi, đứa trẻ này lại khiến người ta thất vọng... Đó đều là trách nhiệm của cô, là cô không làm tốt, là cô khiến người ta thất vọng.

Vì vậy cô sẽ tận lực đền bù, làm bất cứ chuyện gì cô có thể làm.

Tri Kiều rốt cục tìm được chiếc váy màu hồng nhạt trong hòm giữ đồ ở dưới giường (váy này là mẹ cùng cô đi mua, màu sắc đương nhiên cũng là hồng nhạt mà mẹ thích nhất...) Cô tìm bàn ủi hơi nước, cô ủi mặt váy bằng chất liệu tơ tằm rất thẳng thớm. Sau đó lại tìm ra giày cao gót màu đen đặc biệt phối hợp với chiếc váy này, và túi xách tay, cô đứng trước gương ăn mặc chỉnh tề, tiếp theo bắt đầu trang điểm. Khi tất cả đều chuẩn bị sẵn sàng, cô bỗng nhiên phát hiện túi xách nhỏ kia hoàn toàn không thể chứa hết tài liệu và đĩa CD của tiết mục mình để cô mang theo giới thiệu.

Tri Kiều chán nản ngã trên giường, ngay cả chiếc váy xinh đẹp này, giày cao gót và di động và chuỗi chìa khoá đặt trong túi xách tinh xảo căn bản không thích hợp với cô — chúng nó hẳn là thuộc về Thang Đình. Cô tưởng tượng nếu Thang Đình mặc chúng nó đến giới thiệu tiết mục với nhà đầu tư này thì nhất định bất khả chiến bại.

Nhưng tưởng tượng cuối cùng chỉ là tưởng tượng... Hít sâu một hơi, Tri Kiều từ trên giường đứng lên, tìm chiếc túi bảo vệ môi trường màu trắng mà cô thường dùng, xếp tất cả những gì cô muốn mang theo vào trong túi rồi xuất phát.

Vừa đi vào nhà hàng, Thái Tri Kiều liền thấy Phùng Giai Thụy ngồi trên sofa ở đại sảnh, người kia mở to mắt, có lẽ muốn xác nhận có phải cô ở trước mắt không.

“Tôi ăn mặc thế này có phải giống Thang Dĩnh vừa đi Phố Đà Sơn thấp hươg về không?” Tri Kiều thường thường rất có tinh thần tự giễu.

Phùng Giai Thụy cuộn tay che trước miệng ho nhẹ một chút, nghiêm túc nói: “Tuần trước tôi và cô ấy vừa mới chia tay, cô nói vậy là có ý để tôi khó xử sao?”

Tri Kiều hoảng hốt há hốc mồm, không thể tin mà mở to mắt, vừa lắc đầu vừa xua tay nói: “Không, không... Tôi không biết... Tôi hoàn toàn không biết hai người ở bên nhau...”

Phùng Giai Thụy đầu tiên nhú mày nhìn cô, sau đó bỗng nhiên nở nụ cười: “Tôi nói đùa đấy.”

Tri Kiều vẫn chưa lấy lại tinh thần: “Anh nói là chuyện anh chia tay với Thang Dĩnh?”

Phùng Giai Thụy đảo mắt: “Không, ý tôi là không vui vì chuyện này.”

“À...” Xem ra logic của đàn ông và phụ nữ là hai đường thẳng song song vĩnh viễn không giao nhau.

“Vào đi.”

“Anh...Anh đặc biệt ở đây chờ tôi sao?”

“Ừ.” Phùng Giai Thụy gật đầu.

Tri Kiều có chút thụ sủng nhược kinh, vội vàng đi theo vào.

Chu Diễm đã ngồi tại cái bàn cạnh cửa sổ, hôm nay anh lại ăn mặc đơn giản, chẳng qua là áo sơ mi trắng và quần tây đen, vào ban đêm mùa hạ này, trên đầu có chùm ánh sáng trắng lơ mơ lại đẹp dễ chiếu vào ánh mắt trong suốt của anh, có sức hấp dẫn rung động lòng người.

Anh hình như cũng thấy được cô, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc cười như không cười, như là đang cười nhạo cô phối hợp không ăn khớp tí nào, lại giống như có nhận thức mới đối với cô.

Tri Kiều bị anh nhìn có chút bối rối, nhưng vẫn giả vờ cứng cỏi bình tĩnh cất bước hướng về phía anh, chẳng qua mới đi một bước đã bị người ta mạnh mẽ kéo lại.

“Ở đây.” Phùng Giai Thụy nhẹ nhàng nắm cánh tay cô, trên người anh ta có mùi nước hoa hàng hiệu dễ chịu lập tức chạy vào trong xoang mũi của cô.

“?” Cô bị đặt trên cái ghế trong góc nhà hàng, cực kỳ kinh ngạc.

“Nhà đầu tư muốn nói chuyện riêng với Chu Diễm.” Phùng Giai Thụy mở thực đơn, gọi vài món ăn, sau đó trả lại thực đơn trong tay người phục vụ.

Lúc này Tri Kiều mới phát hiện, có một người ngồi đối diện Chu Diễm, chính xác mà nói, là một người phụ nữ. Sườn mặt cô ta xinh đẹp mà tao nhã, tựa như đoá hoa sen nở rộ rực rỡ nhất trong tác phẩm nghệ thuật hiện đại hồ sen ở ngoài nhà hàng.

“Tôi biết cô ta,” Tri Kiều nói, “Cô ta là...phu nhân phú thương kia.”

Phùng Giai Thụy mỉm cười, dường như muốn nói không sai chút nào: “Đây là một cơ hội.”

Nghe anh ta nói vậy, Tri Kiều nhú đầu lông mày, trong lòng không biết như là bị cái gì lấp đầy, nói không ra lời. Cách đó không xa, Chu Diễm ngồi ở trước cửa sổ cùng vị phu nhân xinh đẹp kia tựa hồ trò chuyện với nhau thật vui vẻ, tươi cười khả ái.

“Về địa điểm tiếp theo của tiết mục,” Phùng Giai Thụy nói, “Các người có tính toán gì không?”

“Còn chưa,” Tri Kiều miễn cưỡng kéo lại tầm nhìn, “Tôi cần một ít thời gian đi thu thập tài liệu.”

“Tôi đề nghị các người đến một số nơi ít được lưu ý.”

“Ít lưu ý bao nhiêu?” Cô nghi ngờ.

“Tốt nhất là hiếm thấy chưa ai nghe qua.”

“Hiếm thấy chưa ai nghe qua, hiếm cỡ nào?”

Phùng Giai Thụy dưới ngọn đèn nheo mắt nhìn Tri Kiều: “Tôi nghĩ rằng hồi nhỏ cô chính là loại học sinh mà giáo viên rất thích ngay lúc đầu, nhưng đến cuối cùng nóng lòng muốn đá cô sang lớp khác.”

Đồng tử của Tri Kiều đảo qua một vòng: “Bởi vì tôi hỏi quá nhiều sao?”

“Cô không ngừng hỏi nhiều, còn hỏi đến mức người ta không muốn trả lời.”

Cô xấu hổ kéo khoé miệng, cho dù bị chế nhạo vẫn lộ ra nụ cười. Đồ ăn đã gọi lần lượt đưa lên, toàn bộ màu sắc hương vị, bất cứ ai nhìn thấy ngón trở đều ngọ nguậy, nhưng Tri Kiều đã hơi không có khẩu vị, ánh mắt luôn bắt giác liếc về hướng Chu Diễm, không biết anh nói gì mà vị đầu tư kia cười khanh khách, chính anh vẫn duy trì nụ cười, nhìn không ra trong lòng suy nghĩ cái gì.

Tri Kiều có phần ngồi không yên: “Tôi mang theo rất nhiều sản phẩm tuyên truyền của tiết mục, nếu tôi đưa cho vị phu nhân kia xem một chút có thể có hiệu quả tốt hay không?”

Phùng Giai Thụy lắc đầu: “Tôi nghĩ rằng tốt nhất không cần.”

“Vì sao? Như vậy cô ta mới càng thấy rõ và hiểu biết tiết mục của chúng tôi.”

Phùng Giai Thụy nhìn cô, nhìn chùng mười giây đồng hồ, sau đó nở nụ cười: “Tôi nghĩ...Cô ta cũng không phải rất hứng thú với tiết mục này.”

“Vậy vì sao cô ta ——” nói đến một nửa, Tri Kiều bỗng nhiên hiểu được, “Ý anh là cô ta thực ra chỉ muốn...”

Phùng Giai Thụy không gật đầu, cũng không lắc đầu, mà bưng ly nước chanh trên bàn uống một ngụm, rồi buông ly xuống: “Mỗi người đều có thứ mình muốn theo đuổi, cái các người muốn chính là đầu tư, mà cái cô ta muốn là một bữa tối vui vẻ một chút —— đương nhiên, có phải chỉ là một bữa tối hay không, cái này phải xem Chu Diễm.”

“Sao anh có thể ——” Tri Kiều chợt đứng lên, cái ghế ngã trên mặt đất, đưa tới sự lờm ngáy của xung quanh. Cô phần nộ trừng Phùng Giai Thụy, nhưng không nói gì.

Cô cảm thấy ghê tởm, tất cả mọi việc đều khiến cô cảm thấy ghê tởm, phu nhân phú thương, Phùng Giai Thụy, thậm chí là Chu Diễm, hoặc là thực ra khiến cô ghê tởm nhất chính là... Những lời nói của Phùng Giai Thụy không hề che giấu sự thật!

Nhờ ngọn đèn mờ, nhà đầu tư xinh đẹp đặt tay lên mu bàn tay của Chu Diễm, anh vẫn duy trì nụ cười, chẳng qua ánh mắt có chút trống rỗng, như là tượng gỗ không có ý nghĩ.

Tri Kiều chỉ tốn một giây đồng hồ để suy nghĩ, tiếp theo cô liền xông thẳng về phía bọn họ, Phùng Giai Thụy muốn giữ cô lại nhưng thất bại. Cô giẫm đôi giày cao gót đến bên cạnh bọn họ, Chu Diễm trông thấy gương mặt của cô, anh bắt giác nhướng lông mày, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, giống như từ tượng gỗ biến trở về một người sống.

Tri Kiều cầm ly rượu đỏ trên bàn, không chút do dự hất về phía phu nhân phú thương kia, trong nháy mắt, mọi người giống như bị hạ thần chú, bao gồm người bị hại của cô, chỉ mở to mắt nhìn cô, ngay cả hét lên cũng quên mất.

Giây tiếp theo, Chu Diễm đứng lên kéo Tri Kiều ra, sau đó lấy khăn ăn trên tay nhanh chóng lau đi chất lỏng rượu đỏ trên tóc của người bị hại đang nhỏ giọt.

Phùng Giai Thụy không biết khi nào đến phía sau cô, anh ta nắm chặt cánh tay cô, tựa hồ muốn dự phòng cô lại xông lên làm chuyện gì quá trớn.

“Thái Tri Kiều,” Chu Diễm xoay người nhìn cô, nghiêm khắc nói, “Xin lỗi.”

“Em không muốn.” Cô quật cường trừng anh.

“Tôi bảo em xin lỗi!” Anh quả thực đang gầm nhẹ.

Một loại cảm giác khuất nhục bao phủ tất cả giác quan của Tri Kiều, cô không thể tin Chu Diễm lại đối với cô như vậy, hốc mắt cô bắt giác nóng lên, nhưng cô dùng hết tất cả sức lực nhịn xuống.

“Em sẽ không xin lỗi,” cô lạnh lùng nhìn anh, “Chết cũng không làm.”

Về mặt Chu Diễm lập tức trở nên rất đáng sợ, giống như cô tội ác tày trời cỡ nào, giống như cô khiến người ta chán ghét cỡ nào.

Tri Kiều hít mũi, giẫy khỏi Phụng Giai Thụy, sau đó vội vã chạy ra ngoài.

Cô không biết mình chạy bao lâu, cô nghĩ hẳn là rất lâu, lâu đến mức giày trên chân cô cọ sát ra máu, lâu đến mức lúc cô dừng lại đã không biết chính mình đang ở đâu, mà túi xách của cô bỏ quên ở nhà hàng, cô không có di động, người không tiền bạc.

Tri Kiều tìm một bậc thang trên đường ngồi xuống, tháo đôi giày cao gót ra, có lẽ mẹ còn chưa trở về, cho nên nếu cô đi xe taxi về nhà cũng không hẳn có người trả tiền cho cô, huống chi cô không muốn để mẹ nhìn thấy bộ dạng của cô. Có hai cảnh sát tuần tra đi ngang qua, cô hỏi đường rồi lại ngồi ở ven đường chốc lát, cảm xúc kích động bình tĩnh lại, rồi mới xuất phát hướng về nhà.

Con đường không coi là quá xa, nhưng đi chân trần trên đường đá cũng không chịu nổi. Cô đi một chút rồi dừng, trong đầu thoáng hiện các loại hình ảnh ngẩn ngủ, đều là về Chu Diễm. Lần đầu tiên anh đến tìm cô, anh dẫn cô đi gặp nhóm đồng sự của tiết mục, sau khi anh xem cô quay màn đầu tiên liền vỗ tay khích lệ, anh chở cô đến dâng hoa tại mộ bia của bố, anh nói với cô bố là một người như thế nào, mỗi khi cô gặp khó khăn muốn buông tay, ánh mắt của anh thật thà lại ấm áp cho cô dũng khí to lớn... Thế nhưng đêm nay, anh lại vì một người đàn bà muốn dùng tiền để “Mua” linh hồn của anh mà nổi giận với cô!

Cô rất muốn khóc, nhưng lại khóc không được...

Không biết qua bao lâu, dưới bóng cây loang lổ, cô nhìn thấy cổng của khu nhà. Lòng bàn chân đã không còn cảm giác, nhưng cô vẫn nhấc chân đi qua.

“Thái Tri Kiều!” Chu Diễm vốn đứng dưới bóng râm đi ra, đến trước mặt cô, chân mày nhíu chặt mà cô chưa từng thấy qua.

Tri Kiều thần thờ mở to mắt, hoài nghi đây không phải là ảo giác của mình.

Anh cup mắt nhìn cô, cô quay đầu đi chỗ khác.

Một lát sau, Chu Diễm rút cuộc thở một hơi thật dài, đem túi xách của cô đưa vào tay cô, sau đó giống như người bố hoặc là anh cả mà sờ đầu cô: “Sau này đừng tùy hứng như vậy.”

“...Tùy hứng?” Cô kinh ngạc nhìn anh, “Anh cho rằng em cản trở một người đàn bà dùng tiền để mua anh — gọi là tùy hứng?”

Anh lại dùng giọng điệu rất bình tĩnh nói: “Hiện tại không phải chúng ta cần tiền của cô ta sao?”

“Phải, chúng ta cần! Nhưng không phải dùng cách này!”

“Vậy chỉ là gặp dịp thì chơi, nếu ăn bữa cơm có thể dỗ dành cô ta vui vẻ, chúng ta đạt được thứ chúng ta cần, sao lại không vui mà làm chứ? Tôi cũng sẽ không thật sự phát sinh chuyện gì với cô ta ——”

“—— vậy cũng không được!” Tri Kiều phẫn nộ la hét.

“Vì sao?”

“Nhất định không được!”

“...”

“Bởi vì...” Cô nhìn anh, dừng cảm nói, “Bởi vì em thích anh, em yêu anh!”

Chu Diễm cũng nhìn cô, qua vài giây mới kinh ngạc hé miệng, như là muốn nói gì, rồi lại không phát ra tiếng. Anh bỗng nhiên buồn bực đi qua đi lại hai bước, áo sơ mi trước ngực đã bị mồ hôi thấm ướt, sau lưng cũng

vậy. Anh trầm mặc trong chốc lát rồi mới nói: “Đừng như vậy được không, Kiều, em cũng biết tôi...tôi đối với em giống như, giống như ——”

“Anh trai đối với em gái?” Cô thay anh trả lời, đáy lòng hiện lên một tia bi thương.

“Đúng vậy. Em là con gái của ông Thái, ông ấy giống như bố tôi, chúng ta...chúng ta...”

“Em biết, không cần phải nói.” Giờ phút này Tri Kiều lại trở nên bình tĩnh. Cô rút cuộc xác nhận một sự thật, một sự thật cô đã suy đoán từ lâu, sự thật này tra tấn cô một đoạn thời gian, hiện tại, tảng đá trong lòng cô rốt cục rơi xuống —— mặc dù rất đau, nhưng dầu sao cũng đã rơi xuống.

Chu Diễn cào tóc, giống như đây là vấn đề khó khăn anh chưa từng gặp từ trước đến nay, trong ánh mắt tràn ngập xấu hổ và hoang mang.

“Em đi đường rất dài, cảm thấy mệt quá, em muốn về nhà.”

“Kiều...” Chu Diễn theo bản năng muốn nắm lấy cổ tay cô, nhưng bị cô giẫy khỏi.

Không biết xuất phát từ loại tâm tình thế nào, có lẽ là áp lực ghen tị rất lâu, hay là cảm giác khuất nhục cả đêm tra tấn cô —— tóm lại, sau khi cô giẫy khỏi tay anh, một câu không suy nghĩ từ trong miệng cô thốt ra:

“Đừng dùng bàn tay bẩn thỉu của anh chạm vào tôi!”

Vẻ mặt của Chu Diễn rốt cục lạnh nhạt, đó là loại lạnh nhạt không hề che giấu, cô biết, anh tức giận, thật sự tức giận. Nhưng cô đã không còn tâm trạng để dẫn đó tâm trạng của anh, hiện tại cô muốn tắm nước ấm, sau đó nằm trên giường từ từ lấp đầy miệng vết thương.

Bọn họ không tạm biệt, một câu cũng không có, lạnh lùng liếc nhìn nhau một cái, sau đó đều tự xoay người bỏ đi.

Tối nay, Tri Kiều nằm trong bồn tắm lớn đầy nước, nhìn thẳng ngọn đèn sáng trưng trên đầu, ngọn đèn kia chiếu vào làm cô nhức đầu, vì thế cô gấp người đứng dậy. Khi cả người tiến vào trong nước dưới vòi, cô chợt phát hiện, nước liên tục bao phủ trên người mình còn ẩn chứa nỗi đau từ rất lâu.

Có lẽ, nữ vương mỉm cười và hoàng tử bảo tố vốn không phải là người cùng một thế giới.

4. Chương 4: Tín Ngưỡng Của Biển

Sáng thứ hai, Tri Kiều dậy sớm làm bữa sáng, đem phòng bếp ồn ào lên, hỗn loạn không chịu nổi.

“Con ăn thuốc nổ à?” Mẹ già mặc áo ngủ in hình mèo kitty xuất hiện ở cửa.

“Vâng ạ,” cô bắt tay đập trứng, lòng đỏ trộn lẫn với lòng trắng chiên trong nồi, phát ra tiếng “xèo xèo”, “Cho nên đừng gây chuyện với con.”

Mẹ già kinh ngạc mở to mắt, sau đó thức thối bỏ đi.

Bữa sáng là trứng chiên, thịt băm-bông, bánh mì lát và sữa sắp hết hạn, mẹ thay đồ làm việc ngồi bên bàn ăn, không nói lời nào mà đọc báo chí hôm nay.

“Mẹ không hỏi đã xảy ra chuyện gì sao?” Tri Kiều cụp mắt, nhìn trứng chiên trong đĩa.

“Con không phải bảo mẹ đừng gây chuyện với con ư?” Lúc mẹ trả lời cũng không ngẩng đầu lên.

“...Được rồi.” Cô kéo khoé miệng, bắt đầu uống sữa.

Ăn xong bữa sáng, Tri Kiều bắt đầu rửa chén đĩa, rửa rất cẩn thận, giống như nếu lưu lại một tí bẩn thì sẽ lấy mạng cô.

“Sáng nay con không phải đi làm phim sao?” Mẹ xách cặp hồ sơ chuẩn bị ra ngoài.

“Không đi.” Cô trầm thấp trả lời.

Mẹ im lặng, cho đến khi bà nhin không được mà quay đầu lại.

“Mẹ không biết rốt cuộc con đã xảy ra chuyện gì, mẹ chỉ muốn nói với con,” mẹ dừng một chút, nghiêm túc nhìn mắt cô, “Cho dù xảy ra chuyện gì, con còn có mẹ.”

Cái mũi Tri Kiều cay cay, thiếu chút nữa đã rơi nước mắt, nhưng cô vẫn cố nhịn xuống, cô mỉm cười, dùng một loại giọng điệu lạc quan mà trả lời: “Con biết. Cảm ơn mẹ...”

Mẹ lại nhìn cô mấy lần, như là muốn xác định cô thật sự không sao, sau đó bà xách cặp hồ sơ xoay người rời đi.

Hoàn thành công việc ở phòng bếp, Tri Kiều ngồi trước bàn trong phòng ngủ, di động ngay trên bàn, cô cố ý tắt máy, có lẽ muốn mượn cơ hội này để trốn tránh một sự thật nào đó. Cả phòng rất im lặng, chỉ nghe thấy tiếng máy điều hoà chạy treo trên vách tường hơi cũ kia.

Sáng nay vừa mở mắt, cô cảm thấy tâm trạng của mình quả thực ở đáy cốc, buồn bực sắp nổ tung. Cô vốn hẹn sáng nay đến studio của Phùng Giai Thụy tiếp tục làm phim, nhưng cô không muốn đi đâu cả, chỉ muốn một mình yên tĩnh ở trong góc phòng ngủ, mở bộ phim điện ảnh quá đỗi buồn cười, coi nhiều lần mới có thể khiến cô tạm thời quên chuyện ngu xuẩn mình đã làm tối hôm qua.

Thái Tri Kiều, mày thật sự là ngu xuẩn hết sức!

Trong đầu cô nói với chính mình như thế, quả thực tới nông nỗi nghiêng răng nghiêng lợi.

Cô và Chu Diễm là hai đường thẳng song song không cùng xuất hiện, nguyên do chỉ vì bố, bọn họ mới quen biết, hiểu nhau, nhưng đó chẳng hề đại diện cho cái gì — cô biết, cô đã biết từ lâu. Nhưng tối qua cô không thể không chế bản thân, thật giống như là cảm xúc kiềm nén rất lâu rốt cuộc tìm được cửa ra để phát tiết.

Cô duỗi hai tay nằm thẳng trên giường, nhịn không được bắt đầu nhớ lại đủ thứ chuyện đêm qua. Chuyện đầu tư chắc là hỏng rồi, về phần Chu Diễm...

Cô đau khổ trở người, đem mặt chôn giữa hai tay — có lẽ cô và Chu Diễm cũng hết rồi.

Cô chợt cảm thấy ba năm nay như là giấc mộng, từ lúc Chu Diễm cầm chiếc dù đỏ xuất hiện trước mặt cô lần đầu tiên, cô mới bắt đầu nằm mơ cho tới bây giờ.

Cô nhìn chiếc di động đã tắt, khởi động một lúc, sau đó quyết định vẫn đến studio nhìn xem.

Cửa thang máy vừa mở ra, Tri Kiều liền cảm thấy hôm nay studio không như ngày thường, sự yên lặng vốn có hoàn toàn bị phá vỡ, trong hành lang khắp nơi là người ra ra vào vào, mỗi người đều có vẻ bận rộn nhiều việc, tiếng chuông điện thoại vang lên liên tiếp, máy fax không ngừng nhả giấy, chỗ nào cũng rất ồn ào.

Cô hướng đến văn phòng của Phùng Giai Thụy, cửa đóng lại, bình thường anh ta không đóng cửa, trừ phi có khách. Cô đứng ở cửa, do dự có nên gõ cửa hay không, ngay lúc cô định xoay người rời đi thì cửa bỗng nhiên mở ra.

Phùng Giai Thụy nhìn thấy cô, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng nhanh chóng biến mất. Anh ta nhíu mày, nói: “Vào đi.”

Tri Kiều bị dáng vẻ của anh ta dọa đến, cô chưa từng thấy Phùng Giai Thụy có biểu tình này — trên mặt anh ta bình thường không có nhiều cảm xúc lắm, luôn làm cho người ta có ấn tượng ôn hoà, giống như bất cứ vấn đề nào cũng không thành vấn đề. Nhưng dù thế nào, Tri Kiều vẫn kiên trì đi vào, nhưng mới bước một bước, cô kinh ngạc phát hiện, Chu Diễm đã ở đây, anh ngồi trên sofa cạnh cửa sổ, trong tay còn có một điều thuốc đã châm lửa, ánh nắng giữa mùa hạ xuyên qua khe hở của cửa chớp mà chiếu vào loang lổ trên người anh, giống như đó là một khuôn mặt khác, khuôn mặt cô không nhận ra.

Phùng Giai Thụy đẩy cô một cái, sau đó đóng cửa lại. Không ai nói gì, không khí ngưng đọng, chẳng biết có phải mã lực của máy điều hoà chạy quá mức, Tri Kiều lại cảm thấy mồ hôi nóng sau lưng trở nên lạnh như băng.

“Tình hình có phần...không ổn.” Phùng Giai Thụy cầm đầu mẫu thuốc lá ném vào đồ gạt tàn, sau đó lại mò ra một điều khác, nhưng không có ý châm lửa.

“?”

“Phu nhân phú thương của chúng ta hình như rất tức giận.”

“...” Tri Kiều cười có lệ, chẳng nói gì, trong lòng cũng không xem trọng.

Phùng Giai Thụy nhìn cô, như là có lời muốn nói, trực giác nói với cô, lời kia hẳn là mắng chửi người. Nhưng anh ta nhìn xuống, chỉ hơi lộ vẻ bức dọc mà châm điếu thuốc, hút một hơi rồi nói tiếp:

“Có lẽ cô không biết, vị phu nhân này mở một công ty quảng cáo rất được ưa chuộng, là người trung gian của rất nhiều hạng mục đầu tư, mặt khác cô ta có quan hệ chặt chẽ với đa số nhà đầu tư lớn có thực lực, sáng nay tôi nhận được tin là...”

“?”

Phùng Giai Thụy dùng tay cầm điếu thuốc gãi trán, thở dài: “Hai người bị chặn rồi.”

“...Có ý gì?”

“Ý là, cô ta báo cho tất cả công ty có thể đầu tư với hai người, xin bọn họ từ chối bất cứ sự tài trợ nào cho hai người.”

Tri Kiều kinh ngạc nhìn anh ta, qua một hồi lâu mới lắp bắp nói: “Như vậy...Chúng tôi không phải...”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Phùng Giai Thụy mỉm cười, giống như lại biến trở về Phùng Giai Thụy của thường ngày.

“Hoặc là anh có thể thử hỏi nhà máy và cửa hàng tư nhân khác, cho dù nhãn hiệu hoàn toàn không liên quan đến lĩnh vực cũng được, dù phải bỏ thêm quảng cáo vào cũng được.” Chu Diễm ngồi trước cửa sổ vẫn không nói gì chột lên tiếng.

“Tin tôi đi, tôi đã thử, cả buổi sáng toàn công ty đều bận vì chuyện của hai người, hơn nữa sẽ tiếp tục bận rộn, cho đến khi có một kết quả xác định.”

Chu Diễm máy máy môi, trầm thấp nói: “Cảm ơn. Dù thế nào...cũng cảm ơn anh.”

Phùng Giai Thụy tựa hồ có chút kinh ngạc, nhưng anh ta nhanh chóng che đậy, chỉ bình tĩnh trả lời: “Đừng khách sáo.”

Trong phòng yên tĩnh trở lại, khiến cho ồn ào ngoài cửa như được phóng đại vài lần. Hai người đàn ông trầm mặc hút thuốc ở hai góc, đều tự mình suy nghĩ nỗi băn khoăn. Tri Kiều vẫn đang đứng, không biết nên nói gì, không biết nên làm gì.

Sau một lát, cô bỗng nhiên nghe được mình nói: “Vì sao...?”

“?” Hai người đàn ông đều ngẩng đầu nhìn cô.

“Vì sao hai anh có thể vì tiết mục này làm đến nỗi này...mà tôi...cái gì cũng sai, làm hỏng tất cả, có lẽ căn bản không đáng để hai anh giúp đỡ ——”

“—— xin em làm cho rõ ràng,” Chu Diễm lớn tiếng ngắt lời cô, “Tôi đồng ý cùng ăn cơm với người phụ nữ kia, Phùng Giai Thụy đồng ý điều động cả công ty đi nhờ cậy quan hệ tìm đầu tư, không chỉ là vì tiết mục này —— đương nhiên lại càng không phải vì em.”

“...”

Anh nhìn cô, gần từng tiếng nói: “Sở dĩ chúng tôi bằng lòng dùng hết khả năng đi làm chuyện này, chính là bởi vì bố em.”

Nói xong, Chu Diễm dập tắt điếu thuốc, đứng lên, mở cửa ra rồi đi ra ngoài.

Đàn ve sầu trên cây kêu không ngừng, trong không khí chẳng có cảm giác mát lạnh, chỉ có oi bức đến mức tưởng chừng như khiến người ta ngạt thở. Mặt trời đã dần xuống núi, nắng chiều xuyên qua tầng mây thật dày mà chiếu rọi, mặc dù mỏng manh nhưng vẫn khiến tường ngoài cửa cao ốc toả ra hơi nóng cháy bỏng.

Thái Tri Kiều đứng ở ban công cầu thang phòng cháy, nhìn sân thể dục của một trường học nào đó cách đó không xa, ở chỗ ấy có rất nhiều đứa nhỏ đang đá bóng, tiếng kêu la liên tục không ngừng.

Khoé miệng cô hơn hẳn, cô lấy mu bàn tay lau mắt, nhưng chỉ chốc lát sau nước mắt lại rơi xuống khoé miệng, như là lau mãi cũng không hết.

“Nếu cô vì lời nói kia của Chu Diên mà khóc,” Phùng Giai Thụy không biết khi nào thì đến phía sau cô, “Tôi thay mặt anh ta xin lỗi cô.”

Tri Kiều hít hít mũi, qua loa lau nước mắt trên mặt, cô mỉm cười nói: “Không cần. Hơn nữa...tôi không phải vì lời nói của anh ấy mà khóc.”

“...”

Cô mấp máy môi, nước mắt đau khổ lại chảy xuống, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười đặc trưng của cô.

“Đừng nghĩ như vậy,” Phùng Giai Thụy vươn tay đặt trên đầu cô, “Cô làm rất nhiều.”

Tri Kiều ngẩn người, đây là lần đầu tiên Phùng Giai Thụy không quá dễ dàng để người ta thật sự tiếp cận đã làm ra động tác dịu dàng lại thân thiết như thế, cô luôn cảm thấy anh ta không quá thích mình, bởi vì mỗi lần xem bản mẫu của tiết mục anh ta đều có rất nhiều “Đề nghị”, giống như muốn đem tiết mục của bọn họ đẩy mạnh tiêu thụ ra ngoài là chuyện khó cỡ nào. Cô nghĩ anh ta nhất định cho rằng cô không giỏi, thế nhưng vì bố, vì những người khác nên phải làm như vậy.

Nhưng giờ phút này, anh ta khoan dung, bàn tay chứa nhiệt độ cơ thể đặt ở đỉnh đầu cô, cô chợt cảm thấy có lẽ anh ta không lãnh đạm như trong tưởng tượng.

“Ít nhất,” anh ta nói, “Cô sẵn lòng vứt bỏ cuộc sống vốn có của mình, đây chính là chuyện dũng khí nhất của bản thân, rất nhiều người —— bao gồm tôi, kể cả Chu Diên, cũng không nhất định có thể làm được.”

“Nhưng mà dũng khí có lợi ích gì, tôi thấy rằng bản thân mình cái gì cũng sai.”

“Tôi cũng từng nghĩ vậy,” anh ta lấy tay xuống, dút vào túi quần tây màu xám, “Ý tôi là chính tôi. Nhưng bố cô nói cho tôi biết, không ai cái gì cũng sai.”

Cô nhìn anh ta: “...Sau đó thì sao?”

“Sau đó à,” anh ta hình như suy tư nên nói như thế nào, mặt mày nhăn nhó, miệng lệch qua một bên, vẻ mặt có chút buồn cười, “Sau đó tôi liền biến thành Phùng Giai Thụy của hiện tại.”

“...” Tri Kiều khó mà hiểu được ý nghĩ bất chợt nhảy ra của anh ta.

“Đương nhiên trong quá trình này cũng có tự nghi ngờ, phủ nhận rất nhiều,” anh ta cười tự giễu, “Nhưng cuối cùng, tôi rút cuộc hiểu được bản thân mình muốn gì, nên làm thế nào.”

Tri Kiều rốt cục lộ ra nụ cười chân thật: “Một bài giáo huấn không biết gọi là gì —— nhưng mà rất giống phong cách của bố tôi, ông ấy cho dù là dạy bảo tôi nặn xong kem đánh răng phải đặt nắp cũng có thể lôi ra vấn đề cuộc sống nhân cách.”

“Trần đầy đồng cảm.” Phùng Giai Thụy cũng cười.

“...”

“Cho dù nói thế nào,” anh ta chợt nhìn cô, vẻ mặt nghiêm túc, “Tôi hy vọng cô đừng bỏ cuộc. Cho dù nản lòng cũng đừng nên bỏ cuộc.”

Cô kinh ngạc nhìn anh ta một cái, sau đó trịnh trọng gật đầu.

“Còn nữa,” Phùng Giai Thụy hướng đến nắng chiều, nheo mắt lại, “Tôi hy vọng cô đừng trách Chu Diên.”

“?”

“Trên thực tế, anh ta cũng vì tiết mục mà từ bỏ rất nhiều. Anh ta biết viết lách, chụp hình cũng khá tốt, là một người rất giàu sáng tạo, từng có rất nhiều công ty lớn, đơn vị chế tác lớn muốn mời anh ta, nếu anh ta không từ chối, có lẽ sẽ nổi tiếng hơn hiện giờ —— điểm then chốt là, sẽ càng giàu có hơn hiện tại. Nhưng anh ta từ chối, gần như là không chút do dự, tôi nghĩ...đó là vì anh ta là một người có tín ngưỡng.”

“Tín ngưỡng?”

“Ừm, con người anh ta nói như thế nào nhỉ, kỳ thật có chút quái gở, hơn nữa cũng thường khiến người ta không lần tìm được ý nghĩ, nhưng rất thích làm theo ý mình, quả thật làm cho người ta không thể nào thích nổi...”

Tri Kiều kinh ngạc há hốc mồm, thầm nghĩ: như vậy mình lại thích anh ấy ở điểm nào chứ?

“Nhưng tôi rất thích sự dẻo dai trên người anh ta, hiện tại có rất ít người thật sự có tín ngưỡng nào đó, nhưng anh ta có, tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng chỉ cần anh ta cho là con người hoặc sự việc đúng đắn, anh ta sẽ hết sức ủng hộ — tôi nghĩ, có lẽ đây là một điểm duy nhất được lòng người.”

Trong đầu Tri Kiều bất giác hiện ra hình dáng của Chu Diễn mơ hồ lại rõ ràng. Những lời này của Phùng Giai Thụy khiến cô có nhận thức mới đối với Chu Diễn, giống như Chu Diễn cô tưởng rằng lúc đầu chỉ là bề ngoài thôi, mà hiện tại, cô có một chút nhận thức càng thuần túy chân chính về anh.

“— chẳng qua,” Phùng Giai Thụy lại bổ sung nói, “Có lẽ phần lớn phụ nữ không nghĩ như vậy.”

“?”

“Căn cứ vào quan sát của tôi, chỉ cần anh ta đứng ở chỗ đấy, lộ ra ánh mắt không rõ thần trí, những người phụ nữ đều điên cuồng vì anh ta. Phụ nữ không quan tâm anh ta có quái gở hay không, có để người ta lần ra ý nghĩ không, hoặc có lý tưởng gì hay không, thứ phụ nữ muốn chính là gương mặt đầy sức hấp dẫn và cơ thể có đường cong rõ ràng của anh ta thôi —” nói tới đây, Phùng Giai Thụy dừng một chút, anh ta quay đầu nhìn Tri Kiều, nói, “Đúng không?”

Tri Kiều sửng sốt một chút, sau đó ra vẻ rụt rè mà trả lời: “Tôi...tôi làm sao biết!”

Phùng Giai Thụy mỉm cười nhìn cô, nhún vai rồi xoay người rời khỏi.

Tri Kiều nhớ tới hồi bé, từng có một lần đi dạo bờ biển với bố, trên bầu trời mây đen dày đặc, nhưng vẫn có ngư dân kiên trì ra biển bắt cá, sau đó bão tố quả thật tới đây, tất cả mọi người lần lượt trở về đất liền, chỉ có một chàng trai đánh cá không trở về. Vợ và cha mẹ anh ta ở bờ biển lo lắng chờ đợi, cho đến khi bầu trời tối đen, người trẻ tuổi cũng không xuất hiện, các thôn dân khuyên bọn họ về trước, nhưng cha của chàng trai đánh cá vẫn kiên trì đợi chờ giữa cơn bão tố. Sáng sớm hôm sau, kỳ tích xuất hiện, chàng trai đã trở lại, tuy rằng chiếc thuyền có chút hư nát, nhưng anh ta đã an toàn trở lại, hơn nữa còn mang về một ít cá, chàng trai đánh cá và người nhà ôm nhau khóc nức nở rơi nước mắt, đó là người khóc khó coi nhất mà Tri Kiều từng gặp.

Bố ở bên cạnh lau nước mắt, lại còn ra vẻ dường như không có gì, trên thực tế cô biết cả buổi tối bố luôn ở trong căn nhà trú tạm của bọn họ bước tới bước lui, thường thường nhìn ra ngoài cửa sổ. Sau đó bố nói với cô:

“Mọi ngư dân đều có một loại tín ngưỡng, tín ngưỡng đối với biển cả. Cho dù biển cả ban cho họ cái gì, được mùa hoặc là tử vong, bọn họ và người nhà của bọn họ đều có đủ dũng khí để đối mặt.”

Nghe bố nói vậy, không biết vì sao, cô bỗng nhiên khóc. Bố kinh ngạc, ôm cô lên đầu gối rồi dỗ dành cô, nhưng không được.

Cuối cùng, cô vừa khóc vừa nói: “Bố, bố nhất thiết đừng như ngư dân nha, con không có dũng khí như vậy...”

Bố nhìn cô, sau đó cười khanh khách.

Ve sầu vẫn kêu lớn tiếng như cũ, bọn nhỏ trên sân thể dục ở xa xa không biết đã tản ra lúc nào, nước mắt trên mặt Tri Kiều sớm đã khô đi. Cô ngồi trên mặt nền xi măng, dựa lưng vào tường, cô chợt cảm thấy, mình đã có cái nhìn mới đối với bố, đối với Chu Diễn, đối với thế giới này.

Trong ngăn kéo bàn có tấm ảnh chung của cô và bố, sau khi ly hôn, mẹ dứt khoát ném tất cả ảnh chụp của bố, chỉ có tấm ảnh này cô đã cẩn thận giấu đi. Mười mấy năm qua, đối với cô mà nói bố chỉ là một tấm ảnh cũ xưa, cô chưa bao giờ thử đi hiểu ông, ông là người thân của cô, là sự tồn tại huyết thống của cô, nhưng mà chỉ thế thôi.

Tuy nhiên, hôm nay cô không khỏi muốn hiểu ông, sự hiểu biết này vốn nên có vì ông là người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc sống cô.

Nhưng mà, tất cả mọi việc...dường như đã quá muộn.

5. Chương 5: Tín Ngưỡng Của Biển

Một tuần nay, ngoại trừ bận rộn việc tìm kiếm nhà đầu tư, thời gian còn lại của Tri Kiều đều dùng để nỗ lực hồi phục quan hệ với Chu Diển. Thế nhưng anh bề bộn nhiều việc, so với nhà sản xuất như cô lại càng bận hơn, mấy lần cô chạm mặt anh tại studio, muốn đi tới nói mấy câu, nhưng lúc nào cũng không tìm được cơ hội.

Chập tối thứ bảy, khi tiết mục mới cuối cùng hoàn thành chế tác, Tri Kiều thừa dịp lão Hạ với A Khố ra ngoài, cố lấy dũng khí nói với Chu Diển:

“Em có thể nói chuyện với anh không?”

“Ừm.” Chu Diển đang cúi đầu ký tên lên bìa mấy cái CD, không ngẩng lên nhìn cô.

“Ý em là, nói chuyện nghiêm túc.” Cô dường như có chút nôn nóng bất an.

Chu Diển rút cục dừng bút, ngẩng đầu nhìn cô: “Em muốn nói về chuyện gì? Về chuyện tiền hả?”

“Không...không phải,” cô quần bách mà hít vào một hơi, “Em muốn...em muốn xin lỗi anh.”

Anh nhìn cô, không nói được một lời, vì thế cô bỗng nhiên cảm thấy không biết làm sao liền gục đầu xuống, tiếp tục nói: “Em vẫn muốn tìm cơ hội xin lỗi anh... Xin lỗi.”

“...”

“Em... Em đã quá xúc động rồi.” Nói xong, cô nặng nề thở dài, rất nhiều lần, cô mong muốn bản thân có thể trở nên ngày càng trưởng thành, mà không phải luôn được mẹ sắp xếp cho cô một con đường an toàn lại liếc mắt một cái là nhìn ra con đường ấy. Cho nên cô đã vứt bỏ cuộc sống yên ổn lúc đầu — có lẽ kỳ thực, nó cũng không thể gọi là “vứt bỏ”, mà là một loại thoát khỏi — khi Chu Diển đến tìm cô, bởi vì sự ra đi của bố, cuối cùng cô đã có dũng khí làm như vậy.

Anh dạy cô rất nhiều thứ, thế nào để quay phim nhựa, khán giả thích thể loại nào, thế nào là một nhà sản xuất, thế nào là đẩy mạnh tiêu thụ chương trình của mình, thậm chí còn có đủ loại kỹ năng sinh tồn ở vùng hẻo lánh — cô nghĩ, nếu nói bố cô vẫn còn sống, cũng sẽ không dạy cô những điều như vậy.

Cô từng cho rằng bản thân muốn tìm những dấu chân của bố, thế nhưng dần dần, cô phát hiện ra không phải hoàn toàn như vậy, cô đang tìm kiếm một cái gì đó, một chút thôi ... Cô cũng không rõ đó là cái gì nữa.

Chu Diển thật lâu không lên tiếng, Tri Kiều kéo kéo khóe miệng, cuối cùng không nhịn được mà ngẩng đầu nhìn anh — ngoài dự đoán của cô, vẻ mặt của anh, rõ ràng là đang mỉm cười.

Khi anh cười lộ lên, khóe mắt có những nếp nhăn mảnh nhỏ mờ mờ, nhưng trong ánh mắt lại có một thứ ánh sáng ấm áp, cô thường hay nghĩ, chắc vì ánh sáng trong mắt anh hấp dẫn, nên cô trở nên không có cách nào thoát ra được.

“Không tha thứ cho em thì tôi có thể làm gì chứ?” Chu Diển bỗng nhiên thu lại nụ cười, viền mắt phía dưới hơi thâm, có lẽ là kết quả của việc thức đêm, “Tôi không có thời gian bực bội với em.”

Nói xong, anh tiếp tục cúi đầu viết lên CD, cho đến khi lão Hạ với A Khố lần lượt trở về, giống như cuộc đối thoại vừa rồi, nụ cười lúc này, ánh sáng phát ra từ ánh mắt đều chưa bao giờ tồn tại.

Tri Kiều kinh ngạc nhìn anh, cái loại cảm giác này giống như là... Từ thiên đường rơi trở về địa ngục.

Nụ cười của anh chỉ là giả thôi sao? Ánh sáng ấm áp kia đâu rồi? Nhất định là anh còn đang tức giận, đồng thời, không định cho cô cơ hội nào để giải thích rõ ràng cũng như xin lỗi.

“Tôi có chuyện muốn nói.” Chu Diển đem chiếc CD vừa viết xong bỏ vào phong thư, sau đó ngẩng đầu lên nhìn lão Hạ, A Khố, đương nhiên cũng có cả Tri Kiều nữa.

“Trên thực tế chuyện này đã xảy rồi...một tuần qua, sỡ dĩ bây giờ mới nói ra, là vì tôi vẫn cho rằng có khả năng cứu vớt, nhưng hiện tại thoát nhìn thì hình như...hy vọng không lớn.” Giọng nói đầy từ tính của anh lần đầu tiên nghe có vẻ trầm trọng.

Tri Kiều nuốt nước bọt, muốn ngăn cản anh, nhưng không còn kịp rồi ——

“Tôi muốn nói chính là, tiết mục của chúng ta bởi vì nhà đầu tư ngừng bỏ vốn, chắc là phải tạm thời... kết thúc.”

Anh dùng liên tiếp một đồng từ được lựa chọn tỉ mỉ, không hề giống với phong cách của anh, cho nên Tri Kiều nghĩ, biết đâu bề ngoài của anh cũng không được bình tĩnh như vậy.

Bên trong phòng chế tác rất yên tĩnh, lão Hạ và A Khố liếc mắt nhìn nhau, sau đó, lão Hạ bĩu môi, đáp, “Chuyện này... Chúng tôi đã biết từ trước rồi.”

Trong mắt Chu Diễm thoáng hiện lên tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh sau đó, anh miễn cưỡng cười rộ lên, như là cười nhạo việc đánh giá thấp sự ấn ý nhiều năm nay. Anh nhún vai, chân thành nói: “Xin lỗi. Vì vậy...nếu có cơ hội tìm được một công việc khác tốt hơn, tôi đề nghị mọi người nhất thiết phải nắm bắt cơ hội. Đương nhiên, cuối cùng là về thù lao tháng này của tiết mục, tôi tin rằng nhà sản xuất của chúng ta vẫn theo quy tắc thanh toán lúc đầu. Về phần Cá Mập, chiều nay tôi sẽ gọi điện nói rõ với cậu ta về tình huống hiện tại, tôi tin rằng tất cả mọi người đều không muốn nhìn thấy cục diện bây giờ, nhưng có một số lúc có một số công việc khiến người ta bất lực.”

Nói đến đây, Chu Diễm nhìn Tri Kiều một chốc, cô không biết nên dùng biểu tình gì để đáp lại anh, cô chỉ nghĩ người đàn ông trước mắt này có phần xa lạ, như bị một lớp sương mù bao phủ, khiến cho cô không biết rốt cuộc anh đang suy nghĩ cái gì.

“Như vậy hai người thế nào?” A Khố luôn trầm mặc ít lời lên tiếng hỏi.

“Oh, tôi có rất nhiều việc muốn làm. Còn về phần nhà sản xuất của chúng ta,” anh quay sang nhìn cô, dường như chưa xác định rõ, “Tôi nghĩ cô ấy có cơ hội quay trở về cuộc sống yên ổn trước kia... Như thể tương đối tốt.”

“Vì sao?” Sau khi lão Hạ và A Khố rời khỏi, Tri Kiều đóng cửa lại, xoay người trừng mắt với Chu Diễm.

Người kia đang sắp xếp lại đồ đạc, bớt thời gian ngẩng đầu nhìn cô một cái, sau đó mở ba lô đem phong thư thật dày cất vào trong: “Vì sao cái gì.”

“Vì sao lại nói cho bọn họ? Vì sao nói tiết mục phải kết thúc?” Cô khoanh hai tay, đi qua đi lại, “Lẽ nào anh buông tay rồi hả? Lẽ nào anh nói vì tiết mục này mà dốc hết khả năng, tất cả đều là gạt người phải không?!”

“Tôi không gạt người,” giọng nói của Chu Diễm bình thản đến lạ thường, “Nhưng tôi cũng không thể ích kỷ.”
“?”

“Em có từng nghĩ , tất cả mọi người trên thế giới này đều vì hứng thú hoặc là lý tưởng mà làm việc hay không? Hay là em có nghĩ rằng không phải tất cả mọi người có thể kiếm ra thời gian nhiều như vậy để làm một số việc không thể mang cho họ bất cứ lợi nhuận nào?”

“...”

Anh ngồi trên ghế, quay đầu nhìn cô: “Hơn nữa, em có nghĩ rằng, rất nhiều người làm việc, cũng không chỉ vì họ thích công việc đó, mà càng là bọn họ cần những công việc ấy bởi vì chúng có thể tạo ra nhiều thứ cho chính họ, có lẽ là một căn hộ, một chiếc xe, thậm chí là một tách trà.”

“Em...” Tri Kiều nhúu mày, không thể nói ra lời.

“Mỗi người có cuộc sống khác nhau, em không có quyền thay người khác lựa chọn, nhưng em phải có nghĩa vụ nói ra sự thật.”

Chu Diễm đứng lên, cầm lấy ba lô, đi tới trước cửa, nắm lấy tay cầm

“Vậy vì sao anh lại thay bố em lựa chọn?” Tri Kiều đột nhiên hỏi.

“?” Bàn tay nắm tay cầm của Chu Diển ngừng lại.

Cô nhìn bóng lưng của anh, nói: “Em tin rằng, Thái Gia Hùng tuyệt đối sẽ không nói, ‘Tìm con gái của tôi đến đây, tôi muốn nó đi làm chuyện tôi chưa hoàn thành’”

“ ... ”

“Hoàn toàn tương phản, em cho rằng ông ấy muốn em và mẹ có thể thoát khỏi ảnh hưởng của ông ấy đối với em và mẹ, cuộc sống trước kia của em và mẹ —— lúc ông ấy rời đi, đó là bằng chứng tốt nhất.”

“ ... ”

“Em nói rất đúng phải không?”

Chu Diển đứng ở nơi đó, vẫn không nói gì, thật lâu sau, lâu đến mức Tri Kiều gần như cho rằng anh sẽ không từ mà biệt, bỗng nhiên anh cười khổ: “Em đúng là con gái của chú Thái.”

“Đừng nói nữa!” Tri Kiều hô to, “Đừng nói em và ông ấy giống nhau như thế nào, em chưa từng gặp ông ấy, từ sau năm mười hai tuổi em chưa nhìn thấy ông ấy một lần nào!”

“Nhưng em làm sao biết được bố em suy nghĩ cái gì.”

Cô nhìn anh, cảm thấy lớp sương mù trên người anh dần tản đi.

“Không sai, trên thực tế, ông ấy chưa từng nói cái gì.” Giọng điệu của anh, ầm ập giống như đang kể một câu chuyện xưa.

“ ... ”

“Ông ấy không hề lưu lại bất cứ di ngôn nào, đi tìm em là chủ ý của tôi.”

“Vì sao?”

Anh xoay người, đặt ba lô trên ghế, hạ mắt xuống, cười cười: “Bởi vì chú ấy vẫn rất nhớ em.”

“ ... ”

“Có đôi khi vào buổi tối chúng tôi uống rượu, chú ấy thường lấy ra ảnh hồi còn bé của em, sau đó kể cho chúng tôi nghe chuyện của em. Chú ấy nói khi đưa em đi leo núi, em rất sợ, nhưng khi lên đến đỉnh núi, em cực kỳ hưng phấn, ‘Quả thực so với việc được mua một chiếc xe đạp mới còn vui vẻ hơn’ —— đúng vậy, đó chính là nguyên văn của bố em. Có lẽ khi em còn bé chú ấy đã làm ra những việc ngu xuẩn, trên thực tế hết lần này đến lần khác chính là vài chuyện như vậy, tôi gần như thuộc lòng, nhưng chú ấy lại nói mà không biết chán.”

“ ... ”

“Tôi nghĩ chú ấy nhất định rất tiếc nuối, rất khổ sở.”

“?”

“Không thể nhìn em trưởng thành, không thể ở bên cạnh em. Cho nên... Em nói không sai, là tôi thay chú ấy lựa chọn.”

Tri Kiều quay đầu đi chỗ khác, vắt hết sức lực ngăn lại dòng nước mắt, nhưng có một giọt không cẩn thận rơi xuống, cô giả bộ vô tình lau đi, những đoạn ký ức trước kia đã không còn rõ nữa, đó là lần cuối cùng đi du lịch trước khi bố cô rời đi, cô không còn nhớ khi leo lên núi mình có cảm xúc như thế nào, nhưng cô vẫn nhớ, đó là một ngày mưa xối xả sau đó thì trời nắng, cô thấy được cầu vồng rực rỡ, cho đến khi lên đỉnh núi, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bắt lấy...

“Bố em mất vì bệnh tim tái phát, quá trình ấy rất ngắn ngủi, một giây trước chú ấy còn cầm máy chụp ảnh nói người nào nên đứng vị trí nào, giây tiếp theo ... Liên bỗng nhiên ngã xuống.”

“ ... ”

“Chú ấy không hề lưu lại lời nào, tất cả đều quá bất ngờ. Tôi tìm được em, nói với em những lời kia, là bởi vì tôi nghĩ rằng ... Nếu có một ngày, em có thể thực sự hiểu chú ấy đã làm gì, chú ấy nhất định sẽ rất vui, chỉ thế thôi.”

“Đó chỉ là suy nghĩ của anh mà thôi...” Tri Kiều nhìn cái nút bên cạnh bàn điều khiển, tưởng tượng thấy bố cô cũng từng ở đây làm những việc giống như bọn họ, một loại bi thương từ đáy lòng khuếch tán trào dâng.

“Xin lỗi,” Chu Diễm nói, “Có lẽ người nên xin lỗi là tôi. Tôi không nên ích kỷ, kéo em vào thế giới của chúng tôi, cho nên có lẽ ... Em trở lại thế giới trước đây cũng tốt.”

Nói xong, anh cầm lấy ba lô, xoay người mở cửa, không hề dừng lại mà đi thẳng ra ngoài...

Tri Kiều rất muốn cầm lấy chiếc dép dưới chân nhằm thẳng bóng lưng Chu Diễm mà ném, nhưng cô không làm như vậy. Cô nghĩ, có lẽ anh nó rất có lý, cô không có cách nào trách cứ anh, cô thậm chí đã nghĩ, nếu như bố cô kịp để lại di ngôn, nói không chừng... À, không có gì nói không chừng, bất luận khả năng nào cũng không còn tồn tại nữa.

Trong khoảng thời gian rất dài sau đó, Tri Kiều chưa từng gặp mặt Chu Diễm. Cô không có cách nào cố lấy dũng khí gọi điện cho anh, nhưng cô vẫn đang kiên trì mỗi ngày đều đến studio của Phùng Giai Thụy, đương nhiên, ngoại trừ muốn biết về tình hình đầu tư, cô cũng hy vọng có thể “ngẫu nhiên” chạm mặt Chu Diễm. Chỉ có điều, lần nào cũng là thất vọng.

Bản thân cô đã cố gắng tìm một số nhà đầu tư, nhưng đều mất công quay trở về, thậm chí cô còn cố lấy đúng khí mở miệng vay tiền mẹ, nhưng bị cự tuyệt thẳng thừng không hề khách khí.

Mẹ nói: “Nếu như con vay tiền để gây dựng sự nghiệp của chính mình, nhất định mẹ không nói hai lời mà đưa ra ngay, nhưng nếu như dùng để cho cái tiết mục kia thì —— không bàn nữa, hiểu không? Không bàn nữa!”

“Nhưng mà ——”

“ —— Thái Tri Kiều, đề tài này chấm dứt ở đây, mẹ không muốn nghe từ miệng con lần thứ hai.” Khi nói những lời này thì mẹ vẫn đang mặc một bộ đồ ngủ màu hồng có in hình mèo Kitty, chỉ có điều biểu tình trên mặt không hề dễ thương giống như cái áo ngủ ấy.

Lão Hạ và A Khố hình như nhanh chóng tìm được việc mới, dù sao bọn họ đều là những người có kỹ năng nghề nghiệp, kiếm tiền đối bọn họ mà nói cũng không phải là việc khó. Cá mập thì bị Tri Kiều nhét vào chức vụ nhân viên kế toán nhỏ ở công ty của mẹ cô, lúc đầu mẹ cô có phần kê đản lý thiêu cốt đầu*, nhưng một tuần qua đi Cá Mập đã trở thành cục cưng trong công ty, tất cả mọi người đều khen ngợi cậu ta không ngớt —— đương nhiên, cũng bao gồm cả bà mẹ hay bắt bẻ của cô.

(*) soi mói, tính toán, yêu cầu cao

Cuộc sống vẫn tiếp tục, chẳng qua, Tri Kiều bỗng nhiên phát hiện Chu Diễm biến mất, người đàn ông cầm chiếc ô đỏ trong cơn mưa nói với cô tin bất ngờ, dạy cho cô làm thế nào từ một người “không đạt tiêu chuẩn” trở thành một nhà sản xuất độc lập, người đàn ông khi uống say nôn mửa lên máy tính của cô, người đàn ông đem cô vào thế giới của bố mình —— cứ như vậy mà biến mất.”

Cô cảm thấy tuyệt vọng, nhưng nhớ tới cuộc trò chuyện vào buổi trưa giữa mùa hạ với Phùng Giai Thụy, cô lại cảm thấy, bản thân mình không thể từ bỏ, cho dù nản lòng, tuyệt vọng...cũng không thể từ bỏ.

6. Chương 6: Tín Ngưỡng Của Biển

Ba tháng sau.

“Trứng rán ngon lắm, con bỏ thêm cái gì thế?” Mẹ cô vừa đọc báo, vừa hỏi.

“Mẹ muốn biết à?” Tri Kiều xoay người, hai mắt tỏa sáng, “Vây đầu tư cho chương trình của con đi.”

“Đó không phải là chương trình của con.”

“Bắt đầu thì là không phải, nhưng từ ba năm trước con đã làm cho nó trở nên rất...” Cô suy nghĩ một chút, “Rất ‘Thái Tri Kiều’, nếu như mẹ xem kỹ thì sẽ thấy.”

Mẹ cô đặt chiếc đĩa trứng rán qua một bên, sau đó buông đũa và tờ báo xuống, không nói một lời mà trở về phòng, thật giống như bà chưa từng hỏi vấn đề gì về món trứng rán.

Tri Kiều lộ ra một nụ cười đành chịu, sau đó bắt dọn dẹp bàn ăn.

Mười một giờ, cô đeo chiếc túi bảo vệ môi trường màu trắng lên vai, đi ra ngoài. Trưa nay cô hẹn lão Hạ và A Khố, bởi vì rốt cuộc đã nhận được phí chế tác của chương trình, cô muốn lập tức đưa ngay cho bọn họ.

Thượng Hải đã tới cuối mùa thu, bởi vì mấy ngày liền đều mưa dầm, không khí vừa ẩm ướt vừa lạnh giá. Bọn họ ngồi ở một quán cà phê bình dân, khi Tri Kiều tới đó, lão Hạ và A Khố đã tới rồi, họ đang ngồi trò chuyện gì đó.

“Hai người nhiều việc nhỉ, “ Tri Kiều cởi áo khoác gió, “Thực ra cuối tuần cũng được, nhưng tôi muốn giao cho hai người sớm một chút.”

“Cô không cần phải gấp như vậy đâu.” Khi lão Hạ cười lộ lên, hai má gò lên, rất giống Phật Di Lặc.

“Không, đó là tôi nợ mọi người.”

“Đừng nói như vậy. Chuyện tìm người đầu tư đến đâu rồi?”

Động tác ngồi xuống của Tri Kiều cứng đờ, sau đó cô giả vờ thoải mái mà cười nói: “Tạm thời còn chưa có, tuy nhiên tôi cũng rất hy vọng.”

“Trước khi cô đến, chúng tôi đang thảo luận một việc.” Lão Hạ và A Khố trao đổi một ánh mắt với nhau.

“?”

“Gần đây chúng tôi cùng làm chung một chương trình.”

“Hả, thật sao?”

Lão Hạ gật đầu: “Là một chương trình thực tế của nước ngoài, hiện tại đang ở Trung Quốc chiêu mộ thí sinh.”

“Nghe có vẻ rất hay.”

“Chương trình này tổng thể mà nói chính là một cuộc thi, người cuối cùng dành chiến thắng sẽ được thưởng một triệu USD.”

“...” Tri Kiều nhếch môi, “Sẽ không phải là ... Đem mọi người nhốt ở một hòn đảo đơn độc, đám người dự thi chết đi, sau đó chương trình đoán ai là hung thủ chứ.”

“Không, không phải, là về du lịch, chính xác mà nói là dựa theo gợi ý để hoàn thành một số nhiệm vụ hoặc là dùng phương pháp nhanh nhất để đến một nơi.”

“Ý của chú là...”

Lão Hạ duỗi thẳng lưng dựa vào ghế ngồi: “Vốn là ba lần phỏng vấn đã kết thúc, hai tuần nữa sẽ bắt đầu thi đấu, mười tổ thí sinh đã quyết định xong, nhưng có một tổ bỗng nhiên bỏ quyền thi đấu. Vừa nãy tôi và A Khố thảo luận, tôi thấy hai người có khả năng đi được.”

“Hai chúng tôi?”

“Đúng vậy, cô và Chu Diễm.”

Tri Kiều há hốc mồm, không biết nên nói cái gì.

“Phải là hai người một tổ, tôi nghĩ cô và Chu Diễm thích hợp. Cô ngẫm lại xem, chúng ta đã từng đi qua nhiều nơi như vậy, có kinh nghiệm du lịch phong phú, với tư duy của Chu Diễm và của cô... của cô...” Lão Hạ dường như muốn nói ra ưu điểm của Tri Kiều, nhưng suy nghĩ một hồi lâu vẫn bỏ qua mà nói tiếp, “Nếu như hai người đồng ý, tôi có thể sắp xếp hai người đơn độc phỏng vấn, được thông qua là có thể trực tiếp tham gia.”

Cô xấu hổ cào cào tóc, suy nghĩ không biết phải nói thế nào về tình huống hiện tại của cô và Chu Diễn như thế nào.

“Cô đi tìm cậu ta đi, “ A Khố vẫn luôn im lặng đột nhiên nói, “Cậu ta rất sĩ diện, nhưng lòng dạ tốt bụng.”

“...” Tri Kiều cười ngượng ngùng, cô cảm thấy hình như A Khố đã nhận ra gì đó, nhưng hình như...cũng không phải như cô suy nghĩ.

Chiều nay về đến nhà, Tri Kiều lên mạng coi thử chương trình thực tế mà lão Hạ nói tới, con số tiền thưởng đầy ấn tượng nằm trên trang web —— cô chợt nhớ ra, mấy tháng trước cô từng thấy quảng cáo chiêu mộ của chương trình này trên TV, chỉ là lúc ấy hoàn toàn không để ý mà thôi.

Lão Hạ đã nói như đinh đóng cột ở quán cà phê “Tôi thấy hai người có khả năng đi được”, câu nói đó rốt cuộc là nghiêm túc hay là chỉ thuận miệng nói ra?

Không biết vì sao, cô bắt đầu có chút động lòng.

Cả buổi chiều cô ngẩn ra, suy nghĩ rất nhiều chuyện, kể cả những chuyện trong ba năm nay, cùng với lần gặp mặt cuối cùng không coi là vui vẻ của cô và Chu Diễn. Cô đi tới đi lui trong phòng, suy nghĩ nên nói thế nào với anh. Đối với hai người...đồng nghiệp cũ đã lâu không liên lạc mà nói, lời nói đầu chắc chắn quan trọng nhất, vừa không thể có vẻ xa lạ, cũng không thể có vẻ quá thân thiết, đương nhiên cô cũng phải chú ý đến giọng điệu, cô phải đi cầu hoà, hơn nữa là có chuyện nhờ anh, cho nên cô phải hạ thấp điệu bộ xuống, đừng lộ ra giọng điệu ra lệnh...

Cô chưa bao giờ cảm thấy mình quá khấn trương thế này —— cho dù hồi bé bắn nã vào thangka nhóc mập đáng ghét của nhà hàng xóm đến mức chảy máu, lúc ba mẹ đối phương tìm tới cửa —— cô cũng không quá khấn trương như vậy.

Sau hồi lâu chuẩn bị, Tri Kiều rốt cuộc lấy di động ra, tìm được dãy số quen thuộc kia, do dự cả buổi, cuối cùng cô lấy dũng khí ấn xuống...

“Số điện thoại bạn vừa gọi đã tắt máy, xin vui lòng gọi lại sau...”

Cô ngã trên giường, nằng chiền chiếu trên người cô, giống như mỗi một tác da đều là màu da cam, cô đẩy tóc rơi lả tả trên trán, bất đắc dĩ lộ ra nụ cười khổ.

Tối nay lúc Tri Kiều đang tắm, mẹ mở cửa tiến vào nói điện thoại của cô vang lên, cô ở trong tiếng nước ồn ào hỏi: “Là ai ạ?”

Mẹ lẩm bẩm nói một cái tên, cô không nghe được, nhưng vẫn ló đầu ra khỏi tấm màn đưa tay nhận điện thoại.

“A lo?”

“Em tìm tôi.” Âm thanh của Chu Diễn rất bình tĩnh, nhưng giống như một đường sấm sét đánh trúng Tri Kiều.

“Hả...Anh...” Mẹ nhìn cô một cái rồi đi ra phòng tắm, đóng cửa lại, “Sao anh biết em tìm anh, không phải anh đã tắt máy rồi sao...”

Chu Diễn thở dài: “ Trên thế giới này có thứ gọi là ‘điện báo nhắc nhở’, cho dù tôi tắt di động cũng vẫn biểu thị ra.”

“Ồ...phải ha.” Cô xem như nhận câu trả lời của anh.

“Nói đi, tìm tôi chuyện gì.”

Mặc dù suy nghĩ rất nhiều loại khả năng, nhưng thật sự đến lúc này, Tri Kiều làm sao cũng không nghĩ đến khả năng thế này: “A...việc đó...thật ra...”

Ngay lúc cô cà lăm không biết nên nói thế nào, Chu Diễn bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, anh nói: “Em vẫn không thay đổi...lúc cuồng cuồng giống như một con ruồi không đầu.”

“Em không có...” Cô oán giận.

“Em có.”

“Em thật sự không có.”

“Em có!”

Nói tới đây, hai người đều ngáy ra, sau đó không hẹn mà cùng cười lên, giống như trở về trước kia.

“Em làm gì ở bên kia mà ồn thế?” Chu Diển hỏi.

“À, em đang tắm.”

“...Vậy mời em tắm xong thì gọi lại cho tôi.”

“Không,” cô lấy dừng khí nói, “Em nghĩ tốt nhất em nên nói bây giờ.”

Chu Diển ở đầu dây bên kia cười: “Được rồi, em nói đi.”

“Em...em muốn tìm anh giúp đỡ.”

“Giúp đỡ?”

“Đúng vậy, vì chương trình.”

“Việc gì?”

“Em muốn mời anh cùng em đi tham gia một cuộc thi.”

“Cuộc thi?”

“Ừm, nếu thắng có thể nhận được một triệu USD.”

“Wow, ông trời bắt đầu rơi nhân bánh xuống sao?”

“Không, không phải,” Cô tắt vòi nước, choàng khăn tắm ngồi trên bồn cầu, mặc dù có chút mát lạnh, nhưng cô vẫn cảm thấy mình nhiệt huyết sôi trào, “Anh hãy nghe em nói. Mấy tháng nay em đã suy nghĩ rất nhiều, em muốn cho anh biết ba năm nay em không cảm thấy hối hận chút nào, em thậm chí nghĩ rằng đây là lựa chọn chính xác nhất em đã quyết định trong đời này.”

“Vậy,” Chu Diển trầm mặc trong chốc lát, hỏi, “Về chuyện tôi nói dối, khi nào thì em biết?”

“...Vào lần đầu tiên chúng ta gặp mặt.”

“Em nói là...”

“Đúng vậy, ngay từ đầu em đã biết anh nói dối.”

Anh thở dài một hơi: “Vậy vì sao em vẫn làm?”

“Em muốn biết bố em đang làm cái gì?”

“...”

“Em muốn biết ông ấy trải qua cuộc sống như thế nào, mỗi ngày ông ấy ở chung với ai, làm những chuyện gì, ông ấy suy nghĩ gì, tại sao vui vẻ, hoặc tại sao khó chịu.”

“Vậy,” Âm thanh của Chu Diển dịu dàng mà đầy sức hấp dẫn, “Hiện tại em đã hiểu rõ bố em chưa?”

“Em không biết,” cô thở một hơi thật dài, ngẩng đầu nhìn bóng đèn phát ra ánh sáng trên đầu, “Em luôn cảm thấy mọi người, bất cứ là ai cũng hiểu ông ấy hơn em, em căn bản...ngay cả bóng dáng của ông ấy cũng không tìm được.”

“...”

“Nhưng ở chung với mọi người khiến em cảm thấy mình cách ông ấy gần hơn. Mười mấy năm trước, em chưa bao giờ nghĩ rằng mình nhớ ông ấy như vậy, nhớ đến mức...ao ước được hiểu ông ấy, hiện tại em đã biết, hơn nữa em có thể nhìn thẳng vào chính mình.”

Tiếng cười của Chu Diển cách sóng điện vô hình lại nghe ra đặc biệt ảm áp.

“Em biết có đôi khi em tỏ ra rất ngu xuẩn, không đủ bình tĩnh, dễ dàng xúc động, rất nhiều lúc em cũng không quyết đoán, thậm chí hay cố chấp không lắng nghe lời khuyên của người khác, nhưng mà,” cô nói, “Em xin anh, hãy giúp em, em muốn chương trình này vẫn tiếp tục, cho dù chỉ có một phần mười nghìn hy vọng, em cũng bằng lòng đi thử — em muốn làm chuyện mà bố em chưa làm xong, xin anh hãy giúp em!”

Sau khoảng thời gian trống khiến người ta ngạt thở, cô nghe được âm thanh trầm thấp của Chu Diễn nói: “Không phải một phần mười nghìn.”

“?”

“Mà là một phần mười.”

“...”

“Trưa nay lão Hạ có gọi điện nói với tôi, chính vì ông ấy gọi tôi nhiều lần nên di động mới hết pin.”

“Ồ...”

“Tôi đồng ý.”

“!” Tri Kiều kinh ngạc nói không ra lời. Bởi vì trong tưởng tượng của cô, Chu Diễn tuyệt đối không dễ dàng đồng ý chuyện này, đầu tiên là vì trước đó bọn họ chia tay nhau không vui vẻ, tiếp đó, anh là một người dẫn chương trình trên TV, những người cùng nghề như anh thường có chút kiêu ngạo, có lẽ anh hoàn toàn không chịu bỏ xuống thân mình mà đi tham gia cuộc thi của chương trình thực tế gì đó. Cho nên cô đã nghĩ ra rất nhiều lý do để thuyết phục anh, nhưng không ngờ anh lại dễ dàng đồng ý.

“Em rất ngạc nhiên à?”

“...Có chút.” Cô thậm chí còn chưa lấy lại tinh thần.

“Vì sao?” Giọng điệu của anh như là nói chuyện với một cô bé.

“Bởi vì...” Tri Kiều biết mình phải lấy lòng anh, hơn nữa cô cũng định làm vậy, nhưng chẳng biết tại sao, vừa đến miệng lại biến thành — “Bởi vì anh vốn là người rất khó khăn mà, tất cả mọi người đều biết.”

“...”

“Anh từng làm một tù trưởng của một bộ lạc giận đến khóc, anh thả con hươu cao cổ trong lồng sắt của vườn bách thú khiến cho quản lý ở đó phải ra lệnh đóng vườn bách thú một ngày để đi bắt thẳng nhóc đáng thương kia về, anh từng thử giả vờ ăn cá nóc trứng độc tại cửa hàng ẩm thực cao cấp ở Sapporo, làm hại cửa hàng trưởng thiếu chút nữa muốn tự sát, càng tuyệt hơn là vì muốn xe cấp cứu chạy lên núi cứu người sớm một chút, anh không ngại mà nói là rất gần, kết quả bị kẹt trong hố to giữa sườn núi, ngày hôm sau còn phải điều động máy bay trực thăng đến cứu viện — trời ơi, người đàn ông như vậy dễ dàng đồng ý với yêu cầu của em, chẳng lẽ em không nên kinh ngạc sao?”

“Có gì đáng kinh ngạc chứ,” Chu Diễn nói đùa, “Tôi cũng chẳng phải bằng lòng với lời cầu hôn của em.”

“...” Lời nói chế nhạo bỗng nhiên thốt không ra lời, bởi vì Tri Kiều nhớ lại ba tháng trước mình đã thổ lộ với anh, trên mặt cô đột nhiên hơi nóng lên.

Chu Diễn ở đầu dây bên kia dường như cũng nhận ra điểm này, vì thế anh cười hơi gượng gạo, nói: “Vây...chuyện cụ thể, ngày mai chúng ta hẹn gặp mặt rồi nói tiếp.”

“À...”

“Được, cứ như vậy.”

Tri Kiều cúp máy, trong lòng không biết là vui sướng hay là ngượng ngùng. Vui chính là, Chu Diễn đồng ý với thỉnh cầu của cô, ngượng chính là, sau khi trải qua lần thổ lộ kia, giữa bọn họ trở nên mất tự nhiên, có lẽ không thể giống như trước kia tự nhiên ở chung.

Thế nhưng, cô suy nghĩ, hiện tại điều duy nhất cô muốn làm, chính là làm cho chương trình bố để lại có thể tiếp tục, những mặt khác...không hề quan trọng...

Chiều thứ bảy, Tri Kiều đeo chiếc túi bảo vệ môi trường màu trắng đã bị tẩy đến mức hơi ố vàng, cô đi vào toà cao ốc trong thành phố, chỗ này là nơi cô và Chu Diễm đến phỏng vấn.

Lúc cô đến, Chu Diễm đã ngồi trên sofa bên cạnh hành lang, hôm nay anh ăn mặc rất chỉnh tề, áo sơ mi trắng mặc trên người anh luôn rất dễ dàng khiến người ta liên tưởng đến sự vật tốt đẹp. Tri Kiều cúi đầu nhìn áo hoodie và áo khoác ngoài chẳng phải mới gì trên người mình, cô không khỏi có chút nản lòng.

Chu Diễm trông thấy cô, anh đứng lên, đi đến trước mặt cô, mỉm cười nói: “Đừng khẩn trương, giống như chúng ta lúc thường thôi.”

Không biết vì sao, nhìn thấy nụ cười của anh, lòng cô lại bắt đầu dần dần bình tĩnh.

Bọn họ nhanh chóng được mời vào phòng họp ở cuối hành lang, nhân viên phỏng vấn là một người đàn ông trung niên cao lớn, không nhìn ra tuổi tác.

“Quá trình phỏng vấn sẽ được thu hình lại, thuận tiện cho các đồng nghiệp khác của tôi xem, hai vị không ngại chứ.”

Tri Kiều và Chu Diễm cùng lắc đầu.

Ông ta ghi gì đó trên giấy, sau khi ghi xong thì ngẩng đầu nhìn bọn họ, hỏi: “Xin hỏi quan hệ của hai người là gì?”

Tri Kiều không ngờ câu đầu tiên lại hỏi trúng vấn đề này, vì thế cô theo bản năng nhìn về phía Chu Diễm. Anh không cuống cuống mà thông thả trả lời: “Đồng nghiệp.”

“Đồng nghiệp?” Nhân viên phỏng vấn hình như hơi kinh ngạc mà nhún vai, “Tôi còn tưởng rằng hai người là bạn trai bạn gái.”

“Không loại trừ khả năng này.” Chu Diễm mỉm cười nói.

Tri Kiều nghĩ thầm, may mà nhân viên phỏng vấn vẫn nhìn Chu Diễm, nếu không ông ta có lẽ nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc đến mức quai hàm gần như rơi xuống đất của cô.

“Là cái gì thúc đẩy hai người cùng nhau tới tham gia cuộc thi?”

“Vì tiền.”

Trời ơi! Tri Kiều suy nghĩ, anh điên rồi ư, sao có thể nói trắng ra thế chứ...

Nhân viên phỏng vấn nhìn bọn họ tới lui, hình như đầy hứng thú: “VẬY, TÔI NGHE NÓI HAI NGƯỜI CŨNG LÀM CHƯƠNG TRÌNH TV?”

“Đúng, tôi là người dẫn chương trình du lịch chuyên nghiệp, cô ấy là nhà sản xuất chuyên nghiệp, chương trình của chúng tôi có nhóm khán giả ổn định. Ngoài ra chúng tôi đương nhiên có kinh nghiệm du lịch rất phong phú.”

Nhân viên phỏng vấn chợt hiểu ra: “À, thảo nào cậu vừa vào tôi liền cảm thấy quen mắt.”

Nói xong ông ta ghi trên giấy.

“Như vậy, vấn đề cuối cùng,” nhân viên phỏng vấn bỗng nhiên nhìn bọn họ, mỉm cười nói: “Nếu chương trình yêu cầu, trong lúc thi đấu hai người phải ở chung một phòng, cô cậu có gì khó khăn không?”

“Đương nhiên không có.” Chu Diễm bình tĩnh mỉm cười mà trả lời.

“Tốt lắm. Tôi nghĩ nếu không có bất ngờ gì xảy ra, hai người được thông qua.”

“Cám ơn.”

Tri Kiều há hốc mồm, đoán rằng nếu như xem bản thu hình, các đồng nghiệp của nhân viên phỏng vấn nhất định sẽ phát hiện từ đầu đến cuối thí sinh nữ chỉ có một vẻ mặt kinh ngạc.

Đi ra khỏi toà cao ốc, đầu mùa đông gió thổi rét lạnh đến mức Tri Kiều không chịu nổi mà rút vai lại. Chu Diễm rất tao nhã mà lấy khăn quàng cổ bằng len buộc trên cổ cô, anh mang theo ngón tay ấm áp lướt qua khuôn mặt cô, khiến cô không khỏi có chút thất thần.

“Em đói không, muốn đi ăn trưa không?”

“À...”

“Tôi biết gần đây có một quán lẩu ngon lắm.”

Quán lẩu? Người mặc đồ tây và áo vét muốn đi ăn lẩu?

“Đi thôi,” lòng bàn tay anh vỗ sau lưng cô, “Còn thất thần làm gì!”

Việc buôn bán ở quán lẩu quả thực không tồi, lúc bọn họ đến, chỉ còn một chỗ ngồi nhỏ hẹp cuối cùng dành cho hai người ở trong góc, bọn họ phải ngồi song song chen chúc trên chiếc ghế dài nhỏ, nhưng thần kỳ chính là, bên cạnh chiếc ghế dài này lại đặt một giá áo lớn, vừa lúc có thể treo chiếc áo vét của Chu Diển nhìn qua không rẻ chút nào.

Cho dù ăn lẩu rất tùy ý, lúc gọi món ăn Chu Diển vẫn có dáng vẻ nghiêm túc, nhìn bên mặt anh, Tri Kiều không khỏi suy nghĩ, cho dù quen biết bao lâu, cô luôn có thể phát hiện ra chút gì mới trên người anh, giống như mỗi ngày đều là một Chu Diển hoàn toàn mới đứng trước mặt cô.

Một cái nồi lớn bằng inox được bưng lên, nhìn có vẻ như đồ ăn ở căn tin trường học.

“Hôm nay vì sao em dùng ánh mắt kinh ngạc như lần đầu tiên gặp tôi thế?”

“Bởi vì anh làm rất nhiều chuyện khiến em ngạc nhiên...”

“Ví dụ như?” Anh quay đầu nhìn cô, ghế dài vốn chật chội, bởi vì động tác này của anh có vẻ càng chật chội hơn.

Tri Kiều thậm chí cảm thấy, chính mình có thể cảm nhận được hô hấp của Chu Diển.

“Ví dụ như,” cô ráng sức cup mắt xuống không nhìn anh, “Anh đối diện với nhân viên phỏng vấn nói...”

“?”

“Nói chúng ta có khả năng phát triển.”

“Ồ...” Anh hiểu ra, nhưng không nói tiếp, mà là bắt đầu thả cái trắng vào nồi.

“... Vì sao anh nói thế?”

“Nói vậy không đúng sao?”

“?!” Cô kinh ngạc lần nữa mà nhìn bên mặt anh, cho đến khi anh thả hết cái trắng vào nồi, quay đầu nhìn về mặt của cô, anh nhin không được mà cười rộ lên.

“Ngốc à, tôi nói vậy là vì gia tăng lợi thế.”

“Lợi thế?...”

“Một cặp thí sinh sẽ đi cùng nhau mà không trở thành người yêu, không phải cơ hội rất nhỏ sao?”

“...” Tri Kiều nói không ra lời.

“Tôi nói với ông ta chúng ta vì tiền, cùng với những lời có liên quan đến chương trình của chúng ta cũng là vì mục đích này. Tôi tưởng em cũng hiểu chứ?”

“...” Tri Kiều giả vờ như không có gì mà gật đầu, “Ừ, em hiểu, em đương nhiên hiểu được.”

Anh bỗng nhiên cúi đầu nhìn mặt cô: “Em không phải hiểu lắm rồi chứ?”

“Không đâu...không đâu...” Cô đoán rằng hiện tại sắc mặt của mình đỏ như là gan heo, hoặc là tái nhợt như bị quỷ hút máu.

“Có thể ăn rồi,” anh gấp cái trắng vào trong bát cô, lại hỏi, “Muốn tương không?”

Cô lắc đầu, sau đó lơ đãng mà ăn. Sau khi gấp lại, cô vui vẻ phát hiện bọn họ vẫn giống như xưa tự nhiên ở chung, nhưng thực ra, giữa bọn họ có một khu vực địa lôi, không ai được bước vào, nhưng họ đều làm bộ như là không thấy nó.

“A...” Tri Kiều hé miệng, lè lưỡi, “Nóng quá...”

Chu Diễn cười khở nhìn cô, vẻ mặt nhăn nhó thế này, anh gọi bà chủ lấy một ly nước lạnh đến.

“Uống đi.” Anh đưa ly đến bên miệng cô, cho cô uống một ngụm.”

“Đã lâu không gặp, bạn gái của cậu à?” Bà chủ đứng bên cạnh, kinh ngạc hỏi.

“Sao có thể,” tay anh cứng lại một chút, sau đó đặt ly nước trên bàn, “Là...em gái tôi.”

“À, tôi đã nói...” Bà chủ cảm thấy mỹ mãn mà tránh đi.

Tri Kiều gọi một phần tương, nhưng cô phát hiện cho dù bỏ thêm tương, bữa trưa này vẫn không ăn ngon.

Buổi tối tắm xong nằm trên giường, Tri Kiều mở ngọn đèn nhỏ ở đầu giường, lấy ra tấm ảnh duy nhất của bố mà cô còn giữ lại trong ngăn kéo, cô ngơ ngác ngây người.

Mẹ bỗng nhiên xuất hiện ở cửa, cô sợ tới mức vội vàng giấu tấm ảnh trong ổ chăn, may mà mẹ không phát hiện, chỉ là kêu cô ngủ sớm một chút. Cô gật đầu, hứa là lập tức tắt đèn.

Mẹ xoay người chuẩn bị rời đi, nhưng ngoảnh đầu lại nói với cô: “Tấm ảnh cũ như vậy, đừng chiếu dưới đèn mãi, rất dễ phai màu.”

Nói xong, bà trở tay giúp cô đóng cửa lại.

Cô ngạc nhiên suy nghĩ: hôm nay rốt cuộc đã xảy ra bao nhiêu chuyện khiến cô kinh ngạc đây!

Cô nhìn bố trong tấm ảnh, nhớ tới lời nói của ông về tín ngưỡng của người đánh cá đối với biển cả, khi đó cô còn bé nên chẳng hiểu được, nhưng hiện tại, cô có phần hiểu được, đó là một loại tin tưởng, có hy vọng cũng có thất vọng, nhưng cho dù thế nào, chỉ cần mọi người vẫn tin tưởng, vậy hy vọng cũng được thất vọng cũng thế, bọn họ đều sẵn lòng chấp nhận, bởi vì đây là lựa chọn của bản thân họ.

Cô của hiện tại chính là như thế.

7. Chương 7: Ý Nghĩa Của Lễ Hành

Action 1

“Chúng tôi là hai bố con, đồng thời cũng là bạn bè,” trước màn ảnh xuất hiện hai người đàn ông vóc dáng mập mạp, người trẻ tuổi hơn đang nói chuyện, “Từ bé tôi đã chơi bóng và câu cá với bố tôi, chúng tôi có rất nhiều chuyện thú vị khi ở cạnh nhau...”

Nói tới đây, chàng trai trẻ liếc nhìn người bố, ông ta vì đáp lại anh chàng mà gật gù cái cổ cứng ngắc, rồi nói: “Đúng, đúng.”

“Cho nên tôi cảm thấy chúng tôi có thể cùng nhau thi đấu,” chàng trai trẻ nhận được sự cổ vũ liền nói, “Bố tôi có kinh nghiệm, còn tôi có...tư duy và sức lực, tôi tin tưởng với thực lực của chúng tôi, nhất định có thể đạt được thành tích tốt.”

Nói xong anh ta lại liếc nhìn bố mình một cái, người bố đeo một cặp kính cận thị thật dày, cười rộ lên trông rất hiền từ, ông ta vẫn gật gù như trước, “Đúng, ách...đúng.”

Action 2

“Chúng tôi là bạn thân, bắt đầu từ khi còn bé,” hai cô nàng mặc trang phục cổ động viên màu cam gọi cảm hưng phấn nắm tay nhau, “Lúc lên lớp chúng tôi cùng nhau trốn học, cùng nhau gian lận khi kiểm tra — tuy rằng kết quả là cả hai đều không vượt qua kỳ thi, chúng tôi thậm chí đã từng yêu cùng một người đàn ông.”

Nói tới đây hai cô gái quả thực rất hưng phấn mà hét ầm lên...

“Tôi cảm thấy chúng tôi thật sự...quá giống nhau, tôi chính là cô ấy, cô ấy chính là tôi, chúng tôi cảm ứng được đối phương còn hơn cả song sinh, chúng tôi là vô địch! Ha ha!

Action 3

“Chúng tôi là bạn trai bạn gái, chúng tôi yêu nhau rất sâu sắc,” nói xong, một đôi tuấn nam mỹ nữ không kiềm lòng được mà bắt đầu hôn nhau nồng cháy, cho đến khi khán giả không chịu nổi muốn cầm lấy điều khiển từ xa chuyển kênh, “Có một ngày cô ấy nói với tôi, chúng ta đi tham gia thi đấu đi, tôi nói đương nhiên được! Chúng tôi ăn ý như thế, cho dù gặp phải bất cứ chuyện gì chúng tôi cũng có thể vượt qua, bởi vì chúng tôi yêu nhau đến thế...”

Tình đến nồng cháy, hai người lại ôm chặt nhau...

Action 4

“Chúng tôi là anh em tốt,” hai người đàn ông trung niên với hai đường mép tóc đã sớm chuyển lên chính giữa đầu ngồi song song với nhau, “Chúng tôi từng cùng nhau đi lính, sau khi xuất ngũ còn hùn vốn mở một công ty thiết kế, phạm vi kinh doanh của công ty chúng tôi rất rộng lớn, bao gồm ——”

Màn ảnh bắt đầu chạy nhanh, hiển nhiên đã được xử lý, đợi cho đến lúc trở lại bình thường, hai người đàn ông kia bắt tay nhau, tràn đầy tin tưởng nói: “Chúng tôi tin chắc, chỉ cần chúng tôi cùng với nhân viên của mình đồng tâm hiệp lực, nhất định có thể cùng nhau huy hoàng!”

Action 5

“Tôi cho rằng chúng tôi rất thích hợp với cuộc thi này,” lần này đến phiên hai anh chàng trẻ tuổi để tóc dài mặc áo sơ mi cũ, một người tóc dài hơn đang nói, “Bởi vì chúng tôi là hai người hoàn toàn hiểu biết về lễ hành, lúc ấy tôi đang định từ một đầu sa mạc hướng về một đầu khác, mà cậu ta lại từ đầu kia đi qua, ha ha, sau đó tôi thay đổi chủ ý, quyết định cùng cậu ta đến chỗ khác.”

Có lẽ người bạn có mái tóc ngắn hơn cho rằng lúc này phải nói chút gì đó, vì thế anh ta mỉm cười hơi khấn trương mở miệng: “Ồ, đúng vậy đúng vậy, chỗ kia thực ra rất...chúng tôi đã trải qua...một đoạn hành trình rất...sau đó...”

Anh chàng tóc dài hơn có lẽ đã sớm quen với cách nói chuyện của bạn mình, anh ta lơ đãng nói tiếp: “Chúng tôi phát hiện cả hai đều làm công việc IT, sở thích cũng hợp nhau, vì thế chúng tôi thường cùng nhau đi du lịch, nhưng lúc không đi du lịch, chúng tôi gần như không liên lạc với đối phương, có lẽ nghe ra hơi kỳ lạ, thế nhưng chúng tôi cho là rất tốt, hai người đàn ông không nhất thiết cả ngày ở cùng nhau.”

“Chúng tôi đều làm...công việc giống nhau, các vị cũng biết, chúng tôi đều rất...cho nên...”

“Về cuộc thi, chúng tôi đã từng thảo luận,” anh chàng tóc dài gật đầu, “Quyết định xem như là một chuyến du lịch, nhưng tôi tin chúng tôi sẽ có ưu thế hơn người khác.”

Action 6, 7, 8, 9...

Action 10

Trên màn hình tivi xuất hiện một đôi nam nữ...kỳ lạ, bọn họ đứng song song, khoảng cách ở giữa đủ để chứa ba cái tủ lạnh. Người đàn ông bên trái rất đẹp trai, người phụ nữ bên phải nhìn qua...hình như rất khấn trương.

“Tôi là Chu Diễm,” người đàn ông đẹp trai cất lời, “Có lẽ các vị đã từng thấy tôi, tôi nghĩ điều này cũng không có gì ngạc nhiên, nhưng các vị nhất định rất khó hiểu vì sao tôi đứng ở đây?”

Anh khẽ cười, lộ ra hàm răng đều đặn, tiếp theo, khi mọi người cho rằng anh muốn công bố đáp án, thì anh lại như chưa từng hỏi qua vấn đề kia, vươn tay: “Cho phép tôi giới thiệu đồng nghiệp của mình, cô Thái Tri Kiều. Chúng tôi làm việc chung với nhau rất nhiều năm, cô ấy là một nhà chế tác chương trình rất xuất sắc —— mặc dù cô ấy không biết cười thế nào trước màn ảnh.”

Người phụ nữ bên phải có lẽ vì phản bác những lời của anh mà lộ ra một nụ cười...cứng ngắt lại rất khó coi.

“Được rồi,” người đàn ông vừa lòng nói, “Hy vọng lúc nhận được giải nhất, cô Thái có thể khôi phục bình thường, chúng tôi rất mong chờ.”

“...”

“Như vậy, các vị khán giả, ở trên là tất cả thí sinh tham gia trong cuộc thi lần này, hôm nay bọn họ đã chuẩn bị hành lý chờ đợi xuất phát,” giọng nói của người dẫn chương trình hơi kỳ lạ, thật giống như là một người Tây Ban Nha đang nói tiếng Ý, “Tổ chương trình đã thu lại tất cả hộ chiếu của thí sinh trước, hơn nữa làm giấy tờ thị thực, bởi vậy trước khi lên máy bay, bọn họ không biết mình sắp sửa đến đâu, bọn họ hoàn toàn không có thời gian chuẩn bị, vào lúc máy bay hạ cánh, cuộc thi chính thức bắt đầu.”

“Mà hiện tại, trước khi xuất phát, tôi muốn làm một thí nghiệm nho nhỏ —— trắc nghiệm trình độ ăn ý của bọn họ, tôi tin đây là cách tốt nhất để tất cả khán giả hiểu về họ.” Nói xong, người dẫn chương trình đắc ý gật đầu.

“Được rồi,” anh ta nói tiếp, “Xin cầm tấm bảng của các vị, đứng một trước một sau, chú ý —— đúng vậy, xin chú ý —— các vị phải duy trì khoảng cách hai mét. Khi tôi nói ra đề tài, xin viết đáp án lên tấm bảng kia. Nếu đáp án của các vị giống nhau, đèn trên đầu sẽ hiện lên màu xanh lá cây, nếu không giống nhau thì là màu đỏ. Mỗi lần có đèn màu xanh, sẽ nhận được mười điểm, một trăm điểm là cao nhất, đội nào chiến thắng sẽ được thưởng khoang máy bay hạng nhất.”

Tri Kiều cảm thấy chính mình gần như muốn trợn trắng con mắt, cô không thể chịu được loại người dài dòng thế này. Cô quay đầu nhìn Chu Diễm, anh đứng ở chỗ cách sau cô hai mét, nhún vai, nhưng là có cùng ý nghĩ với cô. Vì thế cô quay người lại, cúi đầu suy nghĩ, đây là ăn ý, một loại ăn ý...không thể nói ra lời, giữa bọn họ có sự ăn ý đặc biệt.

“Đề thứ nhất,” người dẫn chương trình nói, “Xin viết xuống —— chòm sao của thí sinh ở hàng trước.”

Tri Kiều nghe được hai ông chủ công ty thiết kế kia kinh ngạc thấp giọng nói: “Chòm sao? Cái gì là chòm sao?”

Cô cúi đầu, vừa viết vừa không nhận được mà cười lên, sau đó người dẫn chương trình ra hiệu đưa bảng lên. Đèn trên đầu là màu đỏ.

Cô kinh ngạc quay đầu nhìn Chu Diễm, anh viết “Song ngư” trên tấm bảng, còn cô viết là “Song tử”.

“Sao em lại là song ngư chứ!” Cô mở to mắt, dùng khẩu hình nói với anh.

Chu Diễm gãi lỗ tai, cũng dùng khẩu hình trả lời: “Cái này...không phải cũng gần giống nhau sao...”

“...”

Điều thú vị chính là, đèn của hai ông chủ công ty thiết kế lại là màu xanh —— bởi vì trên tấm bảng của bọn họ đều là: để trống.

“Đề thứ hai, xin viết xuống món ăn yêu thích nhất của thí sinh ở hàng sau.”

“Thịt dê nướng —— tuyệt đối là thịt dê nướng —— trong lòng Tri Kiều lẩm nhẩm, bởi vì anh từng ở thảo nguyên đây sao nói với cô: “Món này thật sự là ngon nhất trên đời!”

Cô thậm chí còn nhớ rõ khi anh nói những lời này, tia sáng trong mắt óng ánh —— mặc dù cũng có một nguyên nhân khác là trước đó họ đã chưa ăn gì một ngày trời, chỉ dựa vào nước để sống qua ngày.

Nhưng mà...đèn đỏ vẫn sáng lên.

Tri Kiều nhếch khoé miệng, quay đầu lại nhìn Chu Diễm, trên tấm bảng của anh viết nắn nót: nhiều vị đậu phộng (nước sốt vị thịt bò).

Cô trợn mắt, Chu Diễm không hiểu cho nên nhún vai.

Được rồi, Tri Kiều vừa bực bội lau bảng, vừa suy nghĩ, đây chỉ là vận may không tốt mà thôi, song tử và song ngư chỉ sai một chữ, mà thịt dê nướng và nhiều vị đậu phộng (nước sốt vị thịt bò)... Ồ, ít nhất hai người đều đề cập đến thịt!

“Đề thứ ba, xin viết xuống thành phố yêu thích nhất của thí sinh hàng trước.”

“Paris” VS “Rome” —— đèn đỏ!

“Đề tiếp theo, xin viết xuống bộ phim điện ảnh yêu thích nhất của thí sinh hàng sau.”

“Léon: The Professional” VS “Star Trek” —— đèn đỏ!

“Xin viết xuống số đo vòng ngực của thí sinh hàng trước.”

“Không trả lời” VS “Rất bình thường, không thể đo lường chính xác” —— đèn đỏ!

“Xin nói ra một điểm lập dị của thí sinh hàng sau.”

“Nếu không thể thuyết phục đối phương, sẽ cứ lặp lại một câu y chang —— cho đến khi thừa nhận không thể thuyết phục đối phương mới thôi” VS “Sáng sớm thứ hai phải ăn bánh bích quy hình gấu trét bơ đậu phộng” —— đèn đỏ!

...

“Đề cuối cùng, rất khó,” người dẫn chương trình nói, “Xin viết xuống tình hình thời tiết vào ngày các vị gặp mặt nhau lần đầu tiên.”

Các thí sinh khác bắt đầu than phiền đề tài này khó khăn bao nhiêu, nhưng Tri Kiều lại cảm thấy rất đơn giản đến nỗi... hơi quá mức. Cô làm sao quên được chứ, hơn nữa, cô tin anh cũng nhất định nhớ rõ. Đó là một ngày rất bi thương, nhưng sau này mỗi khi cô nhớ lại, chiếc ô màu đỏ kia và nụ cười trên mặt anh đều như là cho cô dũng khí, khiến cô kiên cường đi tới.

Cô cụp mắt xuống, viết trên bảng: mưa.

Đèn đỏ lại sáng lên.

Tri Kiều không thể nào tin được, cô quay đầu nhìn về phía Chu Diên, hình như anh cũng hơi kinh ngạc, tấm bảng trên tay anh viết chín chữ: nhiều mây âm u, thỉnh thoảng có mưa rào.

“...”

Tri Kiều đè nén nỗi xung động muốn hét lên, cô rất muốn đi qua đoạt lấy tấm bảng của anh, lớn tiếng nói: Chu Diên, anh chính là chuyên môn đến đối nghịch em sao!

Nhưng rốt cuộc cô vẫn —— nhịn xuống.

“Nào chúng ta cùng xem tình trạng số điểm, thật đáng tiếc, lại có một đội thí sinh có điểm ‘0’...” Âm thanh tiếc rẻ cùng với cười trên nỗi đau người khác lần lượt vang lên.

“Nhưng mà khiến cho chúng ta kinh ngạc chính là, đội quán quân được 90 điểm, nói cách khác, trong mười đề tài bọn họ trả lời đúng chín đề —— chúc mừng cặp thí sinh tình nhân của chúng ta, phần thưởng bọn họ nhận được là nâng cấp lên chỗ ngồi của khoang hạng nhất!”

Cặp tình nhân kia lại xúc động mà ôm hôn nhau.

Trước bàn thủ tục vô cùng náo nhiệt, đầu tiên là chụp ảnh cho toàn nhóm, mọi người vây quanh ở bên trong. Sau đó là những người thân của các tổ thí sinh đến tiễn đưa bọn họ còn động viên tinh thần, có tặng bóc, có mang theo biểu ngữ, giống như kính cẩn đưa tiễn chiến sĩ đi đấu tranh vì chính nghĩa của nhân loại. Trong tiếng ồn ào huyên náo ở đây, người dẫn chương trình rất long trọng tuyên bố địa điểm của cuộc thi là quốc gia xinh đẹp nằm ở Nam bán cầu —— Australia!

Đa số người hoan hô, giống như chuyến du lịch là một trong những giải thưởng lớn, mà không phải là chương trình thực tế nào đó.

Tri Kiều khoanh tay đứng trong hàng cuối cùng, cho dù là số thứ tự hay là thành tích của cuộc trắc nghiệm ăn ý, cô và Chu Diên đều xếp cuối cùng. Giờ phút này, cô chán nản ôm đầu, bởi vì cô lại bỏ tất cả trang phục mùa đông của mình vào trong một va ly hành lý —— trong đó còn có một đôi giày tuyết khổng lồ, mũ len thật dày, cùng với một chiếc áo choàng có thể bọc người ta thành xác ướp.

“Tôi không hiểu,” Chu Diên nghi hoặc nói, “Thật là như vậy sao —— nếu tôi không thể thuyết phục đối phương thì sẽ cứ lặp lại một câu y chang cho đến khi thừa nhận không thể thuyết phục đối phương sao?”

“Ừ.”

“Thật sao?”

“Đúng.”

“Em khẳng định?”

“Phải.”

“Em xác định một trăm phần trăm?”

Tri Kiều xoay người nhìn anh, mặt không có biểu cảm trả lời: “Em xác định, chắc chắn, khẳng định trăm phần trăm.”

“Ồ,” Chu Diễm nhún vai, “Được rồi.”

“...” Cô bực mình quay người lại, trông thấy hai bố con mập mạp đang chụp hình với người nhà, ông chủ công ty thiết kế bị nhân viên mặc đồng phục vây quanh, hai cô nàng cổ động viên đang làm nũng với ba mẹ, mà cặp tình nhân kia vẫn quên hết tất cả mà hôn nhau say đắm.

“Nhưng tôi vẫn kiên trì cho rằng,” âm thanh của Chu Diễm nghe ra rất nghiêm túc, “Sáng sớm thứ hai phải ăn bánh bích quy hình gấu trét bơ đậu phộng mới là một điểm lập dị.”

“...Được rồi!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi, “Anh nói cái gì thì là cái đó!”

Chu Diễm nhíu mày nhìn cô hồi lâu, sau đó bỗng nhiên cười rộ lên: “Đừng khấn trương, tất cả vừa mới bắt đầu thôi.”

Lúc này có một chiếc mic đột ngột đưa tới giữa bọn họ, người dẫn chương trình không biết từ khi nào xuất hiện bên cạnh họ, dùng giọng điệu giả vờ vui vẻ nói: “Hãy nói tâm trạng bây giờ của các vị đi!”

Chu Diễm chỉ cần đối diện với màn ảnh thì sẽ sinh ra một sức hấp dẫn mà người thường không thể vượt qua, anh cong chân mày, dịu dàng nói: “Tôi hy vọng đây là một bắt đầu mới, tôi rất mong đợi.”

Tri Kiều mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm một bên mặt anh, thất bại suy nghĩ, có lẽ đây là chỗ mà cô bị anh hấp dẫn: mặc dù những người khác không hề biết rốt cuộc anh suy nghĩ gì, nhưng anh biết bản thân mình muốn gì, hơn nữa sẽ dùng hết sức làm được.

Cô chợt có phần hiểu được vì sao Chu Diễm và bố mình lại trở thành anh em kết nghĩa, bởi vì bọn họ giống nhau ở điểm này.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của cô, Chu Diễm quay đầu nhìn cô, ánh mắt như là đang hỏi, cô nhanh chóng dời đi tầm mắt.

Không biết vì sao, giờ phút này, cô lại có chút ghen tị với Chu Diễm.

Lúc máy bay cất cánh, Tri Kiều trông thấy gương mặt của Chu Diễm từ ảnh phản chiếu của cửa sổ máy bay, anh cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt của hai người không giao nhau, biểu tình trên mặt anh hiếm khi nghiêm túc và chăm chú, cô đoán rằng anh đang suy nghĩ gì đó.

Nhưng là cái gì chứ?

Cô rất muốn biết, từ rất lâu trước kia, cô đã muốn biết — giống như cô vẫn muốn biết bố mình suy nghĩ gì, nhưng đã không còn cơ hội nào nữa.

“Anh suy nghĩ gì đó?” Cô nghe được âm thanh của mình lớn mật hỏi thế.

Chu Diễm phục hồi tinh thần nhìn cô, hình như vẫn đang suy nghĩ, nhưng cuối cùng anh chỉ mỉm cười, nói:

“Không có gì...”

8. Chương 8: Ý Nghĩa Của Lễ Hành

Trong bộ sách “Lonely Planet: Australia” nổi tiếng được xưng là “Thánh kinh của lễ hành” miêu tả quốc gia xinh đẹp này:

“Đúng vậy, cuộc sống cấp thấp ở địa cầu không đổi... Đối mặt bạn chính là phong cảnh vòm trời xanh thăm vô biên vô hạn từ màu vàng kim biến thành đỏ sẫm. Ngoài ra còn có văn hoá của dân bản xứ cổ xưa, khiến người ta choáng váng với hồ nước mặn, loài bò sát quý dị khó lường, hẻm núi gập ghềnh và vực sâu cổ xưa... Đường như những điều này còn chưa đủ, bọn họ còn trực tiếp đến quần đảo Whitsunday, cộng thêm Great Barrier Reef to lớn, ở dưới nước cùng muôn vàn loài cá cảnh nhiệt đới, cá mập khổng lồ, rùa biển thật lớn cùng cá heo tinh nghịch...”

Hai năm trước, khi Tri Kiều đặt chân lên lục địa này lần đầu tiên, cô từng đặc biệt si mê màu sắc xanh thăm nông sâu không đồng nhất trên bầu trời kia... Nhưng lúc này đây, cái cô có thể cảm nhận được, chính là nóng bức, cùng với mùi hương nóng cháy toả ra trong không khí khi ánh mặt trời chiếu xuống đất.

“Được rồi, tôi nghĩ các vị đã nhìn thấy, trạm thứ nhất của chúng ta là Melbourne. Đầu tiên chúng ta hãy tiến hành lượt rút thăm thứ nhất,” ban này khi ở trên máy bay người dẫn chương trình vì tiếng ngáy quá lớn của mình mà bị những người khác trách cứ, lúc này anh ta đã thay áo thun trắng và quần đùi, đứng tại khoảng trống của đại sảnh sân bay Tullamarine nói, “Nội dung rút thăm là để bố trí một người quay phim riêng cho từng đội thí sinh, người quay phim riêng này sẽ theo sát toàn bộ hành động của thí sinh, đương nhiên ngoại trừ đi toilet, tắm rửa, ngủ, và...ngoáy mũi.”

“...”

“Xin nhân viên phía dưới lấy hộp rút thăm ra đây, tôi sẽ rút ra theo thứ tự tên của người quay phim, chia ra tương ứng với mười đội.” Người dẫn chương trình vẫy tay, nhân viên đưa hộp lên, sau đó anh ta lần lượt thông báo tên trên tờ giấy, cho đến khi tờ giấy thứ chín được mở ra. “Như vậy, người quay phim cuối cùng, vị nào còn chưa được gọi tên có thể giơ tay lên một chút không?”

Lão Hạ tiến lên một bước, thật thà giơ tay mình lên.

“Tốt, ông là người quay phim riêng của đội dự thi số mười.”

Lão Hạ khuôn mặt tươi vui đi đến phía sau Tri Kiều và Chu Diễm.

Người dẫn chương trình tiếp tục nói gì đó, Tri Kiều nhin không được quay đầu lại thấp giọng hỏi: “Chú mưu tính trước rồi phải không?”

“Cô đoán xem?”

“Chú dứt lốt thằng nhóc phụ trách chuẩn bị hộp rút thăm?” Chu Diễm cũng lặng lẽ tham gia vào.

“Không, vì sao cậu lại nghĩ như vậy?”

“Bởi vì cái này rất giống tác phong của chú.” Chu Diễm vừa đối diện người dẫn chương trình vừa nói.

“Quả thực tôi có động tay chút ít, nhưng tôi muốn tạm thời giữ bí mật mảnh khoé của mình.” Lão Hạ cười thần bí.

Tri Kiều đảo mắt, cắn răng hỏi: “Rốt cuộc chú làm gì hả?!”

“...Tôi dứt lốt thằng nhóc phụ trách chuẩn bị hộp rút thăm.”

“...”

“Để tôi xem đồng hồ một chút, hiện tại đã là bảy giờ tối, cuộc thi bắt đầu từ lúc này,” người dẫn chương trình giao mười phong thư khác nhau cho từng đội thí sinh, “Bên trong có manh mối của khách sạn đêm nay các vị ở lại, bảy giờ sáng mai chúng ta tập hợp tại đại sảnh của khách sạn, vì vậy thí sinh giành được chiến thắng đêm nay sẽ nhận được...thời gian nghỉ ngơi nhiều hơn những người khác. Chúc các vị may mắn.”

Chu Diễm mở ra phong thư màu trắng, bên trong là một chiếc chìa khoá, trên đó viết “C129”. Các thí sinh khác đều tự bàn bạc, có một số người xách hành lý xuất phát.

“Đây là cái gì?” Tri Kiều hỏi.

“Một chiếc chìa khoá.”

“...Em biết.”

Chu Diễm chỉ nhú mày, hình như cũng không có đầu mối. Vì thế Tri Kiều quay đầu hỏi lão Hạ: “VẬY...chú có quen biết nhân viên phụ trách đặt phòng không?”

“...” Lão Hạ lắc đầu.

“Chỉ dựa vào một chiếc chìa khoá làm sao chúng ta biết là khách sạn nào chứ?” Tri Kiều nghĩ mãi không ra.

“Cô nói xem cảnh sát có biết không?”

“Tôi cho rằng khó lắm, bọn họ là cảnh sát, mà không phải bình luận viên của ‘Trip Advisor’.”

“Này,” Chu Diễm bỗng nhiên xoay người nhìn bọn họ, “Rốt cuộc là ai tham gia cuộc thi? Là ba người ư?”

“...” Sự nghiêm túc của anh hơi hù dọa Tri Kiều.

“Tôi không nói lời nào,” lão Hạ bắt đầu hí hoáy với máy quay phim cỡ nhỏ của ông ta, “Tôi cam đoan.”

Tri Kiều có chút không vui, đúng là vì sự giúp đỡ của lão Hạ bọn họ mới có thể tham gia cuộc thi này, nhưng hiện tại Chu Diễm lại bảo ông ta tránh ra, làm tốt công việc quay phim của ông ta — đây coi là gì chứ?

“Tôi biết em suy nghĩ gì, tới khách sạn tôi sẽ nói với em.” Chu Diễm thấp giọng nói.

“Tôi đã bắt đầu quay.” Lão Hạ nhắc nhở.

Tri Kiều nén xuống buồn bực trong lòng, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười không được tự nhiên, sau đó cô nghe thấy Chu Diễm nói: “Tôi nghĩ đây là chìa khoá của tủ giữ đồ, bình thường chỗ nào có thể dùng đến tủ giữ đồ nhất?”

“Uhm...trường học? Phòng tập thể thao? Hoặc là...ngân hàng!”

Chu Diễm nhìn cô tuyệt vọng mà lắc đầu: “Không, là sân bay, nhà ga hoặc là bến xe đường dài.”

“A...” Cô bình tĩnh hiểu ra.

“Đi thôi,” anh bấu môi, ngoài cười nhưng trong không cười nói, “Chúng ta đến tủ giữ đồ của sân bay xem trước, mặc dù tôi cảm thấy hy vọng không lớn.”

Nhìn thấy bóng dáng Chu Diễm kéo hành lý đến phía quầy hỏi, Tri Kiều nhịn không được hỏi lão Hạ: “Ánh mắt vừa rồi của anh ấy có ý gì? Cho rằng tôi rất ngu xuẩn?”

“Không,” lão Hạ biết điều tắt máy quay, “Tôi nghĩ cậu ấy chỉ cho rằng cô...hơi ngu xuẩn thôi.”

Tủ giữ đồ của sân bay mau chóng được chứng thực không có thứ bọn họ muốn tìm, vì thế bọn họ xuất phát đến trung tâm giao thông lớn nhất thành phố — nhà ga Southern Cross.

Xe taxi chạy nhanh trên đường, xa xa bắt đầu trở nên một mảng tối đen, chỉ có ánh đèn chiếu sáng hai bên phát ra màu cam, tia sáng chói rọi, Tri Kiều nhớ tới hai năm trước bọn họ đã từng đến đây, cô không khỏi có chút phiền muộn. Cô thường hay suy nghĩ một vấn đề thế này: nếu bố vẫn còn sống, ông sẽ làm ra một chương trình như thế nào? Ông muốn thông qua nó để biểu đạt ý tưởng ra sao?

Ý nghĩa của lẽ hành ở đâu?

Ngay lúc cô ngẩn ngơ, xe taxi đã chở bọn họ tới nhà ga Southern Cross, Melbourne vào ban đêm có vẻ hơi quanh quẽ, mặc dù đại sảnh của nhà ga vẫn đèn đuốc sáng trưng, nhưng hành khách qua lại hiển nhiên ít hơn ban ngày. Dưới sự trợ giúp của nhân viên, bọn họ nhanh chóng tìm được khu vực chứa tủ giữ đồ, Chu Diễm vừa lăm nhăm dãy số trên thẻ chìa khoá, vừa tìm kiếm.

“Là cái này,” anh nói, “C129.”

Tri Kiều đi qua, hai người liếc mắt nhìn nhau, sau đó Chu Diễm tra chìa vào ổ khoá — dĩ nhiên mở ra.

Bên trong trống tuếch.

“...” Chu Diễm vừa rồi còn tràn đầy tự tin lúc này ngây ngẩn cả người.

“Xem chỗ này!” Tri Kiều chỉ vào phong thư màu trắng dán vào mặt sau của cửa tủ.

Chu Diễn mở phong thư ra, bên trong có tấm danh thiếp... Cảm ơn trời đất, là danh thiếp của khách sạn!
“Chúng ta thành công rồi!” Cô mở to mắt, không dám tin, trong lòng bắt đầu vui sướng như được tặng đồ chơi Doraemon phiên bản giới hạn của McDonald.

Chu Diễn nhìn cô, nhưng anh chỉ mỉm cười, trong mắt loé ra tia sáng dịu dàng lại động lòng người.

Trong lúc nhất thời, Tri Kiều có phần nói không ra lời.

“A! Đây là cái tử của chúng ta!” Tiếng hét của cô nàng đội cổ động viên kéo Tri Kiều quay về hiện thực.

Ngoài bọn họ ra còn có vài đội thí sinh cũng lần lượt tới nhà ga, đang tìm kiếm tử giữ đồ của mình. Chu Diễn nhìn danh thiếp khách sạn trên tay, nói: “Đi thôi, ngay con đường này, tôi đoán chắc là gần đây.”

Nói xong, anh kéo hành lý đi về phía cửa.

Tri Kiều sững người vài giây, rồi vội vàng đi theo. Cô chợt cảm thấy mình luôn mãi đi theo bước chân của anh, anh kể với cô rất nhiều chuyện liên quan đến bố, anh dạy cô làm công việc của bố thế nào, có đôi khi anh thậm chí sẽ dạy cô sinh sống ra sao — giống như một người bố vậy — cô vẫn ở phía sau anh, không phải phía trước, cũng không phải bên cạnh, mà là phía sau.

Cái này không có nghĩa là ngay từ đầu, quan hệ của bọn họ...chẳng phải ngang hàng sao? Cho nên anh mới coi cô như là em gái, mà không phải một người phụ nữ?

Giống như suy đoán của Chu Diễn, khách sạn cách nhà ga hai con phố, đi bộ chỉ cần mười phút. Đó là một toà nhà nhìn qua hơi lâu năm, vách tường màu vàng đất và khung cửa kính màu đen biểu hiện ra tuổi tác của nó, khoảng sân ở cổng nhỏ hẹp, cùng với thiên thần của suối phun hơi cũ, càng khiến người ta có ấn tượng rất lạc hậu.

Đi qua cửa xoay tròn đến chỗ tiếp khách — nói là chỗ tiếp khách bởi vì ở đó thật sự không đủ lớn để gọi là “đại sảnh” — một ông lão tóc bạc mặc âu phục màu đen lập tức đứng lên, dùng tiếng Anh dày đặc khẩu âm nước Anh hỏi: “Có gì có thể giúp đỡ không?”

“Đúng vậy,” Chu Diễn lịch sự nói, “Tôi nghĩ đã có người đặt phòng ở đây cho chúng tôi.”

“Được, xin hỏi tên họ của các vị?”

Anh nói ra, cũng đưa hộ chiếu. Từ một chồng giấy A4 ông lão lập tức lục lọi ra hai tờ, vừa thẩm tra đối chiếu vừa nói: “Cậu Chu và cô Thái ở 601, ông Hạ ở 502.”

Lúc này Tri Kiều mới lơ mơ nhớ lại vấn đề cuối cùng nhân viên phòng vấn đã hỏi — nói cách khác, cô và Chu Diễn phải ở chung một phòng — không chỉ là đêm nay, hai tuần sau này đều là như thế!

Nghĩ đến đây, trong đầu cô trở nên trống rỗng. Đợi đến lúc hồi phục tinh thần, Chu Diễn đang cầm thẻ phòng điện tử quơ quơ trước mắt cô.

“Có thể lên chưa?”

“Có, có thể...”

Ba người cùng tiến vào thang máy kiểu cũ, lão Hạ nhắm ống kính ngay bọn họ: “Hãy tổng kết một chút về ngày đầu tiên đi.”

“Tôi nghĩ đây là một bắt đầu không tệ lắm, hy vọng sẽ tiếp tục giữ vững như thế.” Chu Diễn thanh thản nói.

“Tôi, tôi nghĩ...chúng tôi...tôi cảm thấy chúng tôi...”

“— được rồi, quên đi.” Lão Hạ dường như không có ảo tưởng gì đối với sự ngắt quãng của cô, ông ta trực tiếp tắt máy, vừa đến tầng năm, ông ta xách hành lý của mình đi ra ngoài.

Vì thế một ngày hỗn loạn qua đi, Tri Kiều bỗng nhiên rơi vào cảnh khốn khó khác — làm sao một mình ở chung với Chu Diễn trong mười tiếng đồng hồ — sau khi lời thổ lộ ngu xuẩn của cô bị từ chối một cách rõ ràng.

Theo một giọng nhắc nhở tiếng Anh mơ hồ vang lên, tới tầng sáu rồi, bọn họ đi ra thang máy, phát hiện trên mặt đất lót tấm thảm màu đỏ kiểu cũ, tầng lầu quả thực cao như bốn mét, đèn chùm tinh xảo rủ xuống trên đầu, chiếu sáng hành lang không một bóng người.

“Ở đây.” Âm thanh của Chu Diển lại còn có tiếng vọng nho nhỏ.

Cô đi theo phía sau anh, đi về phía đầu kia của hành lang, nơi này im lặng đến mức chỉ nghe thấy âm thanh ma sát giữa bánh xe và ly trên tấm thảm. Chu Diển nhanh chóng tìm được phòng số 610, anh dùng thẻ phòng điện tử mở cửa ra, căn phòng vốn tối đen trở nên rất sáng sủa, anh xách hành lý của mình vào, sau đó xoay người nhìn cô, như là đang hỏi, hoặc như là...hỏi thức.

Tri Kiều mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng, kiên trì đi vào, cửa ở phía sau lập tức được đóng lại.

Căn phòng rất lớn, thậm chí có một phòng bếp cỡ nhỏ cùng với phòng khách độc lập, cô xoay người nhìn về phía giường, nhẹ nhàng thở ra —— là hai chiếc giường đơn!

“Em muốn thu dọn hành lý trước hay là tắm trước?” Chu Diển vừa nói vừa lấy ra một chai nước khoáng ướp lạnh trong tủ lạnh uống một hớp lớn.

“Em...cái nào cũng được.”

Sau khi uống hết cả chai nước, Chu Diển nhìn cô, nói: “VẬY em đi tắm trước, tôi thu dọn hành lý, sau đó trao đổi.”

“Được, được rồi.”

Tri Kiều đặt hành lý của mình vào một góc, che che giấu giấu quần áo thay mới cầm trong tay, sau đó mau chóng đi vào phòng tắm.

Cô mở vòi nước, làm cho cả phòng tắm chìm trong tiếng nước chảy ào ào, cô mới từ từ bình tĩnh lại. Nước ấm sinh ra sương mù nhanh chóng làm cho bản thân trong gương trở nên mờ mờ, cô nhẹ nhàng thở ra, cô cảm thấy hoang mang đối với quan hệ hiện tại giữa bọn họ.

Cô vẫn thích anh —— đây là sự thật không hề nghi ngờ —— như vậy anh lại cảm thấy cô thế nào? Tưởng rằng một người phụ nữ bị cự tuyệt một lần sẽ hết hy vọng, hay là nói anh không hề quan tâm đến cảm nhận của cô?

Sau khi hơi nước hoá thành nước liền chảy xuống men theo mặt gương, cô đã hoàn toàn không thể nhìn thấy gương mặt mình trên tấm gương, giống như cô không thể nhìn rõ trái tim của Chu Diển.

Tối hôm nay, dưới sự chỉ huy của Chu Diển, hai người dùng khoảng nửa giờ dọn xong tất cả hành lý. Mặc dù Tri Kiều nhiều lần khăng khăng đòi giữ lại một hành lý thuộc về cô, nhưng Chu Diển vẫn bắt đem đồ đạc còn lại của hai người sau khi rút lại vài thứ mà bỏ vào chung một va ly, hai cái khác thì gửi lại khách sạn.

“Tin tôi, làm như vậy là chính xác.”

“Nhưng mà...” Cô hé miệng, không biết nên nói tiếp thế nào.

“Không có gì phải thẹn thùng,” anh hình như nhìn thấu cô, “Chúng ta tới là tham gia cuộc thi.”

“...”

“Hiện tại, tôi đề nghị chúng ta tốt nhất nên bắt đầu ngủ, bằng không chẳng có gì cam đoan sáu rưỡi sáng ngày mai có thể thức dậy không.”

“Được rồi.” Hình như cô vĩnh viễn chỉ có đồng ý.

Chu Diển hài lòng gật đầu, anh xoay người tắt đèn, cả phòng lập tức trở nên mờ mịt, chỉ có chiếc đèn bàn nhỏ nằm giữa hai cái giường đơn vẫn đang sáng. Anh ngồi lên giường mình trước, xốc chân lên tiến vào, nhìn thấy Tri Kiều vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, anh bình tĩnh nói: “Thái Tri Kiều, muốn tôi qua đó ôm em sao?”

“Không cần...” Cô lập tức chạy lên giường mình nhanh như chớp, vùi cả người trong chăn, chỉ chừa một mớ tóc bên ngoài.

Chu Diễm nhìn cô, bất đắc dĩ lắc đầu: “Em không cảm thấy oi bức sao?”

“Không.” Âm thanh cô cách tấm chăn truyền đến, giống như có một đoàn xe lửa đang chạy trong đường hầm.

“Được rồi, vậy ngủ ngon.” Nói xong, anh tắt đèn.

Tấm màn cửa cửa sổ sát đất làm bằng một lớp vải bố, bởi vậy trong phòng gần như không có chút ánh sáng, ngoại trừ thỉnh thoảng có xe cộ ở bên ngoài đi qua có thể nghe được tiếng động, thì cũng chỉ nghe thấy tạp âm của máy điều hoà phát ra trên đầu.

Một lát sau, Tri Kiều cảm thấy Chu Diễm ngủ rồi, từ trong chăn cô lộ đầu ra, hít mấy hơi thật sâu.

“Tôi nói rồi sẽ oi bức mà.” Âm thanh trầm thấp của Chu Diễm lại vang lên phía sau.

“...Sao, sao anh còn chưa ngủ?”

Anh cười nhẹ một tiếng, nói: “Ừm...có chút...không yên lòng nên chẳng ngủ được.”

“...Vì sao?”

“Đương nhiên là vì cuộc thi.”

“Nhưng mà biểu hiện của anh tốt lắm...” Cô dừng một chút, “Ngoại trừ trắc nghiệm ăn ý hôm qua.”

“À, phải rồi, cái kia không thể trách tôi toàn bộ, ý nghĩ của mỗi người khác nhau, em cũng không thể hoàn toàn hiểu biết người khác, làm sao có thể yêu cầu người khác hoàn toàn hiểu biết em.”

“...Được rồi, nếu nói đến việc này, sao anh lại ở sân bay nổi giận với em và lão Hạ?”

“Em phải chấp nhận một quan điểm thế này, cuộc thi là công việc của chúng ta, mà không phải của lão Hạ, công việc của chú ấy là người quay phim, vai trò của chúng ta không thể lẫn lộn.”

“Nhưng anh chưa từng nghĩ tới anh trách móc chú ấy như vậy, chú ấy sẽ buồn bực sao?”

“Chú ấy sẽ không.”

“Có lẽ sẽ có.”

“Chú ấy sẽ không.”

“Nói không chừng sẽ đấy.”

“Chú ấy tuyệt đối không như thế, bởi vì chú ấy là dân chuyên nghiệp.”

“Lại nữa rồi... Đây là điều quái đản của anh, anh cũng không thèm thừa nhận, còn nói bánh bích quy hình gấu gì đó.”

“Trời à, tôi xác định mỗi sáng thứ hai phải ăn bánh bích quy hình gấu trét bơ đậu phộng!”

“...”

“...”

Trong phòng lại trở nên yên lặng, giống như bọn họ đều đã ngủ.

“Kiều,” âm thanh Chu Diễm bỗng nhiên trở nên có chút cảm tính, “Đây là một bắt đầu, trên con đường này em không biết tiếp theo mình sẽ gặp cái gì.”

“...”

“Có lẽ là chuyện tốt, có lẽ là chuyện xấu, không ai biết, giống như tôi không biết tiếp theo giữa chúng ta còn có thể phát sinh tranh chấp gì, nhưng tôi hy vọng chúng ta đều có thể nhớ rõ hai chữ ‘khoan dung’.”

“...”

“...”

“Em có thể hỏi anh một vấn đề không?” Tri Kiều nhìn thấy một tia sáng duy nhất xuyên qua khe hở của tấm màn và bức tường trên trần nhà tối đen, trong lòng có chút không xác định.

“Hỏi đi.”

“Ý nghĩa của lễ hành là gì?”

Nghe vấn đề như thế, Chu Diển dường như hơi kinh ngạc, anh phát ra một chút tiếng động, Tri Kiều đoán đó là tiếng anh xoay người.

“Trước khi tôi trả lời em, có phải nên biết đáp án của em không?”

“Em? Chính vì em không có đáp án nên mới hỏi anh.”

“Ừm...” Anh khẽ nói, như là đang suy nghĩ, “Thế thì tôi không thể nói với em.”

“?”

“Nếu không sẽ mất đi ý nghĩa.”

Cô kinh ngạc quay đầu về phía anh, nhưng chỉ nhìn thấy một mảnh tối đen. Nhưng trong bóng đêm, cô dường như mơ hồ thấy được hình dáng của anh, cùng với đôi mắt kia khiến nhịp tim người khác đập nhanh.

Không biết qua bao lâu, Tri Kiều đột nhiên cảm thấy hai má hơi nóng lên, để che giấu bản thân mình mất tự nhiên, cô lớn tiếng nói: “Có ai đã nói qua con người anh rất khó hoà hợp không?”

“Không có,” anh cười rộ lên, “Đa số người cảm thấy tôi khó hoà hợp thì sẽ tự động cách xa tôi, ngay cả cơ hội nói thật với tôi cũng chẳng có.”

“Thế thì hiện tại em đã nói thật với anh rồi.”

“À, cảm ơn!”

“...Đừng khách sáo.”

Hai người lại trầm mặc trong chốc lát, cho đến khi Tri Kiều nhin không được hỏi: “Chẳng lẽ trước đây những người phụ nữ qua lại với anh cũng chưa từng nói anh khó hoà hợp sao?”

“Không có,” anh cười rộ lên, “Nếu các cô ấy cảm thấy tôi khó hoà hợp thì sẽ không yêu tôi rồi.”

Nghe câu trả lời như thế, Tri Kiều thật muốn cắn đầu lưỡi của mình.

“Ngủ!” Cô xoay người, đưa lưng về phía anh, bắt buộc chính mình nhắm mắt lại.

Trong hậm hực và bất an cô nhanh chóng tiến vào giấc mộng. Cô mơ mình biến thành một va ly du lịch, khung nhôm màu bạc và mặt trên màu trắng vây quanh cô, dưới chân là bốn bánh xe, rất uy phong. Khi cô được đưa lên bằng chuyển hành lý, cô đã thấy Chu Diển ở đấy, khung nhôm màu xám bạc và mặt trên màu đen với bánh xe cùng loại — à đúng vậy, anh cũng là một chiếc va ly — nhưng anh bị một đám va ly đủ loại màu sắc vây quanh, cô muốn chào hỏi anh, nhưng anh không hề chú ý tới cô, chỉ là im lặng đứng đó tiếp nhận sự hâm mộ và tán dương của các va ly khác, bởi vì — dưới chân anh có tám bánh xe...

9. Chương 9: Ý Tưởng Mới

“Kiều, Kiều.”

Cô nghe được Chu Diển gọi mình, dường như vẫn còn thấy những cái va ly vây quanh anh đang nhìn cô với vẻ khinh miệt.

“Có tám bánh xe thì giỏi à...” Cô bất mãn than thở một câu, sau đó mở to mắt.

Khuôn mặt anh tuấn của Chu Diển ngay trước mặt cô, hoặc nói chính xác hơn, anh đang khoanh tay đứng ở cạnh giường nhìn cô.

“...”

“Có tám bánh xe thật sự chẳng có gì hay ho,” anh mỉm cười, “Nhưng mà nếu em không thức dậy, e là chúng ta lập tức ngồi xe bốn bánh đến sân bay sau đó về nhà.”

“Em, em dậy ngay...” Tri Kiều đột nhiên ngồi dậy, cô phát hiện Chu Diễn đầu tiên ngẩng người, sau đó lập tức xoay người bỏ đi. Cô cúi đầu, lúc này mới nhớ tới tối qua khi ngủ cô đã cởi nội y dưới áo thun trắng...

“Các vị thí sinh,” người dẫn chương trình đứng bên cạnh tượng thiên thần ở tuổi phun trước cửa khách sạn, gương mặt tươi cười nói, “Hiện tại là bảy giờ sáng, cuộc thi tàn khốc chính thức bắt đầu, toàn bộ ngày thi hôm nay sẽ được diễn ra tại trung tâm thành phố Melbourne, bởi vậy hôm nay không cho phép thí sinh sử dụng bất cứ phương tiện giao thông nào, các vị nghe rõ rồi chứ, là bất cứ phương tiện giao thông nào, chỉ có thể đi bộ.”

Chu Diễn giơ tay, người dẫn chương trình ra hiệu anh nói chuyện.

“Nếu người quay phim lớn tuổi không theo kịp bước của thí sinh, vậy có thể bỏ mặc người quay phim không?”

Người dẫn chương trình vẫn tươi cười như trước: “Không được.”

“Được rồi.”

Tri Kiều và lão Hạ đồng thời khinh bỉ trừng mắt nhìn Chu Diễn ở bên cạnh, anh lại như chẳng có việc gì mà nhún vai.

“Hôm nay sẽ không có ai bị loại bỏ, nhưng sẽ dựa vào thời gian dài ngắn hoàn thành cuộc thi của các vị để xác định thứ tự xuất phát cho ngày mai, ngày mai mới thật sự là vòng đấu loại. Xin mời các đội phía dưới cử người lên lấy phong thư gợi ý của hôm nay.”

Chu Diễn vô cùng lịch sự làm động tác “mời” với Tri Kiều, vì thế cô đi lên tùy tiện lấy một cái, sau đó trở về chỗ.

“Ở trong công viên Yarra có một phu nhân tôn quý, hãy theo bà ấy tìm kiếm manh mối kế tiếp...” Tri Kiều nheo mắt suy nghĩ trong chốc lát, trịnh trọng tuyên bố, “Em không nghĩ ra.”

Hôm nay Chu Diễn mặc áo thun Polo màu xanh nhạt, màu xanh này quả thực loá mắt giống như bầu trời của Melbourne, hai tay anh đút vào túi quần, nhẹ nhàng thốt ra mấy chữ: “Nữ hoàng Victoria.”

Tiếng chuông xuất phát vang lên, Chu Diễn giống như là người dẫn đường của thành phố này, anh dẫn Tri Kiều đi qua phố lớn ngõ nhỏ trong thành phố, cô chợt có một loại ảo giác, bọn họ không tham gia cuộc thi nào đó, mà chỉ là hai người khách du lịch, dùng tốc độ không như bình thường hưởng thụ sự ngạc nhiên vui vẻ mà thành phố này mang đến cho bọn họ — mặc dù thỉnh thoảng bọn họ cũng cần dừng lại chờ lão Hạ thở hổn hển một chút.

Bọn họ tìm được một hộp thư riêng của cuộc thi ở cạnh pho tượng nữ hoàng, trong đó có chứa gợi ý của trạm tiếp theo:

“Đi tới khu phố Tàu nằm ở đường Little Bourke, tìm người có biểu tượng của chương trình, hoàn thành nhiệm vụ mà anh ấy / cô ấy giao cho các vị.”

“Đến đây, bên này.” Trên tay Chu Diễn không biết khi nào thì có thêm một bản đồ, chẳng qua không đợi Tri Kiều thấy rõ ràng thì cô đã bị anh túm lấy cánh tay chạy nhanh.

Con đường Little Bourke cũng không dài, là một đường thẳng, khoảng cách hai trăm mét, hai người từ phía Tây hướng về phía Đông, nhanh chóng tìm được nhân viên có dán biểu tượng của chương trình trước ngực đang đứng trước cửa một quán ăn Trung Quốc, bọn họ được mời lên lầu, sau đó có người đưa bọn họ đến một gian phòng, bên trong chỉ có một cái bàn, trên bàn bày ra một số nguyên liệu nấu ăn và công cụ nấu nướng.

“Đây là thực đơn của bữa trưa, ở trên có viết ba món ăn, xin hãy sử dụng nguyên liệu trên bàn để nấu ăn, sau cùng những món này sẽ được bưng lên bàn ăn cho khách, nếu bọn họ không phản nàn với quán ăn, coi như hoàn thành nhiệm vụ.”

Sau khi nghe xong Tri Kiều xoay đầu nhìn Chu Diễm, cô kinh ngạc phát hiện anh đang giương mắt dò dẫm nhìn thực đơn kia, dường như không biết nên làm gì bây giờ.

Thế là Tri Kiều đắc ý suy nghĩ, “Tiên sinh vạn năng” cũng có lúc không biết làm gì sao?

“Nếu không thì thế này,” cô cố ý đưa ra vẻ mặt nghiêm túc nói, “Chúng ta phân công, anh lựa một món anh biết làm, em lựa một món mình biết làm, món còn lại chúng ta có thể cùng nhau làm, thế nào?”

“Hả...” Chu Diễm miễn cưỡng nhận thực đơn, nhìn một chút, sau đó ấp a ấp úng nói, “Việc này... Trên thực đơn hình như không có trứng ốp la.”

“?”

“Đó là món ăn duy nhất tôi biết làm.”

“Thật vậy sao?” Tri Kiều mở to mắt, “Em cũng vậy.”

Bờ vai Chu Diễm lập tức suy sụp, như là đang nói: phiền phức lớn rồi!

Không biết vì sao, cô rất thích nhìn anh như vậy, giống như anh không phải toàn năng, giống như anh cũng cần sự giúp đỡ của người khác, vì thế cô lặng lẽ rửa sạch hai tay, đeo bao tay và mũ, mặc tạp dề, bắt đầu phân chia đồ ăn.

Chu Diễm lại lộ ra vẻ mặt kinh ngạc lần nữa: “Em...”

“Họ Thái sao lại không biết nấu ăn chứ?” Cô cười trả lời anh, sau đó tự mình bắt đầu làm việc.

Trên thực tế, có biết nấu ăn hay không chẳng có quan hệ gì với họ Thái của cô, có lẽ trên thế giới này mỗi một cô gái bị bắt buộc phải sống nương tựa với mẹ từ năm mười hai tuổi, sẽ ít nhiều biết được làm sao để ình no bụng. Thậm chí nhiều lúc cô làm việc bận rộn, sau khi mẹ về nhà, ăn đồ ăn của cô, thấy bà ăn uống ngon miệng, cô sẽ cảm thấy mình dùng bao nhiêu thời gian và công sức cũng đều đáng giá.

“Thế này được chứ?” Một giờ sau, trên bàn bày ra ba cái đĩa đựng ba món ăn khác nhau, người phục vụ bưng đĩa thứ nhất ra ngoài.

Tri Kiều thở ra một hơi, quay đầu lại, mới phát hiện Chu Diễm đang nhìn cô.

“?”

“Tôi không thể không nói tôi quen biết em lần nữa.”

“Tại sao? Bởi vì em biết nấu ăn ư?”

“Không chỉ là thế,” hình như anh rất cảm khái, “Em biết không, khi em nấu ăn, tôi bỗng nhiên phát hiện hoá ra...”

“?”

“Hoá ra em cũng là một người phụ nữ.”

Tri Kiều cho anh một nụ cười “vinh hạnh”, sau đó quay đầu nói với lão Hạ: “Sau khi trở về chú cắt đoạn vừa rồi nhé.”

“...”

Lúc này người phục vụ đi vào bưng món thứ hai.

“Khoan đã,” Tri Kiều nói, “Người khách cảm thấy thế nào?”

“Hình như chưa nói gì.”

“Thật tốt quá.” Cô vui mừng nắm chặt nắm tay.

Ngay sau đó, món thứ ba cũng được bưng ra ngoài. Một phút sau, người phục vụ vội vàng chạy vào nói: “Người khách nói có chuyện muốn hỏi quản lý.”

Tri Kiều và Chu Diễm đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều có một tia khản trương.

Lại một lát sau, người phục vụ tươi cười đi vào: “Ông ấy chỉ hỏi quản lý có phải đổi đầu bếp hay không, quản lý nói không có, người khách cũng không hỏi thêm gì nữa.”

“Nói như vậy, chúng tôi thành công rồi?!”

“Đúng vậy, hai vị đã qua cửa này.” Lúc này quản lý cũng đi vào.

Tri Kiều hết sức mừng rỡ, thậm chí còn muốn quên tất cả mà ôm người cộng tác một cái. Nhưng Chu Diển chỉ mỉm cười đi tới, vỗ đầu cô, sau đó đi ra ngoài.

Đáy lòng Tri Kiều bỗng nhiên hơi thất vọng, cô phát hiện thì ra bản thân mình khát vọng sự chấp nhận của Chu Diển đối với mình như vậy, cho dù chỉ là một câu đơn giản “Em làm tốt lắm”, cô sẽ vui vẻ cả nửa ngày. Nhưng chỉ ít anh đã làm thế này, là vì cô còn chưa làm đủ tốt sao? Hay là...anh vốn không quan tâm cô đã làm gì?

Lúc đi xuống cửa quán ăn ở dưới lầu, hai cô gái cổ động viên và hai anh bạn cùng đi du lịch cũng tới rồi, hai cô gái kia đang ríu rít chào hỏi Chu Diển, sau đó lấy ra quyển sổ nhờ anh ký tên, hai anh chàng kia thì cúi đầu, vẻ mặt bi thương.

Đáy lòng cô thở phào nhẹ nhõm, đi đến bên cạnh hai anh chàng kia, thấp giọng nói: “Đừng nản lòng, người nước ngoài ở đây không biết đồ ăn Trung Quốc có hương vị gì đâu.”

Hai anh chàng kinh ngạc nhìn cô, cô nháy mắt, lộ ra nụ cười thân thiện với bọn họ.

“Cám ơn.” Hai người cảm kích gật đầu.

Cô ngẩng đầu, phát hiện Chu Diển đang “Bận bịu trăm việc” mà bất thời giờ nhìn cô một cái, cô bĩu môi, giả vờ không phát hiện.

Đợi đến khi hai đội thí sinh kia đều lên lầu, Chu Diển mới nhận được phong thư manh mối tiếp theo từ nhân viên ở cửa.

“Qua sự hướng dẫn của em, tôi nghĩ trình độ nấu nướng của hai anh bạn kia hẳn là tiến bộ nhiều hơn nhỉ.” Anh vừa mở phong thư vừa nói.

“Ồ,” giọng điệu của cô không nhịn được mà trở nên gay gắt, “Thế thì sau khi nhận được chữ ký của anh, hai cô gái kia nhất định cũng tràn đầy tự tin.”

Anh không để ý đến cô, bắt đầu đọc gợi ý trong phong thư: “Hãy tìm đại lý cho thuê xe Avis gần nhất, hoàn thành nhiệm vụ đồng thời cũng đặt trước một chiếc xe để sử dụng vào ngày mai.”

“Được rồi,” Chu Diển lấy bản đồ từ trong ba lô, “Để tôi xem một chút, tiệm thuê xe gần nhất nằm trên đường Franklin, đi thôi.”

Nói xong, anh đi về phía trước.

“A, nhưng mà...”

“?”

Cô nhìn ánh mắt anh, cuối cùng vẫn lắc đầu, rồi đi theo.

Vào thời gian nghỉ trưa, trên ngã tư đường đông nghịt những nhân viên làm việc ở các toà cao ốc gần đây, con đường vốn đã có chút eo hẹp lập tức chật chội hẳn lên. Sau khi đi qua mấy con phố, Chu Diển chợt bảo cô đứng ở ven đường chờ một chút, đến khi anh xuất hiện lại thì trong tay có thêm một túi giấy của tiệm thức ăn nhanh.

“Đây là...”

“Không phải em đói bụng sao?”

Cô nhìn anh với vẻ kinh ngạc, nói không ra lời.

Anh mở túi giấy, lấy ra một cái bánh hamburger đưa cho cô: “Nếu là lúc thường tôi rất phản đối vừa đi vừa ăn, nhưng bây giờ thời gian rất cấp bách, cho nên chỉ đành chấp nhận.”

Tri Kiều gật đầu, trong lòng có một loại cảm động nói không nên lời.

“Của tôi đâu?” Lão Hạ luôn đi theo sau bọn họ quay phim nhện không được hỏi.

Chu Diễn nhú mồm: “Nếu chú hứa cắt bỏ đoạn vừa rồi thì tôi sẽ cho chú.”

“...”

Hai bên đường Franklin có mấy tiệm thuê xe, Avis là một trong số đó, nhân viên cửa hàng vừa nghe nói bọn họ đến là tham gia cuộc thi thì lập tức rất nhiệt tình đưa bọn họ đến gara ngầm, bởi vì nhiệm vụ của bọn họ chính là —— rửa xe.

“Nếu em nói với bọn họ em quyết định thuê chiếc này ngày mai, anh nói xem bọn họ có đồng ý để chúng ta không rửa xe mà trực tiếp qua cửa này không?” Tri Kiều kéo Chu Diễn đến một bên thấp giọng nói.

Chu Diễn dùng ánh mắt khó mà suy nghĩ nhìn cô, vì thế cô gật đầu: “Được rồi, coi như em chưa từng nói qua.”

Sau khi hai người mặc xong đồng phục rửa xe thì phát hiện hai bố con mập mạp đã sắp rửa xe xong.

“Có thể hỏi một chút đây là nhiệm vụ thứ mấy của hai người?” Nụ cười của Chu Diễn rất nhiều lúc nhìn có vẻ rất thân thiện.

“Thứ ba.” Người bố trả lời.

“Tốt, cảm ơn.”

Trong khoảnh khắc quay người lại, tất cả biểu tình trên mặt anh đều biến mất: “Điều này chứng minh chúng ta chỉ ít tạm thời không phải thứ nhất.”

“Chúng ta sẽ là đội cuối cùng sao?”

“Không biết, nhưng tôi nghĩ chắc là không.”

“...” Tri Kiều đứng đó, lại bắt đầu hơi lo lắng.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy,” Chu Diễn túm lấy cô đến bên cạnh chiếc xe bọn họ sắp phải rửa, “Làm xong chuyện hãy nói.”

“...Được rồi.”

Bọn họ xả nước lên thân xe, sau đó xịt xà phòng, lau chùi mỗi góc nhiều lần, sau đó lại xả nước, cuối cùng dùng vải bố lau khô.

Khi hoàn thành nhiệm vụ, Tri Kiều phát hiện trên mặt mình đầy mồ hôi. Một cảm giác mát lạnh chợt đến, nước vẩy trên mặt cô, khiến cô không mở mắt ra được. Lúc nước ngừng lại, có một bàn tay ấm áp phủ trên mặt cô, lau đi vết nước, mặc dù có ý qua loa cho xong việc, nhưng cô vẫn kinh ngạc không dám mở to mắt.

“Này,” Chu Diễn kỳ quái hỏi, “Nước vào trong lỗ mũi sao?”

Cô lắc đầu, từ từ mở to mắt, phát hiện Chu Diễn thật sự cầm ống nước đứng trước mặt cô, như vậy...vừa rồi cũng là bàn tay của anh sao?

“Còn ngần ngại gì đó, mau đi thay quần áo.”

“...Ồ.”

Thay quần áo của mình xong, Chu Diễn đã nhận phong thư manh mối từ nhân viên ở đó, và đặt trước một chiếc xe.

“Bắt đầu từ đâu, chấm dứt từ đó.”

“Có ý gì?”

Chu Diễn đặt phong thư trên đầu cô, bắt đầu dĩ trả lời: “Ý là trở về khách sạn, nơi đó chính là điểm cuối cùng.”

“Ồ...”

Cho đến khi bọn họ rời khỏi, cũng chưa nhìn thấy các thí sinh khác tới chỗ này.

Trên đường trở về, Chu Diển vẫn đi vội vàng không nói gì, có vài lần cô muốn đuổi theo nhìn rõ bên mặt của anh, nhưng đều không thành công.

“Anh cũng lo chúng ta là đội cuối cùng sao?” Cô hỏi.

“Không.”

“Vậy sao lại đi nhanh thế?”

“Bởi vì bất cứ chuyện gì, chỉ cần có một tia hy vọng thì sẽ đi tranh thủ.”

“...”

Bọn họ không nói nữa, Tri Kiều trông thấy bóng lưng kiên cường của Chu Diển, cô không khỏi suy nghĩ, có thể cô vĩnh viễn đi theo bước chân của anh, lại không biết làm sao để đi sóng vai hay không? Anh như là ngọn hải đăng dẫn đường cho cô, nhưng e rằng cô vĩnh viễn không thể phá tan tối tăm, chỉ có thể luôn ngẩng đầu nhìn lên ánh sáng của anh.

Nếu thật là vậy, cô nên làm gì bây giờ?

“Chúc mừng hai vị,” âm thanh nhiệt tình của người dẫn chương trình kéo cô quay về hiện thực, “Hôm nay các vị...xếp thứ tư.”

Tri Kiều thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên cảm thấy mình sắp kiệt sức.

“Bây giờ các vị có thể quay về phòng mình nghỉ ngơi, bữa tối sẽ bắt đầu vào lúc sáu giờ tại nhà hàng ở lầu một.”

Nói cách khác, cô bắt giác liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, trong một khoảng thời gian rất dài tiếp theo, bọn họ sẽ ở chung với nhau sao?

Con đường về phòng trở nên dài đằng đẵng, trong quá trình lên thang máy, Chu Diển và lão Hạ thảo luận muốn đi đâu hút thuốc, trong đầu cô lại lặp lại thắc mắc vừa rồi: cô làm sao đuổi theo bước chân của anh, cùng anh sánh vai đi về phía trước?

“Này,” anh ở ngoài cửa thang máy ấn cái nút, “Tối rồi, mau ra đây.”

Cô phục hồi tinh thần, vội vàng đi ra thang máy.

“Ngăn ngơ gì đó?” Anh vẫn đi trước cô.

“...Không có gì.”

Anh đứng ở cửa phòng, bỗng nhiên xoay người cúi đầu nhìn cô, hỏi: “Thật sao?”

Cô cũng nhìn anh, không biết dừng khí ở đâu ra, giả vờ bình tĩnh mà trả lời: “Thật mà.”

Anh cẩn thận nhìn ánh mắt cô, sau đó mỉm cười nói: “Có lẽ em mệt rồi.”

Cô chỉ gật đầu.

Trở vào phòng, Chu Diển đẩy cô vào phòng tắm: “Tắm trước đi, nằm một lúc sau đó đi ăn bữa tối.”

Cô mở vòi nước, dùng nước rửa mặt mình, lúc ngẩng đầu lên, lại phát hiện trên khuôn mặt còn lưu lại cảm giác được bàn tay anh chạm vào.

Thái Tri Kiều, mày nhất định điên rồi!

Cô lấy tay bụm mặt mình, muốn khóc, nhưng lại không ngừng cười khổ.

Cô cởi tất cả quần áo ra, để nước ấm cọ rửa thân thể mình, khi cô bọc khăn tắm trở lại trước gương lần nữa, cô phát hiện vẻ cười khổ tan biến trên khuôn mặt mình, thay vào đó là nụ cười trước sau như một của cô, nụ cười này có thể khiến người khác nghĩ rằng cô rất vui vẻ.

Nếu không thể thay đổi tư tưởng, như vậy, ít nhất ở bề ngoài cô vẫn là nữ vương mỉm cười.

“Ồ...” Lúc cắt một miếng thịt bò, Tri Kiều bỗng nhiên kinh ngạc nhìn Chu Diển.

“?” Động tác uống rượu của anh cũng dừng một chút.

“Anh có phát hiện một chuyện kỳ lạ không?”

“Chuyện gì?”

“Hôm nay lại...không có mưa.”

Chu Diển cũng kinh ngạc mở to mắt, anh đặt ly rượu xuống, biểu tình trên mặt giống như người bệnh được bác sĩ thông báo mình mắc bệnh ung thư: “À, thật vậy...”

“Hai người đang nói gì đó?” Cô gái A của đội cổ động viên đến gần hỏi.

Tri Kiều rất muốn trả lời một câu “không có gì”, nhưng bị Chu Diển giành nói trước: “Đang nói một chuyện kỳ lạ.”

“Chuyện gì lạ?” Cô gái A dường như vô cùng hứng thú về những chuyện có liên quan đến Chu Diển.

Thế là Chu Diển nhẫn nại giải thích, thậm chí còn nhẫn nại hơn lúc ở văn phòng dạy cô làm chương trình như thế nào. Tri Kiều cúi đầu tập trung tinh lực cắt miếng thịt bò trước mặt mình, nhưng cô luôn nhin không được ngẩng đầu liếc nhìn trước ngực cô gái A, cô đoán... chắc là 75C. Nghĩ đến đây, tâm trạng của cô giảm sút không lý do, vì thế miếng thịt bò bị cô cắt vang lên tiếng lách cách.

“Hi,” anh chàng tóc dài trong hai anh bạn cùng đi du lịch kia không biết ngồi vào chỗ bên cạnh cô từ lúc nào, “Cám ơn cô đã nhắc nhở.”

“?” Cô nhìn anh ta, lần đầu tiên phát hiện kỳ thật anh ta cũng có diện mạo.

“Sau đó tôi thấy đúng thời cơ, bảo người phục vụ đưa món ăn của chúng tôi đến bàn người nước ngoài, bọn họ quả nhiên không hỏi gì, ăn hết tất cả —— tôi thậm chí bắt đầu nghi ngờ bọn họ có phải mắc chứng mất vị giác hay không.”

Cô bị anh ta chọc cười: “Thật ư?”

“Đương nhiên, cho nên tôi muốn đến cảm ơn cô.”

“À, không có gì, tôi chỉ thuận miệng nói thôi.”

Anh chàng tóc dài nghĩ nghĩ, nói: “Nhưng tôi thấy rằng, dù thế nào vẫn phải cảm ơn cô.”

“Được rồi,” cô cười gật đầu, “Đừng khách sáo.”

Anh chàng tóc dài trầm mặc chốc lát, bỗng nhiên vươn tay, đột ngột nói: “Tôi tên là Tạ Dịch Quả. Rất nhiều người sau khi nghe tên tôi đều tiếc rằng ba tôi không phải họ ‘Kỳ’.”

Tri Kiều nhin cười, cô buông dao trong tay, nhẹ nhàng bắt tay anh ta: “Thái Tri Kiều.”

“Ồ,” Tạ Dịch Quả gật đầu, “Trước đây có một người, tên của cô ấy là Tiểu Thái, vì thế...cô ấy bị mang đi rồi.”

“...”

“...”

Cô nhìn anh ta, anh ta cũng nhìn cô, cho đến mười giây sau, cô nhận ra đây là một “truyện cười lạnh”, Tri Kiều mới miễn cưỡng cười cười.

“Tôi thấy rằng tôi tốt nhất nên trở về chỗ ngồi lúc đầu của mình.” Tạ Dịch Quả nói.

“?”

“Bởi vì ở đó có một vị tiên sinh đang trừng mắt nhìn tôi.” Nói xong, anh ta bước đi.

Tri Kiều quay đầu lại, nhưng không phát hiện ánh mắt của bất cứ ai, Chu Diển đang nói chuyện với cô gái A về trải nghiệm của mình ở Đức, hình như sắp nói đến sự kiện kia ở vườn bách thú Bremerhaven. Vì thế mặc dù cô hơi buồn bực, nhưng vẫn quyết định tiếp tục cắt miếng thịt bò trước mặt mình.

Hôm nay trước khi ngủ, Tri Kiều ở trong ổ chăn do dự có nên cởi nội y hay không, cô chợt nghe được Chu Diển nói: “Em nghĩ ra chưa?”

“Hử?”

“Ý nghĩa của lễ hành.”

“...Vẫn chưa.”

Nghe cô nói thế anh khẽ cười một tiếng, rồi chẳng nói thêm gì nữa.

Một lát sau, khi Tri Kiều rốt cuộc quyết định cởi nút cài của nội y thì Chu Diển lại nói: “Vì sao không có mưa?”

Cô rút về bàn tay ở phía sau, trở người đưa lưng về phía anh: “Làm sao em biết được, cái này phải hỏi anh chứ, ‘hoàng tử bão tố’.”

Anh lại không trả lời. Cho đến khi cô sắp ngủ, trong lúc朦胧 hình như nghe thấy anh nói:

“Nói không chừng...là bởi vì em.”

10. Chương 10: Lang Thang Trên Great Ocean Road

“Em còn nhớ lần trước tới đây đã xảy ra chuyện gì không?” Chu Diển ngồi ở vị trí lái xe, hỏi như vậy.

Buổi sáng mùa hè, ánh mặt trời vượt qua tầng mây chiếu rọi xuống, hai bên quốc lộ đều là biển cả mênh mông bát ngát, địa thế ở đây rất ít nhấp nhô, cho dù có cũng chỉ là đồi núi thấp bé. Có lẽ ánh nắng quá chói chang, màu cỏ không phải xanh thẫm loá mắt, mà lộ ra vẻ xanh nhạt khô cằn. Dù vậy, trong không khí vẫn có hương vị nồng đậm thuộc về cỏ tươi.

Trên trạm xăng dầu treo bảng hiệu “Giảm giá” đã có vẻ rất cũ nát, tấm áp phích trên cửa kính của quầy bán quà vặt cũng gần như phai màu đến nỗi chẳng thấy ở trên in ấn cái gì. Nhưng Tri Kiều còn nhớ, đó là hình quảng cáo của kem cây, hơn nữa cô còn vì thế mà mua một cây kem vani nhân sô cô la, ban đêm mưa rơi, cô ngả mạnh trên mặt đất đến nỗi cánh tay trật khớp.

“Ồ,” cô huýt sáo, “Rất khó quên. Nhất là cảnh tượng anh từ trong xe chạy tới bên cạnh em, sau đó cười ha hả chẳng che giấu chút nào.”

“Được rồi, tôi xin lỗi.” Nhưng khoé miệng anh vẫn lộ ra nụ cười.

Tri Kiều nhìn anh, biểu tình trên mặt như muốn đánh người. Chu Diển vội vàng thức thời mà ngừng cười.

“Bây giờ cánh tay vẫn ổn chứ?” Anh hỏi.

Trong đầu vẫn còn sót lại ký ức đau đớn, chẳng qua còn về phương diện khác, còn có sự ầm áp khi anh dùng áo vest của mình bọc lấy cô. Trên áo khoác có mùi hương của anh, cô vốn không biết làm sao, vậy mà đã bình tĩnh trở lại — nhưng đồng thời ngay lúc cô hưởng thụ sự yên bình, anh không báo trước mà kéo cánh tay cô lên... Đến nay cô vẫn còn nhớ cảnh tượng tiếng kêu thảm thiết của mình lượn vòng trên bầu trời tại trạm xăng dầu.

Tri Kiều nâng cánh tay trái lên, vẫy vẫy vài cái, sau đó nói: “Tốt lắm, tiếc là vết bớt màu xanh vẫn còn đó.”

Tươi cười vẫn treo trên khoé miệng anh, cô chợt nhớ đến, có lẽ chính vào đêm đó, cô bắt đầu thừa nhận với bản thân, người đàn ông này có phần đặc biệt đối với cô.

“Được rồi, có thể đi.” Lão Hạ mở cửa xe sau, nặng nề ngồi trên ghế, thân xe rõ ràng lay động một chút. Ông ta cầm một bình nước khoáng một gallon ở bên cạnh, rồi ngửa đầu uống nước.

Tri Kiều ngồi ở ghế phó lái quay đầu lại nhìn ông ta, bất đắc dĩ nói: “Nếu chú tiếp tục uống như thế, chúng ta phải dừng lại tại mỗi một trạm xăng dầu đấy.”

“Tôi sẽ kiềm chế, nhưng thời tiết thật sự quá nóng.” Nói xong, ông ta lấy khăn tay lau mồ hôi.

Chu Diễm không nói gì, anh khởi động xe chạy tiếp. Lúc này bọn họ đang ở điểm xuất phát trên đường quốc lộ M1 tại Melbourne đi tới Great Ocean Road, 12 tháng của nam bán cầu rất nóng bức, nhưng Melbourne nằm ở cực nam của lục địa Australia, mà đường ven biển cách đó không xa, cho nên mặc dù nhiệt độ cao nhưng không đến mức khiến người ta không chịu nổi.

Trên quốc lộ có bốn làn xe, ngoại trừ thỉnh thoảng có một số xe chở dầu chạy nhanh như gió, thì gần như không thấy xe nào cả. Buổi sáng lúc xuất phát là dựa theo thành tích của ngày hôm qua mà sắp xếp thứ tự xuất phát, mỗi đội cách nhau mười phút. Vừa rồi lúc đợi ở trạm xăng dầu, hình như Tri Kiều nhìn thấy đội thí sinh xếp sau bọn họ đã vượt qua trước.

“Anh có thể lái nhanh chút không?” Cô hỏi Chu Diễm.

“Tôi không muốn bị cảnh sát quốc lộ chặn lại, cũng không muốn sau khi trở về lúc nhận được hoá đơn thể tín dụng lại nhìn thấy trên đó có một khoản tiền phạt.”

“Hoá đơn sẽ không gửi đến chỗ anh, bởi vì tiền thuê xe của chúng ta là do chương trình chi trả.”

“Mời em hãy cẩn thận đọc lại ‘Hiệp ước của cuộc thi’ mà chúng ta đã ký tên, trong đó điều lệ 7 khoản 21 đã ước định thế này: ‘trong quá trình thi đấu bất cứ thí sinh nào làm trái luật lệ giao thông bị phạt tiền, tất cả đều do thí sinh tự chịu trách nhiệm.’”

“Ồ...” Thiếu chút nữa cô đã quên còn có chuyện “Hiệp ước của cuộc thi”. Cô lấy ra bản đồ từ trong ba lô, dùng bút máy vẽ ra tuyến đường của cuộc thi, Tri Kiều tựa lưng vào ghế ngồi, dần dần bị cảnh sắc ngoài cửa sổ hấp dẫn.

“Hai người có nghĩ tới sau này về hưu sẽ sống thế nào không?” Lão Hạ vẫn ngồi ở ghế sau uống ngụm nước lớn.

Chu Diễm quay đầu nhìn ông ta: “Bây giờ nghĩ tới chuyện này có phải quá sớm không?”

“Tôi đã nghĩ xong rồi,” lão Hạ nói, “Tôi dự định cùng bà xã tìm một thị trấn cổ xưa không biết tên ở Giang Nam —— chính là loại thị trấn không thương mại hoá quá mức, mua một căn nhà nhỏ, vườn cây ở nhà đủ loại rau cỏ, có thể nuôi thêm mấy con gà, như vậy lúc hai người đến thăm tôi thì còn có thức ăn để tiếp đãi.”

“Nghe ra rất đáng yêu,” Tri Kiều nói, “Tôi sẽ đi thăm hai người.”

“Rất hoan nghênh, cô muốn ăn gà nướng hay là gà luộc?”

“Uhm...” Cô suy nghĩ một chút, “Gà nướng có quá phiền phức không?”

“Không đâu, chúng tôi có lò nướng.”

“Vậy thì gà nướng đi.”

Nói xong, hai người tự vui vẻ nhìn nhau cười.

“Ý tưởng hay lắm,” Chu Diễm vừa lái xe vừa nói, “Nhưng mà rất khó thực hiện.”

“Vì sao?” Lão Hạ khó hiểu.

“Giang Nam có thị trấn cổ xưa nào mà không thương mại hoá quá mức chứ?”

“Đương nhiên là có.”

“Nói thử một cái xem.”

“Khẳng định còn có trấn nhỏ không ai biết đến.”

“Ví dụ như?”

“...” Lão Hạ nhún vai, “Tôi không biết.”

Chu Diễm thông qua kính chiếu hậu cho ông ta một ánh mắt “Chú thấy chưa”.

“À,” vì đẹp đi ánh mắt ớn lạnh, Tri Kiều vội vàng nói với Chu Diễm, “Vây nói kế hoạch của anh đi.”

“Tôi?” Không biết khi nào thì anh đã đeo kính râm, bất cứ từ góc độ nào cũng không thể nhìn thấy ánh mắt anh, “Tôi muốn mua một căn nhà ở bờ biển, tốt nhất là mua thêm một chiếc thuyền, nuôi thêm một con chó labrador màu vàng.”

Tri Kiều loáng thoáng nghe được lão Hạ ở ghế sau nói thầm: “Còn nói ‘có phải quá sớm không’, chính cậu cũng không phải suy nghĩ giống thế sao...” Nhưng cô không để ý, mà là nhìn bên mặt của Chu Diễm không có biểu tình, hỏi: “Căn nhà ở bờ biển? Vây rất đắt nha?”

“Có lẽ, ai ngờ được, biết đâu đợi đến lúc tôi già rồi nhà cửa đều miễn phí.”

Lão Hạ rốt cuộc nhịn không được xen vào một câu: “Ý tưởng hay lắm, nhưng mà rất khó thực hiện.”

Tri Kiều và Chu Diễm đồng thời nhìn ông ta từ trong kính chiếu hậu, Tri Kiều cười khổ: “Chú thật là...lòng phục thù thật sâu nặng.”

Người quay phim nhún vai như không quan trọng, dùng ống kính nhắm ngay bọn họ.

“Thật tốt nha, hai người đều có kế hoạch về hưu,” lúc một chiếc xe chở dầu màu bạc dùng tốc độ 130 km/h vượt qua bọn họ, Tri Kiều nói, “Tôi không có.”

“Đợi đến ngày nào đó cô cảm thấy mình già rồi thì sẽ nghĩ ra thôi.” Lão Hạ nói.

“Thật sao?” Cô tỏ vẻ nghi ngờ, “Khi nào hai người bắt đầu cảm thấy mình già rồi?”

“Uhm... Tôi nghĩ có lẽ là năm ngoài, hoặc là một thời điểm nào đó vào năm ngoài.” Chu Diễm trả lời.

“Là cái gì khiến anh cảm thấy mình già?”

“Có một buổi tối, tôi ở trong tiệm sách của một người bạn tìm quyển sách mình muốn đọc, quyển sách ấy tôi tìm đã rất lâu, khi nó rốt cuộc xuất hiện trước mặt tôi, tôi vội vã bắt đầu đọc, từ đầu đến cuối, dùng tổng cộng sáu giờ hai mươi ba phút. Sau đó khi tôi ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, thì đã bốn giờ sáng. Vì thế tôi lái xe về nhà, trên đường gần như không có bóng người, tôi tiếp tục chạy, sau đó...tôi đụng vào dải phân cách.”

“Sao lại thế!” Tri Kiều kinh ngạc.

“Tôi không biết.” Chu Diễm nhún vai, giống như đó là câu chuyện của người khác.

“?”

“Khi tôi mở mắt thì phát hiện đầu xe đâm vào dải phân cách, mui xe bốc khói —— mà mấy phút vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, tôi hoàn toàn không có ấn tượng.”

“Thật giống như anh bị người ngoài hành tinh bắt cóc một lúc?”

Chu Diễm cười rộ lên, nếp nhăn nơi khoé mắt ngược lại khiến cho ánh mắt anh có vẻ gọi cảm hơn: “Tôi thích em so sánh như vậy, rất thú vị, mặc dù tôi không thể dùng nó để đối phó với cảnh sát giao thông.”

“Bắt đầu từ lúc đó anh cảm thấy mình già rồi ư?”

“Ừm. Tôi nghĩ con người lúc nào cũng từ cơ thể mình thấy được một chút thay đổi, sau đó mới từ trong ý thức nhận ra sự thật. Tôi không thể giống như trước kia thả lỏng thức đêm, bởi vì cơ thể tôi không chịu được, chỉ đơn giản thế thôi.”

“Lời nói của anh khiến em cảm thấy có chút thương cảm.” Tri Kiều nhịn không được nói.

“Ồ,” Chu Diễm vẫn tươi cười, “Mỗi người đều sẽ già đi, đây là quy luật của vạn vật không thể thay đổi.”

Cô nhìn một bên mặt anh, bỗng nhiên muốn nhìn thấy sau này anh già sẽ như thế nào, có tóc mai muối tiêu hay không, có rưng nhiều răng không, có ưỡn bụng nằm trên sofa ngủ gà ngủ gật không, lúc cười rộ có nhiều nếp nhăn ở khoé mắt hơn không... Cô thật sự hơi nôn nóng muốn nhìn Chu Diễm vào lúc đó.

“Hạ,” Chu Diễm nói, “Bắt đầu từ khi nào chú có cảm giác giống như tôi?”

“Cậu nói là cảm thấy bản thân già rồi?”

“Ừm.”

“Tôi thật...chưa bao giờ có ý nghĩ này. Tôi chỉ là có lúc muốn nghỉ ngơi, không muốn làm việc nữa, nghĩ tới cuộc sống điền viên an nhàn yên bình, nhưng trường của con tôi, tiệm đồ chơi của gia đình và bà xã của tôi thường đi trung tâm bách hoá sẽ không tán thành tôi làm thế.”

Ánh mặt trời chiếu lên mặt, Tri Kiều nhin không được cười rộ lên, trên thế giới này thân bất do kỷ nhiều lắm, có lẽ rất nhiều lúc nghe ra khiến người ta đau khổ, nhưng nếu mang tâm tình bình thản đi chấp nhận, thế thì trói buộc cũng như một sợi dây thừng lỏng lẻo, gãy ra liền thoát khỏi ngay tức khắc.

“Nhưng loại tình huống mà cậu nói cũng có lúc xảy ra trên người tôi —— chính là đang lúc làm một việc gì đó, bỗng nhiên mất đi ý thức, đợi đến khi tỉnh táo lại, sự việc đã xong xuôi.” Lão Hạ nói tiếp.

Chu Diễm tháo kính râm xuống, từ trong kính chiếu hậu nhìn ông ta đầy hứng thú, nhưng anh không nói gì. Tri Kiều lại không biết tốt xấu hỏi tiếp: “Khi nào?”

“...Lúc tôi lấy vợ.”

“...”

Nếu bạn nhập ba chữ “Great Ocean Road” vào thanh tìm kiếm của Wikipedia, nó sẽ cho bạn một đoạn giải thích thế này:

“The Great Ocean Road là một đường quốc lộ thuộc tỉnh Victoria, Australia, toàn bộ chiều dài khoảng 276 km, được xây dựng giữa những vách đá, khởi điểm từ Torquay, điểm cuối là Allansford. Great Ocean Road được xây dựng vào năm 1920, hoàn thành vào năm 1932, chính phủ Australia mượn con đường này làm nơi tưởng niệm cho những người đã hy sinh trong chiến tranh thế giới thứ nhất.”

Hai năm trước chương trình “Đoàn lữ hành đầy nắng” từng có ý định làm một kỳ đề cập đến Great Ocean Road, nhưng không may, lúc ấy gặp phải thời tiết bão tố trăm năm khó gặp tại lục địa Australia, cho nên cuối cùng bọn họ phải từ bỏ kế hoạch này.

Tri Kiều còn nhớ lúc ấy cô bọc chăn cuộn mình trong xe nói thế này với Chu Diễm: “Em đoán anh nhất định mạo phạm thần mưa ở đây dữ lắm, cho nên ông ta oán giận anh, dùng bão tố lớn như vậy để nguyên rửa anh.”

“Tôi làm gì chứ?” Chu Diễm trừng to hai mắt, vẻ mặt vô tội, “Tôi không có trù tính bất cứ hoạt động bạo lực nào phản chính phủ, không có tham gia Al-Qaeda, không buôn lậu thuốc phiện, không cướp ngân hàng, thậm chí ngay cả một con gà sống cũng chưa từng giết qua —— tôi thật sự không nghĩ ra vì sao ông trời gây khó dễ cho tôi.”

“Có lẽ cậu đùa giỡn tình cảm của một cô nàng nào đó.” Lão Hạ vừa uống cà phê nóng hổi vừa nói.

“Ồ...” Chu Diễm suy nghĩ một chút, bắt đầu bình tĩnh trở lại, “Thế thì có khả năng.”

“...”

Vì vậy khi Tri Kiều nhìn thấy bầu trời quang đãng ngoài cửa sổ, bỗng nhiên từ đáy lòng nói với Chu Diễm đang lái xe: “Em nghĩ cô nàng bị anh đùa giỡn tình cảm đã tha thứ cho anh rồi.”

Đầu tiên lão Hạ sững sốt, sau đó cười ha ha: “A, trời ơi, tôi lại thấy được trời xanh mây trắng trên đầu Chu Diễm —— đây thật sự là một kỳ tích!”

Bản thân Chu Diễm đưa ra dáng vẻ thấy biến vẫn bình tĩnh: “Có lẽ vận rủi của tôi bay mất rồi, vận may sắp đến đây.”

Trên thảo nguyên ngoài cửa sổ có lác đác vài con trâu cừu đang gặm cỏ, hình ảnh này làm người ta nghĩ tới hình nền mặc định của hệ thống Windows, trong khoảng thời gian ngắn Tri Kiều có chút thất thần. Không biết bắt đầu từ khi nào, cuộc thi lữ hành này trở nên có phần...khác với ban đầu. Cô và anh, một ngày hai mươi bốn giờ ở cùng với nhau, bọn họ là người cộng tác, giúp đỡ lẫn nhau, lại cần có nhau. Cô không chỉ

nhìn qua màn hình camera nhỏ nhỏ kia thấy anh, mỗi một nụ cười và hờn giận của anh không hề hiện ra như là phân chia và tụ hợp, mà là gần trong gang tấc, tấn công đến mỗi một vũng mạc thần kinh của cô. Bọn họ cùng đi, cùng lái xe, cùng đến một nơi nào đó, sau đó lại từ đây đến chỗ khác... Trên đầu bọn họ thậm chí bao phủ trời xanh mây trắng! Hết thấy không giống nhau, ngay cả Chu Diễn cũng trở nên khác thường.

Dường như anh không phải là một Chu Diễn khi cô tới gần thì sẽ lui về phía sau, anh chỉ đứng đó, khoé miệng vẫn mang theo nụ cười dịu dàng và cởi mở, giống như từng khoảnh khắc đều đang nhìn cô — bởi vì bọn họ ở cùng nhau, cùng nhau làm một việc nào đó — loại cảm giác này trước kia cô chưa bao giờ có.

Cô không biết đây có phải là một loại ảo giác không, nhưng nếu đúng vậy, cô cũng không muốn đi uốn nắn chính mình.

“Khoan đã,” sau khi đi qua một bảng hướng dẫn màu đỏ cực to chột hiện trên đầu bọn họ, Tri Kiều bỗng nhiên nói, “Hình như chúng ta đi nhầm đường.”

Chu Diễn kinh ngạc nhìn cô: “Sao có thể được...tôi vẫn chạy theo bảng hướng dẫn mà, trên mỗi bảng hướng dẫn đều viết ‘The Great Ocean Road’ không phải sao.”

“Nhưng chúng ta thật sự đi nhầm.”

“?”

“Phong thư manh mối nói địa điểm đầu tiên của chúng ta nên là Torquay, chúng ta nên đi qua Geelong trước, sau đó dọc theo quốc lộ B100 đi Torquay, nơi đó mới là khởi điểm của Great Ocean Road — mà hiện tại chúng ta lại ở trên quốc lộ A1, đây là một quốc lộ nội địa.”

Vừa dứt lời, một cột mốc đường viết chữ “A1” thật to, không lưu tình lướt qua bên cạnh bọn họ.

Chu Diễn trầm mặc trong chốc lát, chột nói: “Em nói đúng.”

“Vậy bây giờ nên làm gì đây?” Lão Hạ hỏi.

“Tôi nghĩ cách tốt nhất là quay đầu lại, trở về đường cũ đến nhánh đường của giao lộ không nên đi kia.” Nói xong, Chu Diễn quay đầu xe.

“Không, không,” Tri Kiều vừa nhìn bản đồ vừa nói, “Có lẽ chúng ta gần nội địa một chút, nhưng không nhất định đã vượt qua bờ biển.”

Chu Diễn xoay đầu nhìn cô, giống như một chiếc máy hướng dẫn vẫn chưa dùng tới bỗng nhiên chỉ đường cho anh: “Em khẳng định?”

Đáy lòng Tri Kiều hiện ra một tia do dự, cô nhận ra đây là một cuộc thi, mà không phải chuyến du lịch cá nhân mong chờ thời tiết tốt, bất cứ một sự khẳng định hoặc phủ định của cô đều có thể trực tiếp khiến bọn họ bị loại, thế thì chương trình của cô — hoặc là nói của bọn họ, của bố cô — sẽ vì không lấy được kinh phí chế tác mà đình chỉ, cố gắng của mọi người sẽ lập tức hoá thành bọt biển.

Cô nhìn bản đồ trên tay kỹ càng, sau đó ngẩng đầu, không biết dừng khí từ đâu khiến cô quyết đoán gật đầu: “Em khẳng định.”

Chu Diễn chỉ nghiêm túc nhìn cô một giây, sau đó bỗng nhiên vòng xe vào một lối rẽ không nháy mắt, đó chính là con đường đi thông qua Torquay in trên bản đồ trong tay Tri Kiều.

So với quốc lộ A1 hai bên đường đều có xe ô tô, con đường này lại chật hẹp hơn. Hai bên đường đều là đồng ruộng hoặc là nhà dân, trên đường chẳng có ai, thỉnh thoảng sẽ đi qua một số thôn xóm, sở dĩ bọn họ khẳng định đó là một thôn xóm bởi vì có một cột mốc dựng thẳng trên đường viết chữ màu vàng “Xung quanh có thể có xe buýt trường học qua lại, xin nhường đường”.

Trong xe hơi lạnh vừa đủ, nhưng Tri Kiều bất giác cảm thấy oi bức và sốt ruột, cô nhìn Chu Diễn ở bên cạnh, lúc này anh không còn vẻ tự nhiên thoải mái của bình thường, mà trở nên nghiêm túc, giống như trong đầu anh đang không ngừng suy nghĩ, ngay cả dừng khí nói chuyện với anh cô cũng chẳng có.

“Tôi xin lỗi,” ngay lúc Tri Kiều cho rằng bọn họ sẽ trầm mặc trên đường, thì Chu Diển bỗng nhiên mở miệng nói, “Hình như tôi...đã quên đây là một cuộc thi.”

“...”

“Tôi quá hưng phấn rồi.”

“...” Cô nhìn một bên mặt anh, cảm thấy mùi mờ.

Anh quay đầu nhìn cô một cái, nhướn miệng cười, rồi tiếp tục nhìn con đường phía trước: “Yên tâm đi, tiếp theo tôi nhất định sẽ nhớ rõ —— đây là một cuộc thi.”

Sau khi mau chóng chạy theo một đoạn đường dốc xóc nảy và mấy đường ngoặt hình chữ U, bọt sóng của biển rộng chợt hiện ra trước mắt, bọn họ gần như là theo xe lao thẳng xuống bờ biển. Ánh nắng chiếu xuống nước biển làm màu xanh có chút loá mắt, hai bên con đường nhựa màu đen là cỏ dại xanh um, phối hợp với màu sắc của biển, hình thành một bức tranh phong cảnh xinh đẹp.

Trên bảng hướng dẫn ven đường viết “B100”, đằng trước cách đó không xa là những căn nhà màu xám nối tiếp nhau, sau khi chạy đến gần, mới phát hiện những căn nhà này hoá ra không chỉ là màu xám, còn có vàng nhạt, xanh, tím nhạt và đỏ, rất nhiều xe đậu ở bãi đỗ xe tại bờ biển, nhìn về phía sóng lớn có bóng người chợt hiện, đó đều là du khách đến từ khắp nơi đang lướt sóng.

À, đúng vậy, đây chính là thành phố lướt sóng —— Torquay —— bọn họ rốt cuộc tới rồi.

Chu Diển dừng xe lại, lập tức mở cửa ra chạy về phía hộp thư có biểu tượng của chương trình. Tri Kiều lại không di chuyển, chỉ theo bản năng cởi dây an toàn, nhìn bóng dáng anh chạy như bay.

Dường như trong nháy mắt, cô cảm thấy anh lại quay về Chu Diển của ban đầu...

Hoặc là, ảo giác của cô đã tan biến.

11. Chương 11: Lang Thang Trên Great Ocean Road

“Nhanh lên! Dừng tay đi, nếu không thì dùng chân cũng được” Chu Diển hét to át cả tiếng sóng biển.

Tri Kiều gần như không thể mở nổi mắt, nước tràn đầy vào hai xoang mũi, cô muốn trả lời anh nhưng không mở miệng.

Gợi ý trong bức thư viết như thế này: Bạn và bạn đồng hành cùng nhau dùng ván lướt sóng ra giữa biển lấy vỏ sò của chính hai người.

Vì thế mới sáng sớm cô và Chu Diển đã thay quần áo ra bờ biển chờ nhân viên chế tác đến —— may mắn tới qua Chu Diển đã bảo với cô hôm nay tốt nhất là nên mặc quần áo bơi, để đỡ tốn thời gian thay quần áo.

Thật ra Tri Kiều biết bơi, thế nhưng lướt sóng kiểu ngược sóng thế này là lần đầu tiên. Hai cánh tay như bị ai đó trói lại, nặng trĩu. Mà Chu Diển đã nhanh chóng lướt qua cô, quay đầu luôn mồm nhắc nhở cô nên làm thế nào, cô làm theo, nhưng cũng không thành công.

Cô dùng hết sức bơi đến thứ căng phồng bằng plastic màu trắng —— cũng chính là bức thư “Vỏ sò màu trắng” —— sau đó, Chu Diển đã lấy từ bên trong thứ gì đó rồi cột vào cổ tay, tiếp theo anh làm động tác “trở về” ra hiệu với cô. Bản thân Tri Kiều mở mắt còn không nổi, nhưng vẫn cố gắng quay đầu lại, đúng lúc cô định cố hết sức nâng cánh tay đau nhức mỗi nhừ của mình lên thì phía sau có một cơn sóng lớn ập đến đập mạnh vào cô, Tri Kiều bỗng nhiên hiểu ra —— Sóng to gió lớn là đây.

“Á!.....”

Cô chỉ hét lên một giây, đã bị sóng biển đẩy ra xa hơn mười mấy mét, Tri Kiều mở to mắt, phát hiện Chu Diển vẫn đứng vững trên ván lướt sóng, toàn thân bao phủ ánh nắng vàng nhàn nhạt, dưới ván là sóng to dữ dội, giống như vị thần biển cả đang mạnh mẽ đi tới.

Có giọt nước rơi trên chóp mũi, cô ngẩng đầu lên, phát hiện Chu Diển đứng ở trước mặt mình từ lúc nào không hay, từ trên cao xuống nhìn cô, cười cười hỏi: “Em không sao chứ?”

Cô không biết sức lực tự nhiên lấy từ đâu, lắc lắc đầu, anh vẫn cười, chính xác là chỉ nhếch khóe miệng, dường như đang cười nhạo cô trong tình cảnh chật vật như vậy. Anh xoay người kéo cô lên ván lướt, cô dốc toàn bộ sức lực đặt cái chân mềm oặt của mình xuống, đi theo anh đến bờ biển chờ nhân viên chế tác đến để lấy bức thư gợi ý kế tiếp.

Chu Diễn nhận bức thư nhưng không mở ra xem ngay, mà ném bức thư cho lão Hạ từ đầu đến giờ vẫn cầm máy quay đứng trên bờ biển, sau đó đẩy Tri Kiều vào phòng thay quần áo ngay bên cạnh cửa hàng cho thuê ván lướt sóng. Nói là phòng thay quần áo, nhưng hoàn toàn không thể thay ở đây được, bởi vì bên trong không hề phân biệt nam nữ, chỉ có một phòng chung, bốn phía đều gắn vòi hoa sen để du khách đến rửa sạch nước biển hoặc cát trên người, nếu muốn thay quần áo, mọi người thường chọn toilet công cộng bên cạnh.

“Em vẫn ổn chứ?” Chu Diễn nhìn Tri Kiều ngồi phịch lên ghế dài, mở vòi nước, xối sạch cát trên lưng cô.

“..... Vẫn ổn.” Cô thở phì phò trả lời.

“Chắc không?” Anh nở nụ cười.

“..... Chắc chắn.”

“Nhắm mắt lại.” Anh nói.

Cô làm theo, sau đó nước từ đỉnh đầu cô chảy xuống, chảy ngược vào trong khoang miệng khoang mũi, cô bị sặc, vừa ho khù khụ vừa vội vàng đứng lên. Chu Diễn đóng vòi nước, ngồi xổm xuống, lấy tay lau những giọt nước trong suốt trên khuôn mặt cô, hỏi: “Sao lại không nín thở chứ?”

“Anh.....” Cô vừa ho vừa nói, “Anh chỉ bảo em nhắm mắt lại, chứ đâu bảo em ngậm mồm, bịt mũi bịt tai.....”

Anh ngẩn người, sau đó cười to, lần đó trượt chân ở trạm xăng hai năm trước cô đã từng nghe thấy tiếng cười này. Chu Diễn ít khi cười sảng khoái thế này — chỉ những lúc anh thật sự vui vẻ.

Tri Kiều tức giận giơ tay đánh nhẹ vào bả vai anh, anh vẫn mỉm cười nhìn cô, không hề có ý định trốn tránh.

Từ phòng thay quần áo đi ra, nắng càng lúc càng gắt đến chói mắt. Chu Diễn lấy từ trong vali hai cái khăn tắm to đùng, phủ một cái lên đầu cô, sau đó nhanh chóng tự mình lau khô cơ thể.

“Em muốn thay quần áo.” Tri Kiều cuốn khăn tắm kín người, nhìn bốn phía xung quanh.

“Không đủ thời gian.” Chu Diễn vừa nói vừa cởi cái quần màu xanh nhạt bên ngoài, bên trong lộ ra quần bơi màu đen bình thường. Quần bơi này dường như được may riêng cho anh, thật sự phù hợp vừa khít với cơ thể. Tri Kiều chiêm ngưỡng, đó thật sự là.....những đường nét hoàn hảo như được phác họa.

Lúc đó Chu Diễn điềm nhiên thay quần, làm như không có chuyện gì. Tri Kiều cứng ngắc xoay người, giả bộ nhìn theo đám người đang đùa nghịch với sóng biển cách đó không xa.

“Đang nhìn đôi vợ chồng đeo kính kia sao?” Chu Diễn nhanh chóng mặc áo T-shirt vào, sau đó đóng cửa sau, túm lấy cánh tay của Tri Kiều, xách cô đến ghế phụ, “Ngày hôm qua chúng ta là nhóm thứ tám. Em có nghĩ lúc chúng ta lạc đường đã lỡ quá nhiều thời gian không?”

Không đợi cô trả lời, anh liền đóng cửa xe, rồi ngồi vào vị trí ghế lái, khởi động xe, nhanh chóng lái đi.

“Đợi đã,” Tri Kiều vẫn quần mình trong khăn tắm nói, “Quay lại đi. Chúng ta đã quên một thứ rất quan trọng.”

“Thứ gì?” Anh không kiên nhẫn hỏi, tốc độ vẫn không giảm.

“Lão Hạ, trong tay chú ấy còn có bức thư gợi ý kia.”

“Oh.....” Chu Diễn chán nản rít lên, sau đó phanh xe, quay xe một trăm tám mươi độ, nhả ga — tất cả các động tác đều mạnh mẽ dứt khoát.

Lái xe quay trở lại bờ biển, dừng xe tại bãi đỗ xe, hai người phát hiện lão Hạ chẳng những không để ý hành động vừa rồi của bọn họ, mà trái lại, một tay ông ta vác camera, còn tay kia cầm kem ăn, đang bắt chuyện

với hai em tóc vàng ăn mặc gợi cảm cá tính..... Mà bức thư gợi ý kia được ông ta nhét vào túi sau của quần bò.

Bọn họ tiếp tục lái xe theo quốc lộ B100 ở phía nam bờ biển Australia nổi tiếng thế giới, Quốc lộ này được xưng là “Great Ocean Road (Con đường của Đại dương)”, là do một đoàn binh trong thời chiến tạo thành, con đường ven biển này kéo dài mấy trăm km chạy dọc theo bãi biển, rừng nhiệt đới, thị trấn và các dãy núi.

“Trước đây tôi đã từng nói, du lịch với cậu là một loại hình tra tấn, bởi vì ở đâu cũng có mưa to gió lớn,” Lão Hạ vừa chăm chú ngắm cảnh biển vừa nói chuyện với Chu Diển, “Nhưng mà lần này cũng không tệ lắm.”

Chu Diển từ chối cho ý kiến, tiếp tục chăm chú lái xe.

“Cho nên chú đừng quá đặc ý,” Tri Kiều nói, “Vừa nãy chúng tôi còn suýt quên chú ở đó đấy.”

“Nhưng hai người vẫn phải quay lại tìm tôi.” Lão Hạ bày ra vẻ mặt đương nhiên.

“Không,” Chu Diển cong cong khóe miệng, “Chúng tôi có thể bỏ chú lại chỗ đó.”

“Giỡn hoài à, tôi là quay phim, không có tôi hai người cũng đừng mong đi tiếp.”

Chu Diển liếc ông ta qua kính chiếu hậu, bình tĩnh nói: “Căn cứ vào ‘Hiệp ước của cuộc thi’ điều 12 khoản 4, ‘Nếu như người quay phim đi theo mà lơ là công việc, làm ảnh hưởng kết quả cuộc thi, thí sinh có thể thi đấu một mình cho đến ngày cuối cùng nếu cần thiết’, cho nên chúng tôi hoàn toàn có thể bỏ lại chú đang bắt chuyện với mấy em tóc vàng xinh tươi mà đến địa điểm tiếp theo, mà chúng tôi sợ dĩ phải quay về tìm chú là vì —— bức thư gợi ý ở trên người chú.”

“.....” Lão Hạ há miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại ngậm miệng không nói gì.

Giữa trưa ánh nắng rất gay gắt, bộ quần áo trên người Tri Kiều đã được hong khô quá nửa, vì thế cô rút dưới khăn tắm mặc áo T-shirt. Chu Diển bẻ lái ở chỗ ngoặt hình chữ U, ven đường có một chiếc xe đang đỗ lại, đứng bên cạnh là một người đàn ông, hình như đang nôn mửa.

“Dừng lại đã.” Tri Kiều nói với Chu Diển.

Chu Diển mặc dù không đồng ý nhưng vẫn giảm phanh. Tri Kiều nhảy xuống xe, đi về phía người đàn ông kia.

“Anh có khỏe không?” Cô hỏi.

Người đàn ông tên Tạ Dịch Quả quay đầu lại nhìn cô, xua tay.

Lúc đó bạn đồng hành của anh ta cũng từ trong xe chui ra, cầm theo chai nước khoáng và khăn ướt, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Bởi vì hôm nay thật sự rất..... Hơn nữa vừa rồi..... Cho nên cậu ấy say xe.....”

“À.....” Tri Kiều không dám tới gần, nghĩ một lúc rồi quay trở lại mở cửa xe, lấy hộp thuốc trong ba lô của mình rồi đưa cho anh chàng luôn không biết dùng từ biểu đạt, “Thuốc chống say xe, cho anh ta uống đi, chắc sẽ ổn hơn.”

“Cám ơn.....”

Tri Kiều vẫn muốn nói thêm gì đó, nhưng Chu Diển đã gọi to tên cô, cô đoán chắc anh muốn cô nhanh lên. Cô mỉm cười với bọn họ, sau đó quay người trở về xe của mình.

“Cậu ta làm sao vậy?” Lão Hạ hỏi.

“Say xe.” Tri Kiều vừa thắt xong dây an toàn, Chu Diển liền rồ ga chạy.

“Thực xui xẻo.” Lão Hạ bày ra vẻ mặt nuối tiếc quay đầu nhìn nhìn bọn họ.

Chu Diển không nói gì, vẫn tiếp tục lái xe, lúc đến Lorne, anh bỗng nhiên mở miệng: “Kiều, tôi hy vọng em vẫn nhớ đây là một cuộc thi.”

“?”

“Em đừng quên mục đích chúng ta đến đây là gì,” Anh liếc cô, khuôn mặt không có biểu cảm gì cả, “Chúng ta phải thắng giải nhất — đây là nguyên nhân vì sao hiện tại hai người chúng ta đang ở đây — không có bất cứ điều gì quan trọng hơn.”

Cô nhìn khuôn mặt nghiêng của anh, không biết có nên phản bác lại lời của anh không, cuối cùng cô vẫn nói: “Chẳng lẽ thấy chết mà không cứu sao?”

“Không phải,” Anh vẫn chăm chú nhìn đường, “Nếu có người sắp chết thật thì chúng ta đương nhiên cứu. Nhưng tình huống vừa rồi còn lâu mới là ‘sắp chết’, cho nên tôi hy vọng lần sau gặp chuyện tương tự em tốt nhất là ngoan ngoãn ngồi trong xe.”

Cô ngạc nhiên nhíu mày: “Giọng điệu này của anh là ý gì vậy Chẳng lẽ việc em xuống xe đưa bọn họ hộp thuốc chống say xe khiến là chúng ta không chiến thắng nổi sao? Mà cho dù em không xuống xe đi nữa thì chúng ta cũng không thể giành được vị trí thứ nhất.”

“Kiều,” Giọng của Chu Diễn trầm thấp mà nghiêm túc, “Vừa rồi tôi đã nói, đây là một cuộc thi — ngoài thắng thua ra thì không có quan trọng hơn cả — em hiểu chưa?”

“.....”

Thấy cô không có phản ứng gì, anh lạnh lùng nói: “Nếu em vẫn không hiểu thì tôi nghĩ chúng ta không cần phải thi nữa.”

“..... Em hiểu rồi.” Đây là lần đầu tiên anh uy hiếp cô, về lý, những điều anh nói đều là sự thật, cho nên cô buộc phải đồng ý. Nhưng về tình, Chu Diễn lạnh lùng như vậy khiến cô cảm thấy vô cùng đáng ghét và thất vọng.

Trong xe không mở điều hòa nhưng không khí lạnh đã lan tỏa, nhiệt độ trong xe bỗng dưng hạ thấp đến cực điểm. Không ai nói gì, cũng không ai muốn nói.

Lão Hạ từ đầu đến giờ vẫn ngồi im ở ghế sau quan sát cuộc khẩu chiến, sau đó cẩn thận đặt camera trong tay xuống, đến thở mạnh cũng không dám.

“Xóa đoạn vừa rồi đi.” Chu Diễn trầm trầm nói với ông ta.

“?”

“Nếu không tôi lột da chú.”

“.....”

Thị trấn nhỏ Lorne giáp với vịnh Loutit và rừng nhiệt đới trên dãy núi Otway, dân số ở thị trấn này chỉ khoảng 1200 người, nhưng con số du khách tới đây hàng năm lên tới hàng nghìn lần. Nơi đây là một trong những địa điểm đẹp nhất để khám phá Great Ocean Road, vào mùa du lịch, bãi đỗ xe ven đường lúc nào cũng chật ních các loại xe đến từ mọi nơi, mọi người đều tấm tắc khen ngợi món cá chiên được ghi trên biển hiệu của nhà hàng trong thị trấn này.

Chu Diễn thô lỗ dừng xe lại, nhưng may hai vị trên xe đều chuẩn bị trước tâm lý, nên cũng không cảm thấy đột ngột. Bức thư gợi ý lần này ghi, bọn họ sẽ nhận được yêu cầu của nhiệm vụ tiếp theo tại trung tâm thông tin du khách Lorne. Chu Diễn xuống xe, đi thẳng đến tòa nhà trên đỉnh có kí hiệu “!” chữ trắng nền xanh nổi bật.

Tri Kiều tuy vẫn còn tức giận, nhưng cũng không thể không xuống xe theo anh đi lên. Trước mặt là nhóm nữ cổ động từ trong đi ra, hình như họ cũng vừa hoàn thành nhiệm vụ, khuôn mặt hết sức phấn khởi vui vẻ.

“Hi!” Cô gái tới qua lúc ăn cơm ngồi cạnh Chu Diễn vẫy vẫy tay, “Cuộc thi quy định không tiết lộ nhiệm vụ tiếp theo cho các nhóm khác, nhưng không nói tôi lại cảm thấy ngứa ngáy, nhiệm vụ lần này kỳ thật rất đơn giản, chỉ cần hai người phối hợp ăn ý là qua chắc rồi.”

Nói xong, cô ta liếc nhìn bạn đồng hành của mình, người phía sau cười nhiệt tình đáp lại, hai người tạm biệt cô và Chu Diễn, tiếp tục bùng bùng khí thế lên đường.

Tri Kiều nheo nheo mắt nhìn theo bóng dáng hai người bọn họ, nghĩ rằng làm người không tìm không phổi lạc quan yên vui cũng không phải là chuyện gì xấu, ít nhất cũng không phải chịu cơn tức giận của Chu Diễn.....

“Đi mau.” Anh quay đầu trừng cô.

Cô nhếch miệng, đi theo anh.

Nhân viên trung tâm thông tin du khách vui vẻ đón tiếp bọn họ, đồng thời tuyên bố nhiệm vụ lần này: Hai người ba chân. Họ phải đi đến bãi cỏ ở sân sau hoàn thành một loạt nhiệm vụ mô phỏng bắt cá, mà quan trọng là, một chân của cả hai người phải cột chặt vào nhau.

Tri Kiều trong lòng gào thét: Tại sao mấy trò phía sau càng ngày càng lảm nhảm vậy!

Nhân viên đưa họ đến sân sau, bốn góc sân cỏ đặt bốn loại đạo cụ, đầu tiên hai người phải dùng dây thừng bện thành lưới đánh cá, tiếp theo dùng những tấm xốp làm thành một “con thuyền”, sau đó “Rời bến bắt cá”. Cuối cùng mang toàn bộ “cá” đến chợ cá để bán.

Nhân viên ra hiệu bảo họ cột chặt dây thừng vào mắt cá chân hai người, Tri Kiều khoanh tay trước ngực, không tình nguyện đưa chân phải lên. Chu Diễn ngồi xổm xuống cột chặt chân trái của anh với chân phải của cô, đứng lên, nhìn cô.

“?” Cô trừng mắt lườm anh.

“Em cho rằng một người khoanh tay trước ngực có thể chơi ‘Hai người ba chân’ được à?”

“.....” Cô thở dài trong lòng, tự cảnh cáo bản thân đang ở trong cuộc thi, sau đó miễn cưỡng buông tay, ngập ngừng ôm lấy thắt lưng của anh. Ngay lúc cô đưa tay thì bắt gặp ánh mắt của anh, tay anh vững vàng đặt bên hông cô. Bọn họ bắt đầu di chuyển nhìn nhau, sau đó đồng thanh nói:

“Bắt đầu!”

Trò chơi mô phỏng cũng không khó lắm, bện lưới đánh cá hay làm thuyền, bọn họ đều hoàn thành rất nhanh, nhưng ở phần “Bắt cá” lại không thuận lợi như vậy, thí sinh phải đứng ở khu vực quy định, chỉ dùng lưới để bắt “Cá” được làm từ giấy bìa các-tông cứng sẵn sùi thô ráp, về hình thức thì không khác mấy trò chơi câu cá bình thường trên phố là mấy.

“Không phải, anh đưa lưới sang bên phải một chút.” Tri Kiều sốt ruột nhìn Chu Diễn đang vùng vằng lung tung, lần nào cũng thất bại cả.

“Vậy em làm đi.” Chu Diễn tức tối đưa lưới cho cô.

Cô thản nhiên nhận lấy, phát hiện ra dù phương hướng có đúng, nhưng vì khoảng cách quá xa, nên không thể đưa lưới tới gần mục tiêu.

“Nghe tôi nói này,” Chu Diễn bỗng nhiên dè vai cô, “Em nắm tay tôi, rướn người về phía trước một chút, sau đó dùng tay kia cầm lưới, như thế gần với mục tiêu hơn.”

Nói xong, anh cầm tay cô, bàn tay ấm áp của anh nắm lấy bàn tay mát mẻ của cô. Cô sửng sốt vài giây, sau đó quay đầu lại, tập trung tinh lực làm theo điều anh nói.

“Rướn người về phía trước thêm chút nữa.” Anh nói, tay kia nhẹ nhàng đặt trên eo cô, giúp cô giữ thăng bằng.

“..... Ngứa.” Cô nhột nhột cười nói.

“Thái Tri Kiều!” Chu Diễn gào to, “Em nghiêm túc chút đi!”

“À.....” Cô cố gắng làm lơ cái tay đặt trên eo cô, sau đó nhắm trúng mục tiêu, chậm rãi đưa lưới ra ngoài

Cô thành công rồi.

Trong nháy mắt cô thu lưới đánh cá về, Chu Diễn thở hắt ra, nhẹ giọng nói: “Không biết phải nói em giỏi cái gì nữa.”

Vậy thì đừng nói. Cô nói thầm trong lòng.

Hai người lại “ôm” đối phương, mang theo chiến lợi phẩm của mình, chạy nước rút đến điểm cuối cùng.

Nhiều lúc Tri Kiều cảm thấy Chu Diễm là một người rất khó nắm bắt, nhưng sự thật thì, không chỉ có Chu Diễm, cô cũng là người khó đoán chừng?

Họ đến chỗ nhân viên để lấy bức thư gợi ý mới. Lần này, Chu Diễm không mở ra ngay, cũng không đưa cho lão Hạ, mà tiếp tục cùng Tri Kiều đi kiểu “Hai người ba chân” đến nhà hàng bên cạnh bãi đỗ xe.

“Anh đi chậm lại một chút được không.....” Cô cảm thấy mình sắp ngã rồi.

Anh không trả lời, đi thẳng đến quầy thu ngân, gọi ba phần cá và khoai tây cùng chiên ba phần hamburger thịt bò.

“.....” Cô nhìn anh, không nói gì.

Trả xong tiền, Chu Diễm quay đầu lại, giọng nói rét lạnh:

“Tôi sắp bị mấy tiếng ‘ot ọt’ từ bụng em làm phát điên rồi, thế nên em một vừa hai phải thôi.”

Ba giờ chiều, ánh nắng tắt dần, bầu trời bắt đầu âm u xám xịt, hình như sắp có mưa.

Tri Kiều nhìn bầu trời u ám qua cửa kính xe, mặt biển không còn là màu xanh đến chói mắt nữa, mà là một màu xanh trầm lắng, dường như có thể nuốt trôi bất cứ thứ gì, làm cho người xem không khỏi có cảm giác sợ hãi.

Xe chạy hơn một cây số thì cuối cùng mưa cũng rơi xuống, nước mưa bắn vào cửa kính xe, dần dần, khung cảnh bên ngoài bắt đầu trở nên mơ hồ.

“Xem ra cô nàng bị anh đùa bỡn không muốn tha thứ cho anh rồi.” Tri Kiều mở miệng nói.

Chu Diễm vẫn tiếp tục lái xe, biểu cảm trên khuôn mặt không hề thay đổi, thỉnh thoảng bật cần gạt nước: “Vậy sao, chắc tôi phải tìm cô ta nói chuyện rồi.”

Tri Kiều gượng cười, không nhìn anh nữa, tiếp tục ngắm bầu trời xa xa.

Lão Hạ đang ngủ ở ghế sau, ôm chặt camera trước ngực, camera hình như vẫn đang mở. Trong bức thư gợi ý ghi, điểm cuối cùng của bọn họ hôm nay là vịnh Apollo, nơi đây có thị trấn sở hữu phong cảnh đẹp nhất trên Great Ocean Road, đêm nay bọn họ sẽ ngủ ở đây, sau đó ngày mai tiếp tục trận đấu. Bởi vì có cơ sở đầy đủ tin rằng nhóm mình không phải là nhóm cuối cùng, cho nên không khí trong xe cũng không quá căng thẳng, nhưng qua trận cãi nhau hồi trưa, Tri Kiều cùng Chu Diễm dường như không nói chuyện với nhau, đều ôm tâm sự của riêng mình.

Được xưng là “Great Ocean Road”, toàn bộ hai chiều của quốc lộ B100 đều dành cho xe ô tô, cách mấy mét lại có khu vực nhường đường cho xe lửa, ven đường cũng có rất nhiều điểm đỗ xe để du khách ngắm cảnh biển, thời điểm buổi sáng bên đường có rất nhiều du khách dừng chân thưởng thức cảnh biển, đến buổi chiều có lẽ bởi vì trời mưa, Tri Kiều phát hiện không còn bóng dáng chiếc xe nào cả, sắc trời dần tối, mọi người vội vã tìm kiếm chỗ nghỉ đêm, cả con đường trở nên yên tĩnh, ngoại trừ tiếng mưa, tiếng sóng biển, cùng tiếng xe bên ngoài thỉnh thoảng chạy qua, thì không có âm thanh nào khác.

“Trước khi tôi đến tìm em,” ngừng một chút, Chu Diễm lại nói, “Em đang làm gì?”

“..... Em làm cùng chỗ với mẹ. Ở đó mẹ em là nhân viên kế toán cao cấp, mà em chỉ là nhân viên kế toán nhỏ thôi, hàng ngày cũng không cần tăng ca gì cả.” Lúc rẽ ngoặt, cô đã nhìn thấy thị trấn nhỏ cách đó không xa.

“Em nhớ cuộc sống như vậy sao?”

Cô quay đầu lại nhìn anh, anh cũng nhìn vào mắt cô, dường như cả hai đều muốn nói chuyện với nhau.

“Vì sao anh lại hỏi vậy?” Cô dựa đầu vào cửa kính ô tô.

“Tôi muốn biết em có hối hận hay không,” Anh thành thực trả lời, “Nếu tôi khiến em bất mãn với cuộc sống, thì tôi xin nhận lỗi.”

Cô kinh ngạc nhìn anh, bọn họ rất ít khi nói chuyện với nhau về chuyện trong lòng hay về tình cảm, anh lại càng ít khi nói xin lỗi với người khác.

“Anh cảm thấy áy náy sao?”

“..... Thỉnh thoảng,” Anh không được tự nhiên, nhưng lại cố gắng che dấu vẻ mặt lúc này của mình, “Đúng vậy.”

“Vì bố em à?”

“?”

“Anh cảm thấy áy náy, muốn xin lỗi em, đều là vì em là con gái của Thái Gia Hùng?”

Anh cười khẽ, cả cơ thể đều thả lỏng: “Không, không phải.”

“.....”

“Lúc đầu có lẽ là vậy, nhưng khi chúng ta làm việc với nhau ba năm, nói thật, đôi lúc tôi còn quên em là con gái của chú Thái.”

“Nhưng anh vẫn nói em giống bố em.”

“Đúng vậy, hai người giống nhau ở rất nhiều điểm, nhưng em là Thái Tri Kiều, trên người em không dán chữ: ‘tôi là con gái của ông Thái’.....” Anh ngừng lại một chút, rồi nói, “Ít nhất theo tôi thì không có. Có lẽ tôi vì bố em, vì ông ấy đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết, làm mọi thứ vì chương trình này, nhưng tôi không bởi vì em là con gái của ông ấy..... ý tôi là, tôi áy náy với em, tức giận với em, vì em là chính em, chứ không phải vì em là con gái của ông ấy.”

“.....”

Anh trầm mặc trong giây lát, nhìn cô, nói: “Tôi dài dòng quá à?”

“Không.” Cô nhìn anh bằng ánh mắt khẳng định, nhưng không dám nhìn lâu. Bởi vì vừa rồi cô bị lời anh nói làm cho cảm động, anh không khen ngợi cô, nhưng đã khích lệ cô rất nhiều.

“Vậy.....” Anh vẫn chuyên tâm lái xe, thỉnh thoảng điều khiển cần gạt nước, “Kiều, em hối hận không?”

“..... Không,” lúc cô nói lời này, chính giữa mây đen phía xa xa lại xuất hiện tia sáng rực rỡ, chiếu vào thị trấn cách bọn họ không xa, toàn bộ thị trấn dường như tỏa ra ánh sáng lấp lánh, “Em không hối hận, cũng chưa từng hối hận.”

12. Chương 12: Lang Thang Trên Great Ocean Road

Lão Hạ ngủ trong xe một lúc rồi đột nhiên tỉnh lại. Chu Diển mở cửa xe, nói với người trong xe một câu đơn giản: “Nhanh lên, tôi nhìn thấy cột mốc rồi, ngay trên sườn núi!”

Tri Kiều vội vàng xuống xe, bước nhanh theo Chu Diển về phía sườn núi. Lúc đó cũng có một đội theo sát bọn họ phía sau, cô liếc mắt, hình như là đội hai ông chủ của công ty thiết kế. Chu Diển đi rất nhanh, mau chóng đến điểm quan trọng cuối cùng, nhưng cô lại cảm thấy bước chân mình càng lúc càng nặng trĩu, đi lên núi càng lúc càng chậm. Cuối cùng Chu Diển cũng tới được điểm cuối, người dẫn chương trình đứng cạnh cột mốc cỡ lớn mỉm cười với anh, hai người ở đội phía sau cũng nhanh chóng vượt qua Tri Kiều, đi tới điểm cuối. Lúc chân cô vừa chạm tới vạch đỏ, người dẫn chương trình tuyên bố: Dù Chu Diển là người tới đầu tiên, nhưng cô ấy (Tri Kiều) lại đến sau một đội khác, cho nên thứ tự xếp hạng của đội này sẽ là —— thứ sáu.

Chu Diển dù không phục, nhưng vẫn thở hổn hển nói: “À, cũng không tồi.”

Tri Kiều mệt đến mức ngã luôn trên mặt đất, thở không ra hơi. Chu Diển nhìn cô từ trên cao xuống, cười một cách bất lực.

“Em buồn nôn.....” Nói xong, cô xoay người nôn ra sạch sẽ.

Chu Diễn khom lưng xuống kéo cô dậy, nói: “Mau đi lại vài bước, hít sâu, chắc vì đột ngột hoạt động mạnh nên dạ dày co thắt.”

Cô gắng gượng làm theo, một lát sau, cảm giác nhộn nhạo trong dạ dày cũng dần dần biến mất. Anh nhìn dáng vẻ nhếch nhác của cô, cười lắc đầu, sau đó ôm bả vai cô dìu cô xuống núi. Trước mặt họ là hai người bạn cùng đi du lịch đang đi tới, sắc mặt Tạ Dịch Quả nhìn vẫn hơi tái, bạn đồng hành của anh ta hùng hổ lao thẳng về phía sườn núi. Lúc Tạ Dịch Quả đến trước mặt bọn họ, khuôn mặt nhợt nhạt lộ ra nụ cười cảm kích, cô cũng cố gắng mỉm cười đáp lại, hai người đều mệt nói không ra lời.

Chu Diễn dìu cô, tiếp tục đi về bãi đỗ xe, lão Hạ quay camera thẳng về phía bọn họ, trong miệng không biết khi nào đã ung dung ngâm một điệu thuốc.

“Do em ngày thường thiếu rèn luyện đó,” Đến cạnh xe của mình, Chu Diễn buông Tri Kiều ra, không chút khách khí nói, “Mà cuộc thi này đòi hỏi rất cao về thể chất.”

Tri Kiều gạt đầu, lau mồ hôi trên trán: “Lúc đầu em nghĩ chỉ cần lái xe đi mọi nơi làm nhiệm vụ là được rồi.....”

Chu Diễn làm biểu cảm “Thực sự chịu không nổi em”, sau đó anh lấy chai nước từ trong cốp xe sau, ngửa đầu uống.

Những đội đã hoàn thành xong phần thi của mình đều đứng đợi các đội còn lại đến, Tri Kiều không hề kiêng dè gì mà nằm thẳng xuống ghế sau vốn thuộc về lão Hạ, qua lần vừa rồi, cô lại bắt đầu nhớ lại hamburger thịt bò và cá rán của bữa trưa. Chu Diễn và lão Hạ ở bên ngoài hút thuốc một lúc, lại nhớ tới người trong xe, anh nhìn cô:

“Đây chỉ là bắt đầu thôi, phía sau còn rất nhiều thách thức đang chờ chúng ta.”

“Em biết rồi.....” Cô đưa tay che mắt, mỉm cười.

Anh không nhìn cô nữa, lấy bản đồ ra rồi lật xem.

“Chu Diễn,” Một lát sau, cô nói, “Anh luôn nói em không hổ là con của bố em.”

“.....”

“Vậy so với ông ấy em còn thiếu chỗ nào vậy?”

“.....”

Anh vẫn im lặng, cho đến khi cô chịu không nổi nữa ngồi dậy nhìn anh.

“Một loại..... nghị lực.” Anh lấy một điều thuốc, châm lửa, làn khói bay xung quanh anh, ngay cả mặt mũi cũng trở nên mờ nhạt, “Bố em là một người có niềm tin về sự kiên cường, thậm chí sự kiên cường của ông ấy còn ảnh hưởng đến người khác, ví dụ như tôi.”

“Em không có niềm tin này đúng không?”

“Đúng vậy,” Anh nhìn cô, hình như đang xem xét gì đó hoặc như suy nghĩ trong lòng, “Chẳng qua là.....”

“?”

“Khi em đến tìm tôi, muốn cùng tôi tham gia cuộc thi, tôi dường như nhìn được trên em một vài thứ.....”

Tri Kiều ngã vào ghế sau, tiếp tục lấy tay che mắt. Chu Diễn trầm mặc hút thuốc, mùi thuốc lá tràn ngập trong xe, kể cả mùi mồ hôi hòa lẫn với mùi nước cologne nhàn nhạt trên cơ thể anh.

Qua một lúc lâu, Tri Kiều bỗng nhiên nói: “Cám ơn anh.”

“?”

“Dù thế nào nữa thì cũng cảm ơn anh.....”

Chu Diễn đầu tiên là kinh ngạc, sau đó nét mặt dần trở nên dịu dàng, dường như hiểu được lời cô muốn nói:

“Vậy tôi có phải nên nói, đừng khách sáo.”

Đến lúc mặt trời lặn thì đội cuối cùng mới ử rữ chạy đến điểm cuối trên sườn núi, điều khiến mọi người sửng sốt là, đội cuối cùng lại là cặp tình nhân vô cùng ăn ý kia. Sự tàn khốc của vòng đấu loại là ở chỗ đó, dù bạn chỉ mắc một lỗi nhỏ không đáng, hoặc chưa thích ứng với hoàn cảnh mới mà gây ra một vài sơ suất không đáng kể, tóm lại, bị loại hoặc bị mất cơ hội vào vòng trong, thì điều duy nhất có thể làm là thu xếp hành lí về nhà.

“Hừ! Tôi muốn suy nghĩ lại quan hệ của chúng ta lần nữa,” Cô gái khoanh hai tay trước ngực, đứng trước ống quay, vẻ mặt bất mãn, “Tôi chưa từng gặp người đàn ông nào cố chấp như anh ta, chúng tôi hoàn toàn không ăn nhập với nhau.”

“Tôi cũng vậy,” Anh chàng kia sắc mặt không đổi, “Cô ta cả ngày chỉ biết phàn nàn và phàn nàn! Tôi chịu đủ rồi!”

Tất cả mọi chuyện, dường như đều nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Buổi đó hôm đó tất cả mọi người đều ở tại “nhà dân” (nơi cung cấp chỗ ngủ và bữa sáng) trong thị trấn, nơi này gọi là “B&B”, tức là breakfast và bed, nhưng thực tế đa số “nhà dân” trên Great Ocean Road không chỉ cung cấp chỗ ngủ và bữa sáng, nơi này còn mang tới cho du khách cảm giác “gia đình”, đây là điểm mà rất nhiều khách sạn không có.

Có lẽ vì sau một ngày thể lực bị tiêu hao nên các nhóm đều kiệt sức, hoặc đều nếm được mùi tàn khốc của vòng loại, tóm lại, lúc ở phòng ăn ăn cơm, tất cả mọi người đều im lặng, khác hẳn buổi tối hôm trước náo nhiệt vui vẻ, đa số mọi người tập trung ăn bữa tối của mình, thỉnh thoảng có ai đó thì thầm nói chuyện với nhau, nhưng phần lớn đều trầm tư hoặc ngẩn người.

“Này,” Tạ Dịch Quả bưng khay đồ ăn đến ngồi cạnh Tri Kiều, “Tôi thật sự không biết nên cảm ơn cô thế nào.”

“Không cần đâu,” Miệng Tri Kiều nhét đầy khoai tây chiên, vẫn mỉm cười thân thiện, “Tiện tay thì giúp thôi.”

“Ngày hôm nay cũng quá sức mà, tôi tưởng mình sắp chết rồi.”

“Ngày mai trước khi xuất phát anh hãy uống viên thuốc đó.....” Cô nói chuyện không rõ ràng, “Như thế sẽ không say nữa”

“Cám ơn! Thật sự rất cảm ơn cô!” Tri Kiều có thể nhìn thấy sự cảm kích trong ánh mắt anh ta.

“Đừng như vậy,” Cô ra sức nuốt đồng đồ ăn nghen ở cổ họng, “Chuyện đó không có gì đâu.....”

“Hiếm thấy cô gái nào tốt bụng lạc quan như cô.”

“A.....” Tri Kiều rất ít khi được người khác khen, cho nên đầu óc lảng lảng, không biết nên nói gì.

“Bởi vì cậu gặp quá ít con gái.” Chu Diễn đang dùng dao cắt miếng thịt bò trong hamburger, nói xen vào.

Tạ Dịch Quả ngẩn người, sau đó gật đầu: “Ừm, cũng có thể.”

“.....” Chu Diễn liếc mắt nhìn anh ta, nhét miếng thịt bò vào miệng.

“Hai người thật đặc biệt.” Tạ Dịch Quả nói tiếp.

“Đặc biệt?”

“Ừ, đương nhiên. Rất đặc biệt.”

“.....”

“Tôi đã thấy anh,” Câu này là anh ta nói với Chu Diễn, “Tôi đã xem chương trình của các người, vốn không nghĩ người dẫn chương trình nổi tiếng như anh cũng tham gia cuộc thi này —— anh là người chuyên nghiệp, còn chúng tôi đều là dân nghiệp dư. Anh tham cuộc thi này giống như tôi tham gia giải đấu lập trình máy tính.”

Chu Diễn nuốt thịt bò xuống, mặc dù không rõ anh ta khen tặng hay chế nhạo, nhưng vẫn miễn cưỡng đáp lại: “Cám ơn.”

“Còn về Tiểu Thái,” Anh ta không biết từ lúc nào đã chuyển sang xưng hô thân thiết với cô, “Tôi vẫn tưởng cô đến để cho đủ số người.”

“.....Cám ơn.” Tri Kiều không thể không trả lời giống Chu Diễm.

“Vậy tại sao hai người lại tham gia cuộc thi này?”

“Ừm..... Chúng tôi có mục đích riêng của mình ——”

“—— Là vì tiền.” Khi biết Tri Kiều muốn che giấu, Chu Diễm thẳng thắn nói lý do của hai người.

“.....”

“Ngoài mục đích này ra thì còn gì nữa đâu?” Anh nói trắng ra, giọng sắc bén.

“Ồ há,” Tạ Dịch Quả gật gật đầu, “Vậy mục đích của hai người cũng giống hai ông chủ của công ty thiết kế, cũng là vì trả tiền mua nhà?”

“.....” Tri Kiều nhếch nhếch khóe miệng, “Không, không phải.....”

“Vì để nhiều trạch nam như cậu có thể tiếp tục xem chương trình của chúng tôi.” Khi nói những lời này, vẻ mặt Chu Diễm nghiêm túc nhất từ trước đến nay.

Tạ Dịch Quả há miệng, như muốn bày tỏ sự ngưỡng mộ với Chu Diễm, cuối cùng, anh ta không biết nói gì, chỉ gật đầu với bọn họ, nghiêm túc nói: “Cố lên!”

Sau đó, anh ta bưng khay thức ăn đi về bàn của mình.

Tri Kiều và Chu Diễm đều không nói chuyện với nhau, tự ăn đồ ăn trong khay của mình, Chu Diễm cẩn thận lựa rau cải bắp lẫn trong hamburger của mình ra, sau đó nói: “‘Tiểu Thái’, hửm?”

“.....” Tri Kiều lúng túng nhếch miệng, để bầu không khí dịu đi, cô quyết định học kiểu cười nhạt của Tạ Dịch Quả nói, “Trước đây có một người, tên của cô ấy là Tiểu Thái, ngay sau đó..... cô ấy bị mang đi rồi.”

Chu Diễm quay đầu nhìn cô, vẻ mặt kinh ngạc, sau đó nhìn nét cười trên khóe miệng cô dần cứng đờ rồi kéo xuống, sắc mặt anh vẫn không biểu cảm nói:

“Thật là nhạt nhẽo.”

Ăn cơm tắm rửa xong, Tri Kiều gọi điện thoại ẹ.

“Con vẫn khỏe, mẹ không cần lo lắng cho con đâu.” Cô nói.

“Mẹ không lo lắng,” Giọng bà đương nhiên, “Ba năm trước chẳng phải con vẫn chạy loạn khắp nơi như vậy mà.”

“..... Mẹ có khỏe không, đừng suốt ngày tăng ca mãi thế.”

“Mẹ có chùng mực.”

“Trong tủ lạnh còn có sữa, mỗi ngày trước khi đi ngủ mẹ uống một cốc thì sẽ ngủ ngon hơn.”

“Ừ.”

“Mẹ nhất định phải ăn đủ ba bữa nhé!”

“Biết rồi.”

“.....”

“Nếu không có gì thì mẹ cúp máy trước đây.”

“Vâng.”

“Vậy..... Con cũng giữ gìn sức khỏe.” Nữ cường nhân hiếm khi nói được một câu quan tâm.

“Vâng, con biết ạ.”

“Được rồi, tạm biệt.”

Nói xong, mẹ cô cúp máy luôn, làm Tri Kiều không biết nên khóc hay cười.

Chu Diễm từ phòng tắm đi ra, dùng khăn khô lau tóc: “Nghe giọng điệu của em, cứ như là bà mẹ vậy.”

Cô mỉm cười: “Biết làm sao được, mẹ em chính là người làm việc đến bạt mạng luôn.”

“Về điểm này, tôi cho rằng bố mẹ em đều giống nhau.”

Cô cười nhún vai: “Có lẽ đây cũng là lý do hai người họ đến với nhau.”

“Vậy tại sao họ lại chia tay?”

Nét cười trên khuôn mặt Tri Kiều tắt dần, thay vào đó là sự lúng túng: “Có lẽ..... Là vì bọn họ quá giống nhau, hai người giống nhau không thể sống mãi với nhau được.”

Chu Diễm biết mình lỡ lời, nhưng anh cũng không nói xin lỗi gì cả, âm thầm nói lảng sang chuyện khác: “Trên thế giới này, mâu thuẫn không thể thỏa hiệp nhất không phải là mâu thuẫn giữa giai cấp vô sản và giai cấp tư sản, mà là mâu thuẫn giữa đàn ông và phụ nữ, giống như đôi tình nhân kia, hôm qua còn thề non hẹn biển, hôm nay đã chia tay.”

Tri Kiều rũ mắt xuống, có một câu cô vẫn muốn hỏi anh, nhưng chưa có cơ hội cũng như cô không có dũng khí, nhưng hình như hôm nay cơ hội đến rồi, hơn nữa, cô dường như cũng có dũng khí:

“Có phải anh không tin vào tình yêu không?”

“.....” Có lẽ anh không nghĩ tới cô sẽ hỏi như vậy, nên hơi sững sờ, không đáp lại.

“Hoặc là anh vốn nghĩ tình yêu chỉ là thứ bỏ đi.”

Chu Diễm ngồi xuống, không nhìn cô, một lát sau, anh mở miệng nói, giọng anh trầm thấp mà ôn hòa: “Tôi chưa bao giờ không tin, chỉ là..... tôi cho rằng không thể tùy tiện được.”

Câu trả lời của Chu Diễm làm Tri Kiều thất vọng, thà rằng anh trả lời, tôi đúng là không tin, như vậy, một xó xỉnh nào đó trong tim cô từng bị anh từ chối có thể lành lại một chút..... Nhưng chỉ là suy nghĩ nhất thời mà thôi, dù anh trả lời thế nào thì đều là từ chối cả. Đối với sự cố chấp của anh, từ chối yêu ai hay từ chối tùy tiện yêu ai cũng đâu khác nhau là mấy, tóm lại anh sẽ không động lòng.

Tri Kiều tùy tiện tìm một cái cớ để ra khỏi phòng, cô men theo sườn dốc đi về phía vịnh, ánh trăng tĩnh mịch chiếu rọi mặt biển, ánh sáng trên sóng biển dập dờn sống động. Cô nằm trên chiếc ghế gỗ dài ven đường, nhìn lên bầu trời. Bầu trời màu xanh đen, không nhìn thấy một vì sao nào cả, chỉ có những đám mây màu xám đang trôi chậm chậm.

Trong đầu cô dần hiện lên từng đoạn ký ức, có vui vẻ, cũng có đau khổ, nhưng sau tất cả, cô lại nghĩ đến khuôn mặt tươi cười dịu dàng của Chu Diễm. Khi anh im lặng nhìn cô, lúc anh không nói gì mà dùng ánh mắt hỏi cô có ổn không, tim cô luôn không kim được mà đập rộn ràng.

Khuôn mặt Chu Diễm lại xuất hiện lần nữa, nhưng không phải trong tâm trí cô, mà ở ngay trước mắt. Cô giật mình, phát hiện anh đang khoanh tay trước ngực, nhìn cô từ trên cao xuống, dưới ánh trăng, khuôn mặt anh tuấn của Chu Diễm không hiểu sao lại có một chút.....bất an

Cô nghe thấy giọng nói tràn đầy từ tính của anh nói với cô:

“Khuya rồi, trở về ngủ sớm một chút.”

Vì thế, cô đứng lên, đi theo anh từng bước từng bước một, đi về phía sườn núi.

13. Chương 13: Tàu Ngầm Màu Vàng

Trời vừa sáng, Tri Kiều đã tỉnh lại.

Những tia nắng bình minh đầu tiên xuyên qua tấm rèm mỏng, trong căn phòng tràn ngập ánh sáng mờ mờ ảo ảo. Cô ngồi dậy, quay đầu nhìn về phía Chu Diễm, anh vẫn đang ngủ say, cả người cuộn tròn trong chăn,

giống y hệt đứa trẻ sơ sinh vậy. Mấy ngày qua, bỗng nhiên cô nhận ra, vậy mà cô và Chu Diển đã đồng hành với nhau được ba năm rồi.

Anh không hề...vạn năng như trong suy nghĩ của cô, anh cũng có lúc hoang mang; anh không hề thoải mái như vẻ ngoài, anh cũng có băn khoăn, sợ hãi, cũng lo được lo mất; ngoài miệng thì anh nói lời lạnh nhạt, nhưng trên thực tế, đôi lúc anh lại âm thầm quan tâm ai đó, cho dù người đó không hề biết.

Anh cũng không phải là người đàn ông hoàn hảo, anh có rất nhiều khuyết điểm, như tự phụ, luôn tự mình là đúng, lại quen với lối sống tự do, thứ anh thích ngoài tự do ra cũng chính là tự do. Tất nhiên, anh cũng có rất nhiều ưu điểm, nhưng cô không có cách nào đưa ra ví dụ nói rõ ưu điểm của anh, cũng giống như cô không thể nói rõ bản thân có ưu điểm gì, nhưng nếu phải nói ra một lý do cô yêu anh, cô nghĩ, có lẽ vì thái độ của anh trong công việc và cuộc sống.

Anh đối với chuyện mà mình để ý cũng cố chấp như vậy, như Phùng Giai Thụy nói, anh luôn có một lòng tin, loại lòng tin này có lẽ không thể giải thích được, nhưng nó chống đỡ để anh kiên định vượt qua mọi khó khăn.

Anh là một người đàn ông dũng cảm, cô hâm mộ anh cũng vì sự dũng cảm đó.

Tri Kiều lặng lẽ đứng dậy đi vào phòng tắm, đóng cửa lại, bắt đầu rửa mặt. Lúc rửa mặt, cô ngẩng đầu lên, khuôn mặt trong gương kia ẩn hiện trong ánh sáng yếu ớt, ngay cả cô nhìn cũng không rõ.

Cô ngơ ngẩn trong giây lát, sau đó lùi về phía sau mấy bước, để toàn bộ cơ thể chìm trong ánh sáng, cô nhẹ nhàng thở dài trong lòng, sau đó mỉm cười nhẹ. Nụ cười này dường như là tự giấu, tự suy ngẫm, cũng là khích lệ bản thân, cô nghĩ, dù nói thế nào thì, cô vẫn phải thi đấu thật tốt, như Chu Diển đã nói, cho dù chỉ còn một tia hy vọng, thì nhất định phải nắm chặt lấy.

“Cốc, cốc, cốc”. Có người gõ cửa.

“Em rơi vào bồn cầu rồi sao?” Sáng sớm giọng Chu Diển luôn pha một chút giọng mũi. Giọng điệu không nhanh không chậm, như là anh đã đứng chờ sẵn ở cửa rất lâu trước đó.

“Không có!”

“Vậy sao lâu thế.”

“Anh chưa nghe sao, nhà khoa học nói rằng phụ nữ buổi sáng ngủ dậy để đi khỏi nhà phải tốn thời gian gấp đôi so với đàn ông.”

“À,” Không biết anh đồng ý hay phản đối, “Vậy nhà khoa học kia có nói tỉ lệ đàn ông buổi tối lừa thành công phụ nữ lên giường là tỉ lệ thuận hay tỉ lệ nghịch không?”

Tri Kiều không thèm để ý đến anh, cô dùng khăn lau sạch bọt nước li ti trên mặt, rồi soi gương chỉnh sửa lại đầu tóc, không hài lòng lại sửa lại một lần nữa, cuối cùng lấy khăn giấy thấm nước mũi rồi mới mở cửa bước ra ngoài

“Em nghĩ,” Cô khoanh tay trước ngực, nhìn Chu Diển đang đứng chắn trước cửa, “Chắc là tỉ lệ nghịch.”

“Vậy nhất định em rất khó lừa.” Người nào đó cười cười nhìn cô.

“?”

“Bởi vì nhờ em tôi đã chứng kiến quá trình ra khỏi nhà nhanh nhất có thể của phụ nữ.”

Tri Kiều sững sốt há miệng, muốn nói gì đó, thì bị Chu Diển lách người vào phòng tắm rồi đẩy cô ra ngoài, đóng “rầm” cửa lại sau lưng cô.

Chắc anh đã nhìn lâu lắm rồi —— cô nghĩ vậy.

Địa điểm ăn bữa sáng hôm nay và bữa tối hôm qua là cùng một nơi, lúc Thái Tri Kiều và Chu Diển vào phòng ăn, phát hiện gần một nửa người chơi đã đến, trong đó có cả cô gái của đội đôi tình nhân đã bị loại hôm trước.

Người được ở lại và người bị loại đều ở trong một căn phòng khiến không khí bên trong có phần hơi lúng túng ngưng ngưng, người chơi các đội đều cúi đầu ăn phần ăn trước mặt của mình, thỉnh thoảng thì thầm nói chuyện với nhau, nhưng tầm mắt đều cố ý hướng về phía cô gái kia, lại còn vờ làm như không có chuyện gì. Tri Kiều quay đầu sang nhìn Chu Diển, người phía sau trao đổi ánh mắt với cô, dường như đang nói: Quan tâm cô ta làm gì, ăn bữa sáng trước đi.

Sau đó hai người tùy tiện lấy ít bánh mì, rồi bưng khay đồ ăn tìm một bàn trống ngồi ăn. Lão Hạ cầm camera không biết vào từ lúc nào, đi thẳng về phía chỗ bọn họ, ngồi xuống trước mặt hai người, thấp giọng nói: “Đôi kia cũng làm quá rồi.”

“Bọn họ làm sao vậy?”

“Tôi hôm qua cãi nhau ầm ĩ cả đêm mà hai người không nghe thấy sao?” Lão Hạ kinh ngạc trợn mắt.

Tri Kiều và Chu Diển lại đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng lắc đầu.

“Chắc tại phòng hai người cách nơi đó khá xa,” Lão Hạ nói, “Tôi qua bọn họ cãi nhau liên hồi, ai cũng không chịu nhường ai, cuối cùng cô gái kia cũng sôi máu lên, hình như còn đập đồ nữa.”

“Chú không đi quay à?” Tri Kiều hỏi.

Lão Hạ lắc đầu: “Đó đâu phải là việc của tôi, nhưng nếu hai người cãi nhau đập đồ tôi nhất định sẽ đến.”

“..... Cảm ơn.”

“Cho nên, thắng lợi hay thất bại đều có thể bóc trần bản tính con người.” Chu Diển cuối cùng tổng kết lại, “Con người trong tình yêu thì mù quáng, chỉ muốn đối phương thấy được mặt tốt của mình, đồng thời cũng chỉ thấy được mặt tốt của đối phương, không thể dùng góc độ khách quan phán xét người này rốt cuộc là tốt là xấu, là đúng hay sai. Chuyện này có thể giải thích, không có gì quá ngạc nhiên.”

“Mấy người đủ rồi đó!” Cô gái trong đội tình nhân cách ghế của bọn họ mấy mét bỗng nhiên đứng dậy, quay đầu lại trừng mắt nhìn bọn họ, “Bàn tán sau lưng người khác thì là loại gì hả.....”

Tri Kiều và lão Hạ đều bị khí thế của cô ta hù dọa, nhất thời không nói được gì. Ngược lại về mặt Chu Diển bình tĩnh nói: “Chúng tôi quang minh chính đại thảo luận, chẳng qua đúng lúc đó cô đưa lưng về phía chúng tôi mà thôi, nếu điều này làm cô không hài lòng thì.....”

Anh đưa tay làm động tác “mời”: “Cô đã ngồi đây rồi, vậy tôi nói lại cho cô một lần nữa những gì chúng tôi vừa nói nhé, cô thấy thế nào?”

Nói xong, anh mỉm cười đương nhiên với cô ta.

“Anh.....” Cô ta dường như rất tức giận, “Mấy người chẳng qua gặp vận cứt chó mà thôi, tưởng người khác không biết sao, nếu không phải lúc đó có người bỏ cuộc thì ngay cả nơi này hai người cũng không vào được, nói trắng ra thì chính là mấy người đi cửa sau!”

Tri Kiều cảm thấy mặt mình lúc nóng lúc lạnh, cảm giác này giống như một con chuột chũi ả núp kỹ lưỡng bị người ta lôi ra từ trong hang bùn, tất cả đều bị phơi bày. Tất cả mọi người đều quay lại nhìn bọn họ, cô theo trực giác nhìn về phía Chu Diển, phát hiện khuôn mặt anh bình thản không hề sợ hãi, như chưa hề xảy ra chuyện gì cả. Cuối cùng, anh lơ đãng nhún vai, nói với cô gái kia: “Thật đáng tiếc, hai người bị loại nhanh như vậy. Nhưng tôi tuyệt đối không thông cảm với người thua cuộc.”

Nói xong, anh tiếp tục ăn bánh sừng bò, cho đến khi cô gái kia xấu hổ và giận dữ, không chịu nổi nữa chạy ra ngoài.

Tri Kiều cảm thấy, cô hẳn nên thở phào nhẹ nhõm vì cô gái kia đã rời khỏi, cảm xúc không có chỗ nào che giấu cũng dần dần biến mất. Nhưng cô không làm được, trong tâm trí cứ lặp đi lặp lại suy nghĩ, anh thật sự như thế sao — tuyệt đối không thông cảm với người thua cuộc — nói cho cùng là anh tự phụ cần quấy hay do tính cách lạnh nhạt trời sinh của anh đây?

Sau khi “Trò vui” kết thúc, phòng ăn náo nhiệt trở lại, dường như tất cả mọi người đều nêu lên ý kiến thật sự của mình về cuộc đấu ngày hôm qua, có người cho rằng đôi tình nhân này còn thiếu ít vận may, cũng có người nói họ thất bại là do chính tính cách của mình, thậm chí còn có người tự nhận ngay từ đầu đã không

thèm xem hai người họ là đối thủ..... Nhưng Chu Diển lại bắt đầu trầm mặc, cũng không nói thêm câu gì, dường như chuyện này với anh mà nói đã kết thúc rồi.

Ăn xong, lúc chuẩn bị vali, Tri Kiều đột nhiên hỏi Chu Diển: “Giả sử em là kẻ thua cuộc, anh có thông cảm với em không?”

Chu Diển đang đi thì dừng lại, quay đầu lại nhìn cô, như muốn nhìn thấu thứ gì đó trong mắt cô, sau đó, anh mỉm cười, nói:

“Kẻ thua cuộc thì không cần thông cảm.”

Quốc lộ B100 được xưng là “Great Ocean Road” dọc theo Australia về phía nam thật ra là con đường ven biển hướng về phía tây, sau khi rẽ về bên phải vịnh Apollo thì sẽ đi vào đường núi trong rừng mưa nhiệt đới rậm rạp, giống như một cô gái rạng rỡ trong ánh mặt trời lắc mình thoát cái trở thành người thiếu phụ chín chắn hướng nội.

Buổi sáng lúc xuất phát, vẫn theo luật cũ dựa theo thành tích cuộc đua ngày hôm qua mà sắp xếp trình tự, trước mắt đội tạm thời đang dẫn đầu là đôi bố con mập mạp, sau đó đôi vợ chồng nhà khoa học đeo kính, tiếp theo là đội hai cô nàng cổ động viên, đội hai nhân viên công ty không hề nổi bật, ông chủ của công ty thiết kế, rồi mới đến đội của Tri Kiều và Chu Diển. Điều này có nghĩa là, từ lúc bọn họ đến chỗ người dẫn chương trình lấy bức thư gợi ý cho đến lúc ở trên đường, chậm hơn so với đội về đầu tiên chừng 50 phút.

Trước hết bọn họ lái xe đến nơi tập trung cách thị trấn không xa, đến đó lấy xe đạp leo núi, sau đó đạp xe vượt qua núi Otway, thời gian để hoàn thành toàn bộ nhiệm vụ là 3 giờ đồng hồ. Lão Hạ chia tay bọn họ ở nơi tập hợp, bởi người quay phim không thể cùng người chơi đạp xe cùng tiến vào nơi rừng sâu núi thẳm quay được, cho nên chương trình đã trang bị camera trên đầu xe đạp và mũ của từng người chơi, đồng thời đưa ỗi người chơi một microphone cỡ nhỏ, một đầu gắn trên áo phông của người chơi, còn đầu kia gắn trên máy ghi âm mini, tổ chế tác yêu cầu người chơi phải đeo trong quá trình làm nhiệm vụ và toàn bộ hành trình để chương trình thu âm và có thể hiểu rõ tình cảnh sau đó của mỗi người chơi.

Lúc Tri Kiều và Chu Diển tới nơi tập trung, đội chơi trước vừa thay xong quần áo xuất phát.

“Hai bạn muốn mang những thứ gì?” Một anh chàng tóc vàng mắt xanh tiến lên hỏi thăm.

Tổ chế tác cho phép mỗi người chơi có thể mang theo một cái ba lô, đồ trong ba lô bắt buộc phải chọn những thứ có trong danh sách, số lượng không giới hạn. Tri Kiều tưởng rằng Chu Diển nhất định sẽ tính toán kĩ càng tỉ lệ thức ăn nước uống cùng với một số thứ đồ khác, không ngờ anh lại không chút do dự trả lời: “Bản đồ, la bàn, con dao nhỏ và một bịch bánh bích quy, ngoài những thứ đó ra chỉ cần nước, xếp lưng chừng mỗi ba lô là được rồi.”

Anh chàng tóc vàng mắt xanh đầu tiên là ngăn người, sau đó lập tức đi lấy.

“Anh không thấy chỉ mang một bịch bánh bích quy là quá ít sao? Hơn nữa trong ba lô còn trống tới một nửa thì có quá phí phạm không?” Tri Kiều đang cố gắng nhanh chóng thay giày chuyên dụng để đạp xe.

Chu Diển không giải thích nhiều, chỉ nói: “Tin tôi đi, sẽ không sao đâu.”

Mặc dù ba lô cũng không tính là to, nhưng đeo trên lưng một lúc, Tri Kiều vẫn cảm nhận được sức nặng, cô thầm tính toán trong lòng nửa ba lô sẽ là bao nhiêu chai nước, ngay lúc cô đang nhắm tính, Chu Diển đi tới nói: “Tám chai.”

“.....”

“Chúng ta tổng cộng có mười sáu chai nước, đủ dùng ba tiếng rồi.”

Tri Kiều rất muốn nói, ngộ nhỡ ba tiếng đồng hồ không làm xong nhiệm vụ thì làm sao đây, nhưng cô có thể đoán trước, nếu mình nói thế thật, chắc chắn Chu Diển sẽ nhìn cô bằng nửa con mắt mất, vì thế cô lập tức ngậm miệng.

Ánh mặt trời chuyển từ màu da cam sang màu vàng rực, nhân viên tổ chế tác bắt đầu bấm giờ, Tri Kiều dùng sức mà đạp xe, bám sát Chu Diển thẳng tiến về phía rừng mưa nhiệt đới.

Toàn bộ vùng dãy núi Otway được thống nhất thành “Vườn Quốc Gia Otway”, tổng thể nơi này được chia thành hai khu, rừng mưa nhiệt đới và thảo nguyên, ngoài ra còn có một khu vực nhỏ nữa là hẻm núi hẹp, bởi vì sương mù khá dày, cho nên rất ít du khách vào đây ngắm cảnh.

Trên bản đồ ghi rõ nơi tập trung là một con đường chuyên dùng cho khách du lịch đạp xe đã có từ rất nhiều năm rồi, rất dễ dàng để nhận biết, mà bên đường lại có đánh dấu rất nhiều, cho nên ngay từ đầu đã rất thuận lợi, khi bọn họ đến trạm nghỉ chân thứ nhất, lơ mơ có thể nhìn thấy bóng dáng thấp thoáng của đội chơi đi trước.

“Muốn nghỉ ngơi không?” Chu Diển dừng xe quay đầu lại hỏi.

“Em muốn..... uống ngụm nước.” Tri Kiều thở hổn hển lấy chai nước trong ba lô ra, ngửa đầu uống, nhanh chóng uống hết hai phần ba chai.

Cô vừa đóng nắp chai lại, Chu Diển đã lấy chai nước trong tay cô, cũng ngửa đầu uống.

“Anh.....”

Chu Diển không để ý đến cô, uống hết chỗ nước còn lại rồi quăng chai rỗng vào thùng rác, nói: “Như vậy là em giảm bớt được một phần tám sức nặng rồi, nói cách khác, em giảm bớt được một phần mười hai, còn anh giảm được một phần hai tư.”

Tri Kiều còn đang nhẩm tính trong đầu, anh nói tiếp: “Nửa tiếng đồng hồ này đi rất thuận lợi, nếu chúng ta có thể duy trì tốc độ hiện tại, đoạn đường tiếp theo có thể giành lấy vị trí thứ năm. Vì vậy, tiếp tục xuất phát.”

Tri Kiều gỡ tấm bảo vệ trên đầu gối xuống, gỡ xong khiến cô cảm thấy thoải mái hơn một chút, cô hít sâu một hơi, cho dù hai chân rất mỏi, nhưng cô tự nhủ đây mới chỉ là bắt đầu thôi, cô phải đi theo sau Chu Diển, bám sát anh chặt chẽ.

Quãng đường rất dài phía sau đều là đường dốc, bọn họ còn cách trạm nghỉ chân khoảng mười phút đạp xe nữa thì gặp đội hai ông chủ của công ty thiết kế, có lẽ vì ngày thường không được rèn luyện, hai vị trung niên bụng phệ này dường như không chịu nổi nữa, trở mặt nhìn bọn họ vượt qua ngay bên cạnh mà không làm gì được.

Tốc độ của Chu Diển vẫn không chậm lại, tiết tấu đạp xe vẫn như trước, Tri Kiều dần cảm thấy mệt lử, nhưng cô không cho phép chính mình buông lơi, cứ nhìn chăm chăm vào bóng lưng của anh, đi phía sau anh. Tới trạm nghỉ chân thứ hai, đội chơi thứ tư trùng hợp cũng đang nghỉ ngơi ở đây.

“Nhanh lên, dừng dừng lại, vượt qua bọn họ đi.” Chu Diển quay đầu lại nói với Tri Kiều.

Tri Kiều vốn muốn thả lỏng đầu gối một lúc lại phải gồng lên. Lúc qua trạm nghỉ chân, khóe mắt cô liếc nhìn về mặt hoang mang của hai người chơi đang nghỉ ngơi, sau đó bọn họ vội vàng thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi tiếp.

Chu Diển lướt nhanh về phía trước, sau khi rẽ vào chỗ ngoặt thì không thấy tăm hơi đâu nữa, Tri Kiều hoảng hốt nhìn bốn phía xung quanh, nhưng ngay cả một nửa bóng dáng cũng không thấy, ngay lúc cô chuẩn bị mở miệng gọi thì Chu Diển không biết từ đâu lao ra, cô vội vàng phanh gấp lại, theo quán tính ngã về phía trước, hai tay cô dường như muốn buông khỏi tay lái, nhưng cô liều mạng giữ chặt, bởi vì cô biết một khi buông tay, cả cơ thể cô lập tức sẽ bay lên.

Sau đó, một sức lực lớn đón lấy cô, là Chu Diển, một tay anh nắm lấy tay lái của cô, còn tay kia đặt trên vai cô, cô cuối cùng dừng lại.

“Hù chết em rồi ——” Tri Kiều mở mồm muốn mắng người nào đó, nhưng Chu Diển đã bịt kín mồm cô, kéo cô và cả cái xe vào một đoạn đường tối.

Chỗ đó gọi là đoạn đường tối, chính xác hơn thì là hốc núi, nếu không dừng lại nhìn kỹ, chắc chắn sẽ không phát hiện ra còn có một chỗ như vậy. Chu Diển gơ tay ra dấu im lặng với cô, sau đó dựng xe của cô bên cạnh xe của anh, rồi lấy chai nước khoáng trong ba lô của cô ra, vặn nắp rồi uống. Anh đang nghỉ ngơi, giống như lúc vừa mới nghỉ chân ở trạm nghỉ thứ nhất, điều duy nhất không giống là, mọi thứ từ đầu đến

cuối đều diễn ra trong im lặng, bên tai có tiếng chim kêu, cô không biết là tiếng chim gì, chỉ cảm thấy tiếng kêu thật chói tai, cơ hồ át cả âm thanh cổ họng của anh.

Bỗng nhiên, có hai người đạp xe như cướp trên đường, hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của bọn họ. Tri Kiều trợn mắt há mồm ngăn tò te nhìn theo bóng dáng hai người họ, Chu Diễn vỗ vai cô, đưa nửa chai nước còn lại cho cô, ý bảo cô uống hết.

Cô nhìn anh, lại nhìn miệng chai đã bị anh ghé miệng vào, nhất thời cảm thấy lúng túng.

“Nhanh lên, đừng lãng phí thời gian nữa.” Chu Diễn thở có phần gấp gáp, xem ra anh cũng không ung dung thoải mái như biểu hiện bên ngoài.

“Ồ.....” Tri Kiều gần như là theo bản năng nhận lấy cái chai, theo lời anh bắt đầu uống nước, uống được hai ngụm, cô bỗng nhiên nhận ra môi mình đã gián tiếp chạm vào môi Chu Diễn, bàn tay đang cầm chai nước có phần run lên.

“Em muốn đi toilet không?”

“..... Sao cơ?” Tri Kiều bị sắc nước, ho mạnh mấy tiếng, rồi mới quay đầu lại nhìn Chu Diễn.

“Tôi hỏi em có vội đi tiểu không.” Vẻ mặt anh thật thản nhiên.

“..... Không, không có.”

“Tôi thì có, cho nên.....” Anh không chút hoang mang dùng tay ra hiệu, ý bảo cô xoay người về hướng khác.

“?” Cô ngơ ngơ ngác ngác nhìn anh, không biết nên phản ứng như thế nào.

“Được rồi,” Chu Diễn nhún vai, “Xem ra em không để ý chút nào.”

Nói xong, anh xoay người vào góc trong, hai tay đặt ở trước không biết gì đấy, cho đến khi âm thanh kéo phéc-mơ-tuya xuống truyền tới, Tri Kiều mới cuống quýt xoay người, cứng ngắc nói: “Hóa ra anh”

“Trận đấu lần này cũng thật là phiền phức.” Anh hình như lầm bầm lầu bầu một mình, “À, đúng rồi, để tránh một số.....âm thanh khiến người ta xấu hổ, tôi đề nghị em hát một bài để phân tán sự chú ý của cả hai bên.”

Hát một bài?!

Tri Kiều nhìn rừng mưa nhiệt đới trước mắt, cho dù mặt trời đã lên cao, nhưng ánh nắng cũng không thể xuyên qua rừng mưa rậm rạp để tiến vào, cho nên trước mắt cô tất cả đều nhuộm một chút màu trắng xám. Cô không thường ca hát..... có thể nói là rất ít! Thỉnh thoảng thì cô ngâm nga theo giai điệu trong radio, nhưng thường không nhớ được lời bài hát, trong trí nhớ số lần tụ họp ở KTV không nhiều lắm, cô cũng chưa bao giờ tự mình hát một bài. Cho nên, vào buổi một buổi sáng rồi tinh rồi mù như hôm nay, khi bọn họ đưa lưng về phía nhau, khi Chu Diễn muốn cô hát một bài để che giấu không khí tràn ngập xấu hổ..... Cô không biết hiện tại nên làm gì mới phải!

Được rồi, cô tự nhủ với chính mình, mình cũng biết hát mấy bài mà. Ví dụ như quốc ca, hay là bài đội ca của đội thiếu niên tiên phong..... Nhưng mấy bài hát này không phù hợp với tình cảnh lúc này cho lắm, cô cần bài hát nhẹ nhàng một chút, thoải mái một chút, có thể gạt bỏ xấu hổ, giống như mọi người cùng nhau lái xe ra vùng ngoại thành dạo chơi, cùng hát một bài hát, đại loại như của..... The Beatles?

A! Cô hưng phấn phát hiện, đây quả là một chủ ý không thể tốt hơn được nữa, hơn nữa cô cũng chỉ biết mấy bài mà họ hát, có một bài hát ra sao ấy nhỉ, cô chỉ nhớ bài hát đó tên là “Yellow submarine”..... Cô thử ngâm nga trong lòng, cuối cùng cũng nhớ ra giai điệu đó, cô cực kỳ vui mừng, giống như trong bình mình tìm ánh rạng đông, cô háng giọng, định bắt đầu hát.....

“Chuẩn bị đi thôi.” Chu Diễn cầm chai rỗng trong tay cô bỏ vào ba lô của mình, sau đó bắt đầu sửa soạn xe đạp.

Tri Kiều kinh ngạc nhìn anh: “Anh.....xong rồi hả?”

“Đúng vậy.” Chu Diễn ngồi lên yên xe đạp, điều chỉnh găng tay trên các ngón tay.

“Nhưng mà.....” Minh còn chưa bắt đầu hát.....

“Nhanh lên!” Anh vỗ tay, “Chúng ta phải nắm chắc thời gian.”

Được rồi.....

Tri Kiều thất vọng ngồi lên xe, mặc dù đầu gối và mông cô vẫn hơi đau, nhưng cô vẫn cố gắng tiếp tục chạy theo sau Chu Diễm.

“Em biết không,” Chu Diễm vừa đạp xe vừa vòng tay ra sau lưng đóng máy ghi âm mini, “Hồi bé tôi có một thói quen xấu, lúc đi vệ sinh nhất định phải có người đứng bên cạnh hát.”

“.....” Tri Kiều không hiểu tại sao anh phải làm vậy, nhưng cô cũng đã làm theo rồi.

“Nhưng sau này có một lần nghỉ hè, anh trai tôi ở nhà suốt một ngày chỉ có ca với hát, mà lặp đi lặp lại cũng chỉ có một bài hát, kết quả là hàng xóm gõ cửa suốt cả ngày, tôi rất sợ hãi, nhưng anh trai tôi lại không hề để ý tới bọn họ, sau đó buổi tối tôi phát hiện mình không đi tiểu được. Ba mẹ tức tốc về nhà, vội vàng đưa tôi đi khám bác sĩ, bác sĩ cũng không tìm ra nguyên nhân, vì thế bảo tôi nhập viện quan sát, kết quả em đoán xem đêm đó xảy ra chuyện gì?”

Tri Kiều vừa cảm nhận được sức nặng khi lên dốc, vừa nghiêng răng nghiêng lợi trả lời: “Anh đái dầm?”

Chu Diễm kinh ngạc há hốc miệng, quên luôn cả đạp xe, vì thế tốc độ dần dần chậm lại: “Em..... Em làm sao biết được.....”

“Từ khuôn mặt của anh, em cũng có thể tưởng tượng được, hồi bé anh là đứa trẻ thích đái dầm thế nào.....” Cô nhớ tới phương pháp anh từng dạy cô, bắt đầu cố gắng hít thở đều theo tiết tấu đạp xe.

Anh dừng lại, có vẻ như suy nghĩ gì đó, rồi mới đuổi theo cô: “Em dựa vào đâu mà kết luận như vậy? Mắt? Mũi? Tai? Hay miệng?”

Tri Kiều lau mồ hôi, cảm thấy rất ghen tị khi Chu Diễm có thể đạp xe lên dốc mà thoải mái như vậy, vì thế cô cố ý hắng giọng, nói: “Bởi vì lông mày của anh.”

“Lông mày?”

“Ừ,” Cô ra vẻ thâm trầm, “Những đứa bé thích đái dầm thì chỗ đuôi lông mày đều so le không đều.....”

“Thật sao?”

“Không tin anh xem của em đi.” Nói xong, cô xoay mặt mình về phía anh.

“Của em rất đều.” Chu Diễm không thể không thừa nhận.

“Đúng vậy.” Mỗi tuần tỉa tới hai lần, không đều sao được?

“Thật kì lạ.....” Anh hình như tin thật rồi.

Tri Kiều rất muốn cười, nhưng vẫn cố nhịn.

“Vừa nãy nói đến chỗ nào rồi nhỉ? Về đái dầm?” Anh tiếp tục nói.

“Đúng vậy.....”

“Ngày hôm sau bệnh không đi tiểu được của tôi tốt lên nhiều, dù bác sĩ cảm thấy rất quái lạ, nhưng vẫn cho tôi về nhà. Nhưng mà sau này tôi lại phát hiện nó để lại một điểm di chứng....”

“Di chứng...gì?” Tri Kiều dùng sức đạp bàn đạp bên trái.

“Chỉ cần nghe anh tôi hát bài đó, tôi sẽ không đi tiểu được.”

“Bài gì?” Tri Kiều dùng sức đạp bàn đạp bên phải.

“‘Yellow submarine’ của The Beatles.”

“.....” Cô ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào sườn mặt của anh, nói không ra lời. Chờ cho đến khi hồi phục tinh thần, cô mới phát hiện vì xe đạp mất đi lực mà bỗng chốc lùi về phía sau.....

“Á!”

Giữa tiếng hét chói tai thê thảm, Tri Kiều ngã mạnh xuống đất.

14. Chương 14: Tàu Ngầm Màu Vàng

Khoảnh khắc ngắn ngủi trước khi bị ngã xuống, Tri Kiều đã nghĩ không biết Chu Diễm sẽ có phản ứng gì.

Kinh ngạc, lo sợ, vui sướng khi người khác gặp họa, hay là mất bình tĩnh... à, cô nghĩ tới rất nhiều phản ứng, nhưng đều không đoán trúng, bởi vì cô ngạc nhiên phát hiện, khi anh ngồi xổm xuống nhìn cô, vẻ mặt chắc chắn là..... tức giận!

Anh mím môi, nhíu mày, nhìn đầu gối chân trái của cô, một vài vết thương trên khuỷu tay cô đỏ sẫm, dù anh không nói bất cứ câu gì, nhưng cô cảm thấy, nếu mình không bị ngã ngất hay ngu đầu, chắc chắn tất cả những gì trên khuôn mặt anh đều là —— tức giận.

“...Em có thể đứng lên không?” Vài giây sau, anh mở miệng nói.

“Chắc là được.” Cô không chần chừ thốt ra.

“Vậy em đứng lên thử xem.” Anh vẫn mím môi, nét mặt nghiêm túc.

Tri Kiều thở dài, thử đứng lên từ mặt đất, chỗ đầu gối chân trái và mắt cá chân nhói đau làm cô không khỏi khẽ rên một tiếng.

Sau đó, cô cảm thấy có một sức lực giúp cô đứng lên, hóa ra là Chu Diễm. Anh khom lưng kiểm tra miệng vết thương của cô, vẻ mặt nghiêm trọng, làm như cô đã làm chuyện gì không nên làm vậy.

“Em xin lỗi...” Cô theo trực giác mở miệng, “Nhưng em cảm thấy em chắc có thể kiên trì đến lúc cuối.”

Anh liếc cô một cái, nói: “Vừa rồi em cũng nói bản thân mình ‘chắc là được’ đứng lên.”

Cô quần bách kéo khóe miệng, không biết nên nói gì để thoát tội cho bản thân. Cô nghĩ tới nguyên nhân anh tức giận —— dưới tình hình “tốt đẹp” thế này, cô bị thương, thế nên con đường phía trước không cần đoán cũng biết —— chuyện này đương nhiên làm anh rất tức giận!

Nghĩ đến đây, cô yếu ớt nói: “Em xin lỗi.”

Chu Diễm cào cào tóc, có vẻ đứng ngồi không yên. Trước tiên anh nhìn chăm chăm vào miệng vết thương của cô một hồi lâu, tiếp theo đi đi lại lại mấy bước, tỏ ra buồn bực: “Tôi..... Tôi không nghĩ sẽ xảy ra chuyện này..... mà trong kế hoạch của tôi cũng không có..... Cho nên.....”

“Em xin lỗi.....” Cô càng cảm thấy quần bách hơn, “Chắc do em hơi mệt, cho nên đầu óc không tập trung, nhưng em không cố ý.....”

Anh nhìn cô, bình tĩnh nhìn cô, khuôn mặt không có cảm xúc gì cả. Vài giây sau, anh bỗng nhiên mở miệng nói: “Vì giảm bớt sức nặng, tôi bỏ đi túi cứu thương, vậy nên hiện tại..... Em phải mạo hiểm với miệng vết thương có thể bị nhiễm trùng đi qua rừng mưa này rồi.”

“.....”

Anh cụp mắt xuống, như đang suy nghĩ gì vậy, hoàn toàn không phát hiện vẻ mặt ngạc nhiên của Tri Kiều.

Vậy ra, anh rầu rĩ là vì chuyện này?

Tri Kiều khó khăn nhin xuống để bản thân mình không bật cười, nhưng vẫn không kiềm chế được. Cô vẫn nghĩ anh lấy cuộc thi làm trọng, nghĩ anh có thể bất chấp tất cả chỉ vì vị trí thứ nhất, nghĩ anh không hề để ý đến cảm nhận của người khác..... Nhưng hiện tại, ở sâu trong nội tâm, cô bị câu nói rất bình thường vừa rồi của anh làm cảm động.

Anh đang tự trách mình sao, bởi vì vết thương của cô mà tự trách, trong nháy mắt, cô cảm thấy dù vết thương bị nhiễm trùng đến mức phải cắt bỏ thì cũng đáng! (đương nhiên sau này cẩn thận suy nghĩ lại, cô phát hiện điểm này còn phải xem xét lại.....)

“Có thể gấp đầu gối lại không?” Anh hỏi.

Cô thử gấp đầu gối, dù rất đau, nhưng vẫn cố nặn ra một nụ cười cứng nhắc.

“Xem ra tốt nhất là em ngồi trên thanh ngang của xe thôi để hoàn thành trận đấu.”

“Nhưng..... xe của em làm sao bây giờ?”

Chu Diễn thất vọng gầm nhẹ một tiếng: “Đúng rồi, quy tắc là cả xe và người phải cùng đến với nhau thì mới tính là hoàn thành nhiệm vụ.”

Anh đi qua dựng xe cô lên, thử buộc vào phía sau xe mình, thử vài lần nhưng vẫn không thành công. Có lẽ ý thức được bản thân mình nôn nóng hấp tấp, nét mặt của anh bỗng hòa hoãn lại, hít thở sâu, rơi vào suy tư.

Ngay lúc đó, hai chiếc xe đạp leo núi dừng lại phía sau bọn họ —— là hai anh bạn kia.

Tạ Dịch Quả sững sờ nhìn đầu gối của Tri Kiều, hỏi: “Tiểu Thái, cô làm sao vậy?”

“Cô ấy bị thương.” Chu Diễn bình tĩnh trả lời thay cô, sau đó chợt nghĩ gì, nói, “Hai người có mang.....túi cứu thương không?”

“Có mang.”

“.....” Anh thở phào nhẹ nhõm, “Mau lấy ra đi.”

Tạ Dịch Quả vội vàng lấy túi cứu thương trong ba lô đưa cho Chu Diễn, rồi quay đầu lại nhìn Tri Kiều: “Cô có thể đạp xe không?”

Cô bối rối cười trừ.

“Gay go thật.” Anh ta nhíu mày.

Anh bạn còn lại luôn không biết diễn đạt ý tưởng chợt nói: “Thế này đi, chờ cô làm cái kia, cô đi lên cái kia, sau đó anh ta với cô đó đó, như vậy hai người đều cái đó.”

“.....” Chu Diễn và Tri Kiều ngỡ ngàng nhìn anh ta.

“Nhưng xe đạp của cô ấy làm sao giờ?” Tạ Dịch Quả dường như không cần tốn nhiều sức lực liền hiểu được ý kiến của bạn đồng hành.

“À, việc này rất đơn giản, chỉ cần chúng ta cái kia là được rồi,” anh ta nhún vai, “Dù sao chúng ta vừa không phải là cái kia, cũng không phải là cái này.”

Tạ Dịch Quả vui mừng gật đầu, nói với Chu Diễn: “Người anh em của tôi nói, chờ hai người băng bó vết thương xong, Tiểu Thái có thể ngồi lên xe của anh, anh chở cô ấy, như vậy hai người có thể hoàn thành trận đấu. Còn về xe đạp của cô ấy, rất đơn giản, để hai chúng tôi cùng mang theo là được rồi, dù sao chúng tôi không phải đội đầu tiên nhưng cũng không phải là đội cuối cùng.”

Chu Diễn nghe xong, dường như không ngờ tới, nhưng rất nhanh anh cũng đồng ý, hơn nữa bất ngờ là, lần đầu tiên anh dùng giọng điệu ôn hòa nói chuyện với Tạ Dịch Quả và bạn đồng hành cùng anh ta: “Cảm ơn, rất cảm ơn!”

“Không có gì đâu,” Tạ Dịch Quả nhún vai, “Không phải trước đây Tiểu Thái cũng giúp tôi đó sao.”

Ngay sau khi bàn bạc sơ qua, mọi người quyết định để hai anh bạn kia mang xe đạp đi trước, chờ sau khi băng bó vết thương của Tri Kiều xong, Chu Diễn sẽ đeo cô đi.

Động tác xử lý vết thương của Chu Diễn rất thành thạo, có thể do thời gian gấp gáp, dụng cụ không đủ, tóm lại, anh chỉ cần khoảng 10 phút đã biến đầu gối và khuỷu tay của cô thành “Miếng vá”, sau đó anh dựng xe đạp lên, chở Tri Kiều lên đường.

“Cái đó.....” Tri Kiều nhìn sườn xe nhỏ hẹp phía trước của xe đạp leo núi, không khỏi sững sờ.

“Lên đi.” Chu Diễn lúc này bắt đầu có vẻ không kiên nhẫn.

Cô đành miễn cưỡng ngồi lên, lúc đó đầu gối gập vào đầu gối, nhưng cô dường như đã mất cảm giác rồi, vì mỗi dây thần kinh của cô đều trở nên khác thường khi ở gần Chu Diển.

“Em gác chân lên cái khung dưới sườn xe đi.”

Cô làm theo.

“Đầu gối để phía trước, nếu không sẽ chạm vào chân tôi lúc đạp xe.”

Cô cũng làm theo. Do đó không tránh khỏi cơ thể cô càng gần anh.

“Ôm chặt tôi. Chúng ta xuất phát.” Anh cuối cùng ra lệnh cho cô.

Lần này cô không dám làm theo.

“Làm sao vậy?” Anh trừng mắt nhìn cô.

“.....” Cô đành vươn ngón tay ra, nhẹ nhàng cầm lấy dây ba lô bên thắt lưng của anh.

Chu Diển nhú mồm, không để ý đến cô, sau đó nhấn mạnh bàn đạp, xe đạp chở hai người bọn họ chạy về phía sườn núi. Tri Kiều bởi vì đột ngột nên đầu cô va vào cầm của Chu Diển, người phía sau đau đến mức quát nhẹ:

“..... Thái Tri Kiều!”

Cô không nhịn được bật cười.

Phía trên rừng mưa nhiệt đới là ánh nắng rực rỡ, nhưng phía dưới rừng cây thì rậm rạp um tùm, cũng là một sắc xám trắng lơ mờ.

Tri Kiều nghĩ, trong rừng mưa nhiệt đới này trước đây nhất định đã xảy ra đủ loại chuyện khác nhau, có lẽ bọn họ vừa rồi trình diễn một câu chuyện nhạt nhẽo, thậm chí có hơi..... ngu xuẩn, nhưng đối với cô mà nói, đây cũng đủ để trở thành một câu chuyện khó quên rồi —— dù sau này chương trình kết thúc cô và Chu Diển sẽ trở thành hai đường thẳng song song trong cuộc đời của nhau, dù có lẽ đến cuối cùng cả đời Chu Diển cũng sẽ không yêu cô —— nhưng khi cô nhớ lại lúc này, nhớ lại khuôn mặt tức giận không biểu cảm của anh, nhớ lại những lời này anh nói, cô ít nhất cũng có thể an ủi chính mình: Cô đã làm cho anh phải tự trách bản thân.

Đúng vậy, thế là đủ rồi.....

“Cái đó..... cái người kì quái đó hình như đối xử rất tốt với em.” Chu Diển vừa đạp xe vừa nói.

“Ai cơ?” Tri Kiều từ đầu đến giờ vẫn cuộn tròn thân mình để hạ thấp trọng tâm.

“Chính là người gọi em là ‘Tiểu Thái’ đó.” Giọng nói của anh nghe cứng ngắt.

“A, anh ta à, anh ta..... đúng là có hơi cổ quái, còn về ‘Tiểu Thái’ anh ta bảo rằng gọi vui thôi.”

“.....” Chu Diển nhếch khóe miệng, “Chỉ tiếc anh ta bị say xe, cho nên.....”

“?”

“Không hợp với em.”

“.....” Tri Kiều cũng nhếch khóe miệng, “Vậy người đàn ông nào thì phù hợp với em?”

“À..... Kiệm lời ít nói, hiền lành an phận.”

“Loại người vô vị như vậy, sao có thể hợp với em được.”

“Một người ồn ào, một người an tĩnh, tôi thấy vừa hợp.”

“Vậy ra đó là nguyên nhân anh từ chối em à?” Tri Kiều không kiềm chế được thốt ra.

Chu Diển sững sờ, nhếch miệng lạnh nhạt nói ra hai chữ: “Không phải.”

“.....” Cô có phần hối hận bản thân mình đã lỡ lời, cho nên quyết định không nói gì thêm nữa.

Anh cũng im lặng, không khí bỗng chốc trở nên ngưng ngưng. Vì thế cô ho nhẹ một tiếng, nói: “Chuyện đó... không phải lần trước anh hỏi em, bố mẹ em vì sao lại chia tay sao?”

“..... Ừ.”

“Thật ra..... Là vì em.”

“?”

“Mẹ em vẫn cảm thấy, bố không quan tâm đến em, hoặc có thể nói..... không làm tròn trách nhiệm của người bố với con cái.”

“Làm sao có thể!” Chu Diển dường như rất ngạc nhiên.

Tri Kiều cười gượng: “Lúc em còn nhỏ, bố thường xuyên đưa em đi chơi, nhưng đều là những trò như bơi lội, leo núi, cưỡi ngựa linh tinh, nhưng dưới con mắt của mẹ em, những trò đó không phải là trò chơi của trẻ con.”

“Bà cảm thấy bố em không quan tâm đến tính mạng của em?”

“Đại khái là vậy, nhưng không nghiêm trọng như anh nói đâu,” cô ngừng lại một chút, “Em nghĩ bà chỉ cảm thấy những trò này đối với trẻ con mà nói là rất nguy hiểm —— bởi vì bà quá yêu em, quá lo lắng cho em.”

“.....”

“Sau đó công việc của bố em ngày càng bận, hay đi công tác thường xuyên, cách hai tuần mới về nhà được một lần, cho nên mẹ em thường oán trách bố không quan tâm tới gia đình, không quan tâm tới con cái.”

“..... Đây là công việc của chú ấy.”

“Em biết, nhưng nếu người thân của anh luôn không ở bên cạnh anh, chẳng lẽ anh không oán trách dù chỉ một chút sao?”

Chu Diển không trả lời, nhưng ánh mắt dường như đang nói: Được rồi, em đúng.

“Sau đó, mùa đông năm mười hai tuổi, em bị bệnh nặng, mà cụ thể bệnh nặng bao nhiêu, em cũng không nhớ rõ nữa.”

“.....”

“Nhưng em vẫn nhớ mình phải vào viện, truyền thuốc liên miên, mẹ phải xin nghỉ để chăm sóc em trong bệnh viện, nhưng em lại càng muốn bố hơn. Vì thế mẹ đành đồng ý gọi điện thoại cho bố, gọi ông lập tức trở về, vài ngày sau, mẹ nói cho em biết bố hứa tối nay sẽ về, ngày mai sẽ đến bệnh viện thăm em, em đã rất vui.....” Nghĩ đến đây, cô bất giác mỉm cười như đứa trẻ con, “Nhưng Bố em lại nuốt lời một lần nữa.....”

“Một lần nữa?”

“Trước đây cũng có một vài lần, nói là ngày mai sẽ về, kết quả là kéo dài đến mấy hôm sau..... Nhưng lần đó không giống vậy, theo như mẹ em nói thì, lúc ấy em sốt rất cao, bà thậm chí còn lo em không qua khỏi, vì vậy ba ngày sau, cuối cùng bố cũng vào bệnh viện thăm em, lúc ấy mẹ không chịu nổi nữa bực phát.....”

“Bực phát.....” Chu Diển dường như cảm thấy rất khùng bố.

“Ừ, bà mắng chửi bố thậm tệ, còn nói muốn ly hôn với ông ấy,” Cô cười khổ, “Trước đây em đã từng nghe thấy mấy lần, đều nói lúc đang cãi nhau, nhưng cuối cùng, bọn họ đều làm lành với nhau, nên em không để ý lắm. Không hề nghĩ tới hai tuần sau khi em xuất viện về nhà, lại phát hiện ra bố kéo hai chiếc va li ra khỏi nhà chuẩn bị ra đi, em tưởng ông lại đi công tác, nhưng ông lại nói với em..... Bố phải rời khỏi đây, bởi vì, bố và mẹ đã ly hôn.”

Chu Diển đạp xe chậm lại: “..... Thì ra là thế.”

Tri Kiều thở dài: “Cho tới nay, em đều cảm thấy, đây là chuyện không xấu cũng chẳng tốt. Gia đình đổ vỡ, nhưng bố em lại có được tự do mà ông mong muốn.”

Chu Diễm không nói gì, chỉ đạp xe nhịp nhàng theo tiết tấu, gió xẹt qua tai bọn họ, như đang nhẹ nhàng kêu gào, hơi thở của anh quấn quýt bên cô, dường như trong không khí tràn ngập mùi hương tên “Chu Diễm”, làm cô thất thần trong chốc lát. Khi cô cảm thấy mình đang trong vòng tay anh, mà chiếc cảm lờm chờm râu của anh đang tì trên đỉnh đầu cô, lòng bàn tay cô không khỏi đổ mồ hôi.

“Tôi cảm thấy,” Chu Diễm bỗng nhiên nói, “Ông ấy cũng không vui vẻ gì.....”

“?”

“Dù ông ấy có được tự do mình muốn.”

Lúc tới trạm nghỉ chân thứ năm, Tri Kiều phát hiện mồ hôi của Chu Diễm không ngừng chảy từ cảm xuống cánh tay của anh, hình như anh rất mệt, thời gian nghỉ ngơi trở nên càng ngày càng dài, nước uống cũng càng lúc càng nhiều.

Tri Kiều xuống xe dựa vào vách tường, thả lỏng dây thần kinh tọa* đang bị tê liệt. Hành trình này đối với hai người bọn họ mà nói là cả một sự tra tấn, thể lực của anh nhanh chóng giảm sút, mà tay chân của cô bị gò bó cả một quãng đường dài cũng dần cảm thấy mỏi nhừ. Đội của hai ông chủ công ty thiết kế và một đội khác mà bọn họ đi qua ở trạm nghỉ chân thứ tư trước đó cũng vượt qua bọn họ, như vậy xem ra, bọn họ chỉ dẫn trước có một đội.

(thần kinh tọa: chỗ xương chậu)

Chu Diễm ném chai nước rỗng đi, đỡ Tri Kiều lên xe, cô hít sâu một hơi, ngồi lên. Lúc bắt đầu đi cũng không mạnh mẽ như lúc trước, cô nghĩ, Chu Diễm đã quá mệt rồi, lúc này anh đang dựa vào niềm tin muốn tiếp tục cuộc thi để kiên trì. Con đường này không phải là con đường thông thường, mà là đường núi, có lên dốc, xuống dốc, khúc cua, và cả những đoạn gồ ghề khúc khuỷu không bằng phẳng, dường như lúc nào anh cũng cần răng, nhưng bên ngoài lại tỏ ra là không có gì.

“Em biết không.....” Anh há mồm thở phì phò, “Tôi từng..... Tham gia ba môn phối hợp.....”

“.....”

“Lần đó so với bây giờ..... còn mệt hơn nhiều..... qua sông, đạp xe trên đường quốc lộ, sau đó là..... chạy marathon, tôi cuối cùng đạt được vị trí thứ tư..... ba vị trí trên đều là những vận động viên chuyên nghiệp.....”

“.....”

“Là bố em bắt tôi tham gia ông ấy nói, cảm thấy tôi có thể.....”

“Đừng nói nữa.” Cô hy vọng nhanh tới điểm cuối.

Chu Diễm nở nụ cười mệt mỏi: “Đã bao giờ em nghĩ..... bố em rốt cuộc có sức hấp dẫn gì, mà sau khi ông ấy qua đời..... chúng ta còn làm nhiều chuyện vì ông ấy đến vậy?”

“Em.....” Cô muốn phủ nhận, nhưng, cô cũng không muốn nói dối.

Chu Diễm nhẹ giọng nói bên tai cô: “Một ngày nào đó..... em sẽ biết”

Cô kinh ngạc nhìn vào mắt của anh, nhưng anh không nhìn cô, mà nhìn thẳng về phía trước. Bỗng nhiên, ánh mắt anh nghiêm nghị, cô nhìn theo ánh mắt của anh, có một đội không biết từ đâu lao ra, vượt lên phía trước bọn họ. Tri Kiều nhận ra, đó là đội hôm qua ở vị trí thứ hai đếm ngược từ dưới lên, nói cách khác, hôm nay là đội đứng vị trí cuối cùng.

Chu Diễm ra sức đạp xe, nhưng chỉ có thể gắng gượng đi phía sau bọn họ, xuôi theo đường xuống dốc là một khúc ngoặt, lá cờ lớn đánh dấu điểm cuối cùng rõ ràng đang ở ngay trước mắt bọn họ, đội chơi kia đang đi về phía điểm cuối.

Xe đạp của Tri Kiều đang dựa vào một bên núi, lúc đến gần, cô từ trong vòng tay của Chu Diễm nhảy xuống, khập khiễng dắt xe chạy nhanh về điểm cuối.

Bọn họ chần chẫn là đội cuối cùng —— khi lấy được bức thư gợi ý mới trên tay nhân viên chế tác, Tri Kiều thất bại nghĩ như vậy —— nhưng cô không định biểu hiện sự chán nản ra bên ngoài, bởi cô bỗng nhiên ý

thức được, cô và Chu Diễm không phải là hai người riêng lẻ, mà là cùng một đội. Dù cho trong lòng cô rất khó chịu, cô vẫn cố gắng chấp nhận, tuyệt đối cũng không để Chu Diễm biết.

Lão Hạ đã đưa ô tô của bọn họ đến, kinh ngạc và lo lắng ở trong xe chờ hai người. Tri Kiều khập khiễng đi về phía chiếc xe, cô phát hiện Chu Diễm cũng không nhanh hơn cô là bao nhiêu — bọn họ đều mệt mỏi muốn chết rồi, nhất là Chu Diễm.

“Để em chạy xe.” Cô nói với anh.

“Nhưng chân của em ——”

“—— chân bị thương là chân trái.” Cô kéo cửa xe, cẩn thận ngồi vào, ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt kiên quyết.

Chu Diễm nhìn chăm chú vào khuôn mặt của cô, có lẽ là muốn tìm gì đó trên mặt cô, nhưng là gì chứ?

Cô không biết.

“Được rồi.” Anh gật đầu, ngồi vào vị trí phó lái.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy? Chân của cô sao lại bị thương? Hai người đã gặp chuyện gì sao?!” Lão Hạ ngồi ở ghế sau cực kỳ sợ hãi, mồm liên tục hỏi.

“Chúng tôi.....” Tri Kiều và Chu Diễm không hẹn mà cùng mở miệng, rồi cùng ngừng lại đưa mắt nhìn nhau.

Chu Diễm thở không ra hơi, nhắm mắt nhìn hẻm núi cách phía sau Tri Kiều không xa, mỉm cười kì quái: “Chúng tôi gặp phải tàu ngầm màu vàng.”

“Tàu ngầm màu vàng?” Lão Hạ ngỡ ngàng mở miệng.

Tri Kiều buông phanh tay, chân phải thả lỏng phanh xe, nhấn chân ga xuống. Dù thỉnh thoảng chân trái vẫn nhói đau, nhưng cô vẫn cười rộ lên:

“A, đúng vậy, tàu ngầm màu vàng*.”

(*) Yellow submarine

15. Chương 15: Tàu Ngầm Màu Vàng

Đi qua đoạn đường xuống dốc, bỏ lại phía sau những cánh rừng mưa nhiệt đới cao vút, hai bên đường quốc lộ là những cánh đồng cỏ mênh mông thẳng cánh cò bay.

“Windows desktop* trở về rồi.” Lão Hạ quay thẳng camera về phía ngoài cửa sổ.

(*) ý là Lão Hạ là phong cảnh bên ngoài giống như là màn hình khởi động của Windows

Chu Diễm tựa lưng vào ghế cười khê, anh dường như đã lấy lại được tinh thần, cũng nhoài đầu ra ngoài cửa sổ xem phong cảnh. Lúc này bọn họ đang đi qua rừng mưa, đi về phía cảng Campbell, đây là con đường thu hút nhiều ống kính của nhiếp ảnh gia nhất trong toàn bộ Great Ocean Road, điểm đến tiếp theo của bọn họ là “Mười hai sứ đồ” [Twelve Apostles*] nổi tiếng, thuộc bang Victoria, thậm chí cụm nham thạch nổi tiếng nhất của toàn bộ Australia đều lặng lẽ nằm trên đường bờ biển phía cực nam.

(*) Twelve Apostles

“Cần tôi lái thay không?” Chu Diễm ngồi trên xe uống rất nhiều nước, ăn tạm vài thứ, nên thể lực nhanh chóng phục hồi.

Tri Kiều mỉm cười miễn cưỡng với anh, lắc đầu.

“Có thể nói cho tôi biết tàu ngầm màu vàng là gì không?” Lão Hạ bỗng nhiên chìa ống kính về phía họ.

“À,” Chu Diễm nhếch khóe miệng, “Đó là một...bí mật.”

Lão Hạ nhắm mắt đánh giá bọn họ: “Là bí mật của hai người sao?”

Chu Diễm quay đầu nhìn ông bằng ánh mắt bất đắc dĩ: “Không phải như những gì chú nghĩ.”

“Vậy cậu có thể giải thích rõ cuộc trên đường đã xảy ra chuyện gì không?”

“Cô ấy bị ngã,” Chu Diễm bất giác liếc nhìn đầu gối bị thương của cô, “Sau khi nghe câu chuyện ‘Tàu ngầm màu vàng’.”

Lão Hạ nghĩ một lúc, hỏi: “Là truyện cười màu vàng* à?”

(*) Trong tiếng Trung, màu vàng còn có nghĩa là đồi trụy. Ở TQ, màu vàng là màu đại diện cho tình dục

“Không, không phải!” Chu Diễm trợn mắt nhìn ông.

Lão Hạ lắc đầu, dường như cũng không định chất vấn đến cùng, chỉ vỗ bả vai Tri Kiều, nói: “Cô cẩn thận chút, cuộc thi này cũng không phải trò đùa.”

“...Tôi hiểu.” Tri Kiều trả lời.

“Này! Hai người xem kia!” Tiếng lão Hạ ngạc nhiên, phản chiếu trong tầm mắt là đại dương mênh mông bát ngát không thấy bờ.

Từ hẻm núi vùng duyên hải nhìn từ trên xuống, biển như biến thành hình dạng khác, màu của biển được đan xen giữa hai màu xanh nhạt và xanh đậm, như hòa tan thành một thể với bầu trời. Chu Diễm mở cửa thông gió trên mũ xe, vươn tay ra, cảm nhận sự mơn trớn của gió biển trên các ngón tay.

“Đứng trước thiên nhiên, chúng ta mới có thể cảm nhận được mình nhỏ bé thế nào.....”

Khi nói ra lời này, những đường nét trên khuôn mặt Chu Diễm trở nên dịu dàng khác thường, dường như tất cả những gì trước mắt khiến anh nhớ lại những kí ức ảm áp.

Tấm bảng chỉ dẫn màu nâu đỏ lướt qua trên đỉnh đầu bọn họ, “Twelve Apostles” chỉ cách nơi đây năm ki lô mét, những đám mây trên bầu trời dần tập trung về một chỗ, che khuất một nửa ánh mặt trời. Tri Kiều nhìn đồng hồ, bây giờ đang là ba giờ bốn mươi lăm phút chiều, nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, thì ba phút nữa họ sẽ đến địa điểm kế tiếp. Tất cả tinh lực của cô đều tập trung vào con đường trước mắt, gần hai tiếng đồng hồ đến lúc này, cô hi vọng có thể nhìn thấy bóng dáng hai người chơi của đội trước, nhưng lại không thấy, hoàn toàn không thấy! Nếu không có ai trên đường nhầm lẫn, vậy tình cảnh gian nan nhất đang chờ đợi bọn họ sẽ là —— hôm nay sẽ là đội về cuối cùng, dù mới đi được một nửa chặng đường trận đấu, nhưng muốn xoay chuyển tình thế thì nói còn dễ hơn làm.

Sau khi lên xe, cô vẫn không nói nhiều, tự chất vấn trong lòng tại sao lại bị ngã —— chỉ vì đúng lúc đó bài hát xuất hiện trong đầu cô là “Yellow Submarine”?

Không, không phải.

Cô cảm thấy khuôn mặt mình nóng rát, là vì cô để ý đến Chu Diễm đến vậy, để ý đến mỗi câu anh nói, mỗi động tác anh làm, hoặc mỗi câu chuyện anh kể với cô..... Cô vẫn luôn tìm kiếm, tìm kiếm bất cứ manh mối gì để chứng minh anh với cô hoàn toàn không phải là không có tình cảm —— đây là một chuyện, một chuyện buồn cười đến cỡ nào!

Cô vì chính mình mà cảm thấy xấu hổ. Người đàn ông này muốn cùng cô đạt vị trí thứ nhất trong cuộc thi, lấy được số tiền thưởng này, để tiếp tục hoàn thành tâm nguyện của bố cô, mà cô thì..... cô đương nhiên cũng muốn chiến thắng, nhưng cô còn muốn một việc, ảo tưởng người đàn ông đã từng từ chối cô này không còn coi cô như là “em gái” nữa.

“Kiều, rất ít người có thể cùng lúc làm tốt hai việc, mà người làm được như thế cũng là người rất thông minh, nhưng người như thế không nhiều lắm, ít nhất bố cảm thấy bố không phải là người như vậy,” lúc cô còn rất nhỏ, bố đã nói với cô, “Cho nên chúng ta phải biết bản thân mình muốn gì, sau đó làm tốt nó.”

Mà ngày cô bắt đầu đồng ý với Chu Diễm tham gia cuộc thi này, cô đồng thời cũng đồng ý làm hai việc, nhưng —— ngón tay cô nắm chặt vô lăng —— cô không làm tốt, một việc cũng không.

Trời ạ, rốt cuộc cô đã làm gì vậy?!

Tấm bảng lớn viết dòng chữ “Twelve Apostles”, Tri Kiều chuyển hướng xe, ngoặt xe 80 độ vào bãi đỗ xe. Trong đó đổ rải rác một vài chiếc xe giống xe của họ, không cần phải nói, đó là xe của những đội chơi khác đến trước họ, trong lòng cô lại lóe lên một tia hy vọng, ít nhất cũng chứng minh đây không phải là trạm trung chuyển bình thường, mà có nhiệm vụ là nơi chờ đợi tất cả mọi người — như vậy ít nhất họ còn có cơ hội đuổi kịp các đội chơi khác.

Cô nhanh chóng dừng xe, cùng Chu Diễn đồng thanh hô to: “Nhanh lên!”

Chu Diễn xuống xe bắt đầu chạy gấp rút, cô cũng tháo dây an toàn, mở cửa xe, chân phải giẫm lên mặt đường nhựa, tiếp theo là chân trái, cô muốn chạy, nhưng lại phát hiện chân trái hoàn toàn không nghe lời — nó đã mất cảm giác rồi!

Chân phải thử tìm điểm chống đỡ trọng tâm, nhưng không thành công, vì thế cô ngã nhoài xuống, ngã mạnh trên mặt đất, các bộ phận trên cơ thể cô đều cảm thấy đau đớn, như muốn vỡ tan thành từng mảnh. Từ đầu tới cuối, cô không hề kêu ra bất kì một âm thanh hét hay kêu rên gì cả, cô ngẩng đầu, thử chống khuỷu tay để đứng lên, cô nhìn thấy Chu Diễn, anh đang chạy nhanh trên đường bỗng quay đầu lại nhìn cô, trong nháy mắt, động tác của anh liền dừng lại, anh nhìn cô, trong ánh mắt tràn ngập kinh ngạc và...kinh hoàng.

Anh chạy nhanh về phía cô, dùng tay nâng cô dậy, thở hổn hển hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không sao.....” Tri Kiều cố gắng để giọng nói của mình nghe không thấy sự đau đớn, nhưng mắt cá chân và đầu gối chân trái của cô đã đau đến tận tim phổi rồi.

“Em có thể đi được không?” Anh nhìn cô, cau mày.

“Có thể.” không hiểu vì sao, nhìn thấy anh như vậy, cô lại rất kiên quyết gật đầu. Sau đó chịu đựng cơn đau dữ dội, dưới sự dìu đỡ của anh đi đến nhân viên tổ chế tác cách đó không xa.

Bọn họ lấy được bức thư gợi ý mới, sau khi Chu Diễn mở ra xem, ấn đường* nhúu chặt lại.

(*) điểm giữa hai đầu lông mày

“Sao vậy?” Tri Kiều hỏi.

Anh nhìn tờ giấy, rồi lại nhìn cô, cuối cùng anh nói với cô, giọng nói khàn khàn: “Chúng ta phải leo vách núi.”

Cái gọi là “Twelve Apostles”, chính là mười hai hòn đá nhám thạch khổng lồ lặng lẽ đứng bên đầu bờ biển phía cực nam Australia, theo sự xoay chuyển của thời gian, nếu nhìn xuống từ đài quan sát, mười hai hòn đá nhám thạch này chỉ còn lại sáu, nhưng cho dù vậy, vẫn không giảm bớt khí thế hào hùng và sự hùng vĩ thuộc về nó, đây là nơi trong Great Ocean Road khiến con sóng trong lòng người trào dâng nhất.

Tri Kiều cột tấm lót bảo vệ bên đầu gối trái hơi lỏng một chút, nếu không sẽ chạm vào miệng vết thương của cô, điều chỉnh lại tấm lót bảo vệ trên khuỷu tay, cô nhìn những con sóng to phía xa xa, sau đó hít sâu một hơi.

Sau khi đi đến vách núi, trước tiên Chu Diễn tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ leo lên. Sau đó, cũng có mấy đội chơi bắt đầu lần lượt leo lên, ai ai cũng mệt đến thở hồng hộc, chỉ có Chu Diễn như vừa mới tản bộ về.

Anh là cao thủ môn này, gần như tất cả các kiểu thám hiểm ngoài trời anh đều rất thành thạo, có thể nói là vận động viên bán chuyên nghiệp. Trong vài năm, Tri Kiều đi theo anh cũng học được rất nhiều kỹ năng, ví dụ như sinh tồn dã ngoại, leo núi, thậm chí chỉ dùng dây thừng để vượt qua hẻm núi, cho nên leo vách núi với cô mà nói cũng không phải là việc gì khó.

“Em, em khẳng định...không sao chứ?” Không biết đây là lần thứ mấy Chu Diễn đến phía sau cô hỏi.

“Em không sao.” Cô vẫn kiên định trả lời như vậy.

Anh liếc mắt nhìn cô, sau đó buồn bực đứng sang bên cạnh.

“Đã chuẩn bị xong chưa?” Nhân viên tổ chế tác hỏi.

“Xong rồi.” Cô thử bước chân trái đã cứng đờ, nhìn xuống dưới chân. Đây là vách núi cao tầm khoảng tòa nhà ba mươi tầng, nhìn thẳng xuống dưới, bên dưới là những con sóng cuộn trào dữ dội, làm người ta liên tưởng tới nhà tù đơn độc trên hòn đảo giam giữ Edmond Dantes*, đương nhiên, nhà tù kia không có phong cảnh đẹp như thế này.

(*) Nhà tù Chateau d’If, Pháp: Chateau d’If từ năm 1634 tới cuối thế kỷ 19 là nhà ngục giam giữ các tù nhân chính trị và tôn giáo. Trước đây nó là một pháo đài được xây dựng theo lệnh của vua Francis I để làm căn cứ chống lại các cuộc tấn công quân sự từ ngoài khơi.

Nằm ngoài khơi bờ biển Marseille, Chateau d’If trở nên nổi tiếng qua tác phẩm Bá tước Monte Cristo của Alexandre Dumas. Trong tác phẩm để đời của mình, Alexandre đã dựa hoàn toàn vào nhà tù này để tạo nên những hình ảnh giam cầm thành công. Nhân vật Edmond Dantes đã vượt ngục và trốn thoát khỏi hòn đảo. Tuy vậy, trên thực tế là không kẻ tù nhân nào đã từng làm được điều này.

Phí để đi phà vào thăm nhà tù này là 5,5 euro.

Hiện nhà tù này vẫn là một trong những nơi giam giữ nổi tiếng nhất thế giới.

Tri Kiêu quay lưng về phía biển, hơi cúi người xuống, vết thương nơi đầu gối và mắt cá chân đau đến mức khiến cô suýt nữa kêu lên thành tiếng, nhưng cô nhịn xuống, chỉ nhìn mồ hôi theo chớp mũi chảy xuống dưới.

“Nếu chuẩn bị xong thì tôi sẽ thả dây thừng xuống.” Nhân viên tổ chế tác nói.

Cô hít sâu một hơi, làm động tác ra dấu “ok”, sau đó nhẹ nhàng nhảy xuống, dây an toàn buộc trên eo kéo cô trở lại, hai chân cô vung văng đặt trên vách núi, đau đớn làm cô cắn chặt răng. Trong nháy mắt, cô nhìn thấy Chu Diên, anh đứng bên trên, hai tay khoanh trước ngực, nét mặt nặng nề xưa nay chưa từng có. Cô không nghĩ tới anh nữa, bởi vì tâm trí đang tập trung để cảm nhận cơn đau từ đầu gối và mắt cá chân trái, lúc xuống được một nửa độ cao, cô dừng lại.

Cô hiểu rõ, từ lúc này trở đi, cô phải tận dụng tất cả sức lực mà mình có để leo lên, khoảng cách từ chỗ cô treo lơ lửng trên không trung đến những con sóng dữ dội chỉ vài chục mét, cô không quen với hơi thở của thành phố này, không có sữa quá hạn trong tủ lạnh, không có chiếc túi vải bảo vệ môi trường màu trắng, không có bạn bè, không có bà mẹ mặc áo ngủ màu hồng nhạt hình mèo Kitty, cũng không có người đàn ông mà cô say mê.

Cô nhớ lại mỗi lời anh nói khi dạy cô leo núi như thế nào, nhưng chuyện đó với chuyện cô yêu anh hay không chẳng liên quan với nhau, cô chỉ tập trung leo lên, dường như những lời này là ai nói hoàn toàn không quan trọng, việc cô phải làm bây giờ là leo lên phía trên, dẫm chắc chân mỗi khi dừng lại, dùng sức để trèo lên.

Lúc sắp lên tới đỉnh núi, lúc đó cảm giác ngón tay mình đã tê rần, cô có phần lực bất tòng tâm, muốn nhắc thử chân trái lên, nhưng làm thế nào thì chân trái cũng không nhắc lên được.

Vài người đến nhìn cô từ phía trên xuống, cô không biết ai cả, cô chỉ nghe thấy một vài âm thanh hò hét cổ vũ, nhưng nghe không rõ cho lắm. Cô nhắm mắt lại, cảm thấy choáng váng, các ngón tay cơ hồ muốn rời ra, nhưng bỗng nhiên cô nhớ tới câu nói đó của bố:

Cho nên chúng ta phải biết bản thân mình muốn gì, sau đó làm tốt nó.....

Cô mở to mắt, hít thật sâu một hơi, không biết có phải vì đã quen rồi hay không, cô bắt đầu cảm thấy đầu gối và mắt cá chân không còn đau như vậy nữa, cô thử nhắc đầu gối bên trái lên, bàn chân đặt ở điểm tựa, sau đó nhắm chuẩn bước tiếp theo, chân phải dùng sức giẫm lên, lúc này cô chỉ thiếu một bước nữa thôi.

Khi khuỷu tay Tri Kiêu đặt trên mặt đất bằng phẳng, cô bỗng nhiên cảm thấy bản thân được ai đó kéo lên — là Chu Diên.

Không biết nét mặt anh là vui vẻ hay khổ sở, tóm lại... hơi khó nhận ra. Nhưng cô mệt không rảnh để quan tâm mấy chuyện đó, cô nằm trên mặt đất, há mồm thở phì phò, trơ mắt nhìn Chu Diên tháo toàn bộ thiết bị an toàn trên người cô xuống, ngay cả sức lực để cô nhúc nhích cơ thể cũng không có.

Xung quanh không có bóng dáng của người chơi khác, cô biết bên vách núi vẫn còn điểm leo khác, nhưng cô không xác định còn có người đang leo núi hay không. Cô nhìn thấy Chu Diên đang lấy bức thư gợi ý mới

từ nhân viên tổ chế tác, sau đó anh đi về, ngồi xổm bên cạnh cô, dịu dàng hỏi: “Em vẫn ổn chứ?”

Cô dùng sức gật đầu, lấy khuỷu tay chống đỡ cơ thể. Anh vội vàng dìu cô đứng dậy: “Điểm cuối cùng chính là bãi đỗ xe, chúng ta mau qua đó, rồi đi tìm xe cứu thương.”

“Được.....” Cô gật đầu.

“Tôi công em nhé?” Tay anh đặt trên lưng cô có hơi run run, cô đoán là hậu quả sau khi anh leo núi và hàng loạt các hoạt động khác để lại.

Tri Kiều ho nhẹ một cái, mỉm cười máy móc: “Thỏa thuận trước cuộc thi có viết rằng...người chơi không thể công đồng đội về đích không?”

Có lẽ là không nghĩ cô còn sức nói giỡn, trong mắt anh lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng cũng rất nhanh, Chu Diển lấy lại giọng điệu của chính mình trả lời cô: “Uhm...có lẽ không.”

“Vậy được rồi.....”

Anh dìu cô đứng vững, sau đó khom lưng trước người cô. Trong khoảnh khắc đó, Tri Kiều còn do dự có nên lên hay không, nhưng cuối cùng cô vẫn leo lên —— bởi vì cô hiểu được, sau khi trải qua cả ngày này, suy nghĩ của cô đã thay đổi. Cô sẽ không suy nghĩ bất cứ vấn đề gì giữa cô và Chu Diển, vấn đề giữa đàn ông và phụ nữ nữa. Bọn họ là hai người hợp tác với nhau, phải hợp lực hoàn thành cuộc thi này, hai người đều muốn chiến thắng —— vì vậy bọn họ bằng lòng nỗ lực cố gắng 200% —— đây mới là mục đích mà cô và anh tới nơi này.

Cô là Thái Tri Kiều, anh là Chu Diển, chỉ thế thôi.

Người dẫn chương trình chờ bọn họ ở bãi đỗ xe, tất nhiên còn có người chơi khác đã hoàn thành xong nhiệm vụ. Chu Diển công Tri Kiều chạy nhanh tới điểm cuối, lúc này phía chân trời là ánh tà dương màu vỏ quýt, chiếu lên nét mặt bất đắc dĩ của người dẫn chương trình, không khỏi chán nản nhìn bọn họ.

“Tôi không thể không tuyên bố,” Anh ta nói, “Thứ tự hôm nay của hai người là..... thứ hai từ dưới lên.”

“?” Tri Kiều và Chu Diển không dám tin mở to mắt nhìn nhau.

Người dẫn chương trình nhún vai: “Còn một đội chơi nữa, ngày hôm qua ở vị trí thứ tư, xuất phát trước hai người, nhưng trong quá trình của cuộc đua xe đạp leo núi việt dã, bọn họ vì quá nôn nóng hấp tấp, nên đã để quên bản đồ và la bàn ở trạm nghỉ chân, sau đó lại đi nhầm vào lối rẽ khác, cho nên mãi một tiếng đồng hồ sau họ mới đến điểm xuất phát để đuổi theo. Vì vậy..... bọn họ chắc chắn đã bị loại, hôm nay hai người đứng ở vị trí thứ hai từ dưới lên.”

Tri Kiều toét miệng cười, Chu Diển cũng thế, khóe miệng hai người đồng thời mỉm cười vận mệnh cứ thế. Giấy tiếp theo, hai người ôm chầm lấy nhau, những giọt mồ hôi của anh rơi trên vai cô, của cô rơi trên vai anh, cơ thể hai người kề sát với nhau, nhưng lần đầu tiên Tri Kiều cảm nhận rõ ràng, đây là lời chúc mừng lẫn nhau đối với vận may của hai người, không pha trộn bất cứ một nhân tố nào cả —— bọn họ cùng chia sẻ niềm vui của đối phương, không có bất kì điều gì khác.

Một lát sau, bọn họ buông nhau ra, Tri Kiều nghĩ, sao bọn họ lại ngốc vậy chứ, chỉ là không bị loại, lại vui vẻ giống như đạt được quán quân vậy. Nhưng cô vẫn không nhịn được cười, bởi vì: Bọn họ vẫn còn cơ hội chiến thắng, thật sự là quá tốt rồi!

“Đi thôi, tôi đưa em đến xe cứu thương.” Nói xong, Chu Diển dìu cô tập tễnh đi về phía xe cứu thương của tổ chương trình.

Ở trong xe, bác sĩ đi theo đoàn đang rửa sạch miệng vết thương của Tri Kiều, thay thuốc mỡ, xịt thuốc giảm đau.

“May là, vết thương ở đầu gối của cô chỉ là ngoài da, mắt cá chân bị trật cũng không nghiêm trọng lắm.” Bác sĩ nói.

“Thật sao?” Chu Diển muốn xác định lại một lần nữa.

“Đúng vậy.” Bác sĩ kê đơn thuốc, dặn dò lại một lượt, sau đó mới cho bọn họ đi.

“Em thật không dám tin,” quay trở lại xe, Tri Kiều nói với Chu Diễm, “Đó chính là đội chơi mà chúng ta đã gặp ở trạm nghỉ chân, lúc ấy anh bảo em nhanh chóng vượt qua, sau đó chúng ta trốn ở một khúc cua, bọn họ lướt qua ngay cạnh chúng ta.”

Chu Diễm làm biểu cảm “Đúng thế” với cô.

“Sao lúc ấy anh bảo em dừng dừng lại, còn trốn trong khúc cua?”

Chu Diễm uống một ngụm nước, ngừng một lúc, rồi mới trả lời: “Tôi quan sát bọn họ, trên hai người đó đều thể hiện sự mong muốn thành công cực kì mãnh liệt.”

“Tất cả mọi người đều muốn mình thắng cuộc thi này.”

“Đúng vậy,” vẻ mặt anh thông dong, “Nhưng tính cách bọn họ khá là lỗ mãng. Người như vậy, chỉ thích hợp làm theo kế hoạch có trình tự tiết tấu để hoàn thành trận đấu, một khi tiết tấu của bọn họ bị phá hỏng, thì sự cố cũng dễ dàng xảy ra.”

Tri Kiều bỗng nhiên bừng tỉnh: “Cho nên anh mới bảo em đừng có dừng.”

“Ừ, vốn dĩ kế hoạch của họ là nghỉ ngơi tại mỗi trạm nghỉ chân, khi chúng ta đột nhiên vượt qua, bọn họ cảm thấy hoảng hốt, có lẽ đây cũng chính là lúc vội vã bỏ quên bản đồ và la bàn, sau cũng bởi vì lỗ mãng mà mắc phải sai lầm..... tất cả đều là suy đoán của tôi thôi, dù nói gì đi nữa, thì cuối cùng chúng ta cũng không bị loại.”

Tri Kiều nhìn sườn mặt điềm nhiên như không của Chu Diễm, cô bỗng nhiên hiểu ra, vì thành công, anh lại suy tính một chút..... Nhìn qua chỉ là chi tiết rất nhỏ bé, vô nghĩa, khi cô còn đang ăn đồ ăn nhanh ở nhà ăn, anh lại ung dung thản nhiên quan sát những người khác.

“Anh thật đáng sợ.” Cô buột miệng nói ra.

Chu Diễm quay đầu nhìn cô, biểu cảm từ dịu dàng biến thành bình tĩnh: “Vậy thì, em sợ tôi sao?”

Tri Kiều còn đang thở hổn hển, không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào, cuối cùng, cô nhếch miệng, nói nhỏ: “Không..... một chút cũng không.”

Tối nay, bọn họ nghỉ chân ở thị trấn tại cảng Campbell cách “Twelve Apostles” gần 10 phút đi xe, nơi này vẫn chỉ có “nhà dân” không có khách sạn. Nhưng điều làm cho Tri Kiều cảm thấy đau đầu là, khi bọn họ mở cửa phòng ra, lại phát hiện bên trong chỉ đặt một chiếc giường đôi cực kì to.

“Tôi ngủ ở sofa cũng được.” Tri Kiều đứng sững sờ ở cửa, Chu Diễm đã kéo hành lí đến bên cạnh sofa, bắt đầu thu dọn.

“À.....” Cô không phản đối, chỉ là có phần không được tự nhiên. Cô cố gắng buộc bản thân không nghĩ tới chuyện này, bởi cô đã quyết định trong quá trình diễn ra cuộc thi sẽ gạt bỏ hết thấy “Tư tâm tạp niệm” với Chu Diễm, việc quan trọng nhất là phải tập trung sức lực hoàn thành cuộc thi.

Ăn xong bữa tối, đạo diễn tổ chức trình tìm Tri Kiều và Chu Diễm nói chuyện, nguyên nhân là lúc bọn họ trong trận đấu vượt dã ở vùng núi đã tự tiện tắt microphone, sau khi hai người cam đoan sự việc này sẽ không xảy ra lần nữa, đạo diễn thả bọn họ đi.

“Này,” Lúc trở về, lão Hạ gọi Tri Kiều vào phòng mình, “Chu Diễm đâu?”

“Anh ấy đến nhà ăn, sao vậy?”

“Có thứ này cho cô xem.”

“Gì vậy?”

Lão Hạ cắm camera vào tivi, màn hình tivi bắt đầu chiếu một đoạn cô leo núi. Lúc ấy cô đang chuẩn bị leo tiếp, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi tuôn ra như mưa. Màn hình chuyển sang phía Chu Diễm, hắn đứng ở một bên, mày cau chặt lại, bất giác cắn móng tay y hệt một đứa trẻ.

“Cô không cảm thấy.....” Lão Hạ mở miệng.

“?”

“Lúc cô chuẩn leo tiếp, tôi tưởng rằng cậu ta muốn bỏ trận đấu này rồi.”

16. Chương 16: Ai Cũng Muốn Làm Người Du Hành Thời Gian

Hai bên đường quốc lộ đến một ngọn đèn cùng không có, Chu Diển và Tri Kiều cùng lái xe, chỉ đành dựa vào hai luồng ánh sáng của đèn pha phía trước để đi trên cao nguyên. Bọn họ đang trên đường quay trở về, dưới chân là vực sâu vạn trượng, tiếng sóng biển ầm ầm như gào như thét trong khung cảnh yên tĩnh làm ban đêm lại càng thêm dữ tợn.

Hai giờ sáng bọn họ đã phải thức dậy để xuất phát, bởi vì cuộc thi hôm trước nhóm họ bị xếp hạng cuối cùng, cho nên trong nhiệm vụ tính thời gian, bọn họ được sắp xếp đi đầu tiên — cũng có nghĩa là thời gian ngủ của hai người buộc phải rút xuống ngắn nhất. Lão Hạ chuyên nghiệp chui vào ghế sau để ngủ, thỉnh thoảng ngáy khò khò, Tri Kiều hơi mất tập trung, cô quay đầu lại nhìn Chu Diển, anh tập trung tinh thần như đang lái xe lúc ban ngày, hoàn toàn không nhìn ra dấu hiệu mệt mỏi gì cả, nhưng sự thật thì, đã mấy giờ liên tiếp bọn họ không được ngủ rồi.

“Sẽ không,” lúc lão Hạ nói với Tri Kiều tưởng rằng Chu Diển từng sẽ bỏ cuộc, cô đã trả lời thế này, “Anh ấy rất muốn thắng, muốn thắng hơn bất kì người nào.”

Sau đó, cô trở về phòng của mình. Chu Diển vẫn chưa trở về, cô ngồi một mình trên chiếc giường đôi xem tivi, tivi đang chiếu “Glee*”, những trận cười liên tục phát ra từ trong cảnh phim, nhưng cô lại không cảm thấy buồn cười gì cả.

(*) là một bộ phim truyền hình nhạc kịch hài tâm lý Mỹ được trình chiếu trên kênh Fox tại Mỹ.

Một lát sau, Chu Diển trở lại, trong tay là lon nước ngọt có ga và vài lát bánh pizza rất dày. Cô không biết ở vùng núi hoang vắng thế này anh kiếm đâu ra bánh pizza, nhưng Chu Diển là một người rất thần kỳ, với anh thì bất kỳ chuyện gì đều có thể xảy ra.

“Chưa ngủ à?” Anh vừa nói, tay kia đóng cửa lại, “Năm tiếng nữa chúng ta sẽ xuất phát.”

“Vâng,” Cô gật đầu, nhanh chóng chui vào trong ổ chăn, “Em thấy một cái chăn khác trong tủ tường, giúp anh trải lên sofa rồi đó.”

“Cám ơn.” Anh đi đến cái ghế đơn bên cạnh tivi, ngồi xuống, mở lon nước và pizza, “Em có muốn ăn một chút không?”

“Không cần đâu.”

“Đầu gối và mắt cá chân còn đau không?”

“Ừm.....” Cô trả lời ậm ờ.

Tri Kiều nằm xuống, giả bộ đang ngủ, nửa tiếng sau, cô nghe thấy âm thanh Chu Diển từ nhà tắm đi ra, anh tắt tivi và đèn, toàn bộ căn phòng chìm vào trong bóng đêm và yên tĩnh.

Nhưng cô lại không ngủ được, hoặc có lẽ do mắt cá chân và đầu gối đau lâm râm, hoặc bởi vì lo lắng cho con đường phía trước không biết sẽ như thế nào, tóm lại, cô muốn ngủ nhưng lại không ngủ được.

Không biết đã qua bao lâu, cô nghe thấy một vài tiếng động, cô tưởng Chu Diển trên sofa xoay người, nhưng trong phòng lại truyền đến những tiếng bước chân rất nhẹ nhàng. Anh đi về phía cửa, hình như muốn mở cửa ra ngoài.

“Anh đi đâu vậy?” Tri Kiều hỏi.

Trong bóng đêm, cô không nhìn thấy rõ lắm, nhưng cô đoán chắc anh đã bị giật mình.

“Em cũng không ngủ được?”

“Ừm.....”

Anh cười khẽ một tiếng, nói: “Tôi đi ra ngoài dạo một lát, em đi không?”

Tri Kiều chà sát qua lại hai bàn tay của mình trong không khí, sau đó, một chiếc áo khoác mỏng trùm lên trên đầu cô

“Cám ơn.” Cô hơi xấu hổ, bởi vì trước khi ra khỏi phòng Chu Diễn đã nói ở bên ngoài khá lạnh, nhưng lúc ra ngoài cô vẫn khư khư cổ chấp chỉ mặc một chiếc áo T-shirt cộc tay.

Chu Diễn hai tay dứt túi, đi lên phía trước cô. Bọn họ đi theo con đường cái của thị trấn nhỏ về phía vịnh làm lòng người xao động nhất của cảng Campbell. Vịnh này giống như một khe núi nhỏ ở bờ biển phía nam, toàn bộ thị trấn nhỏ đều vây xung quanh nó, cho nên lúc nửa đêm, thời điểm chấm dứt toàn bộ những hoạt động ồn ào náo nhiệt của ban ngày, cùng với cảng Campbell, tiếng sóng biển vỗ bờ là một thứ âm luật rất lay động lòng người.

Nhưng nếu có ai đó nói cho bạn biết, nơi đây từng nổi tiếng là “bờ biển của những con tàu bị đắm”, từ một phần Otway đến Warrnambool, trải qua vài thế kỷ, vô số con thuyền đã bị chìm nghỉm tại vùng biển này, bạn sẽ có cảm nghĩ như thế nào? Ngày nay nơi đây là địa điểm lý tưởng thu hút các nhà thám hiểm dưới biển toàn thế giới, đáy biển nơi này không biết đã cất giấu bao nhiêu điều bí mật.

Tối nay trăng rất sáng, giống như một quả cầu tỏa sáng trong đêm tối, chiếu rọi lên đường, lên trên nóc nhà, và dập dờn cùng với sóng biển. Tri Kiều thấy mình như đang giẫm lên bóng của Chu Diễn đi phía trước, nhưng nhìn kỹ, nơi nào trên mặt đất có bóng anh chứ?

“Tình cảnh chúng ta hiện tại đang rất xấu.” Chu Diễn bình tĩnh mở miệng.

“Ừm.....”

“Nhưng không có nghĩa là không có hi vọng.”

Tri Kiều mỉm cười, cô rất thích nghe anh nói như vậy, dường như có thể khiến người khác lấy lại dũng khí rất lớn.

“Em có thể đồng ý với tôi chuyện này không?” Hai tay anh dứt túi, đứng bên bờ, như đang ngắm biển, rồi lơ đãng quay đầu lại nhìn cô.

“?”

“Đừng để bị thương lần nữa.....”

Tri Kiều giật mình, nhưng tâm tình rất nhanh trở về bình thường, trả lời: “Được, em sẽ cố gắng.”

Anh lại quay đầu lại về phía biển, bọn họ cứ im lặng đứng như vậy, cho đến khi anh bỗng nhiên mở miệng nói: “Vì sao lại thích tôi?”

“.....” Tri Kiều cảm thấy mình liên tiếp bị ném hai quả bom, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

“..... Không trả lời được sao?” Anh dường như đang do dự gì đó.

“A..... Không phải.”

“?” Anh quay đầu nhìn cô, dường như rất muốn biết đáp án.

Tri Kiều mấp máy miệng, phóng tầm mắt về phía mặt biển cách đó không xa, không nhìn anh: “Không có lý do đặc biệt gì cả..... thích là thích thôi.”

“.....” Anh đợi cô nói tiếp.

“Ưu điểm, anh quả thật rất nhiều..... nhưng khuyết điểm cũng không thiếu, thậm chí có đôi lúc làm người khác không thể chịu đựng được.”

“.....” Khóe miệng anh giật giật.

“Nhưng mà,” Tri Kiều kéo chiếc áo mỏng của anh đang choàng trên vai cô, cảm nhận được hơi thở chỉ thuộc riêng về Chu Diễn nhàn nhạt quanh quần bên cô, “Cái gọi là thích..... Cái gọi là tình yêu, không phải là thế này sao, không có lý do gì đặc biệt, không cần phải khắc cốt ghi tâm, thích chính là thích.....”

Chỉ trong nháy mắt, vậy mà Tri Kiều lại thấy khuôn mặt Chu Diễm hơi đỏ, cô cảm thấy thật kinh ngạc, thậm chí nghi ngờ không biết mình có nhìn lầm hay không. Nhưng anh không cho cô cơ hội xác nhận lại, anh ho nhẹ mấy tiếng, xoay người đi về phía ngôi nhà mái bằng cách đó không xa.

“Nhưng mà!” Cô đi theo sau, nói to với anh.

“?” Bước chân anh dừng lại, anh quay đầu mượn ánh trăng để nhìn cô.

“Em đã quyết định không suy nghĩ chuyện này nữa,” Cô mỉm cười nói, “Em sẽ cùng anh hoàn thành cuộc thi, em sẽ thắng. Em còn muốn làm rất nhiều việc khác nữa —— vì bố em, cũng vì chính mình.”

“.....”

“Cho nên, anh không cần cảm thấy khó xử, từ giờ trở đi em sẽ không thích anh nữa, nhưng nói như vậy không thích hợp lắm, vì em không có ý này, đương nhiên em cũng không nói em thích anh.....” Cô đi về phía anh, vừa nói, nhưng lại thấy mình không diễn đạt được lời muốn nói. Lúc cô cuối cùng cũng đi tới trước mặt anh, cô cố lấy dũng khí, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh nói, “À, thật sự thì ý của em là, em là Thái Tri Kiều, là bạn hợp tác cùng với anh —— không hơn.”

Dưới ánh trăng, Chu Diễm cũng nhìn cô, mày anh nhíu lại, như đang suy nghĩ cái gì. Cuối cùng, ấn đường của anh giãn ra, mỉm cười dịu dàng với cô: “Được, tôi biết rồi.”

Tri Kiều nhẹ nhàng thở ra, trong lòng như buông được một tảng đá. Cô đã từng hỏi Chu Diễm, ý nghĩa của lễ hành là gì, anh không trả lời. Hiện tại cô cảm thấy anh trả lời hay không cũng không còn quan trọng nữa, bởi vì cô phát hiện mình đã bắt đầu thật sự yêu lễ hành, yêu anh và cả người bố đã sang thế giới bên kia của cô.

Cô muốn dựa vào chính mình, tự tìm được đáp án.

“Anh chắc chắn là rẽ phải chứ?” Tri Kiều bật đèn trên xe, cúi đầu thận trọng nhìn bản đồ trong tay, nhưng dù đã xem đi xem lại mấy lần, bản thân cô vẫn không thể xác định rốt cuộc con đường đang đi là con đường nào, nhưng về mặt Chu Diễm bên cạnh cô lại rất chắc chắn.

“Đúng vậy, tôi chắc chắn.” Về mặt anh đương nhiên.

Cô nhìn bốn phía xung quanh, đây là ngã ba đường, ven đường có một trạm xăng và một siêu thị nhỏ, nhưng hiện tại là ba giờ sáng, một bóng người cũng không có, thậm chí ngay cả một ngọn đèn đường cũng không có nốt.

“Nhưng phía trước chúng ta cũng có chữ giống chữ ‘Otway’.” Cô vẫn hơi do dự.

“Đó là con đường ‘Tree Top Walk’, chúng ta đã từng đi qua, em không nhớ sao?”

Tri Kiều nghĩ chắc có thể bọn họ đã đi qua, bởi vì cô nhớ đó là lần đầu tiên cô đi xuyên qua những ngọn cây cao hàng chục mét.

“Chúng ta còn chơi trò treo dây thừng,” Chu Diễm cười xấu xa nhắc lại, “Em còn bị dọa đến phát khóc.”

“.....” Tri Kiều nghiêng răng nghiêng lợi, “Bất kì người bình thường nào bị cột dây thừng ngang lưng rồi bị treo lơ lửng giữa không trung, đột nhiên gặp phải sự công kích của người khác đều bị hoảng sợ.”

“Đó không phải là công kích,” Anh cười to, “Tôi chỉ dọc đường không ngừng đẩy, giúp em tiến tới thôi.”

“..... Chuyện đó thật đúng là cảm ơn anh.” Cô cười như không.

“Không cần khách sáo.” Anh rất thoải mái gật đầu.

Được rồi, cô hiện tại xác định chắc chắn mình đã đi qua nơi này, nhưng còn về đường đi.....cô hoàn toàn không nhớ rõ.

“Anh nhớ rõ tất cả con đường mà anh đã từng đi qua sao?” Cô vẫn không kiềm chế được hỏi lại.

“Đại khái thì,” Anh dừng lại một chút, về mặt đặc ý, “Đúng vậy.”

Tri Kiều bĩu môi, quyết định tin tưởng anh: “Vậy thì chúng ta rẽ phải đi.”

Chu Diễm cười buông lỏng phanh tay, một lần nữa lên đường. Bọn họ lại nhớ tới rừng mưa nhiệt đới, con đường lúc họ đến, ba giờ sáng hai bên đường không có một ngọn đèn nào, có phần hơi rùng rợn.

“Anh thấy lúc nào thì chúng ta đánh thức lão Hạ được?” Tri Kiều hỏi Chu Diễm, “Em nghỉ trong băng ghi lại quãng đường hôm nay đều là tiếng ngáy của chú ấy quá.”

Chu Diễm cười rộ: “Vẫn không nên đánh thức chú ấy thì tốt hơn.”

“Anh đoán bọn họ kêu chúng ta tới ngọn hải đăng để làm gì?”

“Mặc kệ đi, chúng ta chỉ cần hoàn thành suôn sẻ là được rồi.”

“Anh không sợ em cản chân anh sao?”

Chu Diễm dường như cảm thấy câu hỏi của cô rất thú vị: “Em có thể sao?”

“Không phải em vẫn luôn cản chân anh đó sao?”

Anh ha ha cười to, chỉ trong chớp mắt, Tri Kiều bỗng cảm thấy Chu Diễm trở nên cởi mở hơn, anh vẫn thường yên tĩnh ngồi trong một góc suy tư về điều gì đó, nhưng lúc anh cười, cô cảm thấy có thể nhìn thấy đáy lòng qua đôi mắt của anh.

“Thỉnh thoảng có bị cản chân, quả thật cũng không tệ.” Anh nửa đùa nửa thật nói.

Trong bóng đêm, bọn họ chăm chú tập trung tinh thần, nhờ đèn pha cuối cùng cũng tìm thấy tấm bảng chỉ dẫn đường tới ngọn hải đăng Otway. Đèn chuyển hướng nhấp nháy, Chu Diễm rẽ phải, sau đó đi vào con đường núi kéo dài mãi về phía trước.

“Này, kia là gì vậy?!” Không biết đã quanh co trong đường núi bao lâu, Tri Kiều bỗng nhiên chỉ bóng đen trên sườn dốc rồi kêu to.

“Là một đám bò già.” Chu Diễm trước sau như một vẫn ung dung bình tĩnh.

“.....” Cô còn tưởng rằng.....

“Em nghĩ là quỷ sao?”

“Không khoa trương như vậy,” Cô thở dài, “Nhưng mà cũng đủ dọa người rồi.”

“Chỗ này là nông trường, em quên rồi ư?”

Trái tim đang treo lơ lửng của Tri Kiều cuối cùng cũng thả lỏng xuống: “Nếu lúc em về già mà có một nông trường yên tĩnh, hẳn cũng không tệ.”

Chu Diễm không nói gì, tiếp tục lái xe, khoảng 5 phút sau, bọn họ đã đến trước một ngôi nhà gỗ, đèn trong phòng sáng lơ mơ, hai người liếc nhau một cái, dường như không chắc chắn có phải nơi này hay không, nhưng cũng không có con đường nào khác.

“Anh nói trong đời người cơ hội gặp mấy bà phù thủy chuyên ăn trẻ con là bao nhiêu?” Tri Kiều hỏi.

“So với cơ hội gặp phù thủy không ăn trẻ con thì lớn hơn một chút.” Nói xong, Chu Diễm tắt xe, mở cửa đi ra ngoài.

“.....”

Trong bóng đêm không nhìn rõ nhà gỗ có màu sắc gì, nhưng có thể khẳng định rằng, trong này không có phù thủy chuyên ăn trẻ con gì cả — đương nhiên cũng không có phù thủy không ăn trẻ con — bởi vì bên ngoài cửa treo một tấm biển quảng cáo, mặt trên có ghi thời gian mở cửa hải đăng và tiêu chuẩn thu phí.

Chu Diễm đẩy cửa vào, nhìn qua một ông lão hói đầu, hình như là nhân viên, đang ngủ gục phía sau cái bàn gỗ tròn

“Chào buổi sáng.” Chu Diễm cố ý nói to.

Ông lão lập tức tỉnh lại, nhìn thấy bọn họ, tươi cười: “Hai người đến rồi à, đến sớm hơn tôi tưởng tượng.”

Bọn họ lấy bức thư gợi ý, bên trong có một câu hỏi lựa chọn, Chu Diên liếc nhìn Tri Kiều: “Như vậy, em muốn ghép một bộ từ 288 mảnh thành một bức tranh hoàn thiện, hay chơi trò chơi ô chữ gồm 26 câu?”

Tri Kiều nghĩ một lúc: “Cái này hình như hỏi em muốn chọn an toàn hay mạo hiểm đây.”

Chu Diên gật đầu: “Ghép tranh thì trong một ngày là ghép xong, nhưng trò chơi ô chữ thì..... Có lẽ cả đời em cũng không giải được.”

“Anh thấy thế nào?”

“Tôi nghe theo quyết định của em.”

“Nhưng anh là đội trưởng mà.”

“Được rồi,” Chu Diên nói, “Tôi đếm đến 3, chúng ta cùng nhau nói ra lựa chọn của mình.”

“Được.”

“1,2,3 ——”

“Trò chơi ô chữ.”

“Trò chơi ô chữ.”

Hai người bất đắc dĩ nhìn nhau cười, hóa ra trong nội tâm, bọn họ đều là những người thích mạo hiểm.

Chu Diên đánh thức lão Hạ đang ngủ trên xe, đưa ông ta vào trong nhà gỗ. Đầu kia của ngôi nhà cũng có một cánh cửa, ông lão phát ồ người một cái đèn pin, đưa bọn họ ra ngoài từ cánh cửa kia. Bên ngoài là một con đường nhỏ, đi qua cách đó không xa là một căn phòng nhìn thoáng qua như được xây từ xi măng. Bốn phía vẫn là một mảnh tối đen, thấp thoáng có thể nghe thấy tiếng sóng vỗ bờ ở đâu đây, Tri Kiều bám sát bên cạnh Chu Diên, ông lão mở cửa căn phòng xi măng, bọn họ mới phát hiện bên trong đèn đuốc đã sáng trưng.

“Đây từng là phòng làm việc của nhân viên bảo vệ ngọn hải đăng.” Ông lão giải thích. Ông dẫn bọn họ vào trong phòng, bên trong bày biện rất đơn giản, cửa sổ bằng gỗ, cái bàn, ghế dựa, trên bàn có một tấm bìa các-tông to, mặt trên vẽ rất nhiều ô vuông, là để dùng cho trò chơi ô chữ, bên cạnh còn có một cây bút màu đen, nhìn thoáng qua, mọi thứ nơi này đã đầy đủ.

Chu Diên lấy tờ giấy câu hỏi từ tay ông lão, sau khi chúc họ may mắn thì ông lão liền lui ra ngoài.

“Bắt đầu đi.” Anh không nói nhiều, dường như bắt đầu từ giờ phút này, anh lại biến thành một Chu Diên cổ chấp, tự phụ, nhưng cũng thẳng thắn, nghiêm túc kia.

17. Chương 17: Ai Cũng Muốn Làm Người Du Hành Thời Gian

“So sánh với hiền phụ sinh hiền tử thời trước. Xuất xứ từ [Tam Quốc Chí, Ngô thư, Gia Cát Khác* truyện] (Chỗ này có thể hiểu là Gia Cát Khác Truyện trong Ngô Thư từ Tam Quốc Chí) chú dẫn [Giang biểu truyện].” Tri Kiều sau khi đọc xong, không biết là lần thứ mấy ngẩng đầu, dùng nét mặt tràn đầy sùng bái và ngẩn ngơ nhìn Chu Diên, đợi anh đưa ra đáp án.

(*) Gia Cát Khác (203 – 253) Gia Cát Khác là tướng lĩnh và phụ chính đại thần của Đông Ngô trong thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc.

Trên đời này không có gì là anh không biết, từ cuộc chân đỏ (1) cho đến học thuyết Epicurean (2), từ địa hình Karst (3) cho đến triết học gia nổi tiếng Socrates (4)..... thậm chí anh còn được gọi là Ramesses II. “Anh là vua giải đố chữ sao?!” Trong đầu Tri Kiều đều là thắc mắc như vậy. Nếu như đầu óc con người phân cấp bậc, không biết đầu óc cô kém anh bao nhiêu cấp đây?

(1) Cuộc chân đỏ, là loài chim thuộc họ Gà nước, phân bố ở Nam Á và Đông Nam Á.

(2) học thuyết Epicurean một trường phái tư tưởng nổi tiếng trong triết học văn hóa Hy Lạp cổ đại kéo dài đến 600 năm, người khai sinh là Epicurus (sinh năm 341 trước CN tại Samos – mất 270 trước CN tại Athens)

(3) địa hình Karst (tiếng Việt: Các-xơ) là hiện tượng phong hóa đặc trưng của những miền núi đá vôi bị nước chảy xói mòn. Sự xói mòn không phải do cơ chế lực cơ học, mà chủ yếu là do khí điôxít cacbon (CO_2) trong không khí hòa tan vào nước, cộng với các ion dương của hydro (H^+) tạo thành axit cacbonic. Axit cacbonic là thủ phạm chính trong quá trình ăn mòn đá vôi. Sản phẩm tự nhiên của quá trình phong hóa karst là các hang động với các nhũ đá, măng đá, sông suối ngầm,... Các sản phẩm tự nhiên nổi tiếng tại Việt Nam là: Động Thiên Cung, Hang Sừng Sốt (vịnh Hạ Long), động Phong Nha (Quảng Bình), hồ Thang Hen (Cao Bằng), động Hương Tích (Hà Nội), Tam Cốc – Bích Động, hang động Tràng An (Ninh Bình)...

(4) Sokrates hay Socrates (tiếng Hy Lạp: Σ Sōkrátēs) là một triết gia Hy Lạp cổ đại, người được mệnh danh là bậc thầy về truy vấn. Về năm sinh của ông hiện vẫn chưa có sự thống nhất giữa năm 469 hay 470. (469–399 TCN), (470–399 TCN). Ông sinh ra tại thành phố Athens, thuộc Hy Lạp, và đã sống vào một giai đoạn thường được gọi là hoàng kim của thành phố này. Thời trẻ, ông nghiên cứu các loại triết học thịnh hành lúc bấy giờ của các “triết học gia trước Sokrates”, đó là nền triết học nỗ lực tìm hiểu vũ trụ thiên nhiên chung quanh chúng ta.

Chu Diễn khoanh hai tay trước ngực đứng trước bảng câu hỏi, đầu mày nhíu chặt, lẩm bẩm: “Dựa vào từ đã điền phía trước, ở trong này, chữ cuối cùng là ‘ngọc’..... ‘lam điền sinh ngọc*’?”

(*) ý nói không phải là người bình thường, mà giống như viên ngọc chưa được mài giũa dẽo gọt.

Dù không chắc chắn lắm, nhưng anh vẫn điền vào, sau đó ra hiệu cho Tri Kiều tiếp tục.

“Một cảnh tượng hiếm thấy trong biển, ở Saipan (1), đảo Capri (2) và Belize (3) đều có thể nhìn thấy, trong đó đặc biệt nổi tiếng là Belize, có thể nói là hoàn mỹ.”

(1) Saipan là hòn đảo lớn nhất và là thủ đô của Thịnh vượng chung Quần đảo Bắc Mariana thuộc Hoa Kỳ, một chuỗi 15 hòn đảo nhiệt đới nằm trên quần đảo Mariana phía tây Thái Bình Dương với tổng diện tích 115.4 km².

(2) Capri là một đảo thuộc Ý trong Địa Trung Hải ngoài khơi Vịnh Napoli và bán đảo Sorrento. Capri nổi tiếng từ thời cổ đại La Mã, nơi giới quý tộc tìm đến để nghỉ mát. Capri còn được biết đến là nơi dành cho những người hay mơ mộng.

(3) Belize, trước đây là Honduras thuộc Anh, là một quốc gia ở Trung Mỹ. Belize phía bắc giáp Mexico, tây và nam giáp Guatemala, đông là Vịnh Honduras, một nhánh của biển Caribe. Belize là nước duy nhất ở Trung Mỹ dùng tiếng Anh làm ngôn ngữ chính thức.

“Hố biển (Great Blue Hole) ().” Chu Diễn hài lòng gật đầu, nhanh chóng viết đáp án vào tấm bảng câu hỏi.

“Câu hỏi cuối cùng,” Tri Kiều như trút được gánh nặng, sự lựa chọn của bọn họ là đúng, nếu chọn ghép tranh, có lẽ bây giờ bọn họ mới chỉ đang làm phần đầu mà thôi, “Lý luận được đưa ra từ Albert Einstein, cũng được gọi là ‘hố bụi’. ()

Chu Diễn quay đầu lại nhìn Tri Kiều, trong ánh mắt tràn ngập sự ngỡ ngàng mà trước nay chưa từng có, anh lại nhìn vào tấm bảng câu hỏi, do dự nói: “Căn cứ vào sự nối tiếp trên bảng câu hỏi, thì có hai chữ, chữ thứ hai là ‘Hố’?” ()

Tri Kiều gật đầu.

Anh đứng im trước tấm bảng câu hỏi, theo bản năng cắn móng tay cái, điều đó có nghĩa là..... vua giải đồ chữ cũng có lúc bị hóc.

“Anh không biết sao?” Tri Kiều kinh ngạc nhìn anh.

Dù không tình nguyện lắm, nhưng anh vẫn nhún vai, tỏ vẻ cô đã nói đúng.

“Trời ơi, anh thật sự không biết?”

Chu Diễn xoay người lại, hỏi cô, giọng điệu không mấy khẳng định: “Em biết à?”

“Đúng vậy.” Tri Kiều không phát hiện ra, khóe miệng mình đang cong lên, cười không kiêng nể gì cả.

“..... Là gì vậy?”

Tri Kiều hít thật sâu vào một hơi: “Đợi một chút, để em hưởng thụ thời khắc tươi đẹp này đã —— vì em đã trả lời được một câu hỏi mà Chu Diễn anh không trả lời được.”

“.....” Anh dường như đang nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Là ‘Lỗ sâu () —— nói đơn giản thì, chính là hố kết nối không gian và thời gian cách xa với nhau trong vũ trụ, có thể kết nối vũ trụ song song và vũ trụ mới sinh ra với nhau, đồng thời tính toán khả năng để du hành thời gian.”

Chu Diễn cẩn thận điền từ “sâu” vào ô trống cuối cùng, sau đó nói với Tri Kiều: “Được rồi, tôi thừa nhận, kiến thức vật lý của tôi không tốt lắm, bình thường đều phải lấy lòng giáo sư mới được 60 điểm.”

Tri Kiều làm biểu cảm “À, cũng không có gì” với anh, nhưng nhìn phản ứng của Chu Diễn, biểu cảm này của cô rất đáng đánh.

Chu Diễn cầm lấy bảng câu hỏi đi ra cửa, ở cửa có đã có một nhân viên khác mặc đồng phục tổ chế tác chờ bọn họ, sau khi nhận lấy tấm bảng câu hỏi anh ta cũng không kiểm tra đáp án ghi trên đó, mà trực tiếp đưa bức thư gợi ý tiếp theo cho bọn họ.

“Xem ra chúng ta phải mò mẫm trong ngọn hải đăng rồi.”

Ba người Chu Diễn, Tri Kiều cùng với lão Hạ cùng ra khỏi căn phòng xi măng, vừa ngẩng đầu lên, có thể nhìn thấy ánh sáng quuyền rũ tấp vào trong bóng đêm của ngọn đèn màu trắng từ ngọn hải đăng cách đó không xa. Bọn họ men theo con đường nhỏ đi về phía lùm cây rậm rạp, Tri Kiều xoa nhẹ cánh tay lạnh run, nhận ra mình lại quên lấy áo khoác trên xe. Những bụi cây nhìn qua rất âm u đáng sợ, một ngọn đèn cũng không nhìn thấy, lối vào có hai hàng cây, không cao không thấp, thỉnh thoảng có những cành cây rủ xuống, ai đó muốn đi qua thì không thể không cúi đầu.

“Trời ạ,” Cô không nhịn được nói, “Hình như phù thủy ăn trẻ con hay sống trong những bụi cây thế này.”

Chu Diễn dở khóc dở cười: “Hồi nhỏ em hay bị chú Thái lấy chuyện ‘bà phù thủy ăn thịt trẻ con’ ra dọa sao?”

“.....Ừ.”

Anh gật đầu: “Ít nhất thì sáng tạo hơn bố mẹ tôi, bọn họ cả ngày cũng chỉ kể đi kể lại chuyện ‘Sói xám’.”

“.....”

Ba người đi vào trong rừng cây, Tri Kiều không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, bởi vì nơi này so với tưởng tượng của cô còn đáng sợ hơn, ánh sáng rải rác trên đỉnh ngọn hải đăng xuyên qua những tán cây rậm rạp, giống như cánh bị rơi vào ngõ cụt trong những bộ phim kinh dị.

Trong bóng đêm, một bàn tay ấm áp nắm lấy cô, cô do dự một lát, rồi nắm chặt lấy.

Chu Diễn không quay đầu lại, vẫn từng bước từng bước đi lên phía trước, không biết đã qua bao lâu, có lẽ đã qua hai phút, cũng có thể đã qua hai thế kỷ, bọn họ cuối cùng cũng ra khỏi lùm cây. Lão Hạ đi phía sau than phiền ánh sáng lờ mờ, Tri Kiều vội vàng buông tay ra, làm bộ không có việc gì vuốt vuốt lại mái tóc.

Ngón tay Chu Diễn hơi cứng ngắc buông xuống, anh vẫn không quay đầu lại, bước nhanh về phía ngọn hải đăng màu trắng cao vút trong bóng đêm. Họ giẫm lên bãi cỏ, men theo đường đi nhỏ hẹp, xung quanh là con đường nhỏ có lan can màu trắng dẫn đến ngọn hải đăng.

Ngọn hải đăng Otway nằm ở đầu phía nam đại lục Australia và cũng là ngọn hải đăng lâu đời nhất, từ trên cao nhìn xuống 90 mét có thể nhìn thấy bờ biển uốn lượn quanh co, cũng được chiêm ngưỡng eo biển Ba Tư vĩ đại dữ dội. Ngay giây phút này, Tri Kiều cảm nhận được những con sóng to ngay tại dưới chân mình, âm thanh nước biển vỗ vào những hòn đá to rõ ràng như vậy, khiến cô có ảo giác, bọn họ như đang đi ra giữa biển.

Dưới ngọn hải đăng màu trắng có một cái cửa đi vào đường hầm, trước cửa đặt những ngọn đèn dầu kiểu xưa, Chu Diễn dẫn đầu đi vào, tay cầm một ngọn đèn, ánh sáng lờ mờ chiếu sáng con đường hầm xuyên qua

ngọn hải đăng. Cách đó có một cầu thang xoắn ốc màu sắc loang lổ, những bậc thang bị gỉ nhiều đến mức nước màu sơn đỏ trên đó đã hoàn toàn bị thay đổi, bọn họ đi lên cầu thang, không tới vài vòng đã tới đỉnh ngọn tháp. Khoảng hai phần ba diện tích không gian ở đây đặt rất nhiều đồ vật, có bình dưỡng khí, kính viễn vọng cỡ lớn, một vài tủ kính trưng bày, chiếc bàn gỗ và ghế gỗ chân cao, sau khi ba người Chu Diên, Tri Kiều và lão Hạ đến, nơi này dường như không chứa được một ai khác nữa.

“Trong thư nói, chúng ta phải học mật mã Morse*, sử dụng ánh sáng của ngọn đèn để phát tín hiệu cho nhân viên tổ chế tác cạnh vách núi cách đó không xa, sau đó nhận lại thông tin từ anh ta, giải mã xong thì ghi lại xuống dưới, cuối cùng thì đưa tờ giấy đã được giải mã cho nhân viên bảo vệ ngọn hải đăng.” Chu Diên lấy quyển sổ nhỏ màu trắng từ trên bàn lên, “Tôi đoán đây là sổ tay để học mật mã Morse.”

(*) Mã Morse hay mã Moóc-xơ là một loại mã hóa ký tự dùng để truyền các thông tin điện báo. Mã Morse dùng một chuỗi đã được chuẩn hóa gồm các phần tử dài và ngắn để biểu diễn các chữ cái, chữ số, dấu chấm, và các ký tự đặc biệt của một thông điệp. Các phần tử ngắn và dài có thể được thể hiện bằng âm thanh, các dấu hay gạch, hoặc các xung, hoặc các ký hiệu tương đương được gọi là “chấm” và “gạch” hay “dot” và “dash” trong tiếng Anh. Được phát minh vào năm 1835 bởi Samuel Morse nhằm giúp cho ngành viễn thông và được xem như là bước cơ bản cho ngành thông tin số.

Nói xong, anh đưa quyển sổ nhỏ cho Tri Kiều, còn mình thì tiến đến kính viễn vọng để nhìn bốn phía xung quanh.

“Ánh sáng ngọn đèn mờ như vậy, đọc xong ‘quyển sách’ này chắc tốn nhiều sức lực lắm.”

“Không cần,” Chu Diên đã sải bước đến ngồi vào chiếc ghế gỗ chân cao, chìa tay sờ sờ cái nút của ngọn đèn lớn, “Tôi biết mật mã Morse.”

Tri Kiều cảm thấy có ánh sáng từ “pháo đài” chỗ họ ngồi nhấp nháy phát sáng, chắc hẳn Chu Diên đang gửi tín hiệu cho người khác. Phía sau có một cửa hầm, cô đi vào, chỉ có một đài quan sát hình tròn rộng đủ lọt người, mái tóc ngắn màu đen của cô bị gió to thổi tán loạn. Cô nhìn xuống phía dưới, những con sóng lớn trên mặt biển đen kịt cuộn trào mãnh liệt. Cô nhớ lại hồi còn bé bố cô từng nói cho cô biết về tín ngưỡng của biển, khi đó cô không thể hiểu được, nhưng giờ đây, cô cảm thấy mình đã có thể hiểu những tâm sự trong lòng của bố cô lúc đó. Cô tưởng tượng mình chính là ông, đối mặt với biển, cô bị sức mạnh của thiên nhiên làm cho rung động, đồng thời, cô dường như đã cảm nhận được sự cô độc trong lòng bố cô.....

Trong những năm sau khi cô mười hai tuổi, bố cô đã đi như thế nào, đã trải qua những ngày không có vợ con bên cạnh ra sao?

Trên vách núi cách đó không xa, ánh sáng lóe ra, cô đoán là nhân viên tổ chế tác đối diện đang gửi tín hiệu. Ngọn đèn khi sáng khi tối, lúc ngắn lúc dài, cô bỗng nhiên ảo giác, giống như giờ phút này, người đứng trên vách núi là bố cô, ông dùng ngọn đèn để nói với cô điều gì đó, dù cô không hiểu, nhưng ông vẫn tiếp tục nói.

Không biết qua bao lâu, ánh sáng dần dần mất hẳn. Cô nghe thấy có ai đó gọi tên cô ở phía sau:

“Kiều?”

Trong lúc ngẩn ngơ, Tri Kiều tưởng rằng bố cô đang gọi, nhưng xoay người lại, lại nhận ra là Chu Diên. Nương theo ánh sáng một đầu của đài quan sát, cô thấy anh đang ngơ ngác nhìn mình, trên khuôn mặt không có biểu cảm gì khác..... Nhưng ánh mắt u buồn mê người cũng đủ để làm người khác toàn bộ tan rã.

“Đi thôi.” Anh nói.

Chỉ trong chớp mắt như vậy, cô tưởng rằng anh sẽ vươn tay về phía cô. Nhưng anh thoáng dừng lại, sau đó liền xoay người, đi xuống dọc theo cầu thang đá.

Tri Kiều đè nén cảm xúc thất vọng, không cho bản thân quá nhiều thời gian để suy nghĩ, lập tức đi theo sau anh.

Đây là một trận đấu thật sự, cô tự cảnh cáo chính mình, bất kỳ suy nghĩ nào ngoài việc đó cũng không nên tồn tại trong đầu cô.

Sắc trời dần sáng, mọi người lại nhớ tới vịnh Apollo yên tĩnh. Tri Kiều ngồi trên một cái ghế gỗ dài trong công viên, nhìn biển phía xa xa.

“Cho cô.”

Một ly cà phê nóng đưa tới trước mắt cô, cô kinh ngạc ngẩng đầu, là Tạ Dịch Quả. Mái tóc anh ta rối bời, bộ dáng điển hình của trạch nam khoa học kỹ thuật, cô nhìn không khỏi cười rộ lên: “Cám ơn. Nhưng sớm như vậy anh lấy cà phê ở đâu vậy?”

“Cà phê hòa tan, hôm kia ở ‘nhà dân’ lấy từ chủ nhà, xin ông ấy cốc giấy và nước nóng.”

Tri Kiều uống một ngụm, chất lỏng nóng hổi từ cổ họng chảy xuống dạ dày, làm người ta có cảm giác đặc biệt hạnh phúc đã lâu không thấy.

“Cám ơn,” Cô nói với anh ta, “Thứ này quả thật như cọng rơm cứu mạng người ta.”

“Hôm qua hai người xuất phát đầu tiên, nhất định là rất mệt.”

Cô mỉm cười, không nói với anh ta cô hoàn toàn còn chưa được ngủ.

“Đúng rồi, hai người trong nhiệm vụ ‘hai chọn một’ đã chọn điền đồ chữ à?” Anh ta hỏi.

“Điền đồ chữ, tôi nghĩ sẽ giải được nhanh hơn. Lấy thành tích của chúng tôi bây giờ mà nói, thì không thể không mạo hiểm một lần.”

“Chúng tôi cũng chọn điền đồ chữ, nhưng lại có hai chỗ trống không điền được, chính là từ đằng trước từ ‘lỗ sâu’..... trước đó không biết là từ gì.”

“Thật đáng tiếc.” Tri Kiều vừa nói, nhưng trong đầu lại hiện ra bộ dạng lúng túng không biết đáp án ô trống cuối cùng của Chu Diên, vì thế không nhịn được bật cười.

“Cô đang vui sướng khi người khác gặp họa sao?”

“À, không có!” Cô vội lắc đầu, “Chỉ là cảm thấy tôi có thể nghĩ ra được ‘lỗ sâu’ thì thật là may mắn.”

“Câu này rất đơn giản mà, tiết học vật lý đầu tiên hỏi tôi học nghiên cứu sinh chính là về ‘lỗ sâu’ và ‘lý luận không gian vũ trụ song song’.”

“Vậy anh tin du hành thời gian có thể thực hiện được sao?”

“Đương nhiên. Du hành thời gian nhất định tồn tại, chỉ là chúng ta chưa tìm thấy phương pháp đúng đắn thôi.” Về mặt Tạ Dịch Quả rất nghiêm túc.

Tri Kiều bỗng cảm thấy anh ta thật đáng yêu, hỏi tiếp: “Anh có nghĩ, nếu một ngày anh trở thành nhà du hành thời gian, thì anh muốn tới nơi nào?”

“Tôi muốn tới tương lai,” Anh ta trả lời không chút do dự, “Tôi muốn tới thời đại mà văn minh nhân loại được tiến thêm một bước, tôi muốn biết tương lai chúng ta sẽ có những gì, sẽ bị uy hiếp bởi những gì.”

“Vậy chắc chắn anh là người chưa bao giờ hối hận nhỉ, nếu không nhất định anh sẽ chọn đi về quá khứ.”

Tạ Dịch Quả nghiêm túc suy nghĩ vài giây, mới gật đầu đồng ý: “Vậy còn cô?”

“Tôi?” Cô uống một hớp lớn cà phê, làm dạ dày ấm trở lại, “Tôi muốn trở về quá khứ.”

Cô muốn trở về năm mười hai tuổi ấy, vào cái đêm cô bị bệnh nặng, rốt cuộc tại sao bố cô không gấp gấp trở về.

“Cô có biết ‘nghịch lý bà ngoại’ không?” Tạ Dịch Quả hỏi.

“Nếu tôi trở về quá khứ, giết bà ngoại trước khi bà sinh ra mẹ tôi, vậy thì tôi không thể được sinh ra, vì thế tôi cũng không thể về quá khứ để làm bà biến mất được.”

“Đúng vậy. Einstein và Hawking đã đưa ra ‘Lý luận không gian song song’ để giải quyết nghịch lý này. Nói cách khác, thực tế việc cô quay về quá khứ là đến một không gian song song khác, cô đi là đi trên một nhánh của dòng thời gian, cho nên dù cô quay về quá khứ, cô cũng không thể thay đổi gì cả.”

Cô vẫn không hiểu cái gì là lý luận không gian song song, “Nhưng tôi vẫn muốn quay trở về.”

Cô mỉm cười với anh ta.

“À, được rồi.” Tạ Dịch Quả nhún vai, “Nếu có một ngày tôi phát minh ra cỗ máy thời gian, tôi sẽ đưa cô về quá khứ.”

“Cám ơn.” Không biết vì sao, dù biết rõ đây là một việc..... hoang tưởng đến cỡ nào, nhưng khi nghe anh ta nói như vậy, Tri Kiều vẫn cảm thấy thật vui vẻ.

“Thật ra có một vấn đề khiến tôi rất trăn trở.”

“?”

“Tôi nghĩ có lẽ bọn họ hoàn toàn không có tranh để ghép lại.”

“Tại sao?”

“Bất kì người nào được lựa chọn giữa bức tranh 288 mảnh ghép và 26 câu hỏi đố chữ, đều lựa chọn cái thứ hai, sẽ không ai chọn ghép tranh, trừ phi người đó là kẻ điên.”

“Có lý, nhưng sao anh lại cảm thấy trăn trở?”

“Không biết.....” Tạ Dịch Quả vò loạn mái tóc vốn đã rối bù, “Tôi cảm thấy dường như đã bỏ sót gì đó vậy.”

Trong lúc anh ta còn đang phiền não, một trong hai cô gái của đội cổ động viên nữ đến phía sau bọn họ, hỏi: “Tôi muốn hỏi một chút, cả phê nóng mua ở đâu vậy?”

Tri Kiều không rõ đây là cô gái A hay cô gái B, hai người bọn họ đều có mái tóc đen dài và dáng người thon thả, gây ấn tượng sâu cho người khác, nhưng cũng rất dễ bị nhầm lẫn.

“Thấy cái nhà trên sườn núi kia không,” Về mặt Tạ Dịch Quả nghiêm túc, “Chính là nơi đó.”

“Được rồi, cảm ơn.” Cô gái nháy mắt với anh ta, sau đó còn định đi bộ lên sườn núi.

Tri Kiều kinh ngạc nhìn Tạ Dịch Quả: “Anh..... sao lại gạt cô ấy?”

“À,” Anh ta nhún vai, “Không phải hiện tại họ là nhóm đứng thứ hai sao, cũng có thể qua trận đấu vừa rồi thì đứng thứ nhất, vậy nên tôi muốn bọn họ tiêu hao chút thể lực cũng không phải là chuyện gì không tốt cả.”

“Anh.....” Tri Kiều bật cười nhìn anh ta, “Xem ra anh cũng không phải là cái loại mọt sách như trong tưởng tượng của tôi.”

Nghe cô nói như vậy, về mặt Tạ Dịch Quả biểu lộ rất đơn giản, tươi cười vui vẻ, dường như chuyện này không phải để chê anh ta, mà là một lời khen ngợi vậy.

Tri Kiều uống nốt ngụm cà phê cuối cùng trong cốc giấy, một dòng nước ấm bắt đầu di chuyển trong dạ dày của cô, cô bỗng cảm thấy Tạ Dịch Quả với cô là cùng một loại người, đều có cách thức mạnh mẽ để tồn tại trong thế giới này, trong lòng bọn họ, dường như đều có tiêu chuẩn giải quyết công việc riêng, có lẽ bọn họ đối với chuyện mà mình muốn làm không thiếu can đảm, nhưng phương pháp mà bọn họ dùng có phần..... không đủ khôn khéo.

A, Tri Kiều vui vẻ nghĩ, đây là tính từ mà cô đã tìm từ rất lâu — không đủ khôn khéo.

“Trước khi tuyên bố thành tích, tôi sẽ giải thích lại một vài quy tắc,” Người dẫn chương trình đứng trên bãi đất trống màu xanh trong công viên, các đội chơi đứng vây xung quanh anh ta, “Trận đấu vừa mới kết thúc, là trận đấu có tính thời gian, không liên quan tới việc các bạn xuất phát sớm hay muộn. Về hình phạt, đội chơi hôm qua về cuối cùng thì hôm nay phải xuất phát đầu tiên, đội đi đầu tiên phải ngủ ít hơn các đội khác khoảng một giờ đồng hồ. Từ lúc các bạn bắt đầu xuất phát, cho đến lúc hoàn thành tất cả nhiệm vụ, khoảng thời gian thực hiện nhiệm vụ này chính là căn cứ để tính toán thành tích. Ngoài ra, bởi vì ở trò chơi điền đố chữ và truyền tín hiệu mật mã Morse có khả năng xuất hiện tình huống sai sót hoặc không trả lời, bởi vậy mỗi một sai sót, chúng tôi đã cộng ôi bạn thời gian tương ứng 10 phút.....”

“Chắc,” Tạ Dịch Quả đứng bên cạnh Tri Kiều nhỏ giọng nói, “Mấy chữ Hán đơn giản này cũng có thể làm cho cô chậm mấy tiếng so với người khác rồi.”

Tri Kiều biết anh ta đang cầu nhàu, vì thế kín đáo mỉm cười an ủi anh ta.

“Đầu tiên xem lại thời gian chúng ta từ cảng Campbell xuất phát cho đến khi tới ngọn hải đăng, thành tích trung bình của mọi người là một tiếng ba mươi phút, tôi không thể không nói đây là một thành tích khá tốt, bởi vì mọi người phải lái xe từ khi trời còn tối om cho đến rạng sáng, dựa vào thống kê, đội mất ít thời gian nhất là đội bốn, chỉ mất một giờ mười lăm phút.”

Ánh mắt tất cả mọi người đều chuyển sang nhìn Tạ Dịch Quả và anh bạn đồng hành.

“Đội mất nhiều thời gian nhất là đội số một, tổng cộng là một giờ năm mươi ba phút.”

Đôi cha con mập mập đều vô tình liếc người dẫn chương trình một cái.

“Còn lại trên cơ bản đều nằm trong khoảng từ ở một giờ hai mươi lăm phút tới một giờ ba mươi lăm phút.”

Chu Diễn sờ sờ mũi, nói nhỏ với Tri Kiều: “Nói cách khác trận đấu này mỗi đội cách nhau hai mươi phút.”

“Thời gian hoàn thành hai ô trống.” Cô gật đầu.

“Mặt khác hạng nhất trong trò chơi hải đăng và mật mã Morse,” Người dẫn chương trình tiếp tục nói, “Cạnh tranh ngày càng quyết liệt, nhóm hoàn thành đầu tiên và nhóm cuối cùng chênh lệch nhau chỉ có mười phút.”

Tri Kiều không nhịn được hỏi: “Nhiều người biết mật mã Morse vậy sao?”

Chu Diễn hờ hững nhún vai: “Thế em cho là gì.”

Tri Kiều nhếch miệng, buồn bực không nói ra lời.

“Chênh lệch lớn nhất là trong giai đoạn ‘hai chọn một’, làm cho tôi rất ngạc nhiên là, trong trò chơi điền đồ chữ, nhóm đầu tiên và nhóm cuối cùng chênh lệch nhau tới một giờ 45 phút.”

Tất cả mọi người đều cảm thán kinh ngạc, nhưng Tri Kiều lại không ngạc nhiên, bởi vì hai mươi sáu câu hỏi trong trò chơi đồ chữ, ít nhất một nửa cô đoán không ra, nếu đây là trận đấu giữa cô và Chu Diễn, sau khi cộng thêm thời gian bị phạt, hai người chênh lệch có lẽ không chỉ là một giờ bốn lăm phút.

“Đội thứ nhất là, đội số mười. Bọn họ chỉ mất 15 phút, trả lời đúng hết các câu hỏi.”

Tri Kiều kinh ngạc mở to hai mắt, cô nhìn Chu Diễn, 15 phút này còn bao gồm hai phút cuối cô lãng phí vì khoe khoang — nhưng dù thế nào, bọn họ vẫn là đội nhanh nhất!

“Anh quả là thiên tài.” Tri Kiều nhịn không được nói với Chu Diễn, “Anh quả thật là vua giải đồ chữ.”

Khuôn mặt Chu Diễn vì trận đấu mà tỏ ra nghiêm túc lúc này cũng không khỏi mỉm cười, nhưng không phải là mỉm cười đắc ý, Tri Kiều phát hiện, trên khóe miệng của anh, là nụ cười khiến người ta cảm thấy an tâm, nụ cười đại diện cho thắng lợi, dường như anh cười, không chỉ vì bản thân, mà còn vì cô.

“‘Lý thuyết lỗ sâu’ của em cũng có công rất lớn.” Anh nghiêng đầu nói với cô.

“À,” Chuyện này làm cô hơi ngượng ngùng, “Chỉ là trùng hợp em cũng biết thôi.”

Người dẫn chương trình ho nhẹ một tiếng, tiếp tục nói: “Mà trong trò chơi ghép tranh của hai đội khác, bọn họ chỉ chênh lệch nhau một phút.”

Anh ta dừng lại một lát, nhìn tất cả người chơi xung quanh, không nhanh không chậm tuyên bố: “Khác biệt là..... mười một phút với mười phút.”

“Cái gì?!” Dường như tất cả mọi người đều nói to hai từ này.

288 mảnh chỉ cần mười một phút là ghép xong — sao có thể được?!

“Tôi nhớ đã nhắc nhở các bạn, trong lựa chọn ‘một chọn hai’ của chúng tôi, chỉ nói ‘bức tranh có 288 mảnh ghép thành’, cũng không nói rằng, người chơi phải ghép 288 mảnh ghép rời rạc lại với nhau thành một bức tranh hoàn chỉnh.”

“Vậy thực tế thì có bao nhiêu mảnh ghép?” Có người hỏi.

“Có 248 mảnh đã được ghép lại rồi, vì vậy thực tế chỉ cần ghép 40 mảnh.”

Phản ứng đầu tiên của Tri Kiều là quay đầu lại nhìn Tạ Dịch Quả, trực giác và nghi hoặc của anh ta là đúng, bọn họ ghép tranh, hơn nữa người chọn ghép tranh không phải là người điên. Dù biểu cảm của Tạ Dịch Quả nhìn qua có phần buồn bực, nhưng không ngạc nhiên hay tức giận giống như người khác. Hai người trao đổi ánh mắt, Tri Kiều không rõ đó là ánh mắt như thế nào, giống như bọn đã từng là chiến hữu trên cùng chiến hào, bỗng phát hiện ra chiến tranh cũng không giống như trong tưởng tượng của họ.

Tri Kiều cảm nhận được ánh mắt thăm dò từ nơi khác dán chặt vào cô, cô tưởng là Chu Diễn, nhưng khi quay đầu lại, lại phát hiện Chu Diễn vẫn trấn tĩnh nhàn nhã đứng ở chỗ cũ, chờ người dẫn chương trình tuyên bố thành tích trong tiếng hô kinh ngạc.

“Do đó, sau khi tổng hợp lại thành tích của tất cả các trò chơi, thứ tự xếp hạng của chúng ta có sự điều chỉnh.”

Một trận đấu mới sắp bắt đầu, Tri Kiều nhìn đội xếp thứ nhất hò hét đi qua trước mặt mình, cô nâng tay nhìn nhìn đồng hồ, cách thời gian xuất phát còn nữa giờ. Sau khi trải qua nhiều giờ đồng hồ đi đường, mọi người đều bắt đầu lộ ra vẻ mệt mỏi, có người im lặng ăn sandwich, có người ngồi bên đường ngẩn người. Mà thị trấn đẹp nhất của Great Ocean Road bắt đầu chào đón một ngày mới.

Cô mang một túi đồ ăn to đi về phía chiếc xe đang đậu ở ven đường. Chu Diễn đang dựa vào ghế lái nhắm mắt nghỉ ngơi, lão Hạ thì đứng ngoài xe cầm máy quay cảnh đẹp.

“Này, cô vừa cướp siêu thị về đây à?” Lão Hạ lấy cái túi to từ tay Tri Kiều, hưng phấn tìm kiếm.

“Đúng vậy, toàn bộ đậu phộng do Trung Quốc sản xuất trong thị trấn này tôi vừa cướp về đây.”

Cô giao gói to cho lão Hạ, cô cầm một lon cà phê, sau đó mở cửa xe, ngồi vào vị trí phó lái.

“Anh uống một chút đi, lát nữa còn phải lái xe.”

Chu Diễn mở mắt, nhận lấy lon cà phê, nói ngắn gọn: “Cảm ơn.”

“Không có gì.”

Nhưng anh chỉ nghịch nghịch lon nước, không định mở ra.

“Sao anh lại không uống?” Cô thấy kỳ quái hỏi.

Chu Diễn quay đầu lại nhìn cô, dường như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng, anh trầm mặc mỉm cười một lúc, trả lời:

“Không có gì, tôi chỉ là..... thích uống nóng hơn.”

18. Chương 18: Ai Cũng Muốn Làm Người Du Hành Thời Gian

“Hai đội chọn ghép tranh ấy, thật là may mắn.” Tri Kiều nói.

Lúc này, xe họ tạm thời phải dừng lại gần cột đèn tín hiệu được dựng lên tạm thời trên quốc lộ B100, đội công trình của nhà nước đang tu sửa một đoạn đường, bởi vậy xe ở hai bên được sắp xếp luân phiên đi qua.

“Thế à.” Chu Diễn chỉ trả lời lại một câu như vậy, rồi không nói thêm gì nữa.

Đèn tín hiệu chuyển thành màu xanh, bọn họ bắt đầu tiến lên phía trước.

Tri Kiều im lặng suy nghĩ một lúc, đột nhiên hỏi Chu Diễn: “Anh đã biết trước?”

Anh cười cười: “Một bức tranh ghép 288 mảnh và trò chơi đoán chữ gồm 26 câu, bất kì ai cũng sẽ chọn điền đồ chữ, vậy còn cần ghép tranh để làm gì?”

“.....Có lẽ tổ chương trình nhằm chán như vậy.”

Anh nhếch miệng, dường như không dám gạt bừa: “Bất kì chuyện gì cũng có lí do tồn tại của nó.”

“Vậy sao lúc đây anh không chọn ghép tranh?”

“Tôi không muốn mạo hiểm, tôi chỉ làm những chuyện mà tôi nắm chắc.” Anh ngay cả mắt cũng không chớp một cái.

Tri Kiều kinh ngạc há hốc mồm, phát hiện bản thân đã hoàn toàn nghĩ sai rồi.

Chọn điền đồ chữ không phải bởi vì anh muốn mạo hiểm, thực tế thì, hoàn toàn ngược lại. Anh và cô là hai loại người, hai loại người hoàn toàn khác nhau — không cần thêm một giây nữa cô cũng có thể hiểu được điểm này.

Dường như muốn tiến thêm một bước xác nhận điểm này, cô nói: “Nếu thật sự có ‘lỗ sâu’, nếu anh được phép du hành thời gian, anh sẽ đi đâu? Quá khứ, hay là tương lai?”

“..... Không chỗ nào cả.” Anh nói, “Tôi sẽ vẫn đứng nguyên tại đây.”

“.....”

Lúc xe chạy tới Lorne, bầu trời bắt đầu mưa lất phất. Chu Diễn trầm mặc, Tri Kiều cũng không nói gì. Cần gạt nước đóng đưa qua lại trên kính chắn gió ô tô, thỉnh thoảng phát ra âm thanh chói tai, nhưng bọn họ lại không hề chú ý.

Bọn họ nhớ lại khi ở trên quốc lộ M1, dường như mưa làm cho những chiếc xe chở dầu chạy không kiêng nể gì cả cũng phải đi chậm lại, lúc đến nội thành Melbourne, Chu Diễn rẽ ngoặt đi vào đường cao tốc sân bay Tullamarine, bọn họ không biết những gì đang chờ đợi họ ở phía trước, nhưng Tri Kiều bỗng nhiên cảm thấy, bất cứ điều gì cũng được, cô muốn cùng Chu Diễn tham gia trận đấu, cô thích cảm giác cùng anh cố gắng hoàn thành nhiệm vụ..... Cho dù có lẽ, không bao lâu sau, sau khi hai người trở về Thượng Hải, họ có thể trở thành người lạ qua đường — cô nghĩ không ra nếu bọn họ không thắng trong cuộc thi này, họ còn có lí do gì để gặp lại nhau.

Mưa càng lúc càng to, biển đường cao tốc thành đường “chậm” tốc, Tri Kiều nhìn cảnh tượng bên ngoài qua cửa kính ô tô mờ nước, cả đoạn đường xe đều chạy chậm lại, mỗi khi gặp tình cảnh này, cô đều luôn nghi ngờ: Người này lái xe chậm như vậy, rốt cuộc là sợ mưa làm xác suất xảy ra sự cố tăng lên, hay là.....bọn họ đang thưởng thức trận mưa này?

“Xem đi, hoàng tử bão tố trở lại rồi.” Cô lẩm bẩm nói.

Một lúc sau, cô mới ý thức được mình lại lơ đãng nói ra những điều suy nghĩ trong lòng, cô không khỏi xấu hổ nhìn về phía Chu Diễn.

Anh cũng nhìn cô, vẻ mặt nghiêm túc.

Bỗng nhiên, anh cười rộ lên, như bất đắc dĩ nhưng lại tinh nghịch giống trẻ con: “Có đôi khi tôi cảm thấy mình đã quen rồi.”

“?”

“Điều này như là một phần trong cuộc đời của tôi vậy — tôi nói là thời tiết quái quỷ này — nó trở thành cái bóng của tôi, cho dù không nhất thiết tôi phải thích.”

Cô gạt đầu: “Sẽ có vài thứ..... không nhất thiết làm người ta phải thích, nhưng sẽ đi theo chúng ta cả đời.....”

“Ví dụ như hóa đơn thẻ tín dụng hàng tháng?” Lão Hạ nói.

“Đúng vậy,” Cô cười, “Còn có ham muốn vô bờ bến của con người nữa.”

Lão Hạ vẻ mặt suy nghĩ nghiêm túc vài giây, rút ra kết luận: “Như vậy thực tế mà cô nói vẫn là hóa đơn thẻ tín dụng.”

“.....”

Bọn họ lái xe trong mưa gần 90 phút mới nhìn thấy bảng chỉ dẫn giao thông đường tới sân bay, Tri Kiều ngẩng đầu nhìn bầu trời, cầu nguyện trận mưa to này sẽ nhanh chóng kết thúc.

“Bãi đỗ xe ở chỗ đó,” Cô chỉ vào tòa kiến trúc bốn tầng, “Tất cả các công ty cho thuê ô tô đều nằm ở bên trong.”

Chu Diễm lái xe chạy vào, không tốn nhiều sức lực để tìm thấy điểm đỗ xe. Một người đàn ông mặc áo sơ mi đồng phục của công ty cho thuê ô tô đi đến gõ cửa kính xe bọn họ, lúc đầu họ nghĩ anh ta đến để giao nhận chiếc xe, nhưng anh ta lại lấy bức thư gợi ý ra đưa cho Chu Diễm.

“Người này nhất định vui phải biết,” Chu Diễm sau khi xem xong nói, “Bởi vì kế tiếp chúng ta phải làm công việc của anh ta.”

“Cái gì?”

“Trong này nói, chúng ta phải kiểm tra xong mười chiếc xe mới có thể quay lại xe của mình nhận bức thư gợi ý tiếp theo.”

“Nhưng chúng ta kiểm tra như thế nào?”

Dường như để trả lời cho câu hỏi của Tri Kiều, nhân viên kia đi tới đưa hai chiếc áo may ô để làm việc và một bộ công cụ kiểm tra đo lường nhỏ có thể treo trên cổ cho bọn họ, sau đó im lặng đứng sang một bên.

“Nhìn bên kia chưa?” Chu Diễm mặc áo may ô, trông dụng cụ kiểm tra đo lường qua cổ, xuống xe.

Tri Kiều quay đầu lại, là đội nữ cổ động viên và đôi vợ chồng nhà khoa học, bọn họ đang cãi nhau.

“Xem ra,” Cô nhú mồm, “Chúng ta ngoài phải học kiểm tra xe thế nào, còn phải học cách làm thế nào để giành được khách.”

Ngay lúc cô đang nói chuyện, Chu Diễm đã bắt chước động tác dẫn xe đưa xe của một vị khách tiến đến gần vị trí của bọn họ, anh nhanh nhẹn chui vào trong xe, cầm chỗ ngồi của dụng cụ kiểm tra vào vào khe hở bên cạnh bình dịch trong suốt.

Tri Kiều và lão Hạ trao đổi ánh mắt với nhau, giọng điệu nửa hăm dọa nửa ganh tỵ nói: “Trên đời này không có thứ gì cậu ta không biết sao?”

“Ừm.....” Lão Hạ suy nghĩ một lúc lâu, “Sinh con?”

Tri Kiều trợn mắt xem thường: “Tin tôi đi, chỉ cần đến lúc cần, hơn nữa y học cho phép, anh ấy chắc chắn sẽ làm được.”

Nói xong, cô xuống xe, đứng giữa đường bắt đầu dẫn đường cho xe đi vào bãi đỗ xe, Chu Diễm chui ra từ trong xe, dụng cụ kiểm tra in ra một tờ hóa đơn, sau khi đưa cho khách hàng, anh giơ tay làm dấu “OK”. Tri Kiều vẫy tay với anh, sau đó trở lại giữa đường “Chặn đường” vị khách tiếp theo.

“Làm rất tốt.”

Cô nghe thấy giọng nói của anh ở phía sau mình, nhưng khi cô xoay người lại, anh lại chui vào trong xe, tiếp tục hí hoáy với máy móc.

Tri Kiều mỉm cười nhẹ nhàng, không có từ ngữ nào có thể hình dung được tâm trạng của cô bây giờ, vui mừng hay nhảy cẫng lên hăng vẫn còn chưa đủ. Đường như cuối cùng cô đã tìm được một loại cảm giác “mình có ích cho anh”, cho dù thật mỏng manh, nhưng cũng đủ để trở thành lí do tại sao cô kiên trì.

Lúc Chu Diễm kiểm tra xong chiếc xe thứ chín, Tri Kiều nhăn mày, không biết phải làm sao, bởi vì ngoài họ ra thì còn bốn đội nữa đang bắt đầu nhiệm vụ, trời mưa làm giảm tốc độ giao thông của thành phố này, đồng thời cũng làm phần lớn đội chơi đến đây cùng một lúc, tập trung lại với nhau.

Một chiếc xe mới tiến vào bãi đỗ xe, ông chủ của công ty thiết kế lập tức chạy vội lên, nhưng đáng tiếc ông ta chạy còn chưa đủ nhanh, xe bị tiểu bèo “cuỗm” đi mất. Tri Kiều nhìn Tạ Dịch Quả cách đó không xa cũng giống cô đang nhìn bốn phía xung quanh, không ai biết tiến độ của đội chơi khác thế nào, trước mắt mới chỉ có đội nữ cổ động viên hoàn thành nhiệm vụ.

“A, trời ạ.....” Tri Kiều không nhịn được gào to lên, bởi vì cô phát hiện ngay sau đó vợ chồng nhà khoa học cũng đã cầm túi rời khỏi.

“Để ý người khác làm gì, làm tốt việc của mình đi.” Chu Diễm đứng bên cạnh nhắc nhở.

Cô gật đầu, nhưng chính mình không giành được vị khách cuối cùng lại cảm thấy hoài nghi. Bỗng nhiên, mắt cô lóe sáng, đi đến cạnh Chu Diễn nhỏ giọng nói: “Vây xe của chúng ta có được tính không?”

Chu Diễn kinh ngạc nhìn cô, sau đó nhanh chóng chui vào chiếc xe mà họ thuê, trong vòng mười mấy giây hoàn thành tất cả công việc, sau đó lấy hành lý từ cốp xe phía sau ý bảo Tri Kiều đeo trên lưng, khóa cửa xe, cởi áo may ô chạy về phía nhân viên thật sự của công ty cho thuê xe ô tô. Tri Kiều thấy bọn họ thương lượng vài câu, sau đó đưa bức thư gợi ý tiếp theo cho anh.

Chu Diễn quay đầu lại nhìn cô, biểu cảm trên khuôn mặt có phần sâu xa, dường như muốn cô đừng nói gì cả, lập tức rời đi ngay.

“Trót lọt không?” Tri Kiều đi đến, có phần lo lắng nhìn anh.

“Đúng vậy, qua rồi,” Chu Diễn vừa kéo tay cô đi về phía lối ra, vừa thấp giọng nói, “Nhưng tôi không hi vọng ai cũng thông minh như em nghĩ ra kế này, như vậy chúng ta mới có thể tranh thủ ưu thế này.”

Tri Kiều vô cùng ngạc nhiên nhìn anh, lại nhìn sang những người khác trong bãi đỗ xe, dường như tất cả mọi người đều dùng ánh mắt ghen tị ghen lẫn tuyệt vọng nhìn bọn họ. Cô cúi đầu, không nhìn vào ánh mắt của mọi người, nhưng vẫn không nhịn được quay đầu nhìn về phía Tạ Dịch Quả, anh ta cũng đang nhìn cô, vì thế cô mấp má môi nói anh ta đừng quên chiếc xe mà chính mình thuê.

Cô cảm thấy bàn tay anh đang siết chặt cánh tay cô, cô ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt căm căo của Chu Diễn. Cô dời tầm mắt, không xác định được anh rốt cuộc đã nhìn thấy cái gì, nhưng cô cảm thấy mình chỉ có thể giả vờ như không có chuyện gì mà thôi.

Vừa đặt chân vào đại sảnh chờ chuyển bay nội địa xuất phát, Tri Kiều bởi vì hơi lạnh phả vào mặt mới phát hiện ra thân mình toàn mồ hôi. Chu Diễn một tay cầm tay cô, tay kia cầm bức thư gợi ý và hành lý.

“Trong thư nói gì?”

“Trước tiên tới Sydney tìm người của khách sạn là có thể đến địa điểm thứ nhất.” Nói xong, anh đặt hộ chiếu đã chuẩn bị lên quầy bán vé, yêu cầu đặt vé máy bay sớm nhất đến Sydney.

“Bốn giờ hai mươi phút có một chuyến, nhưng hiện tại đã là ba giờ năm mươi phút.”

“Mong cô cho chúng tôi lên chuyến bay này, chúng tôi có chuyện rất, rất quan trọng phải làm.” Chu Diễn mở miệng nài nỉ người ta, nhưng nói đúng hơn là ra lệnh.

Cô gái tóc vàng ở quầy bán vé do dự vài giây, cuối cùng vẫn gật đầu.

“Vô cùng cảm ơn!” Cho đến lúc này, anh mới nở nụ cười.

Sau khi hoàn thành xong tất cả thủ tục, hai người dùng tốc độ nhanh nhất chạy nhanh vào lối kiểm tra, có rất nhiều người, bọn họ sốt ruột vừa xếp hàng vừa nhìn chăm chăm vào đồng hồ. Lúc họ tới cửa lên máy bay, thì chỉ cách thời gian máy bay cất cánh có 10 phút, tiếp viên hàng không mỉm cười theo khuôn phép, nhắc nhở bọn họ lần sau tốt nhất nên tới cửa trước mười phút. Cho tới khoảnh khắc đặt chân lên máy bay, Tri Kiều mới cảm thấy trái tim đang đập điên cuồng của mình cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

“Xem ra thời gian của chúng ta vừa kịp.” Chu Diễn nói bên tai cô.

Cô nhìn theo ánh mắt của anh, ba đội sáng nay xuất phát trước họ đều đang ở trên máy bay này.

“Hiện tại,” Chu Diễn mỉm cười, “Chúng ta đang ở cùng tốp trên.”

Boeing 737 là loại máy bay chở khách thành công nhất trong lịch sử hàng không dân dụng, theo thống kê, trên thế giới ở bất kì thời điểm nào cũng đều có gần 1000 chiếc Boeing 737 bay lượn trên bầu trời. Nhưng Tri Kiều không thích lắm ông vua vận chuyển hành khách đường ngắn này, cô cảm thấy mỗi lần ngồi trên nó, chấn cảm* mạnh mẽ mỗi khi máy bay cất cánh hay hạ cánh đều làm cô buồn nôn muốn cho ra tất cả mọi thứ.

(*) chấn cảm: cảm giác sinh ra do động đất

“Tốt hơn chưa?” Máy bay cuối cùng cũng vững vàng bay lên trời cao cách mặt đất mấy nghìn mét, Chu Diễn biết Tri Kiều “dị ứng” với Boeing 737.

“Ừ,” Cô hít sâu một hơi, “Nhưng em không bảo đảm lúc hạ cánh sẽ không nôn hết lên người anh.”

Anh bắt giác mỉm cười: “Có thể nói đùa như vậy chắc không sao rồi.”

Nói xong, anh xoay người nói với lão Hạ: “Hiện tại tôi có vài chuyện muốn nói riêng với cô ấy, chú có thể mang camera vào toilet ngồi một lát không?”

Lão Hạ dù không muốn nhưng vẫn đứng dậy: “Tôi ra phía sau ngồi.”

Chu Diễn chắc chắn ông ta đã an toàn ngồi ở phía sau, anh mới quay người lại, nói với Tri Kiều: “Tôi có chuyện muốn nói với em.”

“?”

“Tôi hi vọng em cùng người chơi đội khác không có bất cứ tiếp xúc nào khác nữa.”

“Ý anh là gì.....”

Chu Diễn nhíu mày, dường như muốn duy trì sự kiên nhẫn của mình: “Em không giỏi phân biệt sự tốt xấu của con người, cũng không biết che giấu bản thân, đây là một cuộc đấu, có liên quan đến số tiền thưởng rất lớn, vì vậy tôi cho rằng bất kì người nào vì chiến thắng đều có thể làm ra bất cứ chuyện gì.”

Tri Kiều đối với chuyện anh nghiêm túc như thế cảm thấy hơi giật mình: “Anh đang chỉ..... Tạ Dịch Quả sao?”

Mí mắt anh giật giật: “Tôi không ám chỉ bất kì người nào cụ thể cả.”

“Nhưng ý của anh chính là bảo em đừng tiếp xúc với anh ta nữa.”

“Tôi nói là,” Ánh mắt anh lạnh lùng, “Tôi không ám chỉ người nào cụ thể cả.”

“Vậy anh ám chỉ ai? Ngoài anh ta ra thì còn ai?” Cô bị thái độ của anh làm phát cáu.

“Ha,” Anh cười lạnh, “Em cũng đã nói ‘Ngoài anh ta ra thì còn ai?’”

“Anh ta có vấn đề gì chứ?”

“.....” Chu Diễn không trả lời ngay, mà quay đầu lại, dường như đang suy nghĩ gì đó.

“Em chỉ là..... giúp đỡ hoặc không thì gợi ý anh ta một chút thôi, không phải anh ta cũng từng giúp đỡ chúng ta đó sao, chẳng lẽ anh đã quên buổi sáng hôm qua ——”

“—— Tôi không quên.” Hắn ngắt lời cô, “Tôi rất cảm kích, nhưng vẫn nhắc nhở em, cách xa anh ta một chút.”

“Vì sao?”

“Không có vì sao cả.” Anh gần như gắt gỏng trả lời.

“Vậy thì em từ chối tiếp thu ý kiến của anh.” Cô cũng không nhượng bộ chút nào.

Chu Diễn thất bại lắc đầu: “Em quả nhiên là cô nhóc khiến bố mẹ phải đau đầu.”

“Anh cũng không phải là bố em.” Cô nhắc nhở nói.

“Nhưng tôi và bố em đều hi vọng em không phải chịu tổn thương.” Trong mắt anh có một tia.....kiên quyết.

“.....” Tri Kiều nhìn anh, không biết nên nói gì. Không biết nên tiếp tục đối chọi với anh, hay là nghe xem rốt cuộc anh định nói những gì.

Chu Diễn nhẹ nhàng thở dài: “Kiều, tôi rất vui khi thấy mấy ngày nay em thay đổi rất nhiều theo chiều hướng tốt, nhưng..... Đây là một trận đấu, có lẽ phức tạp hơn so với tưởng tượng của em rất nhiều, và có lẽ lúc nó bắt đầu đi theo chiều hướng không không chế được thì em cũng không ứng phó nổi rồi.”

“Anh nói đúng,” Cô cụp mắt xuống, “Nhưng đừng coi em như đứa trẻ, em không phải là cô nhóc mười mấy tuổi, nhiều năm trước đã không phải rồi.....”

“.....”

“Anh nói anh coi em là em gái, nhưng em cảm thấy không phải,” Cô lắc đầu, “Anh căn bản coi mình như bố em, mỗi một chuyện em làm, anh đều đứng dưới góc độ của bố em chứ không phải là..... ngang hàng, ít nhất là góc độ song song.”

“Kiều ——”

“—— Đừng gọi em như vậy,” Cô bỗng nhiên cảm thấy rất khó chịu, “Bố em cũng gọi em như vậy, em không thích nghe anh gọi em như vậy.”

Cô nhìn anh, rất muốn nói rằng: Thật ra, người làm em tổn thương nhất không phải ai khác mà chính là anh.

Nhưng cô không nói. Cô quay đầu lại nhìn về phía ngoài cửa sổ, mây đen che phủ dưới chân cô, một loại bi thương không tên cứ vây quanh cô, trong lòng cô có rất nhiều điều muốn nói với anh, nhưng cô lựa chọn im lặng, đồng thời cũng nhắm nghiền hai mắt.

Khoảnh khắc máy bay hạ cánh, Tri Kiều vẫn không kiềm chế được muốn nôn mửa, cô nắm chặt lấy tay vịn, dường như cảm nhận được xúc cảm ấm áp phủ trên mu bàn tay cô, nhưng khi cô quay đầu, không có thứ gì cả.

Cô và Chu Diễm không nói với nhau quá một câu, cô cố gắng đè nén để bản thân mình không nôn ra, đi theo anh bước nhanh ra khỏi khoang máy bay. Bọn họ và mấy đội chơi khác đều giống nhau, lựa chọn chạy nhanh xuyên qua hành lang dài bên kia của sân bay, xuống tầng dưới nhận hành lý. Lúc này đã là sáu rưỡi tối, thành phố Sydney mới lên đèn rực rỡ, xe taxi xếp theo thứ tự dọc theo mỗi con đường, chờ đợi hành khách lên xe.

Lão Hạ hỏi bọn họ có phải đang cãi nhau không, nhưng Chu Diễm chỉ trả lời ông bằng một nụ cười khổ. Cô tránh né ánh mắt của bọn họ, dường như dù có chuyện gì xảy ra thì cũng không liên quan đến cô, cô cảm thấy mình quá tùy hứng, quả thực là rất tùy hứng, nhưng cô không có cách nào để thần nhiên đối mặt với Chu Diễm như vậy —— người này đối với cô mà nói..... là người đàn ông rất quan trọng.

Hàng người chờ xe cũng không dài, rất nhanh đã đến lượt bọn họ, ngồi trên xe, báo lại địa chỉ trong bức thư gợi ý một lần, Chu Diễm lại bắt đầu rơi vào trạng thái trầm mặc của mình.

“Không ngờ thời tiết Sydney cũng tệ như vậy.” Nhìn mưa rào rích ngày càng có xu hướng nặng hạt hơn, lão Hạ nhin không được nói.

Nhưng không có ai đáp lại ông ta.

“Không biết có trở thành bão không nữa, hai người cảm thấy thế nào?” Lão Hạ ở một số thời điểm cũng bộc lộ tính kiên trì nhẫn nại.

“Lúc không lời để nói, thì nói về thời tiết, đúng là quy tắc mười lần chẳng sai,” Chu Diễm cuối cùng cũng mở miệng, “Nhưng mà, đề tài của chú cũng quá cứng nhắc rồi.”

“Tôi cũng không muốn lúc về biên tập lại đoạn hình vừa rồi mới phát hiện hai người đang diễn kịch câm.”

Nhưng Tri Kiều lại cảm thấy, diễn kịch câm đối với cô và Chu Diễm mà nói, có lẽ tốt hơn rất nhiều.

Bốn chiếc taxi đến khách sạn gần như cùng lúc với nhau, họ là xe thứ ba đến, đây là thứ tự cao nhất mà bọn họ dành được từ đầu trận đấu đến giờ, nhưng hai người không còn hứng thú với điều này.

Đi vào phòng khách sạn, chuyện đầu tiên Tri Kiều làm là đi xem giường ngủ, may mắn —— là hai chiếc giường đơn.

“Đi ăn một chút gì không?” Chu Diễm hỏi.

Cô lắc đầu: “Em mệt quá, muốn đi ngủ.”

Nói xong, cô thật sự chui vào trong chăn, trùm chăn kín người mình.

Cô dường như nghe thấy tiếng Chu Diễm thở dài, một lát sau, cửa truyền đến tiếng va chạm của kim loại, chứng tỏ anh đã đi ra ngoài. Tri Kiều xốc chăn lên, nhìn trần nhà màu trắng, có lẽ do thật sự quá mệt mỏi, nhìn một lúc lâu, cô chìm vào giấc ngủ sâu.

Bốn phía là một màu tối đen, cô tỉnh lại, vì cảm giác có thứ gì đó lấp loáng, ngay trong lúc mê man, một tiếng vang lớn đã đánh vỡ mọi yên lặng, bủa vây xung quanh cô.

Cô sợ tới mức hét to lên, kéo chăn che kín mặt, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Này.....” Có người đến xốc chăn cô lên, gạt những sợi tóc dính trên gò má cô, dịu dàng nói, “Không có việc gì đâu, chỉ là tiếng sét đánh mà thôi.”

Cô sợ hãi bắt lấy cánh tay người đó, làm thế nào cũng không chịu buông ra.

Cô cảm thấy trán mình kề gần một bức tường ấm áp, sau đó, có người vỗ nhẹ lưng cô, thì thầm bên tai cô: “Được rồi, Tri Kiều, chỉ là tiếng sét đánh.”

Không biết vì sao, cô không cảm thấy sợ hãi nữa, dường như nỗi sợ lúc này đã tan biến mất. Cô nhắm mắt lại, một hơi thở quen thuộc bao bọc quanh cô. Cô không kịp suy nghĩ rốt cuộc là hơi thở của ai, bởi vì, cô chìm sâu vào giấc ngủ lần nữa.

19. Chương 19: Giác Mộng Năm 17 Tuổi

“Nhắc đến Sydney, mọi người chắc chắn sẽ nghĩ ngay đến tòa kiến trúc tiêu biểu màu trắng nằm ngay phía sau tôi — nhà hát Opera Sydney. Nghe nói nhà thiết kế đã lấy cảm hứng từ cánh hoa quýt tử (hoa quýt), ốc sên, lá cây cọ và thần miếu Maya, nơi đây có rất nhiều điểm khiến người ta ngạc nhiên, ví dụ như trên nóc nhà cao 67 mét kia lát kín 100 vạn (10 triệu) viên gạch men sứ Thụy Điển.....”

Người dẫn chương trình đứng trên bờ dè dài trước nhà hát kịch Opera vẫn đang thao thao bất tuyệt, có mấy cái máy quay phim đang chia thẳng về phía anh ta, vì hôm nay mây đen vẫn dày đặc trên bầu trời, nên tổ làm phim dựng những chiếc đèn chiếu khác nhau ở bốn phía, thậm chí dưới chân anh ta cũng có một chiếc đèn mini màu trắng để chỉnh độ sáng của khuôn mặt.

“Nhà đầu tư cho bọn họ chắc hẳn phải có rất nhiều tiền.” Tri Kiều đứng bên cạnh không kiềm chế được nói.

“Mục đích của đầu tư là nhận được càng nhiều lợi ích càng tốt,” Chu Diễm nhìn về phía cây cầu Sydney cách đó không xa, “Nếu em khiến họ nhận ra nguồn lợi ích to lớn, thì bọn họ sẽ cho em càng nhiều tiền.”

“Anh thấy Phùng Giai Thụy có thể giúp chúng ta tìm được nhà đầu tư không?”

“Không biết,” Anh nhún vai, “Hiện tại không cần thiết phải nghĩ tới điều này.”

Tri Kiều gạt đầu, âm thầm thở dài trong lòng.

Buổi sáng sau khi ngủ dậy, dường như với tranh luận ngày hôm qua bọn họ đã đạt tới sự ngầm hiểu với nhau, không ai đề cập lại cả, coi như sự việc ngày hôm qua hoàn toàn chưa từng xảy ra, cho dù cô biết rõ ràng, không ai có thể nói quên là quên ngay được. Nhưng như Chu Diễm đã nói, hiện tại không cần thiết phải nghĩ đến điều này.

Bởi vì hôm qua lúc bọn họ tới khách sạn, vẫn còn bốn đội chơi khác đang ở Melbourne, cho nên cô không rõ hôm qua những ai bị loại. Buổi sáng lúc tập trung, cô âm thầm quan sát xung quanh, phát hiện Tạ Dịch Quả vẫn ở trong hàng ngũ tập hợp, cô muốn tiến đến chào hỏi anh ta, nhưng lại nhớ đến những lời Chu Diễm đã nói hôm qua, nên cô quyết định không làm gì cả.

Cô không cho rằng những lời Chu Diễm nói là đúng, nhưng..... cô bằng lòng tôn trọng “Đề nghị” của anh, ít nhất là trong ngày hôm nay.

Đội của hai nữ cổ động viên đạt vị trí thứ nhất, cho nên thời gian ăn bữa sáng, trong phòng ăn tràn ngập âm thanh cười đùa ầm ĩ của hai cô gái. Tri Kiều nhìn nữ cổ động viên A hay B gì đó đang liếc mắt đưa tình với Chu Diễm, anh mỉm cười lễ phép, rồi tiếp tục im lặng ăn bữa sáng.

“Anh có biết hôm qua ai là người bị loại không?” Tri Kiều hỏi nhỏ Chu Diễm.

“Thấy đôi cha con trong góc kia không?”

“Em có ấn tượng, hình như bọn họ đều là bác sĩ.”

“Cha là bác sĩ ngoại khoa não, con gái là pháp y.”

“Oh wow.....” Cô mở to hai mắt.

“Nhưng là người thì vẫn không có cách nào chống lại tuổi già,” Anh lấy tờ báo, nghiêm túc đọc, “Bọn họ thực sự rất giỏi, tôi hoàn toàn cho rằng họ là đội đầu tiên bị loại.”

“.....”

“Vậy anh cho rằng đội nào sẽ chiến thắng?”

“Chúng ta.” Anh liếc mắt nhìn cô, sau đó bổ sung nói, “Miễn là em không cản chân tôi lần nữa thôi.”

Cô cho anh một nụ cười vô cùng có lệ, chứng tỏ mình khinh thường truyện cười lạnh của anh cỡ nào.

Trận đấu đã diễn ra đến ngày thứ năm, chỉ còn lại có 7 đội chơi, sau ngày hôm nay, sẽ lại có người phải rời khỏi nơi này. Tri Kiều đột nhiên cảm thấy buồn bã, giống như trên con đường đời, không ngừng có người tiến vào, nhưng cũng liên tiếp có người rời đi, chỉ có chính cô từ đầu đến cuối đều đi trên con đường này, đương nhiên, cũng nhiều lúc cô là khách qua đường trên con đường của người khác, ví dụ như Chu Diễm, lão Hạ, cá mập, hay Phùng Giai Thụy..... Nhưng ý nghĩa của khách qua đường chính là, một ngày nào đó, cô sẽ phải chia tay với họ, tiếp tục đi trên hành trình của chính mình.

“Em tìm được đáp án rồi sao?” Giọng nói giàu từ tính của Chu Diễm quán quanh tai cô.

“?”

“Về ý nghĩa của lễ hành.”

Cô cười cười, sau đó lắc đầu.

Anh quay đầu lại tiếp tục đọc báo, dường như không cảm thấy thất vọng về câu trả lời của cô.

Cô lấy bình nước nóng trên bàn, rót một nửa cốc nước, đưa đến bên miệng, bỗng nhiên cảm thấy có người đang nhìn mình, thế nên cô liền ngừng động tác, nhìn lại bằng ánh mắt thăm dò, phát hiện một người đàn ông đang ngồi gần cửa sổ, mặc sơ mi trắng quần bò, làn da ngăm đen, mắt phượng nhỏ dài, chỉ cần nhìn một lần cũng khiến người khác ấn tượng khó quên..

Người đàn ông nhận lấy ánh mắt thăm dò của cô, mỉm cười dịu dàng đáp lại, không có chút ngại ngùng lúng túng gì cả.....

Kéo suy nghĩ trở về hiện tại, gió biển thổi mái tóc của Tri Kiều tung bay, cô nhận ra người dẫn chương trình vẫn đang thao thao bất tuyệt giới thiệu. Trên mặt biển vịnh Sydney không xa lác đác vài con thuyền đang chạy, có thuyền tham quan, cũng có cả thuyền buồm tư nhân.

“Này,” Cô kéo tay áo sơ mi của Chu Diễm, chỉ vào mấy cánh buồm phía xa nói, “Nhớ lần trước chúng ta đến đây không, có một cô gái mười bảy tuổi, một mình điều khiển thuyền buồm quay trở lại Sydney sau khi đi du lịch thế giới, ngày đó trên quảng trường phía sau nhà hát Opera, còn có trong vườn bách thảo Hoàng Gia nữa đều chật ních người tới nghênh đón cô ấy.”

“Tôi nhớ,” Chu Diễm nheo nheo mắt nhìn theo những chiếc thuyền buồm, ánh mặt trời bỗng xuyên qua những tầng mây dày hắt lên vai anh, “Đó cũng là giấc mộng của tất cả đứa trẻ mười bảy tuổi.”

“Thật sao?” Tri Kiều có phần nghi ngờ, “Lúc mười bảy tuổi em chưa từng nghĩ sẽ đi du lịch thế giới.”

Anh quay đầu lại nhìn cô, cười rõ lên, khuôn mặt tản mát ánh sáng màu cam: “Không, ý tôi nói là tự mình hoàn thành một việc nào đó, có thể là đi du lịch thế giới, cũng có thể là làm thủ công một chiếc xe ván trượt, thậm chí chỉ là một mình ngồi trong nhà ngắm ngơ cả ngày.”

“Ồ.....” Tri Kiều nhắm mắt lại, tưởng tượng mình quay trở lại tuổi mười bảy đó, lúc đó vẫn còn là một cô nữ sinh ngốc nghếch, đeo kính mắt, mặc một bộ đồ thể thao rộng thùng thình không nhìn ra bất cứ đường cong nào cả và đi đôi giày đá bóng, mỗi sáng đều vội vội vàng vàng chạy đi học, “Em nhớ ra rồi, lúc đó em muốn mở một nhà sách, trong nhà sách sẽ có đủ loại truyện tranh, mỗi ngày sẽ có rất nhiều đứa trẻ đến hỏi mượn sách, sau đó em sẽ vui vẻ cho chúng mượn.”

Anh thú vị nhìn ánh mắt của cô, giống như cô là một vật thí nghiệm: “Khi đó em khá là tự ti, có lẽ vì trong quá trình trưởng thành quan trọng nhất trong cuộc đời lại thiếu vắng bố em, cho nên em thiếu tự tin, nhưng đồng thời lòng tự trọng của em lại rất mạnh, nghe có vẻ mâu thuẫn nhỉ, nhưng điều đó giải thích cho vì sao em muốn người khác mượn sách của mình, mà em cũng bằng lòng cho họ mượn sách.”

“?”

“Em hi vọng có thể thông qua tình nghĩa của những người mắc nợ mình để củng cố vị trí của mình trong đám người.”

Tri Kiều há mồm muốn phản bác lại, nhưng cuối cùng lại không nói gì cả. Cô chỉ ngượng ngùng nhếch miệng nói: “Hiện tại thì không phải là ước mơ của em rồi.”

“Nhưng tính cách của em cũng không thay đổi nhiều.”

“Cái này là..... là khen hay chê vậy?” Cô có phần không chắc.

Chu Diễn cười khê một tiếng, trả lời: “Không phải khen cũng chẳng phải chê, mà là nhắc nhở.”

Nói xong, anh đi về phía người dẫn chương trình, bởi vì anh ta đang phát bức thư gợi ý.

“Leo lên cây cầu Sydney và đi đến chợ Rocks để tìm đồ, em chọn nơi nào?” Lúc anh cầm bức thư quay về đã hỏi như vậy.

“Ừm.....” Tri Kiều xoay người nhìn lá cờ Autraslia đang tung bay trên đỉnh vòm cung của cây cầu bằng thép phía xa, “Chợ Rocks đi.”

The Rocks là nơi định cư của người châu Âu đầu tiên tới Australia, tại thời đại khi Circular Quay vẫn còn là một “cảng biển”, nơi đây nổi tiếng vì sự ồn ào, hỗn loạn và ồn ào, nhưng hiện nay, nơi nhộn nhạo trước đây đã thay đổi thành một diện mạo hoàn toàn mới. The Rocks vẫn lưu giữ những kiến trúc xây dựng của đầu thế kỷ trước, chỉ khác một điều là, hiện nay nơi này vô cùng sạch sẽ, trật tự, là một trong những rất ít nơi của trung tâm Sydney vẫn còn lưu giữ lại những nét hoài cổ, chợ Rocks đông đúc người đến và những chiếc xe ngựa tham quan màu trắng chạy băng băng trên các con đường đều làm du khách đến đây khó có thể quên được nơi này.

Chu Diễn và Tri Kiều dọc theo hành lang bờ biển đi nhanh về phía chợ Rocks, đi phía sau bọn họ vẫn là lão Hạ. Dù loại hình nghệ sĩ đường phố phân tán trên con đê ven bờ biển, thu hút ánh mắt của du khách mọi nơi trên thế giới, Tri Kiều vô tình nhìn thấy một nghệ sĩ đường phố hóa trang thành thằng hề, giống hệt như con rối gỗ đứng trên thùng sắt quay qua quay lại. Việc này cũng có thể là một ước mơ nhỏ, triển lãm chính mình cho người khác xem, pha trò để mua vui ọi người, hoặc hóa trang thành một người hoàn toàn khác — việc này so với mở nhà sách truyện tranh thực tế hơn và dễ dàng thực hiện hơn. Nghĩ đến đây, cô bất giác nhìn chăm chú vào cái gáy của Chu Diễn đang đi phía trước: Ước mơ lúc anh mười bảy tuổi là gì? Cuối cùng thì có thực hiện được không?

“Chỗ này.” Có lẽ là sợ cô bị lạc mất trong đám đông, anh đưa tay về phía sau nắm lấy cánh tay cô, kéo cô đi về phía con đường mang đậm kiến trúc cổ xưa.

“Chúng ta phải tìm thứ gì?” Tri Kiều hỏi to.

“Xương bò, lá cây màu vàng và..... chuột túi.”

“Cái gì.....” Tri Kiều đang đi bất giác dừng lại, rồi lại bị Chu Diễn kéo đi nên loạng choạng mấy bước.

Chu Diễn vẫn nắm tay cô, quay đầu lại mỉm cười kì dị: “Tin tôi đi, thứ cuối cùng là dễ tìm thấy nhất, em cũng có thứ đó.”

“?!”

“Lần trước tới đây em đã mua nó,” Anh dẫn cô lách qua đám người, “Em còn vuốt ve, biểu cảm rất chi là hưởng thụ nữa.”

“Làm, làm sao có thể.....” Cô hơi lắp bắp.

“Còn nhớ cái mở nắp chai kia không?”

“Mở nắp chai gì cơ..... anh nói là cái đó á?!” Cô nhớ ra rồi, đúng là cô có mua một cái, chỗ tay cầm có một nhúm lông chuột túi mềm mại, cô còn tưởng rằng chỗ lõm hình cung chính giữa trên tay cầm đó không phải là lông tự nhiên, nhưng thật ra chỗ đó là xương chuột túi được nối thêm vào.....

Chu Diễn nhin cười, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu.

“Trời ạ.....” Tri Kiều cảm thấy chân mình sắp đứng không vững, “Em còn nói với mẹ chỗ đó dùng để xoa bóp bả vai.....”

“Ừm, quả là một ý tưởng không tồi.” Anh đồng ý.

Chu Diễn đưa Tri Kiều vào khu chợ được che ngợp bởi những mái hiên, trước mặt là những dụng cụ mở nắp chai có tay cầm bằng lông chuột túi được treo lên thành từng chùm.

“Em ra đó mua đi.” Anh ra lệnh cho cô.

“Tại sao không phải là anh?”

“Vì tôi còn phải đi tìm xương bò và lá cây màu vàng, hơn nữa,” Anh ngừng lại một lúc, mỉm cười nói, “Tôi là đội trưởng.”

“.....”

Trên dụng cụ mở nắp chai có dán giá, 20 dollar Úc một cái, Tri Kiều cò kè mặc cả với chủ quán nửa ngày mới chỉ giảm được 1 dollar Úc.

“Thái Tri Kiều.” Chu Diễn ở bên kia đầu chợ vẫy vẫy tay với cô.

Cô vội vàng trả tiền, đi tới chỗ anh. Trên quầy hàng bày đủ loại các đồ trang sức mạ vàng mạ bạc, đương nhiên trong đó có cả mặt dây hình chiếc lá màu vàng.

“Thật đẹp.” Cô không khỏi khen ngợi. Nhưng so với chiếc lá màu vàng, thì cô thích màu bạc hơn.

Nhưng cô đã kịp thời thu hồi lại cánh tay thiếu chút nữa lấy chiếc lá màu bạc, điềm nhiên như không lấy tiền ra mua mặt dây hình chiếc lá màu vàng.

Hai người đi đi lại lại mấy lần trong khu chợ dài mấy chục mét, đều không tìm ra bất cứ vật gì có liên quan đến xương bò, hơn nữa có mấy đội cũng đang quanh quẩn tại một chỗ, khuôn mặt lúng túng không biết làm thế nào, nhưng đồ vật mỗi đội cần phải tìm đều không giống nhau, cho nên không ai để ý đến người khác.

“Hiện tại em nghi ngờ không biết leo cầu thì có dễ hơn không.” Tri Kiều dùng sức cào cào mái tóc.

“Sẽ không,” Chu Diễn nhún vai, “Em sẽ phải vượt qua rất nhiều thứ, ví dụ như chứng sợ độ cao và sợ khó khăn, tất nhiên nếu em có kinh nghiệm phong phú như tôi thì không nói làm gì —— nhưng đáng tiếc, em lại không phải.”

“.....”

Chu Diễn tìm kiếm kĩ lưỡng trên mỗi quầy hàng, thỉnh thoảng tìm thấy một số tác phẩm nghệ thuật điêu khắc từ xương, kết quả chủ quán nói là gà voi, nhưng anh lại không hề nản lòng, tiếp tục tìm kiếm ở mỗi món hàng. Tri Kiều đi phía sau anh, suy nghĩ về những lời vừa rồi anh nói.

“Có phải lúc đua xe đạp trong núi biểu hiện của em không tốt làm anh cảm thấy em không thể đảm nhiệm được những công việc cần đến thể lực và tinh thần dũng cảm?”

Anh đang bận rộn bỗng ngẩng đầu lên nhìn cô một cái: “Chuyện bị ngã đó thì không phải. Ít nhất ở phần leo núi em đã làm rất tốt.”

“.....”

“Tôi chỉ cảm thấy,” Anh ngừng lại một lát, hai tay đút túi, biểu cảm thờ ơ, “Không cần thiết phải để em mạo hiểm.”

“Vậy có lẽ ngay từ đầu anh không nên tìm em làm người sản xuất độc lập.” Lời vừa nói ra, Tri Kiều lập tức cảm thấy hối hận, giống như đang chỉ trích Chu Diễn, nhưng thật ra cô không hề có ý này.

Chu Diễn xoay người lại nhìn cô, biểu cảm trên khuôn mặt thay đổi một tí: “Có rất nhiều lúc, khi chúng ta đưa ra một quyết định nào đó không biết đúng hay sai..... Có lẽ đến lúc cuối cùng thì mới biết được.”

Cô quyết định không trả lời, chuyện này cứ thế mà âm thầm trôi qua.

“Này, anh xem cái kia đi,” Tri Kiều bỗng nhiên chỉ vào một chiếc mũ da bò nói, “Có phải là xương bò không?”

Một sợi dây da được quấn xung quanh viền mũ, trên sợi dây cài một thứ đồ trang sức, giống như là mảnh nhỏ của xương động vật nào đó.

Chủ quán là một bà lão, mái tóc dài màu trắng bạc được buộc lại, để ở trên vai, khi bà cười rộ lên, vẫn có thể nhận ra hai lúm đồng tiền đáng yêu trên gò má mập mạp. Bà lão lập tức nhiệt tình trả lời câu hỏi của Tri Kiều, nói đó là cái mũ làm từ da bò tốt, thứ đồ trang sức trên đó là một mẫu của xương bò tốt.

Tri Kiều vừa định hỏi Chu Diễn bò tốt có tính là bò không, thì anh đã lấy tiền ra mua cái mũ đó rồi.

“Anh xác định có thể mang thứ này về để báo cáo kết quả sao?” Cô hỏi.

Chu Diễn không trả lời, mà đội chiếc mũ lên đầu cô, sau đó cười chào tạm biệt bà lão.

Bọn họ đi theo con đường vừa đến để quay trở lại nhà hát Opera Sydney, lúc đó lão Hạ muốn dừng lại ven đường mua một cây kem, kết quả bị hai người Chu, Thái phóng ánh mắt độc ác từ chối.

Quảng trường trước cửa nhà hát Opera luôn là nơi tụ tập của du khách khắp mọi nơi trên thế giới, tất nhiên, cũng có một vài người địa phương đến đây để tận hưởng những giây phút vui vẻ bên gia đình, các tấm bạt để ăn cơm ngoài trời được trải đầy trên bãi cỏ quảng trường nối liền với cửa vườn bách thảo hoàng gia, mọi người đều hưởng thụ bữa trưa nhàn rồi yên vui.

Sau khi kiểm tra ba đồ vật Chu Diễn và Tri Kiều đưa tới xong, nhân viên tổ chức tác liền vui vẻ đưa cho họ bức thư gợi ý tiếp theo.

“Đi vào bảo tàng hàng hải thuộc cảng Darling tìm kiếm bức thư kế tiếp.”

“Lại ‘tìm kiếm’ nữa sao?” Tri Kiều nhú mày.

“Đi thôi, muốn cầu nhau, thì trên đường sẽ có thời gian cầu nhau.”

Bọn họ ngồi xe taxi, đi trên con đường Philip dọc về phía nam, khoảng 15 phút sau thì tới cảng Darling. Cảng Darling bao gồm cảng biển, dòng chảy màu xanh và tổ hợp các công trình kiến trúc tạo thành, trong đó có trung tâm triển lãm thể vận hội Olympic, trung tâm giải trí Sydney, thủy cung Sydney, bảo tàng hàng hải Quốc gia, trung tâm triển lãm Sydney, rạp chiếu phim IMAX*, trung tâm thương mại, trung tâm vui chơi giải trí, cùng với quán cà phê, quán bar, khách sạn v...v....Ban ngày ở thành phố ven biển cảng Darling chúng ta có thể tận hưởng rất nhiều thứ như gió biển mát mẻ, nước biển trong xanh, những cánh hải âu tự do bay lượn trên bầu trời, và cuộc sống nhàn nhã nơi đô thị.

*IMAX: Image Maximum (màn hình siêu lớn)

“Sao anh không sửa lại kế hoạch nghỉ hưu nhỉ,” Tri Kiều nói với Chu Diễn, “Một căn nhà gỗ ven biển thì có phần hơi lạnh lẽo cô quạnh, nhưng mua một nhà trọ gần biển ở đây cũng là một sự lựa chọn không tồi đâu — tất nhiên điều kiện tiên quyết là nhà trọ đó cho phép anh nuôi chó.”

Chu Diễn nhú mày: “Vậy thì giấc mơ nhà không cần tiền của tôi hoàn toàn tan biến rồi.”

“..... Những giấc mơ kiểu này tốt nhất là không nên cho là thật.”

Anh cho cô một nụ cười vô cùng có lệ.

Bảo tàng hàng hải nằm trong cảng Darling, ngoài viện bảo tàng trưng bày hiện vật trong nhà ở gần biển, còn có hai chiến hạm ở trên biển, một chiếc là tàu khu trục*, còn chiếc kia là tàu ngầm.

*Tàu khu trục, hay còn gọi là khu trục hạm, (tiếng Anh: destroyer) là một tàu chiến chạy nhanh và cơ động, có khả năng hoạt động lâu dài bên bờ biển để đánh chặn hộ tống các tàu chiến lớn hơn trong một hạm đội, đoàn

tàu vận tải hoặc một chiến đoàn, và bảo vệ chúng chống lại những đối thủ nhỏ tầm gần nhưng mạnh mẽ, thoát tiên là những tàu phóng lôi, và sau này là tàu ngầm và máy bay.

Hai người bước nhanh đến, nhưng không thấy bất cứ ai hay thứ gì mang kí hiệu của chương trình. Đội nữ cổ động viên và đội bố con mập mập đang ở bên tàu hỏi thăm xung quanh, dường như họ không biết bây giờ nên làm gì cả.

Chu Diễn rút bức thư trong ba lô ra, đọc lại nội dung trong đó một lần nữa: “Đi vào bảo tàng hàng hải thuộc cảng Darling tìm kiếm bức thư kế tiếp.”

Anh nhìn chăm chăm bức thư một lúc, bỗng nhiên nói với Tri Kiều: “Em nói đúng, thật ra đó là ‘tìm kiếm.’”
“?”

“Có lẽ hướng dẫn tiếp theo được giấu ở một nơi nào đó trong chỗ này, cần chúng ta tìm kiếm.”

“Ở trong này?” Cô mở to mắt quan sát xung quanh một lúc, “Tìm một hướng dẫn?”

“Tôi nghĩ có thể là một bức thư gợi ý khác, được nhét trong một xó xỉnh nào đó, cần chúng ta phải tìm kiếm kĩ càng.”

Hai người đi vào viện bảo tàng, một nhân viên mặc bộ trang phục hải quân thời xưa đang hướng dẫn bọn trẻ tới tham quan chơi trò chơi, bọn họ quyết định chia nhau ra đi tìm.

Đồ vật được triển lãm ở đây chủ yếu là mô hình các con thuyền và các loại đồ dùng trên thuyền, vì ánh sáng trong viện bảo tàng khá là tối, nên tinh thần cẩn thận của Tri Kiều không thể không tăng lên gấp mười, tìm kiếm kỹ càng từ trên xuống dưới. Nhưng cô đi hết từ đầu này đến đầu khác, vẫn không thu hoạch được thứ gì, cô ngẩng đầu lên nhìn về phía Chu Diễn, anh đã di chuyển sang lầu hai, vì thế cô quyết định nhẫn nại tìm kiếm thêm lần nữa.

“Cô có vẻ..... không hứng thú lắm với những vật triển lãm ở đây.” Một giọng nói cất lên từ phía sau lưng cô.

Tri Kiều đứng thẳng lên, nhận ra đó là người đàn ông sáng nay ở phòng ăn của khách sạn cứ nhìn chăm chăm cô. Nếu nhìn thẳng vào đôi mắt nhỏ hẹp đầy quyền rũ của anh ta trong khoảng cách gần sẽ khiến bất cứ ai cũng phải lúng túng, ánh sáng lơ mơ trong viện bảo tàng trái ngược lại làm làn da ngăm đen của anh ta sáng ngời lên.

“A.....” Cô bị nghèo từ ngữ rồi.

“Tôi nghĩ,” Bàn tay anh ta vẫn đang để sau lưng bỗng đưa tới trước mặt cô, trong tay là một bức thư, trên bức thư là những đường kẻ sọc đen vàng đan xen với nhau, “Thứ cô tìm, là cái này sao?”

20. Chương 20: Giác Mộng Năm 17 Tuổi

Trong tay của người đàn ông đó đúng là bức thư gợi ý mà Tri Kiều đang tìm kiếm, nhưng khi đưa tay ra nhận bức thư cô có phần hơi chần chừ.

Không giống với các loại tượng tượng xấu xa trong tiềm thức, người đàn ông này rất thoải mái đưa bức thư cho cô, dường như anh ta đã chuẩn bị sẵn chờ cô đến vậy, tất cả đều chắc chắn chính đáng như vậy.

“.....Cám ơn.” Cô không biết nên nói gì mới được nữa.

“Tôi đoán, hai người chắc đang tham gia trận đấu gì đó?” Người đàn ông hỏi.

“Đúng, đúng vậy.” Phải một lúc sau, Tri Kiều mới giật mình phát hiện ra, ở nơi đất khách quê người này cô có tới hai lần gặp được người lạ nói cùng tiếng mẹ đẻ — đương nhiên gặp ở khách sạn thì không có gì đáng ngạc nhiên, bởi vì phổ người Hoa ở ngay cạnh khách sạn này — nhưng hiện tại anh ta lại ở đây, không giống như là trùng hợp cho lắm.

Người này thật thần bí, nhưng đồng thời, từ đáy lòng cô lại cảm thấy anh ta là người rất thân thiện.

“Là trận đấu gì vậy?” Anh ta tiếp tục hỏi.

“À.....” Cô không thể cứ nhìn chằm chằm vào mắt anh ta mãi thế được, vì thế đành phải giả vờ tự nhiên nhìn xung quanh, giống như đang tìm thứ gì đó, “Là một chương trình thực tế, một vài người — đương nhiên, đều là những người yêu du lịch — vừa lên đường vừa hoàn thành các nhiệm vụ khác nhau.....”

“Nghe có vẻ rất thú vị.” Hình như anh ta cảm thấy rất hứng thú.

“Ừ, nhưng lúc chơi thì hoàn toàn là một chuyện khác.”

Người đàn ông cười rộ lên, lúc anh ta cười, hai bên má xuất hiện hai lúm đồng tiền quyến rũ: “Tiền thưởng chắc chắn rất nhiều.”

“À, xem như vậy đi.”

Anh ta gật đầu, sau đó nhẹ nhàng nói: “Vậy thì, chúc cô may mắn.”

“..... Cảm ơn.”

Anh ta rời đi, dường như trong phút chốc đã biến mất trước mắt cô, giống như lúc anh ta đột nhiên xuất hiện trước mắt mình vậy.

“Thái Tri Kiều.....” Chu Diễm đi từ tầng hai xuống, đi về phía cô, biểu cảm trên khuôn mặt anh không rõ ràng sao cả.

“Em tìm ra rồi.” Cô vui vẻ vung vẩy phong thư trong tay.

Chu Diễm hoài nghi liếc cô một cái, sau đó nhìn bóng dáng phía sau lưng cô, anh như muốn nói với cô gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không làm gì cả.

“Mở ra xem.”

Tri Kiều mở bức thư ra, bên trong viết: “Trước tiên đi đến Vườn Hữu Nghị Trung Hoa*, treo những dải băng màu hồng lên trên cây cầu nguyệt ở trong đó.”

*Chinese Garden of Friendship

“Nơi đó nằm ngay bên cạnh khách sạn chúng ta đang ở.” Lão Hạ nhắc nhở.

“Vậy còn chờ gì nữa.” Tri Kiều xoay người đi về phía cửa viện bảo tàng, đi được vài bước, cô phát hiện chỉ có lão Hạ đi theo mà thôi, vì thế cô quay đầu, nhận ra Chu Diễm vẫn đang yên lặng nhìn về phía mà người đàn ông đó biến mất, không nhúc nhích tí nào.

“Chu Diễm?” Cô thử gọi tên anh, anh quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt tràn ngập vẻ kinh hoàng hiếm thấy.

“À.....” Anh gật đầu, cất bước đi về phía cô.

Không biết vì sao, trong nháy mắt đó, Tri Kiều cảm thấy có lẽ Chu Diễm cũng không kiên cường như cô tưởng tượng. Từ trong ánh mắt của anh, cô nhìn thấy một đứa bé yếu ớt mỏng manh — mà không phải là một Chu Diễm luôn luôn không sợ hãi điều gì.

Treo những dải băng lên những cành cây của cái cây cổ thụ đó không phải là một chuyện thú vị gì, mà làm người ta có cảm giác một chút thành tựu cũng không, công việc này ngoài làm cho Tri Kiều cảm thấy vô vị ra, còn khiến cô ra mồ hôi đầm đìa trong cái nắng chang chang giữa buổi trưa.

“Em nhìn không ra công việc này có ý nghĩa gì cả.” Cô lấy mu bàn tay quạt loạn xạ mồ hôi trên trán và hai bên má, rất muốn cắt đứt những dải băng hồng này trên tay.

“Ừm.....” Chu Diễm gật đầu, “Không có ý nghĩa cũng chẳng sao. Không phải chuyện nào con người làm cũng phải biết hết ý nghĩa của nó.”

“Cũng không phải là mỗi câu nói với người khác đều là một triết lí.”

Chu Diễm ngừng động tác trên tay, nhìn cô: “..... Xin hỏi, vừa rồi em chế nhạo tôi sao?”

Tri Kiều bắt chước anh nhún vai, tiếp tục buộc dải băng. Những dải băng này không phải cứ tùy tiện buộc một cái là xong việc, mà phải buộc theo một cách đặc biệt, chương trình có sắp xếp một vị Hoa kiều dạy họ cách buộc như thế nào, trước bọn họ cũng có hai đội, lần lượt mỗi đội được phân tới đây làm công việc

này, nhưng dường như mọi người vẫn chưa quen lắm với phương pháp buộc dây này, vừa bắt tay vào làm vừa không ngừng than vãn.

“Em không thể không nói,” Tri Kiều thở dài, “Ông trời cũng có lúc không công bằng như vậy.”

“?”

“Đội hai nữ cổ động viên kia,” Cô bĩu môi, “Mặt đẹp, dáng chuẩn, quan trọng nhất là, hai người đó lại không gốc tí nào.”

Chu Diễn vừa nhúu mày vừa cười: “Ai quy định người đẹp nhất định phải chân dài não ngắn?”

“Thế nên em mới nói là không công bằng!”

Anh cười cười, sau đó ngừng lại nhìn cô, nói: “Em ghen tị với hai cô gái đó?”

“..... Không.” Cô trừng mắt với anh.

“Em ghen tị .”

“Em không có.”

“Em ghen tị với người nào? Cô gái mắt to, hay là cô gái khá trắng đó?”

“Em tưởng anh chỉ phân chia phụ nữ theo size ngực lớn hay nhỏ.” Cô nhếch miệng.

“À,” Anh nhún vai, “Hai cô gái đó đều là 75C.”

“.....”

Anh cười cười nhìn cô, dường như nhìn thấu nỗi đau thầm kín của cô nên cảm thấy đáng vẻ khi cô tức giận rất thú vị. Nụ cười của anh như bữa mê vậy, đóng đinh cô tại chỗ, không nhúc nhích gì được.

“Này này này!” Lão Hạ đứng dưới tán cây uống nước ngọt cách đó không xa hô to, “Sao hai người dừng lại vậy, mau lên để tôi còn làm việc!”

Tri Kiều nặng nề thở dài, tiếp tục buộc mấy cái dải băng chết tiệt, mở miệng nói năng hùng hồn đầy lí lẽ: “Tôi là Hỉ Nhi, tôi hận dây băng!”

*Hỉ Nhi là nhân vật trong vở kịch “Bạch Mao Nữ”, là một vở kinh kịch đã phổ biến ở Diên an từ năm 1935, nói về cuộc sống khổ đau của những người nông dân tỉnh Hà Bắc dưới ách thống trị của bọn địa chủ cường hào ác bá.

Chu Diễn bất đắc dĩ lắc đầu, trong ánh mắt tràn ngập sự dung túng khó hiểu.

Bỗng nhiên, hai cô gái đội cổ động viên phấn khích hét to, đập tay với nhau biểu thị ăn mừng, một lát sau, hai người xách ba lô chạy ra ngoài.

“Họ đã buộc xong rồi sao?” Tri Kiều nhìn dải ruy băng trong tay, vẻ mặt không thể tin nổi.

“Thật là thông minh,” Chu Diễn nói, “Hiểu được cái gì là đầu cơ trục lợi.”

“Ý anh là gì?”

“Tôi tin trên mấy cành cây cao hơn kia họ chỉ buộc qua loa vài cái cho có, cũng không tốn nhiều sức lực lắm.”

“Ý anh là mấy người đó ăn gian?!.....” Cô vô thức không khống chế giọng nói của mình, khiến mấy đội xung quanh liếc mắt nhìn vào.

“Đừng lo chuyện của người khác nữa, làm việc của mình đi.” Anh dùng giọng điệu giống như mệnh lệnh mà nói với cô.

Tri Kiều bĩu môi, quyết định nghe theo anh.

Lúc này, Tạ Dịch Quả cùng anh bạn thân xuyên qua cửa gỗ màu đỏ đi vào vườn hoa. Tri Kiều quay đầu lại nhìn anh ta, Tạ Dịch Quả cũng gật đầu với cô, qua trận cãi nhau với Chu Diễm chiều tối hôm qua, lúc này đối mặt với Tạ Dịch Quả, cô không khỏi có phần xấu hổ.

“Em cảm thấy anh ta là người thế nào?” Chu Diễm ngẩng đầu buộc dải băng lên cành cây trên cao.

“Thế nào là thế nào.....”

“Em cho rằng anh ta đáng để em tin tưởng sao?”

“Bạn bè nào của em em cũng tin.” Vì không để bản thân mình cảm thấy lúng túng, cô đành không đưa ra bất cứ biểu cảm nào.

Khóe miệng Chu Diễm cong cong, mỉm cười đầy trào phúng: “Nếu còn muốn sống trên thế giới này, thì đừng có dễ dàng tin tưởng người khác như thế.”

“Sao lại không thể chứ?” Cô nghĩ, cuối cùng anh cũng nói đến điểm mấu chốt.

“Bởi vì,” Anh buông tay xuống, nhìn cô, “Con người là loài ích kỉ. Hàng ngàn năm qua việc mà loài người vẫn đang làm là hận thù và gièm pha lẫn nhau.”

“Em không thích cách nghĩ của anh —— Tạ Dịch Quả chưa từng làm chuyện gì có hại đến em, hơn nữa anh ta còn giúp em.”

“Em không cần phải thích cách nghĩ của tôi,” Anh dừng lại một lát, “Giống như đừng có thích tôi.”

Nói xong, anh xoay người đi đến một cái cây khác tiếp tục buộc dây băng.

Lần đầu tiên Tri Kiều cảm thấy hoàn toàn tức giận với Chu Diễm như vậy, anh quả là một tên độc tài không hơn không kém, anh giống như một “ông bố” cố gắng kiểm soát mọi hành vi, tính cách, thậm chí là suy nghĩ của cô. Bên ngoài, anh là một người điềm tĩnh, ôn hòa, nhưng bên trong, sự bá đạo của anh mạnh mẽ không thể coi thường được, bất cứ người nào cũng là kẻ địch của anh, và anh cũng không tin tưởng bất kì ai cả.

Nhưng cô không nén được nghĩ, vì sao anh lại kính trọng bố cô như kính trọng một vị ân sư vậy, vì sao lại tin tưởng bố cô đến thế, hơn nữa bằng lòng chịu đựng một cô nàng luôn “cản chân” như cô?

“..... Em ghét tôi lắm sao?” Bỗng nhiên, anh đứng bên cạnh một cái cây khác nhẹ giọng hỏi cô.

“.....” Cô cũng không ghét anh lắm, nhưng cô không muốn nói chuyện với anh.

Cô nghe thấy tiếng anh im lặng thở dài, thậm chí cô còn hoài nghi mình có nghe nhầm hay không, cuối cùng, anh nói: “Một ngày nào đó.....em sẽ ghét tôi.”

Tay Tri Kiều ngừng lại, cô đi lên phía trước vài bước, khuôn mặt của anh xuất hiện ngay trong tầm mắt cô. Bởi vì mấy ngày nay phải chạy đi chạy lại khắp nơi nên dưới mắt anh đã xuất hiện quầng thâm, đã mấy ngày không được cạo râu, làn da đen đi không ít so với lúc xuất phát ở Thượng Hải..... Nhưng cho dù như vậy, sức hấp dẫn của anh vẫn không giảm đi tí nào —— ít nhất đối với cô là thế, đây một Chu Diễm gần hơn, chân thật hơn bao giờ hết.

Lấy được bức thư gợi ý tiếp theo từ nhân viên tổ chế tác đã là chuyện sau ba giờ chiều, Tri Kiều mệt đến mức hoa mắt chóng mặt, Chu Diễm nhíu mày, nói: “Ăn cơm trưa trước đã.”

“Thật sao?” Cô ôm trán, có lẽ do phơi nắng quá lâu, làn da cô nóng bỏng.

“Ừ,” Anh gật đầu, “Ít nhất thì chúng ta không phải là đội cuối cùng.”

Tri Kiều nhìn bốn phía xung quanh, phát hiện đội ông chủ của công ty thiết kế còn chưa làm xong nhiệm vụ, trước đó, cô nghe nói bọn họ chọn leo cầu.

Hai người đến chuỗi cửa hàng thức ăn nhanh gần vườn hoa, mỗi người mua một bánh hamburger và một ly nước ngọt có ga, cùng ngồi ăn trên bậc thềm trước cửa.

“Tiếp theo chúng ta phải đi đâu?” Tri Kiều hỏi.

“Không đi đâu cả.”

“?”

“Nhìn thấy người kia không?” Anh chỉ vào nghệ sĩ đường phố đang đi cà kheo trên quảng trường phía xa, “Tiếp theo chúng ta phải làm công việc giống như bọn họ.”

“Làm xiếc?”

Chu Diễm lấy bức thư trong túi ra, đặt trên khoảng trống giữa hai người: “Hơn nữa còn phải kiếm đủ 50 dollar Úc mới được.”

“..... Chúng ta nên làm gì bây giờ?” Khẩu vị của cô lập tức biến mất luôn.

“Em biết làm gì?”

“Không biết, hát thì sao?”

“Không có micro em có thể hát to đến mức nào?”

“Có lẽ..... trong vòng mười mét.”

Chu Diễm lắc đầu: “Vậy thì không thu hút được mọi người.”

Đúng lúc này, bên kia quảng trường vang lên tiếng vỗ tay, hóa ra là đội nữ cổ động viên đang nhảy bài cổ động của họ, hai người được đào tạo bài bản, nhảy vô cùng bốc lửa trong âm nhạc sôi động.

Tri Kiều nhìn bọn họ một lúc, cuối cùng nói: “Được rồi, em thừa nhận em ghen tị với hai người đó —— nhưng chỉ với bộ ngực thôi.”

Chu Diễm đứng dậy đi vào trong cửa hàng fastfood, lúc anh đi ra, trên tay có thêm một tấm bìa các tông cực kì to.

“Đi thôi.” Anh nói. Anh bỏ đồ ăn thừa vào túi giấy, quẳng vào thùng rác, sau đó bước nhanh xuống bậc thềm.

Tri Kiều nhanh chóng uống cạn xô đa ướp lạnh trong cốc giấy, vội vội vàng vàng đi theo anh.

Chu Diễm đi đến khoảng đất trống giữa nghệ nhân cà kheo và đội nữ cổ động viên, anh đặt tấm bìa các tông ngay trước mặt, lấy điện thoại di động trong túi áo ra, hí hoáy một lúc, rồi lại đút vào trong túi. Bên tai vang lên bài hát “Dancing Queen” của nhóm nhạc ABBA.

Chu Diễm đứng cách Tri Kiều hơn ba bước, chìa tay ra về quý ông hỏi cô: “Có thể chứ?”

“?” Tri Kiều trợn mắt nhìn anh, dùng biểu cảm hỏi.

Chu Diễm mỉm cười, lơ đãng bước lên phía trước cầm bàn tay đang đặt bên thân cô, di chuyển nhịp nhàng theo điệu nhạc, miệng nhẹ nhàng hát khẽ.

Sự điềm tĩnh, nghiêm nghị trên khuôn mặt anh dần tan biến, mà thay vào đó là sự đối lập giữa hai loại biểu cảm, một là sự lạnh lùng không bị trối buộc, một sự ấm áp ôn hòa. Ánh mắt anh tựa như ngấn ngời, dường như trôi dạt về những năm trước đây – thời đại của nhóm nhạc ABBA; Mỗi bước chân, mỗi động tác của anh gần như đều chuẩn xác vô cùng; cô luống cuống chân tay, nhưng về mặt anh lại vô cùng tự nhiên; anh là như vậy..... thần bí đến khó hiểu, nhưng lại hòa ái dễ gần, tươi cười dịu dàng.

Ngón tay anh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, cô cảm thấy máu mình chảy nhanh hơn bình thường.

“You are the dancing queen, young and sweet, only seventeen...” Anh cất lời hát, mỉm cười với cô, ánh mắt mang theo một chút tình quái.

Cô cũng mỉm cười với anh, nhưng là cười gượng, như là một người không biết nhảy là như thế nào cười gượng gạo khi bỗng nhiên bị kéo vào sàn nhảy.

Nhưng câu tiếp theo, bên cạnh lại có thêm nhiều người vào hát cùng, có người bắt đầu tham gia vào đội của bọn họ, đưa tay ra làm giống hệt Chu Diễm, thậm chí có người còn hát to hơn cả anh: see that girl, watch that scene, dig in the dancing queen...

Xung quanh bọn họ càng lúc càng nhiều người, âm thanh ca hát cũng càng ngày càng lớn. Quảng thời gian sau này, mỗi khi Tri Kiều nhớ tới Sydney một ngày sau buổi trưa nhiều mây, cô không nhận được mà tự hỏi đây có phải là cảnh trong mơ hay không. Dường như cô đã nhìn thấy rất nhiều phụ nữ và đàn ông, không cùng tuổi tác không cùng nét mặt, điều giống nhau chính là, bọn họ đều thích thú hào hứng, giống như là một buổi vũ hội, cho dù không có ánh nắng vàng ấm áp, bọn họ vẫn vui vẻ tận hưởng thỏa thích.

Chu Diễn từ đầu đến cuối vẫn nắm tay cô, tựa như cô là một phần trong điệu nhảy không thể tách rời..... cũng là một phần không thể thiếu.

Vì thế cô nở nụ cười, không phải là cười gượng nữa, mà là cười vui vẻ thật sự, giống như cô thiếu nữ mười bảy tuổi dạt dào sức sống, nở nụ cười thật ngọt ngào.

Bài hát kết thúc, cũng là lúc tỉnh ra khỏi giấc mộng, nhưng Tri Kiều kinh ngạc nhận ra, trên tấm bìa các tông đặt đây tiền xu và tiền giấy các kiểu.

“Oh wow,” Chu Diễn vừa thở dài vừa lộ ra vẻ mặt khó xử, “Có lẽ vượt ngoài dự đoán của chúng ta.”

“.....”

Chu Diễn đứng trước ống kính của lão Hạ bỏ 50 dollar Úc vào bức thư gợi ý, sau đó quỳên góp mấy chục dollar Úc còn lại cho người của giáo hội đang gây quỹ bên đường. Cuối cùng Tri Kiều cũng nhìn thấy dòng chữ ghi trên tấm bìa.

Cô ngạc nhiên, đây vốn dĩ là ăn xin trắng trợn! Nhưng, cô bất đắc dĩ cười phá lên, chuyện này cũng phù hợp với tác phong trước sau như một của anh —— khi anh muốn đạt được thứ gì đó, anh sẽ không chút do dự trực tiếp nói với mọi người.

Chu Diễn đưa bức thư có chứa tiền cho nhân viên đang đứng chờ trước cửa Vườn Hữu Nghị Trung Hoa, sau khi về đến điểm thứ hai, dựa vào quảng trường bên ngoài phòng triển lãm không xa, bọn họ phải đi tìm người dẫn chương trình đã chờ ở đâu đó từ lâu.

Chu Diễn xoay người đi phía trước Tri Kiều, ánh tà chiều xuyên qua những đám mây rọi lên chiếc áo sơ mi xanh nhạt của anh, phía sau tỏa sáng trên bóng hình lờ mờ.

Tri Kiều bỗng nhiên hiểu ra, không phải là mình thoáng cái đã yêu Chu Diễn, tình yêu này là bản năng con người, trong ba năm trời, mỗi một vẻ mặt, mỗi một động tác, mỗi một lời anh nói, đều nhẹ nhàng len lỏi vào trong tim cô, cho đến khi cô không có cách nào xóa nhòa.....

A, cô bỗng nhiên bừng tỉnh, thì ra là thế.

21. Chương 21: Giấc Mộng Năm 17 Tuổi

Một màn kịch đầy kịch tính xảy ra khi tất cả mọi người bắt đầu ngồi xuống ăn tối.

Người dẫn chương trình đi vào tuyên bố, đội nữ cổ động viên tuy hoàn thành nhiệm vụ ở phần thi buộc ruy băng nhưng lại không làm theo yêu cầu của chương trình, cho nên sau khi thông qua thảo luận, chương trình quyết định cộng thêm một giờ vào thành tích khi họ về đến đích ở vòng này —— vì vậy trong nhà ăn lập tức tràn ngập những tiếng hét tuyệt vọng.

“Nói cách khác thì..... hiện tại chúng ta là đội đứng đầu?” Tri Kiều ngạc nhiên nhìn về phía Chu Diễn.

So với cô thì Chu Diễn ngoài mặt rất bình tĩnh, hoặc là trời sinh anh tính cách bình thản, cho nên một chút gì đó hưng phấn anh cũng không bộc lộ.

Tri Kiều thì thào bên tai anh: “Là anh lên đi tố cáo à?”

“Đương nhiên không phải.” Anh cảm thấy bất ngờ với câu hỏi của cô, “Tố cáo thì có lợi gì với chúng ta?”

“Thì chúng ta sẽ là đội đứng đầu.”

“.....” Chu Diễn thở dài, “Tôi chưa từng muốn xếp thứ nhất.”

“?!”

“Trước khi bước vào chung kết.” Anh bổ sung.

“Vì sao.....”

“Bởi vì ——” Anh định nói gì đó, bỗng nhiên ngừng lại, nhìn Tri Kiều.

Cô chớp chớp mắt, qua vài giây mới nhận ra anh không nhìn cô, mà nhìn người ở phía sau lưng cô.

“Xin chào.” Người sau lưng cô lên tiếng.

Tri Kiều quay đầu lại, nhận ra là người đàn ông gặp ở viện bảo tàng hàng hải lúc chiều, anh ta đang mỉm cười —— với Chu Diễm.

“Nếu tôi nhớ không lầm, cậu là Chu Diễm.” Anh ta nói, “Nhưng tôi không chắc cậu còn nhớ tôi hay không?”

“.....” Chu Diễm mím môi, không nói một lời.

Có vẻ anh ta hiểu được gì đó trong phản ứng của Chu Diễm, vì thế gượng gạo cười, đưa tấm danh thiếp đến trước mặt anh: “Có lẽ cậu không còn nhớ tôi, hoặc còn nhớ nhưng không muốn bắt chuyện với tôi, nhưng..... Nếu một ngày cậu muốn nói chuyện thì có thể gọi cho tôi, tất nhiên gửi e-mail cũng được.”

Tri Kiều nhìn tấm danh thiếp, ở giữa có ba chữ cái in đậm màu đen: Tưởng Bách Liệt. Nghề nghiệp là bác sĩ tâm lý.

Tri Kiều tưởng rằng Chu Diễm sẽ không nhận tấm danh thiếp đó, bởi vì mười mấy giây trôi qua, anh vẫn không phản ứng gì cả. Nhưng đúng lúc cô muốn làm gì đó để giảm bớt không khí xấu hổ này, Chu Diễm nhanh chóng nhận lấy danh thiếp, nói:

“Cảm ơn.....”

Tưởng Bách Liệt gật đầu, biểu cảm không rõ đang vui vẻ hay thất vọng, anh ta xoay người rời đi.

Chu Diễm cúi đầu ăn nốt chỗ thịt bò và khoai tây nghiền còn lại trên bàn, làm như chưa từng xảy ra chuyện gì: Đội nữ cổ động viên không bị phạt do ăn gian, bọn họ không đạt được vị trí thứ nhất, mà vị bác sĩ tâm lý Tưởng Bách Liệt đó cũng chưa từng tới đây.....Toàn bộ, giống như giấc mơ của Tri Kiều vậy.

Nhưng, cô biết đây không phải là giấc mơ.

Ăn cơm xong trở về phòng, Chu Diễm mở tung cửa sổ, im lặng ngồi trước cửa sổ hút thuốc.

“Nếu bị thiết bị báo cháy phát hiện ra anh hút thuốc, đảm bảo chúng ta sẽ bị đuổi khỏi khách sạn.” Tri Kiều nhìn anh.

“Thế nên tôi mới mở cửa sổ.” Một lúc sau anh mới trả lời.

Cô giả bộ đi làm một việc khác để giết thời gian, nhưng cô phát hiện dù mình có làm bất cứ việc gì cũng không thể tập trung tinh thần được, bởi vì trong lòng cô chứa một chuyện rất quan trọng, nếu không hỏi gì thì cô sẽ không còn là Thái Tri Kiều:

“Anh..... không muốn nói chuyện với em sao?”

“Không muốn.” Anh trả lời kiên quyết.

“Đừng như vậy,” Cô mỉm cười với anh, cách này đã trở thành một phương pháp để thuyết phục anh, “Có rất nhiều chuyện, nếu cứ giấu trong lòng thì có lẽ cả đời cũng không nói ra được.”

“.....” Chu Diễm không nhìn cô, vẫn trầm lặng hút thuốc.

Không khí trong phòng bỗng trở nên lúng túng nặng nề, Tri Kiều thở dài, nói: “Em đã từng hỏi anh, nếu có thể du hành thời gian một lần, anh muốn đi đâu. Anh đã nói anh không đi đâu cả, đứng nguyên tại chỗ này.”

“.....”

“Nếu anh hỏi em vấn đề tương tự, em sẽ trả lời.....em muốn quay lại năm mười hai tuổi ấy.” Cô ho nhẹ một tiếng, sau đó tiếp tục nói, “Vì em muốn biết, buổi tối em bị bệnh đó, rốt cuộc bố em đã ở nơi nào.”

Cuối cùng Chu Diễn cũng quay đầu lại nhìn cô, dường như rất ngạc nhiên, muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nói từ đâu.

“Nhưng thật ra,” Cô ngừng lại, cố nặn ra nụ cười dễ nhìn nhất có thể, “Ngoài buổi tối hôm đó, em còn muốn quay về một buổi tối nữa..... buổi tối ông ấy rời khỏi nhà đó.”

“.....”

“.....”

“..... Vì sao?” Anh mở miệng hỏi, giọng nói khàn khàn.

“Bởi vì, em hối hận.....”

“.....”

“Trước khi bố rời khỏi nhà, câu cuối cùng em nói với ông là ‘Tại sao bố phải đi, con ghét bố.’”

Chu Diễn kinh ngạc hít một hơi, dường như không biết nên nói gì.

“Theo em nghĩ, mỗi người đều có chuyện hối hận hay tiếc nuối dù ít hay nhiều, có lẽ là mình làm sai, có lẽ không phải..... Nhưng chúng ta không có cách tha thứ cho bản thân mình.”

“.....”

“.....”

Anh vẫn im lặng hút thuốc, ngọn đèn màu ngà hai bên đường ngoài cửa sổ rọi lên khuôn mặt anh, trong ánh mắt anh phẳng phất một nỗi ưu thương không rõ. Anh không phải là người như thế, Tri Kiều nghĩ thầm trong lòng, có lẽ ánh mắt của anh vẫn thường mang một chút sầu muộn chán chường có thể nhìn ra được, nhưng thực chất bên trong, Chu Diễn vốn không phải là người biết đến ưu thương, anh rất kiên cường, biết bản thân mình cần cái gì, cũng biết bản thân mình nên làm thế nào, anh là người.....lý trí như vậy! Nhưng giờ phút này, anh lại là người rất yếu đuối, dường như người đàn ông tên Tưởng Bách Liệt đã gọi lên những kí ức không mấy vui vẻ trong đầu anh, trong ánh mắt anh chứa đựng những tâm tư nặng trĩu, nhưng cô không biết những tâm tư đó là gì.

“Em nói cho tôi biết những chuyện này,” Anh chậm rãi mở miệng, “Là muốn nói, mỗi người đều là từng trải qua những chuyện không vui?”

“..... Đại khái là thế, nhưng thật ra, thật ra thì, em muốn nói là,” Cô nói năng hơi lộn xộn, “Anh không cần cảm thấy chỉ có anh mới trải qua những chuyện buồn, cũng không cần phải chôn chặt toàn bộ những chuyện này ở trong lòng.”

Chu Diễn nhìn cô, trên khuôn mặt bình thản của anh dần dần xuất hiện nụ cười như có như không, sau đó, anh nói với cô, giọng điệu không mang theo bất cứ cảm xúc gì:

“Có thể nhờ em một việc không?”

“?”

“Để tôi yên lặng một lúc. Cảm ơn.”

Tháng 12 bán cầu nam vẫn đang là mùa hè, so sánh với Great Ocean Road, ban đêm ở Sydney nóng nực hơn rất nhiều, nhưng vì đây là thành phố cảng, khi gió biển thổi qua người, một cảm giác mát mẻ không diễn tả được ủa tới.

Tri Kiều ngồi cạnh bồn hoa dưới khách sạn một lúc, trong đầu cô vẫn luôn nghĩ tới chuyện của Chu Diễn. Anh biết cái người tên Tưởng Bách Liệt đó sao? Quan hệ giữa bọn họ là gì? Rốt cuộc thì anh đã gặp phải chuyện gì vậy?

Suy nghĩ một lúc, cô đứng lên, bước nhanh đến bàn tiếp tân khách sạn, hỏi họ số phòng của Tưởng Bách Liệt. Nhân viên tiếp tân lịch sự từ chối cô, nhưng đề nghị có thể giúp cô gọi điện thoại đến phòng anh ta hỏi thăm, cô gật đầu cảm ơn.

Tiếng điện thoại vang lên khoảng năm lần, bên kia mới nhận máy.

“Hello!” Giọng anh ta nghe có vẻ gấp gáp, hình như đang ngâm mình trong bồn tắm lớn thì phải đứng dậy.

“Xin chào, anh là Tưởng Bách Liệt phải không? Tôi là..... Thái Tri Kiều,” Cô hơi do dự, vì không biết bản thân anh ta có nhớ tên người mình đã từng giúp không, nhưng xuất phát từ lịch sự, cô vẫn giới thiệu tên, hơn nữa còn nói thêm một câu, “Chính là người tham gia cuộc thi cùng Chu Diễm.”

“À,” Giọng nói Tưởng Bách Liệt nghe thật hòa nhã, “Xin chào.”

“Anh hiện tại có thời gian không?”

“Phải xem cô muốn nói chuyện gì.”

“?”

“Nếu cô nói khách sạn cháy, bảo tôi nhanh chóng chạy thoát thân thì không thành vấn đề, tôi lập tức chân không mà chạy. Nhưng muốn nói chuyện với tôi, rất xin lỗi vì hiện giờ trên đầu tôi đầy bọt xà phòng, e rằng cô phải chờ 15 phút.”

Tri Kiều bật cười: “Được rồi, bác sĩ Tưởng, 15 phút sau gặp ở dưới lầu.”

Trong 15 phút chờ đợi này, Tri Kiều bắt đầu suy đoán không ngừng Tưởng Bách Liệt sẽ là người như thế nào, nhưng khi anh ta mặc áo T shirt và quần bò, chân đi dép lê đứng trước mặt cô, cô có cảm giác những suy đoán của mình chỉ như là những mảnh vỡ kí ức không dùng được mà thôi, một Tưởng Bách Liệt chân chính, như là một cái gương, người đó đang nhìn anh ta, đồng thời anh ta cũng nhìn lại người đó.

“Chu Diễm vẫn ổn chứ?” Câu nói đầu tiên của bác sĩ Tưởng sau khi đưa lon bia lạnh trong tay cho Tri Kiều.

“À.....” Tri Kiều ngồi bên cạnh bồn hoa, mở nắp lon bia, “Vây phải xem định nghĩa ‘ổn’ của anh là gì.”

“Cậu ta có đập ti vi không?”

“Không.”

“Kéo rèm cửa sổ?”

“Cũng không.”

“Vây có tự mình vùi đầu vào bồn cầu không?”

“..... Không có.” Tri Kiều bắt đầu cảm thấy bác sĩ tâm lí đều là những người thật đáng sợ.

“À,” Anh ta ngồi xuống bên cạnh cô, “Vây biểu hiện của cậu ta coi như là bình thường.”

“Anh cũng không phải là ma quỷ, anh ấy gặp anh cũng không biến thành người điên đâu.”

Anh ta gật đầu, bắt đầu uống bia.

“Hai người quen nhau thật à?” Tri Kiều hỏi.

Tưởng Bách Liệt lấy tay lau những giọt nước bên khóe miệng: “Ừ, nhưng đó là chuyện rất lâu rất lâu trước đây rồi.”

“Lâu là bao nhiêu?”

Anh ta dẩu môi y hệt một đứa trẻ con, như đang suy nghĩ: “Chắc khoảng mười bảy..... à không, là mười tám năm trước.”

Tri Kiều ngạc nhiên mở to mắt: “Nói cách khác, hai người biết nhau từ lúc mười mấy tuổi.”

“Đúng vậy,” Anh ta cười rộ lên, ánh mắt đầy quyến rũ làm đối phương khó có thể dứt ra được, “Chúng tôi là bạn học.”

Tri Kiều há hốc mồm, giống như người ông trước mắt này đến từ Trung cổ: “Anh biết không, Chu Diễm rất ít khi nói về quá khứ..... Nhất là, chuyện lúc anh ấy mười mấy, hai mươi tuổi, nếu anh ấy nói về ‘hồi bé’, tức là lúc còn rất nhỏ, anh ấy cứ như là chân không vậy, không, thật ra tôi không có ý này, tôi muốn nói là _____”

“—— Cậu ta đã nhảy cóc qua một đoạn nào đó của đời người?”

“..... Đúng vậy.” Cô nhìn anh ta, ngạc nhiên phát hiện, hình dung của anh ta sao lại chuẩn xác đến thế.

Tưởng Bách Liệt mỉm cười, uống một ngụm bia, nói: “Có phải cô cảm thấy tôi rất lợi hại, có thể nói trúng chuyện trong lòng cô?”

“..... Ừ.”

“Thật ra tôi không lợi hại vậy đâu. Sở dĩ tôi nói đời người của cậu ta bị nhảy cóc một đoạn..... Là vì tôi cũng đã từng trải qua.”

Lúc anh ta cười, bên khóe miệng có hai “chỗ hõm” không sâu lắm, nhìn không kĩ sẽ không phát hiện ra, đương nhiên, hai “chỗ hõm” này đôi khi cũng được gọi là “lúm đồng tiền”.

“Anh và anh ấy..... đã từng trải qua chuyện gì?”

Tưởng Bách Liệt cười cười cúi đầu, suy nghĩ xem nên trả lời câu hỏi này như thế nào: “Không chỉ có chúng tôi, còn một vài người khác nữa.”

“.....”

Tri Kiều chờ đợi anh ta nói tiếp, nhưng anh ta ngừng lại một lúc, bắt đầu uống bia. Lúc này đây, trong ánh mắt của anh ta dường như cũng chứa đựng những tâm sự nặng trĩu giống như của Chu Diễm.

“Cô biết giáo sư Stanley Milgram không, ông ấy có một thí nghiệm rất nổi tiếng ‘thí nghiệm sốc điện’ hoặc cũng có thể gọi là ‘Thí nghiệm phục tùng.’”

“..... Tôi không biết.”

Anh ta nhún vai ngạc nhiên: “Ồ đại học cô học khoa gì?”

“Tài chính.....”

“À,” thà nói anh ta đang chấp nhận hiện thực, chỉ bằng nói là anh ta đang cảm thán, “Có đôi khi tôi cũng sẽ nghĩ, lúc mười mấy tuổi đó đi học tài chính thì tốt biết bao, không chừng bây giờ đang ngồi trong văn phòng của một cao ốc trên Manhattan hoặc Wall Street chi phối xu hướng kinh tế thế giới cũng nên —— nhưng tất nhiên, trước tiên tôi phải thoát khỏi thảm họa ‘9.11’ mới được.”

“.....”

Anh ta dường như nhận ra ánh mắt chằm chằm của Tri Kiều, thế nên đành dừng lại giấc mơ tài chính vĩ đại của mình, tiếp tục nói: “Vậy, cô có đọc một cuốn sách, dịch sang tiếng Trung là Logic của sự mất khống chế chưa?”

Tri Kiều lắc đầu.

Tưởng Bách Liệt lại gật đầu, gật một lúc, mới nói: “Vậy thì đúng rồi. Những điều mà tôi có thể nói với cô chỉ thế thôi.”

“Đợi đã,” Tri Kiều nói, “Tôi hỏi anh một vấn đề, nhưng anh lại không đưa ra đáp án rõ ràng. Đây coi là gì vậy?”

“Vì tôi nhận ra tôi không có quyền lợi trả lời câu hỏi của cô.”

“?”

“Tôi thấy rằng..... tốt nhất là để Chu Diễm nói với cô.”

“Nếu anh ấy nói với tôi, tôi cũng chẳng cần tìm anh làm gì.”

“Vậy thì có lẽ là chưa đến lúc, cậu ta chưa muốn nói, tôi lại càng không có quyền lợi thay cậu ta trả lời.”

“.....” Tri Kiều cup mắt xuống, cô không thể không thừa nhận, Tưởng Bách Liệt nói rất đúng, anh ta không có quyền lợi trả lời cô, cô càng không có quyền lợi phải biết những chuyện mà Chu Diễm không muốn nói.

“Tôi nghĩ một ngày nào đó cậu ta sẽ nói cho cô biết,” Anh ta dường như đang an ủi cô, “Nếu cậu ta yêu cô.”

Tri Kiều khó khăn hít một hơi: “À..... Không, không phải, anh ấy không yêu tôi.....”

“?”

“Có lẽ anh thấy tôi với anh ấy luôn đi với nhau nên mới hiểu nhầm.....” cô cực kì lúng túng xấu hổ, bắt đầu nói năng lộn xộn, “Nhưng chỉ trong cuộc thi, bởi vì trên cuộc thi chúng tôi buộc phải đi cùng với nhau, nhưng thật ra chúng tôi chỉ là.....chỉ là đồng nghiệp, hoặc là..... bạn bè bình thường.....”

Tưởng Bách Liệt dường như rất kinh hãi, trợn mắt há mồm nhìn cô, một lúc sau mới nói: “À, thật xin lỗi, tôi còn nghĩ.....”

“.....”

Về mặt anh ta mờ mịt suy nghĩ vài giây, cuối cùng nói: “Chắc là tôi nhầm rồi..... Cô đừng để ý.”

“Không có gì.” Việc duy nhất cô có thể làm là ra vẻ tươi cười tự nhiên.

Khi trở về phòng, Tri Kiều nhìn đồng hồ trên cổ tay, đã mười một giờ rồi.

Chu Diên vẫn ngồi yên phía trước cửa sổ, không còn hút thuốc, nhưng trong phòng tràn ngập mùi thuốc lá mà anh hay dùng.

Anh thấy cô đã quay trở về, thở phào nhẹ nhõm một hơi, nói: “Tôi đi tắm rửa.”

Nói xong, anh đứng dậy bước vào phòng tắm, đóng cửa lại, không lâu sau đó, bên trong đã vọng ra tiếng nước chảy “Ào ào”.

Tri Kiều lấy laptop ra, bắt wifi của khách sạn, bắt đầu tìm kiếm “thí nghiệm phục tùng” của Stanley Milgram và cuốn sách “Logic của sự mất khống chế”.

Về vị giáo sư kia, trên mạng có một phần tư liệu thế này:

“Thí nghiệm để nghiên cứu về sự phục tùng mệnh lệnh của con người do nhà tâm lý học Stanley Milgram tiến hành vào năm 1963 tại đại học Yale. Nghiên cứu này là một trong những thí nghiệm có ảnh hưởng nhất trong lĩnh vực tâm lý xã hội học. Stanley Milgram đã thông qua phương pháp tuyển người công khai, trả 4.5 đô la để người tự nguyện tham gia thí nghiệm, 40 người bọn họ bao gồm giáo sư, kỹ sư, viên chức, công nhân và thương nhân, đều nằm trong độ tuổi từ 25-50. Tình nguyện viên sẽ được tham gia vào thí nghiệm nghiên cứu ảnh hưởng học tập đối với học sinh, yêu cầu hai người một nhóm, rút thăm để xác định ai là “học sinh”, người còn lại sẽ là “giáo viên”. Nhiệm vụ của “giáo viên” là đọc to những cụm từ, còn nhiệm vụ của “học sinh” là ghi nhớ những cụm từ đó, sau đó “giáo viên” sẽ bày ra những từ vừa rồi, buộc “học sinh” phải chọn hai đáp án đúng trong bốn cụm từ, nếu chọn sai, “giáo viên” sẽ phạt bằng cách ấn công tắc điện khiến “học sinh” bị giật.

Trên thực tế, trước đó tổ thí nghiệm đã sắp xếp để kết quả rút thăm của mỗi tình nguyện viên thật sự đều là “giáo viên”, còn học sinh thật ra là nhân viên trong tổ thí nghiệm. Trong quá trình diễn ra thí nghiệm, “học sinh” và “giáo viên” được chia ra ở trong hai phòng khác nhau. Trên cánh tay “học sinh” được gắn điện cực, bị trói trên ghế, mỗi lần nhớ sai từ sẽ bị “giáo viên” phạt. Trên bàn điều khiển của “giáo viên” mỗi công tắc điện đều ghi rõ mức điện giật nặng nhẹ, “nhẹ nhất” từ 15 vôn đến “chết người” 450 vôn. Nhưng trên thực tế toàn bộ điện giật đều là giả, nhưng để khiến “giáo viên” tin thí nghiệm này là thật, họ (“học sinh”) phải thể nghiệm một lần điện giật với cường độ 45 vôn.

Trong thí nghiệm, khi mỗi “học sinh” nói sai, tổ thí nghiệm sẽ ra lệnh cho “giáo viên” ấn nút trừng phạt, hơn nữa cường độ càng ngày càng tăng; theo mức tăng của cường độ điện giật, “học sinh” cũng từ rên rỉ, la hét, quát mắng, dần dần chuyển thành van nài, xin khoan dung, đâm đá, cuối cùng ngất đi. Nếu “giáo viên” có biểu hiện do dự, tổ thí nghiệm sẽ nghiêm khắc thúc giục họ tiếp tục cuộc thí nghiệm, cam đoan tất cả hậu quả sẽ do tổ thí nghiệm chịu trách nhiệm.

Kết quả: Trong toàn bộ quá trình diễn ra thí nghiệm, khi điện áp tăng lên 300 vôn, có 5 người từ chối tăng cao thêm điện áp; khi tăng đến 315 vôn, có 4 người từ chối làm theo mệnh lệnh; Điện áp tăng lên 330 vôn, tiếp tục có 2 người từ chối; sau đó, khi điện áp đạt tới 345 vôn, 360 vôn, 375 vôn thì lại có một người từ chối làm tiếp. Tổng cộng có 14 người (chiếm 35% tổng số tình nguyện viên) phản kháng: từ chối thực hiện

yêu cầu của tổ thí nghiệm. Ngoài ra có 26 người (chiếm 65% tình nguyện viên) chấp hành yêu cầu của tổ, kiên trì cho đến cuối cùng của thí nghiệm, mặc dù mức độ lo lắng và căng thẳng của họ không giống nhau.”

Tri Kiều tiếp tục nhập từ khóa tìm kiếm “Logic của sự mất khống chế” trên trang web baike, phát hiện thật ra quyển sách đó là thực hư các vụ án mưu sát, cô không tưởng tượng nổi giữa thí nghiệm tâm lý học xã hội năm 1963, tiểu thuyết trinh thám xuất bản mấy năm gần đây và Chu Diễm có liên quan gì đến nhau.

Nhưng cô cảm thấy Tưởng Bách Liệt sẽ không lừa mình, chỉ là cô chưa nghĩ ra mà thôi.

Chu Diễm từ phòng tắm đi ra, anh mặc một chiếc áo T shirt ngắn tay bó sát người và chiếc quần thể thao, hình như anh không có thói quen lau khô thân mình sau khi tắm, luôn để mặc chiếc áo T shirt dính sát vào làn da ẩm ướt. Anh đã cắt tóc trước khi xuất phát một ngày, nhưng phần tóc mái đã hơi dài ra, giọt nước men theo đuôi tóc anh nhỏ xuống áo T shirt, làm người xem đến khó chịu.

Tri Kiều làm như không có việc gì gấp laptop lại, lấy quần áo trong túi ra để thay, đi vào phòng tắm, đóng cửa lại.

Lớp hơi nước trên gương rất dày, cô lấy tay lau lau vài cái, mới nhìn thấy bóng hình mình lơ mơ trong gương. Trong này vẫn phảng phất mùi hương của Chu Diễm, không phải là mùi hương trên người anh, mà là một cảm xúc, lúc này anh vừa ở đây, chỉ điều này cũng khiến tim Tri Kiều đập nhanh hơn.

Trước khi không muốn tiềm thức của mình đi sâu hơn, cô buộc phải chuyển suy nghĩ của mình sang hướng khác. Ví dụ như là Tưởng Bách Liệt, thí nghiệm của Stanley Milgram hay như tiểu thuyết trinh thám.

Cô cởi quần áo trên người, đứng trước tấm gương mờ nước nhìn khuôn mặt của mình.

“Cốc, cốc, cốc”, có người đang gõ cửa.

“Muốn đi toilet thì anh sang chỗ lão Hạ đi.” Cô nói.

“.....” Vài giây sau, giọng Chu Diễm có phần nặng nề vang lên từ bên kia cánh cửa, “Không phải, tôi chỉ muốn nói với em.....rất xin lỗi.”

“?”

“Tối hôm nay, tôi hơi mất kiểm soát, bảo em cho tôi yên lặng một mình, không phải là bảo em rời đi, mặc dù sự thật thì có ý bảo em ra ngoài một lúc.....” Anh dừng lại một chút, nói năng có phần lộn xộn, nhưng cuối cùng anh vẫn ổn định lại tâm trạng rồi bởi của mình, tiếp tục nói, “Tri Kiều, ý tôi là..... tôi không muốn em rời khỏi tôi. Em hiểu chứ?”

Tri Kiều gần như ngừng thở khi nghe Chu Diễm nói câu này, cô cảm thấy một ngõ ngách nào đó trong lòng cô đã tro tàn nguội lạnh từ lâu nay bốc cháy trở lại, nhưng cô cố gắng không để câu trả lời của mình mang theo cảm xúc xao động này:

“Vâng, em hiểu.”

“Em không giận tôi chứ?”

“Đương nhiên là không.”

Chu Diễm im lặng, nhưng cô biết, anh đứng trước cửa một lúc mới rời đi.

Cô nhớ lại vẻ mặt kinh ngạc của Tưởng Bách Liệt vừa rồi khi nghe hai người họ chỉ là bạn bè bình thường, cô không khỏi gượng gạo, Tưởng Bách Liệt là một người thông minh, cho nên chắc chắn anh ta đã nhìn ra, cô yêu Chu Diễm —— dù cô đã dùng đủ mọi cách kiềm chế để không biểu hiện ra ngoài.

Nhưng Chu Diễm thì sao?

Tại sao anh lại ghen với Tạ Dịch Quả? (đừng tưởng cô là cô gái mười mấy tuổi, một người đàn ông muốn chiếm giữ cô, cô vẫn nhận ra.....) Vì sao anh đến nói với cô, không muốn cô rời khỏi anh?

Theo góc độ lý trí, cô cho rằng Chu Diễm sẽ không yêu cô.

Nhưng từ góc độ tình cảm, cô lại hy vọng anh sẽ như thế.....

Tri Kiều mở vòi nước, dòng nước nóng va mạnh vào bề mặt của bồn tắm bằng sứ, phát ra những âm thanh đĩnh tai nhức óc. Cô không hề cảm thấy khó chịu, ngược lại còn cảm thấy tâm tình mình được bình tĩnh lại.

Có những lúc, thứ cô muốn chỉ là một không gian có thể cách ly cô với thế giới hiện tại ngoài kia, dù cô biết bản thân mình luôn muốn trở lại với thực tế..... Nhưng, dù chỉ làm Alice một phút thôi, cô cũng thấy mãn nguyện rồi.

22. Chương 22: Chúng Ta Đã Định Đi Theo Bước Chân Của Thời Gian

Tiếng hít thở nặng nề, thậm chí có thể dùng bốn từ “hồn hã hồn hển” để hình dung, hình ảnh trước ống kính máy quay giống như một cảnh trong phim “Silent Hill”, được tạo thành bởi những cái cây cổ thụ trong rừng, thêm lớp sương mỏng bao phủ lên, cùng với sự thay đổi của ánh mặt trời, những cảnh tượng hiện ra không hề giống nhau.

Ống kính lia xuống phía dưới, xuất hiện cổ tay của một cô gái, trên cổ tay đeo một chiếc đồng hồ điện tử, thời gian biểu thị là 11:20.

“Trời ạ.....” Cô thở hồng hộc than một tiếng, rồi men theo sườn dốc phủ đầy đất đỏ đi về phía trước. Đi được vài bước, một người đàn ông bỗng nhiên xuất hiện trước ống kính.

“A!” Cô hét to, “Chu Diễm..... anh định hù chết em à!”

Chu Diễm lơ đãng cười cười, đưa tay chỉnh lại camera trên mũ bảo hiểm của cô, sau đó hai người cùng đi lên sườn dốc.

“Này,” Lúc này, lão Hạ đáng lẽ ra phải cầm camera đi phía sau bọn họ thì đang ngồi trong xe truyền thông được trang bị đầy đủ các loại màn hình lớn nhỏ, ngồi cùng với ông ta còn vài đồng nghiệp quay phim khác, ông dùng bộ đàm vô tuyến chuyên dụng nói với Chu Diễm và Tri Kiều trong màn hình, “Không có tôi, cảm giác thế nào?”

“Ừm,” Chu Diễm nói, “Thế này thì sẽ không cần lo lắng có người khẳng khẳng cứ muốn đại tiểu tiện ở nơi mà gấu hoặc cá sấu hay ẩn núp rồi dẫn tới tai họa chết người.”

Câu nói này làm nhân viên trong xe cùng cười vang lên.

“..... Tôi sẽ nghe như là hai người rất nhớ tôi.” Nếu đây là một quyển truyện tranh, giờ phút này chắc chắn trên trán lão Hạ có ba vạch đen.

“Đúng vậy, chúng tôi rất nhớ chú.” Tri Kiều thở hển hển nói.

“Vẫn là cô tốt nhất.”

“Tôi chỉ thuận miệng nói thôi, đừng tưởng thật.”

“.....”

Tri Kiều trèo lên một vùng đất bằng phẳng, dừng chân lại, lau mồ hôi. Quay đầu lại nhìn, xuất hiện trước mắt cô là thung lũng Jamison và toàn bộ núi Blue, đây là một trong những khu vực trekking xuyên rừng đáng để thử nghiệm nhất.

*Trekking: một hình thức du lịch mạo hiểm, người trekking chỉ có phương tiện di chuyển duy nhất là đôi chân của mình.

Sáng hôm nay, bọn họ là đội xuất phát từ Sydney đầu tiên, lái xe đi qua đường Paramatta chuyển sang đường cao tốc thu phí phía tây, chạy xe hơn mười km thì tới núi Blue phía tây Sydney. Gọi là núi “Blue”, là vì nơi này trồng cây khuynh diệp với số lượng lớn, hàng năm lượng tinh dầu lấy ra hình thành nên lớp sương mỏng màu xanh xám, đồng thời, đá cát* trên cao nguyên cao 1100 mét so với mực nước biển trải qua hàng nghìn năm ăn mòn, dần dần tạo nên những khe núi đá lộ thiên. Núi Blue được tạo thành từ ba công viên quốc gia, bất kể là hang động, rừng rậm, hẻm núi, thác nước, hay trung tâm văn hóa của người địa phương, quán cà phê mang đậm phong cách nghệ thuật, hành lang trưng bày các tác phẩm nghệ thuật của

các nghệ sĩ nổi tiếng..... tất cả những gì bạn có thể nghĩ tới hay chưa từng nghĩ tới, ở đây đều không thiếu một thứ gì cả.

*đá cát: là đá trầm tích vụn cơ học với thành phần gồm các hạt cát chủ yếu là fenspat và thạch anh được gắn kết bởi xi măng silic, canxi, oxit sắt... Tùy theo từng loại xi măng mà cát kết có màu sáng, xám, lục đỏ. Do cát kết thông thường tạo ra các vách đá dễ nhận thấy và các hình khối tự nhiên bằng đá khác nên màu sắc của đá cát có thể coi giống hệt như là màu sắc của khu vực đó.

Tri Kiều và Chu Diễm là đội đầu tiên tới bãi đỗ xe dưới chân núi, vài phút sau, vợ chồng nhà khoa học bám sát theo sau. Nhân viên chương trình không đưa bức thư gợi ý nữa, mà nói cho họ nhiệm vụ và lộ trình ngày hôm nay. Trước tiên hai người phải lái xe đến Echo Point, nhận sự sắp xếp ở đó, sau đó sẽ trekking hai ngày một đêm ở núi Blue.

“Cắm, cắm trại dã ngoại.....?” Tri Kiều cảm nhận được hai chân mình đang run rẩy. Vài năm trước, cô cũng từng có mấy lần đi cắm trại dã ngoại, nhưng mỗi lần đi đều gần như vắt cạn cả thể lực lẫn trí lực của cô, bởi vậy trong cảm nhận của mình, “cắm trại dã ngoại” hay “thôi, xong” đều có ý nghĩa như nhau.

“Em lái xe đi,” Chu Diễm ra lệnh cho cô, “Tôi sắp xếp lại hành lý.”

Tri Kiều ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám, bỗng dưng cảm thấy uể oải.

Khi họ tới trung tâm dành cho du khách Echo Point ở Katoomba, Chu Diễm chuẩn bị xong hai ba lô leo núi, anh đưa cái nhìn có vẻ hơi nặng hơn cho cô, để lại cái nhẹ hơn ỳnh.

“Sao anh có thể như vậy.” Tri Kiều không nhịn được oán giận.

Chu Diễm liếc cô một cái, nói: “Nếu em không ngại để tôi nhét tất cả lều trại và dụng cụ dựng lều vào ba lô của em, thì tôi đồng ý đổi.”

“A..... Không cần, thế này là được rồi.” Cô rất không tiền đồ mà rút lui.

Sau khi mất hai mươi phút để nhân viên trung tâm giải thích lộ trình và những việc cần chú ý cho họ, Chu Diễm liền nhét hết lều trại và dụng cụ dựng lều vào ba lô, sau đó hai người bắt đầu xuất phát.

Tri Kiều thở hổn hển cúi đầu nhìn đồng hồ điện tử trên cổ tay, hiện tại là “11:40”, hay nói cách khác, bọn họ đã đi bộ được hai tiếng đồng hồ.

“Dựa vào bản đồ,” Giọng nói của Chu Diễm bây giờ vẫn giống hệt như lúc bình thường, sau hai tiếng đi bộ thứ duy nhất xuất hiện trên cơ thể anh là lượng lớn mồ hôi, “Chúng ta còn cách trạm trung chuyển thứ nhất không đến hai km nữa.”

“Hai, hai km.....” Tri Kiều tựa lưng vào thân cây, “Anh trực tiếp nói em còn phải đi bao lâu nữa đi.”

“Căn cứ vào tốc độ hiện tại, khoảng một tiếng nữa.”

“.....”

“Cho em nghỉ mười giây, sau đó chúng ta xuất phát.” Nói xong, anh xoay người đi về phía một sườn núi khác.

Tri Kiều cần nhàn một tiếng, đi theo sau anh: “Chu Diễm, anh nói thật đi..... Có phải ‘công’ thêm cả em anh hưng phấn lắm phải không*?”

*Nguyên văn là (đánh máu gà/tiêm máu gà): Trước đây ở TQ cho rằng máu gà bơm vào cơ thể sẽ có lợi cho sức khỏe, người sẽ lâng lâng. Ở đây chỉ người đang có trạng thái hưng phấn, phấn khích, sức lực tràn đầy.

Chu Diễm cười cười quay người, nhìn cô, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Vậy anh uống doping à?”

“Em đừng quên đây là chương trình sẽ được phát sóng cả nước.”

“Bọn họ có thể cắt đoạn này.”

Anh quay đầu lườm cô.

“Được rồi, được rồi,” Cô nói, “Em chỉ muốn biết trông anh không có nhiều cơ bắp mà lấy đâu ra lắm sức lực vậy.”

“Có lẽ vì buổi tối ăn cơm xong tôi không trèo ngay lên giường xem ti vi.” Anh chế nhạo cô.

“..... Nằm có lợi cho xương sống.” Cô biện bạch lại.

“Tôi cũng có vấn đề muốn hỏi em.”

“?”

“Sao em ăn nhiều đến vậy, vận động ít đến thế, mà lại không thành heo mập nhỉ?”

“Chắc vì trong bụng em có giun đũa.”

“Thôi, đừng nhắc tới cái đó,” Chu Diễm thuận tay đánh dấu một vài kí hiệu trên cành cây ven đường, “Tôi còn nhớ hồi học tiểu học đã từng thấy một tiêu bản giun đũa ở phòng thí nghiệm, cực kì buồn nôn, màu vàng nhạt, giống hệt sợi mì, phần thân mềm mềm, em có thể tưởng tượng khi nó nằm trong cơ thể em sao?”

“Em buồn nôn.” Nói xong, Tri Kiều vịn vào thân cây nôn hết ra.

Chu Diễm cười cười đi tới vỗ vỗ lưng cô, nói: “Đừng nôn hết nước ra, ở đây nước rất quý đấy, vì nguồn nước suối hầu hết bị ô nhiễm rồi, không an toàn để dùng đâu.”

Tri Kiều vỗ ngực, cố gắng ngăn chặn hình ảnh con giun đũa đục khoét chui vào cơ thể mình trong đầu, sau đó trợn mắt nhìn anh: “Anh vẫn là con người hả?”

Anh làm như không có gì nhún vai: “Tiết kiệm sức lực, tiếp tục đi về phía trước.”

Đi tiếp khoảng mười phút, cuối cùng họ cũng từ rừng rậm rẽ vào đường con dành cho người đi bộ bên cạnh con suối, tầm nhìn nơi này bỗng được mở rộng, vì không còn sự che phủ của cây Khuyết diệp, lớp hơi nước ở đây cũng mỏng đi một phần, không khí cũng trong lành hơn rất nhiều.

“Đi là bản năng nguyên thủy nhất của con người,” Lúc Tri Kiều mệt đến mức không nói được gì, Chu Diễm vẫn có thể nói chuyện rất rõ ràng, “Ngẫm lại thì tổ tiên của chúng ta, họ không có xe, không có thuyền, lại càng không có máy bay, thế mà vẫn đi từ nơi này đến nơi khác như thường, sau đó cả địa cầu đều lấp đầy dấu chân của con người.”

“Vậy thì.....” Cô mở nắp chai nước khoáng, uống một ngụm, mới cảm thấy dễ thở hơn một chút, “Rốt cuộc thì bọn họ..... dựa vào cái gì để đi? Không có la bàn, bọn họ làm sao biết được mình muốn đi đâu?”

“Tôi cho rằng con người từ xưa đến nay không cần dựa vào la bàn cũng có thể đi được.”

“?”

Chu Diễm xoay người lại nhìn Tri Kiều, đi giật lùi về phía trước: “Là thời gian.”

“Thời gian?.....”

“Con người có thể ngăn cản bước chân của chính mình, nhưng lại không thể ngăn cản bước chân của thời gian.” Nói xong, anh mỉm cười, xoay người lại đi về phía trước.

“.....” Tri Kiều thử điều chỉnh lại hô hấp của mình, chân bước nhanh hơn để bắt kịp anh, “Anh biết không, anh thường nói những chuyện rất kì lạ.”

“Em cũng thế.”

“Em? Em nói gì kì lạ?”

“Rất nhiều.”

“Làm sao có thể, nói chuyện kì cục là anh đấy.”

“Tôi không có, là em đấy.”

“Em không có mà.”

“Em có.”

Tri Kiều không nhin nổi nữa mà bật cười: “Có lẽ chúng ta đều là những người kì cục, lại đi tranh cãi không đầu mối chuyện vô nghĩa này.”

“Vô nghĩa là vô nghĩa thế nào,” Bước chân bỗng nhiên dừng lại, anh quay đầu nhìn cô, “Một ai đó muốn để người khác hiểu rõ mình, đây là việc cực kì có ý nghĩa trên thế giới này.”

Cô bị xúc động bởi những lời anh nói.

Hóa ra, cho dù cãi nhau, cũng là một chuyện có ý nghĩa. Có lẽ nó sẽ khiến quan hệ giữa hai người trở nên xấu đi, đương nhiên cũng có thể trở nên tốt đẹp, nhưng dù có thành thế nào, cuộc nói chuyện giữa người với người cũng giúp họ bắt đầu hiểu rõ lẫn nhau.

Khi đến trạm trung chuyển đầu tiên, đồng hồ điện tử của Tri Kiều hiển thị thời gian là 12:32. Bọn họ nhận được bức thư gợi ý mới.

“Thời gian hơi gấp,” Chu Diễm nói, “Chúng ta phải vượt qua ngọn núi này, đi đến trạm trung chuyển thứ hai, hơn nữa nếu như tôi đoán đúng thì, phải nghĩ cách đến nơi tập kết để cắm trại trước khi mặt trời xuống núi.”

“Sao lúc anh nói ‘phải qua vượt qua ngọn núi này’, giọng điệu cứ nhẹ tênh giống như ăn một cái bánh sừng bò vậy?”

Chu Diễm không quan tâm tới cô, mà làm ra vẻ nghiêm trọng như địch sắp đến nói: “Chúng ta phải bảo toàn vị trí dẫn đầu. Bởi đội đầu tiên về trạm cuối cùng sẽ có đặc quyền ‘nhường đường’.”

“Nhường đường?”

Chu Diễm xoay người đi về phía sườn núi: “Nói đơn giản nhé, nếu khi chúng ta đến trạm trung chuyển và nhìn thấy tấm ảnh mình chụp được dán trên hòm thư, chúng ta sẽ đứng đó chờ một tiếng. Cho nên nếu em muốn đảm bảo chắc chắn chuyện này sẽ không xảy ra, tốt nhất thì hãy đến đó đầu tiên.”

Bọn họ không tới đỉnh núi, mà là dựa theo gợi ý được đưa ra, lên đến đỉnh thác nước, đã có nhân viên mặc đồng phục chương trình chờ họ ở đấy, ngoài ra, còn có một vài du khách, bọn họ đều tới đây để tham gia vượt thác (Canyoning).

Vượt thác là một môn thuộc leo núi mạo hiểm (sử dụng dây thừng), xuôi theo các dòng thác để leo xuống. Trong nhiệm vụ ở Twelve Apostles, trước tiên họ phải dùng dây thừng leo xuống giữa vách núi, sau đó thì tay không bám vào vách đá leo lên, bởi vậy đối với những người có kinh nghiệm leo núi phong phú như họ mà nói thì đây không phải là chuyện gì quá khó khăn.

Tri Kiều và Chu Diễm thay giày chống trượt và thiết bị bảo vệ chuyên nghiệp, Chu Diễm kiểm tra đi kiểm tra lại khóa trên dụng cụ siết chặt/nới lỏng dây cáp, sau khi xác nhận không có vấn đề gì, hai người trong tư thế sẵn sàng, chuẩn bị leo xuống.

“Này,” Anh nói với Tri Kiều, “Có vấn đề gì không?”

“Không thành vấn đề.”

“Mắt cá chân khi dùng sức còn đau không?”

Tri Kiều lắc đầu.

“Đầu gối thì sao?”

“Này,” Tri Kiều quay đầu lại nhìn anh, mỉm cười nói, “Đừng quên, em là do anh dạy đấy.”

Chu Diễm cẩn thận đánh giá ánh mắt của cô, cuối cùng cũng gật đầu tin tưởng.

Sau khi nhận được hiệu lệnh, động tác và tư thế hai người giống hệt nhau cùng xuôi theo dòng thác để leo xuống. Vách đá bị nước bào mòn trong thời gian dài phủ đầy rêu xanh, không cẩn thận thì có thể bị trượt

chân bất cứ lúc nào, cộng thêm dòng thác đổ mạnh cũng trở thành khó khăn đối với người vượt thác, có thể ảnh hưởng đến sự phán đoán của họ.

Hai người tập trung tinh thần, không ai nói với ai câu gì. Sau khi leo xuống khoảng năm, sáu mét, Chu Diễm chỉ tay về phía bên phải, ý bảo Tri Kiều di chuyển về phía nước chảy chậm hơn, thỉnh thoảng, anh sẽ nhắc cô chú ý mỏm đá bị nứt hoặc đá bị vỡ, nhưng thời gian càng kéo dài, họ cũng không còn bao nhiêu sức lực để nói chuyện với nhau, bên tai lấp đầy bởi tiếng nước ầm ầm, mắt cá chân liên tục bị dòng nước chảy qua cũng dần dần mất đi cảm giác.

Khi cách chân thác còn hơn mười mấy mét, Tri Kiều bèn duỗi thẳng đầu gối, định để bản thân mình nghỉ ngơi một lúc. Bỗng nhiên, trên đỉnh đầu vang lên tiếng hét chói tai, cô ngẩng đầu nhìn lên, một tảng đá có đường kính khoảng ba mươi, bốn mươi milimet từ trên núi lăn xuống, dọc theo thác nước lao về phía Chu Diễm đang đứng ngay cạnh cô.

Tốc độ leo xuống của Chu Diễm nhanh hơn so với Tri Kiều, lúc này cô ở phía trên đang vội vàng tìm kiếm vị trí để chân, anh còn chưa kịp ngẩng đầu, tảng đá đã sắp rơi xuống trước mắt. Trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Tri Kiều theo bản năng, nắm chặt dây thừng nhảy bật lên.

Trong nháy mắt, cô chỉ cảm nhận được một âm thanh rất lớn ở hai bên tai mình, tảng đá đập vào mép mũ bảo hiểm bằng sắt của cô, sau đó thay đổi đường lăn, lao thẳng xuống hồ sâu ở chân thác ngay dưới chân cô và Chu Diễm, nước bắn lên tung tóe đến hơn một mét.

Tri Kiều cúi đầu nhìn Chu Diễm, Chu Diễm cũng nhìn lại cô, hai người dường như đều bị chuyện xảy ra chỉ trong vài giây vừa rồi dọa sợ, trong khoảng thời gian ngắn đều không nói nên lời.

Nhưng dù có thể nào thì, Tri Kiều nghĩ —— anh không sao cả!

Anh vẫn lành lặn đứng trước mặt cô, dù sắc mặt trắng bệch, nhưng anh không xảy ra chuyện gì cả.....có lẽ trong thế giới tràn ngập sự kì diệu và bất ngờ này, thì đây là một chuyện đáng yêu đến chừng nào.

Nghĩ đến đây, cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nở nụ cười vui vẻ.

Chu Diễm cũng cười, nhưng chỉ là mỉm cười ở khóe miệng, anh rất ít khi cười như vậy, giống như trong lòng vừa chấp nhận một lỗi rửa tội.

Bỗng nhiên, sắc mặt anh thay đổi, anh nắm lấy dây thừng rồi từng bước leo lên, đi đến bên cạnh cô.

“?”

Chu Diễm nín thở, đưa ngón tay chạm vào khuôn mặt cô, đến lúc này, cô mới cảm nhận được một dòng chất lỏng nóng hổi chảy từ mép tóc trên trán cô đến khóe mắt, gò má, rồi chảy xuống đến cằm.....

“Em..... chảy máu rồi.”

Giọng nói của anh đặc biệt bình tĩnh, vì vậy Tri Kiều cũng bình tĩnh gật đầu.

Anh mở miệng, dường như muốn nói gì đó, thế nhưng một câu nói cũng không nên lời. Tri Kiều lúc này mới nhận ra rằng, anh đang rất hoang mang, thậm chí còn vô cùng luống cuống.

Tri Kiều giả bộ trấn tĩnh lau vết máu trên mặt, sau đó nói với anh: “Không sao, có lẽ chỉ bị thương một chút thôi, em có thể leo tiếp.”

Anh cau mày, không nói gì. Một lúc sau, mới nói: “Thật không?”

“Thật.” Cô đảm bảo.

Để chứng minh mình có thể, Tri Kiều điều chỉnh lại dụng cụ siết chặt/nới lỏng dây cáp một lần nữa, tay phải nắm chặt dây chính ở phía sau, giữ thẳng đầu gối, cơ thể ngả về phía sau, bắt đầu leo tiếp. Sau vài giây sững sờ, Chu Diễm vội vàng đi theo cô, leo hơn mười mét không bao lâu là tới chân thác nước. Thác nước không trực tiếp chảy thẳng vào hồ, mà liên tiếp chảy qua một sườn dốc tự nhiên trên núi. Hồ nước thoát nhìn rất sâu, nếu không khi này tảng đá rơi xuống nước cũng không bắn cao đến vậy.

Chu Diễm về đích đầu tiên, sau đó là Tri Kiều, hai người bước trên những tảng đá nhẵn bóng sang tới bờ bên kia, giấy chống trơn có tác dụng nhất định, nhưng chỉ một phút phân tâm, vẫn có thể bị ngã nhào

xuống. Tri Kiều cảm nhận được tay mình bị Chu Diển nắm chặt, dùng sức như vậy, dường như sợ trượt không phải là hai chân của họ, mà là tay của cô.

Hai người cuối cùng cũng tới bờ, Chu Diển không dùng thời gian để cởi bộ quần áo bảo hộ khó chịu và dây đai an toàn trên người, mà gọi to nhân viên chương trình bên bờ: “Bác sĩ! Tôi cần bác sĩ!”

Tri Kiều tháo khóa mũ bảo hiểm, từ từ lấy xuống, thái dương đau nhói như kim châm, cô đoán có lẽ vết thương này được tạo ra khi tảng đá đập mạnh vào tấm kính plastic được gắn trên mũ bảo hiểm. Máu không còn chảy liên tục như trước, lo lắng của cô vì vậy cũng giảm bớt một ít, cô an ủi chính mình, một khi máu ngừng chảy, cô chỉ cần dán băng cá nhân OK lên vết thương là ổn rồi.

Nhưng Chu Diển hiển nhiên không nghĩ như vậy, anh lấy tay gạt tóc trên thái dương cô, thất bại thở dài một tiếng, sau đó tiếp tục gọi bác sĩ.

Bác sĩ thường trực trong đoàn cuối cùng cũng mang hòm thuốc đến, anh ta để Tri Kiều ngồi trên sườn núi bên cạnh, bắt đầu kiểm tra miệng vết thương của cô.

“Phải khâu sao?” Chu Diển hỏi.

“Xem ra phải thế rồi.” Bác sĩ bật đèn pin y tế.

“Có thể thực hiện tại đây không?”

“Không vấn đề gì.”

“Có thuốc tiêu viêm không?”

“Có.”

“Vậy bắt đầu đi.”

“Được.”

Tri Kiều cảm thấy trán mình không phải đổ máu, mà là đổ mồ hôi lạnh:

“Đợi đã! Hai người đang nói là, muốn khâu trên trán ‘của tôi’ sao?”

“Đúng vậy.” Bác sĩ tìm tất cả các dụng cụ mà mình cần trong hòm thuốc.

“Vậy tại sao anh nói với anh ấy mà không nói với tôi?”

Bác sĩ ngừng lại nhìn Tri Kiều, rồi lại nhìn Chu Diển: “Không biết, vì cô có vẻ không có bất kỳ ý kiến gì khác.”

Nói xong, bác sĩ dùng nhíp gấp bông khủ trùng ấn lên trán Tri Kiều.

“Khoan đã!” Cô ra sức ngửa về sau, “Nhất định phải khâu sao?!”

Bác sĩ nhú mày, quay đầu lại hỏi Chu Diển: “Anh thấy thế nào?”

Chu Diển nghiêm túc gật đầu: “Nhất định phải khâu.”

“Anh không phải là bác sĩ sao,” Tri Kiều hét lên, “Tại sao phải hỏi anh ấy?”

Bác sĩ lại ngừng lại nhìn hai người họ, cuối cùng nói: “Chẳng tại sao cả, tôi chỉ cần có người đồng ý thôi.”

“Không, anh nghe tôi nói.....” Tri Kiều nhận ra bàn tay mạnh mẽ của Chu Diển đẩy cô lại gần phía bông khủ trùng, “Anh ấy không hiểu gì cả.....tôi không cần khâu!”

“Được rồi, nghe lời,” Chu Diển rõ ràng đang lừa gạt con nít, “Sẽ không để lại vết sẹo đâu —— nếu đây là chuyện em lo lắng.”

“Không thể nào.....”

Bàn tay anh đang đẩy lưng cô ngừng một chút, sau đó nói: “Được rồi, vừa rồi là tôi lừa em, sẽ để lại sẹo, nhưng nhìn không rõ.”

“Đợi..... Đợi đã.....”

Cục bông khủ trùng đang ở ngay trước mắt cô, bỗng nhiên, cô hét to lên: “Chu Diễm! Đội thứ hai đã tới rồi, họ vừa leo xuống đây.....”

Chu Diễm không thèm chớp mắt lấy một cái.

“Nghe em nói này, chúng ta không thể để mất thời gian hơn nữa, anh hiểu chứ, chúng ta phải là đội thứ nhất tới đích..... là anh đã nói”

Ngón tay của bàn tay còn lại giữ chặt đỉnh đầu cô, giọng điệu của anh tuyệt đối không để cho cô phản bác lại:

“Thái Tri Kiều, cho dù hôm nay chúng ta bị loại ra khỏi cuộc chơi, em cũng phải khâu xong cho tôi!”

Thần sắc của anh khiến cô trấn định lại, cô còn muốn nói gì đó, nhưng bông trĩ trùng đã đặt lên miệng vết thương của cô. Cô bật ra một tiếng kêu đau, mắt nhìn vợ chồng nhà khoa học nhanh chóng vượt qua bọn họ.....

Sau đó, xuất hiện trước mắt cô là khuôn mặt của Chu Diễm không chút thay đổi, sắc mặt của anh vẫn hơi tái nhợt, hơi thở hỗn loạn, có lẽ là do lúc vận động mạnh khi vượt thác vừa rồi. Môi anh khép hờ, không nói không rằng nhìn chăm chăm vào miệng vết thương của cô.

Tri Kiều bỗng nhiên ảo giác, dường như.....Chu Diễm muốn hôn cô.

Nhưng ảo giác này nhanh chóng biến mất, bởi vì vị bác sĩ lấy đã kim khâu ra, cô trợn to mắt, nhận ra rằng tất cả những ý nghĩ phi logic đều không còn quan trọng rồi.

Giờ này phút này, cô chỉ mong bản thân mình có thể bất tỉnh ngay lập tức.

23. Chương 23: Chúng Ta Đã Định Đi Theo Bước Chân Của Thời Gian

“Nhờ anh việc này được không?” Tri Kiều vừa đi vừa nói với Chu Diễm.

“?”

“Đừng nhắm ống kính camera trên đầu anh vào người em nữa.”

Chu Diễm nhún vai, hoàn toàn không để ý gì đến câu nói của cô.

“Trong khoảng thời gian em ngắt đi đã có bao nhiêu đội vượt qua chúng ta rồi?”

“Không biết,” Về mặt anh thoải mái, “Nhưng tôi có thể đảm bảo chúng ta không phải là đội chót.”

Tri Kiều hít sâu một hơi, một lúc sau mới nói: “Anh đoán xem liệu chúng ta có phải ‘nhường đường’ không?”

“Không biết.”

“Nếu chúng ta đến trạm trung chuyển mà nhìn thấy ảnh của mình bị dán trên hòm thư thì làm thế nào đây?”

“Cố gắng hết sức và đừng nhắc gì đến chuyện ‘nếu’, bởi vì rất nhiều thời điểm thứ đó hoàn toàn vô nghĩa.”

Tri Kiều gật đầu.

“Anh biết không,” Cô nói, “Về ‘ý nghĩa của lễ hành’, em nghĩ ra rồi.”

Chu Diễm không trả lời, mà chờ cô nói tiếp.

“Em nghĩ.....là suy nghĩ và thay đổi.”

Chu Diễm quay đầu lại, ánh mắt tựa như nhìn mà không nhìn.

“Có rất nhiều lúc, một vài vấn đề nào đó quấy nhiễu chúng ta nhưng lại không bao giờ có cách giải quyết, bởi vì ngày qua ngày, chúng ta không có thời gian để suy nghĩ.....” Cô ngừng lại một lúc, nhìn mặt trời sắp lặn phía xa xa, “Chúng ta bị cuộc sống vây hãm, không biết phải làm thế nào để thoát ra, cho nên lễ hành là phương pháp tốt nhất. Chúng ta đến những nơi xa lạ, gặp những người xa lạ, nghe những câu chuyện

xa lạ, nhưng rồi cuối cùng, điều mà chúng ta luôn suy nghĩ, lại là những hồi ức của bản thân về quá khứ không ngừng xoay chuyển trong đầu chúng ta. Chúng ta thông qua những suy nghĩ này, thông qua những suy nghĩ của người khác về mình, cuối cùng tìm được đáp án. Lặng lẽ hoàn thành một sự thay đổi — đây chính là ý nghĩ của lữ hành.”

“.....” Chu Diển không quay đầu lại, sống lưng anh thẳng tắp.

“Em nói đúng chứ?”

“Tôi không biết.” Anh cuối cùng cũng mở miệng.

“Anh đang trả lời có lệ với em sao — sau khi em bị bắt khâu ba mũi?”

“Không,” Anh cười phá lên, nụ cười chân thành hơn bao giờ hết, “Tôi chỉ muốn nói rằng, đáp án của mỗi người đều không giống nhau.”

“.....Em không muốn nghe một câu trả lời lấp lửng như thế, nghìn bài một điệu đều trả lời rập khuôn giống nhau.”

“Nếu em hỏi tôi,” Anh ngừng lại một lúc, “Câu trả lời của tôi là, lữ hành mang đến cho chúng ta rất nhiều khả năng — khả năng về tương lai. Đương nhiên, ‘lữ hành’ theo lời tôi nói, không phải rời khỏi nhà, đi đến nơi nào đó để ‘chơi’, đó không phải là lữ hành.”

“Em đồng ý với điều đấy.”

“Em không biết rằng sau khi trải qua một hành trình nào đó, em sẽ lựa chọn cuộc sống như thế nào, có quyết định ra sao, cố gắng bao nhiêu để có được sự thay đổi như vậy. Tất cả đều là những con số chưa biết. Nhưng điều này sẽ làm chúng ta cảm thấy cuộc sống trên thế giới này có ý nghĩa hơn.”

“Những đạo lý to lớn của anh nghe thì có vẻ có rất nhiều điều bổ ích đấy, nhưng lại đều là.....đồ vô dụng*.” Tri Kiều vô cùng chân thành đả kích anh.

*Nguyên văn: (Cẩu thí bất thông, Rắn chó không kêu) chỉ hành văn hay diễn đạt không lưu loát, ngoài ra còn có ý là đồ bỏ đi, đồ vô dụng. Ý Tri Kiều là lời Chu Diển nói chỉ mang tính lí thuyết, nói suông.

“Cám ơn.” Chu Diển quay đầu lại lườm nguýt cô.

“Không có gì.”

“Nhưng giả thiết của chúng ta đều tương tự như nhau.”

“?”

“Chúng ta đều đưa ra giả thiết, cuộc sống là một hành trình không ngừng đưa ra câu hỏi đồng thời cũng không ngừng phải đưa ra câu trả lời.”

Tri Kiều nghĩ một lúc, gật đầu nói: “Nói cách khác chúng ta vẫn có vài điểm tương đồng với nhau.”

Chu Diển nghi hoặc quay đầu lại nhìn cô: “Chẳng lẽ chúng ta không giống nhau sao?”

“Giống nhau chỗ nào?” Cô cũng cảm thấy nghi hoặc.

“.....” Anh bỗng nhiên không biết nên trả lời cô thế nào.

“Anh rất thông minh, thích tự do, dám mạo hiểm, dám đón đầu mọi thử thách — Dù vậy, anh có hơi tự phụ, tự mình là đúng, tự quyết định mọi thứ.”

“.....” Anh nhún mày, ý bảo cô nói quá nhiều rồi.

“Anh nói đi, những điều em vừa nói, chúng ta giống nhau chỗ nào?”

“Em cũng rất thông minh, thích tự do, dám mạo hiểm.....” Anh ngừng lại, “Cho dù sự thông minh của em toàn dùng không đúng nơi đúng chỗ, thích tự do của em chẳng qua là không muốn bà mẹ thích màu trắng của em quản quá chặt, mà những mạo hiểm em lao vào toàn là những thứ nguy hiểm thật sự.”

“.....”

“Nhưng đại để thì,” Anh đưa ra kết luận, “Chúng ta vẫn giống nhau.”

“Không thể nào,” Cô trợn mắt, “Chúng ta hoàn toàn không cùng một loại người. Nếu chúng ta giống nhau, sao em lại thích anh chứ!”

Vừa dứt lời, Tri Kiều liền ngẩn người. Cô ngẩng đầu nhìn Chu Diễm, bước chân của anh tựa như khựng lại. Nhưng anh không nói gì cả, chỉ quay đầu lại, mỉm cười với cô, nụ cười dường như.....có gì đó vui vẻ, sau đó, anh nhẹ nhàng bước đi về phía trước.

“.....” Cô cau mày, cảm thấy người đàn ông trước mắt này ngày càng làm người khác khó nắm bắt.

Hai người tiếp tục đi bộ trên con con đường núi, lúc chuyển hướng trên sườn núi, cô đã thấy dưới chân núi trước mắt bọn họ là đội hai nữ cổ động viên.

“Chúng ta thật sự không phải là đội cuối cùng sao?” Tri Kiều nghi ngờ hỏi.

“Tin tôi đi.”

“Còn bao lâu nữa thì đến trạm trung chuyển kế tiếp?”

“Khoảng năm, sáu giờ nữa.”

“..... Nếu vậy trước khi trời tối chúng ta sẽ không đến nơi?”

“Đúng vậy.”

Lúc này, bộ đàm vô tuyến mini trên vai họ truyền đến âm thanh của người dẫn chương trình “Người chơi chú ý, khi mặt trời hoàn toàn xuống núi, người chơi dù có ở đâu thì hãy cắm trại ngay tại chỗ đó. Không được tiếp tục đi trong rừng, Nếu làm trái thì sẽ bị phạt. Ngoài ra, hôm nay chúng ta không có đội nào bị loại, nhưng ngày mai ba đội đầu tiên đến điểm cuối cùng mới được tham gia vòng chung kết vào ngày kia. Nhắc lại một lần nữa.....”

“Nếu ngày mai chúng ta không vào được top 3, tất cả đều kết thúc luôn.” Bản thân Tri Kiều cũng không biết đây rốt cuộc là câu hỏi hay câu khẳng định. Nhưng trong lòng cô luôn bùng cháy một niềm tin, tin rằng mình sẽ không thua trận đấu này.

“Bây giờ không phải là lúc nghĩ mấy chuyện đó.” Chu Diễm bình tĩnh nhắc nhở cô.

“Lúc mặt trời xuống núi chúng ta có thể sẽ phải ở đây.....” Cô vô thức chạm vào vết thương đang cuộn băng trên trán, cảm giác đau đớn vẫn chưa hoàn toàn biến mất, nhưng cô không hề để ý đến chuyện này, vì cô hiểu rằng, muốn đạt được thứ gì đó, thì trước tiên phải trả giá.

Chu Diễm ngẩng đầu nhìn bầu trời bị che phủ bởi màn sương: “Dù ở bất cứ nơi nào, thì cũng phải có cách tránh bão.”

Tri Kiều chưa bao giờ cảm nhận được sâu sắc như thế, mặt trời xuống núi thật ra chỉ là chuyện trong nháy mắt, lúc cô cúi đầu có thể nhìn thấy một góc ánh tà chiều màu vỏ quýt phía trước, nhưng lúc ngẩng đầu lên, trời đã tối sầm lại rồi.

“Lại đây.” Phía trước bầu trời vẫn chưa hoàn toàn tối đen lại, Chu Diễm đi vào khe núi, ở bên cạnh rừng cây có có một chỗ trũng gần giống như thung lũng, anh dùng chân giẫm giẫm vài cái lên mặt đất, rồi đi đi lại lại vài bước, cuối cùng nói, “Ồ chỗ này đi.”

Dừng lều đương nhiên không phải là việc của Tri Kiều, cô lấy bánh quy và nước trong ba lô ra, còn có cả mấy cây xúc xích được đóng gói sẵn, đây chính là bữa tối của bọn họ hôm nay —— thức ăn giống hệt như bữa trưa.

“Đừng uống nhiều nước như vậy,” Chu Diễm vừa dùng búa đóng đinh, vừa nói, “Ở đây không có nhà vệ sinh công cộng, mà sau khi trời tối tốt nhất em đừng chạy đến nơi nào mà tôi không nhìn thấy.”

“.....” Cô ngượng ngùng bỏ cái chai đang uống xuống, không nói còn đỡ, nói xong cô lại cảm thấy hơi mót.

“Đi đi,” Anh không quay đầu lại nói, “Đi nhanh về nhanh.”

“.....Ừm.”

Lúc Tri Kiều quay lại, lều trại đã dựng xong, Chu Diển còn tìm được một ít mảnh gỗ, bắt đầu nhóm lửa. Cô vội vàng đi đến, sau khi mặt trời lặn nơi này rất lạnh, dù đã mặc áo gió bên ngoài và quần dài, nhưng vẫn cảm thấy se se lạnh.

Nhóm lửa xong, Chu Diển ngồi bên đồng lửa dùng dao mở gói xúc xích, há mồm cắn một miếng to.

“Người không biết còn tưởng anh từ nhỏ đã sống ở đây,” Cô đi đến, ngồi bên cạnh anh, đưa tay tới gần đồng lửa, một luồng khí nóng ấm áp lập tức bao xung quanh cô, “Nhưng thật ra anh là dân thành phố trăm phần trăm.”

Anh nhếch nhếch khóe miệng: “Con người sẽ phải thay đổi.”

Tri Kiều không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào cành cây đang cháy trong đồng lửa. Không biết đã qua bao nhiêu lâu, cô bỗng nhiên lấy hết dũng khí hỏi: “Vì sao anh thay đổi? Vì thí nghiệm của Stanley Milgram sao?”

Trước khi đưa ra vấn đề này, cô đã thử nghĩ đến những phản ứng của Chu Diển. Có thể anh sẽ xao động, sẽ tức giận, sẽ trừng mắt nhìn cô, thậm chí sẽ nạt nộ cô — bởi vì anh không thích bị người khác dò xét nội tâm mình, nếu anh không muốn nói, người khác cả đời cũng đừng hòng cậy được từ miệng anh nửa chữ.

Nhưng, mọi thứ đều nằm ngoài dự đoán của cô, Chu Diển chỉ giật mình quay đầu lại nhìn cô, một nửa xúc xích cắn dở vẫn còn treo bên miệng, giống như đang bám chặt vào răng anh. Sau đó, vẻ mặt anh bình tĩnh ăn xong miếng xúc xích, nói: “Ai nói cho em biết? Tưởng Bách Liệt?”

“Nói như vậy anh biết anh ta?” Thời gian ba năm làm cô hiểu được, nếu muốn đưa Chu Diển vào tròng, cách tốt nhất là nói lảng sang chuyện khác.

Anh gượng cười, không trả lời ngay, mà cầm chai nước khoáng tu ừng ực một hơi.

“Chính anh nói không nên uống nhiều nước.” Cô nhắc nhở anh.

“Ừ,” Anh gật đầu, “Nhưng tôi không để ý nếu giải quyết ở đây đâu.”

“.....”

Không khí trở nên ngọt ngào, anh không nói gì, cô cũng không dám nhắc lại. Trên thực tế, Tri Kiều cho rằng mình rất hiểu Chu Diển, nhưng trong quan hệ của bọn họ, lúc nào cô cũng nằm ở vị trí bị động, vị trí chủ động bao giờ cũng là Chu Diển, cô đã từng thử thay đổi tình trạng này, thế nhưng kết quả rất nhỏ.

Ngay lúc Tri Kiều muốn nói gì đó để dời đi sự chú ý, Chu Diển bỗng nhiên mở miệng nói:

“Chúng tôi là bạn học.....”

“Ừm.”

“Lúc đầu khi cậu ta đến tôi còn không nhận ra, đã rất nhiều năm rồi chúng tôi chưa gặp nhau.....” Anh yên lặng nhìn đồng lửa, “Cho đến khi cậu ta nói tên mình, tôi mới nhớ ra cậu ta là ai.”

“Bạn trung học sao?”

Chu Diển lắc đầu: “Hồi còn là nghiên cứu sinh.....”

“Nhưng anh ta nói hai người đã biết nhau hồi còn mười mấy tuổi.”

“Ừ,” Chu Diển thở dài, ngẩng đầu nhìn bầu trời đen kịt, có lẽ bị sương bao phủ, ngay cả một ngôi sao cũng không thấy, “Mười sáu tuổi tôi đã lấy được bằng đại học chính quy, mười bảy tuổi đến Mỹ học nghiên cứu sinh.”

Tri Kiều ngạc nhiên nhìn anh, anh chưa từng nhắc đến thời thiếu niên của mình, đây chính là một phần của cuộc đời mà anh đã “nhảy cóc”.

“Đây là.....một chuyện rất đáng tự hào mà, anh lại chưa bao giờ nhắc đến.....”

“One man’s meat is another man’s poison.”

“Giải được của người này là độc được của người khác?”

Anh nhẹ nhàng gạt đầu: “Mỗi người đều có một vài chuyện không muốn nói ra, tôi cũng thế.”

“Được rồi,” Cô cười nói, “Nếu có một ngày anh sẵn sàng nói ra. Em cũng sẵn sàng nghe.”

Chu Diễm ngẩng đầu nhìn Tri Kiều, lần này, là nghiêm túc nhìn cô: “Tôi có thể hỏi em điều này không?”

“Ừ.” Đáy lòng cô hoang mang.

“Tôi vốn nghĩ rằng tôi rất hiểu em, nhưng..... mấy tháng gần đây, nhất là mấy ngày nay, tôi bỗng nhiên phát hiện, thật ra tôi chẳng hiểu gì về em cả. Em như thế này.....không giống như tôi đã nghĩ.”

Cô gượng cười, không biết nên vui hay nên buồn.

“Tại sao,” Anh nói, “Tại sao em sẵn lòng tha thứ cho tôi.....dù nhiều lúc tôi rất ngang ngạnh bất chấp lý lẽ.”

Tri Kiều ngượng ngùng cào cào tóc: “Cái này giống như anh sẵn sàng dốc hết khả năng của mình để làm bất cứ chuyện gì vì bố em.”

“..... Ý em là em cũng sùng bái tôi?” Anh đưa ra kết luận của chính mình.

“..... Không,” Cô cố gắng để giọng nói mình nghe không quá mất tự nhiên, “Ý của em là, chúng ta đều sẵn sàng trả giá vì một ai đó hoặc vì chuyện gì đó.”

Anh nhìn cô, trong lòng không biết đang suy nghĩ điều gì.

Ngọn lửa bập bùng lay động trong gió, cành cây đang cháy thỉnh thoảng lại tạo ra một vài âm thanh lép bép, tiếng chim hót xa xăm vang vọng vào khe núi, như đang nhắc nhở con người, khe núi này là địa bàn của chúng —— địa bàn mà cả đời chúng sẽ sống ở đây, mà con người, chỉ là khách qua đường nơi đây mà thôi.

“Hỏi em câu nữa được không.....” Ánh mắt Chu Diễm dõi theo ánh lửa lay động.

“?”

“Em cũng sẽ..... dễ dàng tha thứ cho người khác giống như tha thứ cho tôi sao?”

Tri Kiều dời tầm mắt khỏi người anh, đây cũng không phải là vấn đề thẳng thừng gì, nhưng, so với câu “Em chỉ yêu một mình tôi sao” thì càng làm cô quần bách hơn, mặt cô càng đỏ tím đập càng nhanh.

Qua một lúc lâu, khi Tri Kiều cảm thấy hai gò má không còn nóng như lúc đầu, cô mới nhỏ giọng trả lời:

“Rất ít.”

Cô không dám nhìn anh, nhưng qua khóe mắt, cô nhìn thấy Chu Diễm đang cười. Nụ cười đó tựa như là.....vừa ấm áp lại vừa hồn nhiên.

24. Chương 24: Chúng Ta Đã Định Đi Theo Bước Chân Của Thời Gian

Đêm hôm đó Tri Kiều hầu như không ngủ, thứ nhất là vì rúc trong túi ngủ trong lều không phải là chuyện thoải mái gì, thứ hai là vì trong cái lều nhỏ xíu này còn có một người khác đang nằm cùng, cô có thể nghe thấy âm thanh mỗi lần anh hít thở, bởi vậy cô cũng nghĩ phải chăng anh cũng nghe thấy tiếng hít thở của cô. Bỗng nhiên cô cảm thấy ngại ngùng, thậm chí còn ngại ngùng hơn lúc hai người ngủ cùng giường với nhau.

Cô vốn tưởng rằng Chu Diễm sẽ nói gì đó, nhưng anh không hề nói gì cả. Từ khi chui vào túi ngủ tới giờ, dường như anh chìm luôn vào trong giấc ngủ, không hề phát ra một tiếng động gì. Một lát sau, Tri Kiều cũng mơ mơ màng màng nhắm hai mắt lại. Đến nửa đêm, bên ngoài bỗng vang lên tiếng sét đánh, sau tiếng sét long trời lở đất, hai người đều tỉnh lại.

“Sẽ có mưa to sao?” Cô lo lắng hỏi.

“Có lẽ thế,” Chu Diễm vẫn đang nằm, tựa như đang lắng nghe bản nhạc thiên nhiên dành cho con người, “Ai biết được.”

“.....”

“Nhưng nếu mưa to thật, thì cái lều này gặp vấn đề mất.”

“Có vẻ anh không sợ gì nhỉ.” Cô quay đầu lại nhìn anh. Đây là một cảnh tượng kì diệu đến nhường nào, hai người nằm song song với nhau, trong cái lều nhỏ xíu, thế giới bên ngoài đang trải qua một quá trình chuẩn bị đáng sợ, có lẽ không bao lâu nữa bọn họ sẽ bị vây quanh bởi mưa gió. Nhưng hiện tại, dù nói thế nào thì bây giờ vẫn chưa xảy ra chuyện gì cả, bọn họ vẫn chỉ là một người đàn ông và một người phụ nữ yên lặng nằm cùng với nhau.

“Sợ hãi không có ý nghĩa gì cả.”

“Anh lúc nào cũng lý trí vậy sao.....”

Chu Diễn thở dài, có lẽ sau khi suy nghĩ một lúc vẫn không thể tự đưa ra một đáp án làm mình hài lòng. Vì vậy anh hỏi ngược lại: “Em thấy lý trí thì không tốt sao?”

“Người quá lý trí đôi lúc sẽ làm người khác cảm thấy sợ hãi.”

“Vậy em sợ tôi sao?”

“Không.....” Cô ngừng lại một lát, “Nhưng đôi khi anh làm người khác khó có thể đến gần.”

Chu Diễn cười cười, không nói gì cả.

“Anh đã từng yêu ai chưa?” Tri Kiều nhớ mình đã từng hỏi câu này, nhưng anh không trả lời.

Anh cũng quay đầu lại nhìn cô.

“Đừng hiểu lầm,” Cô vội vàng nói, “Đơn giản là em tò mò thôi, không có ý gì khác, nếu anh không muốn nói, thì thôi vậy.”

“.....Chưa từng.” Anh nói, “Hình như tôi..... không thể yêu ai được.”

“Tại sao?”

“Bởi vì tôi không biết yêu một người là như thế nào.”

“Trừ ‘lỗ sâu’ mà ai cũng biết thì anh cũng không biết thế nào là yêu một ai đó?”

Chu Diễn bật cười, dường như cảm thấy cô rất thú vị: “Trên thế giới này có rất nhiều điều mà tôi không biết, nhưng tất nhiên những điều tôi biết cũng không ít. Tôi chỉ có thể nói rằng, tôi thừa nhận IQ của tôi cao hơn EQ — đó cũng là lý do tại sao tôi rất ít bạn bè thật sự.”

“Phùng Giai Thụy cũng tính là bạn bè của anh sao?”

“Ừm..... Miễn cưỡng tính đi.”

“Vậy còn lão Hạ?”

“Còn phải xem tâm trạng của tôi.”

“Còn em thì sao?”

Anh nhìn cô: “Không tính.”

“.....” Cô nhú mồm.

“Em đối với tôi, so với bạn bè..... thì hơn một chút.”

“.....” Trong lòng cô hồi hộp, “Anh đang chơi trò mập mờ với em sao?”

“Không, đương nhiên không phải,” Anh lắc đầu, “Tôi nói rồi, rất nhiều lúc tôi coi em như là ——”

“Em gái.” Cô nói thay anh.

“Thật ra thì.....hoàn toàn không phải là vậy.”

“?”

“Ý tôi là..... vì quan hệ của tôi với bố em, có lẽ chúng ta giống anh em ruột hơn.”

Tri Kiều vốn định nói gì đó, nhưng bỗng một tiếng sét lại xẹt qua đỉnh đầu hai người, giống như một đám mây tức giận đang bay qua, khiến người ta thấy ngạc nhiên.

“Bố em là người giỏi vậy sao?” Đợi cho đến khi bốn phía yên tĩnh lại, Tri Kiều mới hỏi tiếp.

“Cũng không phải.” Chu Diễm như bị cô chọc cười, “Thật ra ông ấy là ông lão..... tính cách rất bướng bỉnh.”

“Giống em sao?”

“Bướng bỉnh hơn em.”

“À.....”

“Nhưng ông ấy cũng rất kiên cường,” Chu Diễm nói, “Lúc đưa ông vào bệnh viện, tôi đã nghĩ, nếu đưa ông đi chụp X quang, nói không chừng phát hiện ra trong cơ thể đó không phải là máu, mà là các loại niềm tin —— ông ấy là một người tràn ngập niềm tin, rất ít người có thể giống ông về điểm này.”

“Nhưng khi ông ấy bỏ em và mẹ, đây cũng là niềm tin sao?”

Chu Diễm trầm mặc trong giây lát, mở miệng nói: “Tri Kiều, mặc kệ em tin hay không tin, nhưng sự thật theo như bố em nói.....mẹ em là người đề xuất ly hôn.”

“Bởi vì ông ấy không để ý đến gia đình.”

Chu Diễm ngẫm thừa nhận cách nói của cô.

“Cho nên thực tế là, ông ấy bỏ mẹ và em trước.”

“..... Nhưng em vẫn rất yêu ông ấy,” Giọng nói Chu Diễm hơi khàn khàn, “Mặc dù ông ấy đã rời bỏ em, nhưng em vẫn rất yêu ông.”

“Đương nhiên.....” Tri Kiều cố gắng kìm nén âm thanh nghẹn ngào nơi cổ họng, “Ông ấy là bố em.”

“Tôi nghĩ nếu bố em biết được ông ấy chắc chắn sẽ rất vui.”

“.....”

“Tri Kiều.....”

“?”

Chu Diễm mở miệng, như muốn nói gì đó, nhưng tiếng sấm sét lại cắt ngang cuộc nói chuyện của bọn họ.

Cô sợ tới mức bịt chặt lỗ tai, anh vươn tay ra, ôm trọn cô vào lòng, tựa như hồi bé bố vẫn thường ôm cô.

“Ông Thái nói em rất sợ sấm sét.” Giọng nói anh mang một chút giễu cợt.

“..... Đó là hồi còn bé.”

“À?” Anh cố tình rút lại cánh tay đang ôm cô, nhưng cô lại ôm chặt cánh tay anh không chịu buông.

Anh bật cười, rồi cười ha hả, cuối cùng, giọng nói anh dường như đang than nhẹ: “Tri Kiều, có lẽ một ngày em sẽ ghét tôi.”

“Sao em phải ghét anh?”

Khuôn mặt anh không còn tươi cười nữa, bình tĩnh nói: “Không có gì..... Tôi chỉ nói là, có lẽ.”

Đêm hôm đó, trong từng trận sấm sét, núi Blue không nghênh đón bất cứ cơn bão nào. Khi trời sắp sáng, Tri Kiều lại mơ mơ màng màng thiếp đi, sau đó là Chu Diễm đánh thức cô, cô mở to mắt, phát hiện khuôn mặt cách mặt cô ngay trong gang tấc.

“Sắp đến giờ xuất phát rồi.” Anh nhìn cô từ trên xuống, hai tay chống xuống bên cạnh hai bên tai cô.

“A.....” Cô chớp chớp mắt, thật ra cô không biết bản thân mình nên làm gì ngoài chớp mắt.

“Đầu còn đau không?”

“..... Không.”

Chu Diễm đưa ngón tay gạt mớ tóc lòa xòa trên trán cô, xem xét vết thương, sau đó gạt đầu, đứng lên bắt đầu thu dọn ba lô.

Tri Kiều mất vài phút mới thuyết phục bản thân mình không có thời gian nằm mơ, nên quay về hiện thực đi thôi.

Tám giờ sáng, sau khi trong máy bộ đàm vô tuyến truyền đến khẩu lệnh “Xuất phát”, hai người lại bắt đầu hành trình đi bộ đường dài. Căn cứ vào điều Chu Diễm nói hôm qua, lúc này họ còn cách trạm trung chuyển khoảng ba tiếng đồng hồ đi bộ, nói cách khác nếu may mắn, bọn họ sẽ tới đó trước buổi trưa.

“Hình như em nghe thấy giọng nói của đội nữ cổ động viên.” Tri Kiều thử cột mái tóc ngắn ngang vai lên thành tóc đuôi ngựa, nhưng thử vài lần đều không thành công. Bởi vậy cô lựa chọn đội mũ lưỡi trai, để che giấu mái tóc rối bù của mình và.....vết thương được băng bó trắng xóa nhô cao trên trán.

“Ý chí chiến thắng của họ rất mãnh liệt.” Bước chân Chu Diễm rất nhanh, Tri Kiều cố gắng lắm mới có thể đuổi kịp.

“Anh đang tán thưởng họ sao?”

“Tôi tán thưởng tất cả những người biết bản thân mình đang làm những gì đồng thời cũng vì thế mà cố gắng.” Anh quay đầu lại nhìn cô một cái.

Tri Kiều bước nhanh hơn đi theo sau anh, giọng nói đã hơi hỗn hển: “Lúc ở Great Ocean Road ấy, cô gái tìm anh nói chuyện tên là gì vậy?”

“..... Không nhớ nữa.”

“Không thể nào.....” Cô ngạc nhiên, “Hai người lúc đó nói chuyện rất thân mật.”

“Tôi thật sự không nhớ mà. Nhưng nếu như buộc phải nói, tôi nhớ cô ta là 75C.”

“.....”

Chu Diễm quay đầu lại nhìn cô, rồi đưa lưng về phía cô nói: “Tôi và cô ta chỉ nói về trận đấu mà thôi, nếu thật sự là ‘nói chuyện thân mật’ thì phải là em với tên ‘trạch nam’ đó.”

“?!”

“Không đúng sao.”

“Em và Tạ Dịch Quả cũng chỉ nói về trận đấu mà thôi.....”

“À..... nói vậy thì, em không bị đem đi mất nhĩ —— ‘đồ ăn’*?”

*Nguyên văn là —— ‘ ’ : chỉ Thái Tri Kiều (), cách gọi tên +tên/họ là cách gọi thân mật phổ biến ở TQ, mà còn có nghĩa là đồ ăn, món ăn trong bữa cơm. là bưng, bê (đồ ăn) đi mất. Đây là thể loại , thể loại truyện cười ngắn gọn, xúc tích, nhạt nhẽo nghe xong thấy buồn cười vì.....chẳng có gì đáng cười. (có ai thấy buồn cười chuyện cười của Chu Diễm không?)

“.....” Tri Kiều trợn mắt xem thường, “Người không biết kể chuyện cười thì tốt nhất là ngậm chặt mồm vào.” Anh ngậm chặt mồm đúng như cô mong muốn.

“Chờ đã,” Tri Kiều bỗng nhiên nói, “Vừa rồi là anh.....ghen sao?”

Trong phút chốc bước chân Chu Diễm bỗng ngừng lại, anh xoay người lại nhìn cô, sắc mặt kì dị nói: “Không! Đương nhiên là không!”

“.....” Cô nhìn anh, trong nháy mắt khí thế của anh làm cô hoảng sợ, bởi vậy cô lúng ta lúng túng mở miệng, “À, em biết rồi..... Nhưng anh cũng không cần hung dữ vậy đâu.”

Bọn họ tiếp tục bước đi, ánh mặt trời vẫn bị tầng tầng lớp lớp mây mù và làn sương khói dày đặc trong khe núi bao phủ, ngay cả khí áp trong không khí dường như cũng bị hạ thấp xuống.

Hai người hết sức chú ý tới con đường dưới chân, Chu Diễn lấy từng tiếng đồng hồ làm đơn vị để tính toán hành trình, trong đó có 5 phút là thời gian nghỉ ngơi, lấy lời của anh mà nói thì, đây giống như một trận đấu marathon, phải tiến hành sắp xếp và lên kế hoạch hợp lý, giữ tốc độ ổn định là phương pháp chắc chắn nhất.

Nhưng kì lạ là, sau khi xuống tới chân núi, đội nữ cổ động viên bỗng nhiên biến mất, còn cậu con trai trong đội bố con mập mập thì đang quỳ dưới đất nôn mửa dữ dội. Chu Diễn không đi chậm lại, anh lấy một thứ gì đó trong ba lô ném về phía về phía ông bố mập:

“Dùng hai viên, uống nhiều nước, sau đó nghỉ mười phút thì ổn.”

Cẳng chân Tri Kiều nhanh chóng bị tê, bởi vậy cô không còn hơi sức để ngừng đầu quan sát tình hình của bố con đội đó, tiếp tục dựa theo phương pháp mà Chu Diễn dạy, hơi thở nhịp nhàng bước chân ổn định, bám sát theo anh.

“Cậu ta.....làm sao vậy?” Hơi thở cô có phần gấp gáp.

“Có lẽ bị cảm nắng.”

“Ồ trong này?.....” Cô hít một hơi sâu, rồi thở ra, “Nơi này mặt trời hoàn toàn không chiếu tới đâu.....”

Chu Diễn không trả lời câu hỏi của cô, mà lấy bản đồ và la bàn ra nghiêm túc nghiên cứu. Hai người đi men theo khe suối khoảng hai mươi phút, cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng của trạm trung chuyển.

Lúc sắp đến nơi, Tri Kiều mới phát hiện ra hai người đang ngồi trên mặt đất đầy bùn bên cạnh hòm thư —— là Tạ Dịch Quả và anh bạn đồng hành.

“Hai người..... thế nào lại.....” Cô mệt đến mức nói không ra hơi.

Anh bạn đồng hành ngừng đầu lên nhìn cô, chán nản nói: “Chúng tôi bị cái đó.....Cho nên..... Có lẽ.....”

Tri Kiều đứng lại, nhìn hai tấm ảnh được dán trên hòm thư bằng sắt ——

“A..... trời ạ.....”

Bọn họ đều bị dán lên! Có người sử dụng đặc quyền “nhường đường”, họ phải ngồi chờ ở đây một tiếng —— bất kì ai gặp phải tình huống này cũng mất hết hi vọng.

Chu Diễn từ đầu tới giờ vẫn im lặng rút bức thư gợi ý từ hòm thư, làm như mấy người Tạ Dịch Quả không hề tồn tại.

“Chúng ta phải đi qua cánh rừng này mới tới trạm nghỉ chân trong hẻm núi, chỉ có ba đội đến đầu tiên mới được tham gia vào trận chung kết ngày mai.” Anh nhìn cô, sau đó thúc giục, “Đi thôi, nếu may mắn ngày mai chúng ta còn có thể tiếp tục chơi.”

Tri Kiều gật đầu, nâng cẳng chân nặng trĩu bước tiếp về phía trước. Cô cảm thấy rất mệt mỏi, nhưng mặt khác, một khoái cảm cực độ đang len lỏi chi phối mỗi một dây thần kinh của cô. Cô thậm chí còn cảm nhận được hai chân mình đã không còn dưới sự kiểm soát của bản thân, chúng đang điều khiển cô, chứ không phải cô điều khiển chúng.

Cô đi được vài được, bỗng nhiên dừng lại, một cảm giác rất nặng nề xuất hiện trong lồng ngực cô. Lúc xoay người vừa rồi, trong nháy mắt cô dường như có thể nhìn thấy một..... Tạ Dịch Quả bất lực cam chịu.

Ý chí chiến đấu vốn trào dâng trong người anh ta không còn nữa. Anh ta gục đầu xuống, mặt mày phờ phạc buồn bã ngồi bệt xuống đất, một chút sức sống cũng không có, từ đầu tới giờ anh ta không hề ngừng đầu lên nhìn bọn họ, cũng không muốn nói chuyện với cô hoặc với bất cứ ai khác, dù thế giới có thay đổi thế nào cũng không liên quan tới anh ta. Anh ta bị đánh bại. Không biết là bị bại bởi tay ai, có lẽ bởi hai người đã dán hình họ lên, hoặc bởi chính bản thân của anh ta. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, anh ta như biến thành một thành một người hoàn toàn khác vậy.

Chu Diễn đang gọi tên cô, nhưng cô vẫn đứng yên tại chỗ không hề nhúc nhích.

Ánh mắt cô hơi mơ hồ, vì vậy cô dùng tay lau những giọt mồ hôi trên mi mắt, sau đó không để ý đến tiếng gọi của Chu Diễn, xoay người đi về phía Tạ Dịch Quả.

“Này.....” Cô thở gấp, “Cứ thế mà bỏ cuộc sao?”

Tạ Dịch Quả vẫn cúi đầu, không nhìn cô.

“Không phải anh đã nói, anh thích thử hành sao.....” Cô ngừng lại một lúc, “Anh đã nói rằng, trận đấu này hai người là thích hợp nhất cơ mà?”

Anh ta vẫn không nói gì.

“..... Tạ Dịch Quả!” Cô gọi tên anh ta, “Nói cho tôi biết anh tham gia trận đấu này là vì cái gì?”

Có lẽ quá to khiến cô tiêu tốn khá nhiều hơi sức, bởi vậy tiếng hít thở bỗng trở nên nặng nề.

Cuối cùng Tạ Dịch Quả cũng chậm rãi ngẩng đầu lên, trên mặt hoàn toàn là nỗi thất bại ê chề: “..... Vô dụng thôi. Một giờ, thiếu một giờ chúng tôi còn có thể làm những gì?”

“..... Nếu trong thử hành cho anh một giờ anh sẽ lấy để làm gì?”

“.....”

“Rốt cuộc chuyến đi này, trận đấu này đối với anh là gì?” Cô tức giận nhìn anh ta, giống như tấm hình bị dán lên là của cô vậy, “Chỉ là ngắm cảnh, hóng gió, nghe mấy cô bé bản địa nói chuyện gì đó thôi sao?”

“.....” Khóe mắt anh ta co rúm lại, dường như lời cô nói đã đâm đúng chỗ.

“Tôi nghĩ,” Cô thở hắt ra, “Hơn cả thế này. Anh muốn đạt được nhiều thứ hơn từ thử hành, anh muốn những thứ không có trong cuộc sống bình thường..... Không phải vậy sao?”

“.....”

“Tôi đã từng nói với anh, chúng tôi đến trận đấu này, là vì tiền. Vậy còn anh, anh vì cái gì?”

“.....”

“.....”

“..... Tôi muốn chiến thắng.” Một lúc sau, cuối cùng anh ta cũng khê khàng nói.

Cô thở mạnh nhìn anh, xung quanh bỗng trở nên yên lặng.

“Tôi muốn thắng trận đấu này,” Tạ Dịch Quả nói, “Tôi không muốn bị so sánh với người khác. Đầu óc bọn họ không bằng tôi, nhưng chỉ hơn tôi ở chỗ họ lại hiểu cách sống trên thế giới này như thế nào. Tôi không phải là người quái gở, từ bé đến lớn đều không phải. Thành tích tốt, nhưng tôi không biết hòa đồng, không ai muốn kết bạn với tôi, tôi cũng không làm thế nào để biết kết bạn với họ..... Cho nên dù tôi được so sánh thông minh gấp trăm lần so với người khác, cũng không ai để ý.....”

Tri Kiều thở dài một hơi trong lòng, từ từ ngồi xổm xuống, nhìn anh ta: “Cho nên..... nhiều năm qua, anh đều không từ bỏ việc chứng minh bản thân mình với người khác —— vậy tại sao bây giờ lại bỏ cuộc?”

Tạ Dịch Quả mở miệng, như có điều gì đó muốn nói, nhưng cuối cùng, anh ta ngơ ngác nhìn cô, không nói câu gì. Tri Kiều mỉm cười, vỗ vỗ bả vai anh ta, rồi đứng lên.

Dù anh ta chưa hề nói gì, nhưng cô cảm nhận được rằng, trong khoảnh khắc đó, điều anh ta muốn nói là “Cám ơn”, cô không biết tại sao anh ta lại ngập ngừng, nhưng cô cũng không hề để ý.

Cảm giác buồn rầu tê liệt đã truyền tới tận xương chấu, cô cảm thấy mình như sắp bị rơi thành từng khúc. Nhưng cô vẫn bước đi như bình thường, dường như tất cả mọi khó khăn chỉ có trong cơ thể của chính cô, không liên quan tới bất kỳ một ai, bất kỳ một việc gì. Trước mặt lại trở nên mơ hồ, cô dùng tay tùy tiện lau vài cái, sau đó ngẩng đầu lên nhìn về phía Chu Diển.

Ánh mắt của anh rất sâu xa, trong đó có tán thưởng, nhưng cũng có sự mất kiên nhẫn. Cô mỉm cười với anh, anh nhìn cô, không nói gì cả. Đợi cho đến khi cô đến trước mặt mình, anh vươn tay ra giúp cô đội mũ lưỡi trai, nói:

“Em rất thích lo chuyện bao đồng nhỉ..... Trăm phần trăm là được di truyền từ bố em.”

“.....”

“Đi thôi.”

Ánh mắt thiếu kiên nhẫn của anh biến mất. Cuối cùng Tri Kiều có thể khẳng định, anh không tức giận, không giận chuyện cô đã tụt lại phía sau rồi còn lãng phí thời gian đi “giáo huấn” người khác. Rất nhiều lúc, anh tỏ ra khá là lạnh nhạt, nhưng cô biết, bởi vì khi đó anh nhận ra người đó vẫn có thể tự mình giải quyết mọi việc, không cần anh tham gia vào. Nhưng một khi nhận thấy người đó cần sự giúp đỡ, anh sẽ tận tâm tận lực làm những gì mình có thể, không hề nuối tiếc.

Đúng vậy, không hề nuối tiếc —— cô nghĩ, vì để chương trình có thể tiếp tục, anh thậm chí sẵn lòng cùng với một người phụ nữ đi ăn “bữa tối khiến người ta vui vẻ”.

“Anh thấy em làm có đúng không?” Không biết tại sao, cô thốt ra câu này, giống như câu này đã cất giấu trong lòng cô từ lâu lắm rồi.

Chu Diễn vẫn tiếp tục bước đi, không hề quay đầu lại. Nhưng Tri Kiều thấy ngón tay cái anh giơ lên sau lưng, có nghĩa là.....cô làm đúng rồi.

Anh đang khen ngợi cô?

Bỗng nhiên cô rất vui vẻ. Bởi vì anh là người như vậy, trong bình tĩnh mang theo sự xao động, trong sự xao động hòa lẫn sự dịu dàng, trong dịu dàng mang theo đôi chút ngang bướng, nhưng ngang bướng đồng thời cũng là dũng cảm đột phá chính mình. Anh là người mâu thuẫn nhưng đặc biệt như thế, nhất định anh đã từng trải qua cảm giác lạc lõng và bất lực, sau đó lại nhấc lên ý chí theo đuổi thành công mà mình đã vứt bỏ. Anh vẫn luôn tìm kiếm một điều gì đó, cô không biết, và có lẽ cũng chẳng ai biết, nhưng anh vẫn kiên trì tới cùng, giống như tín ngưỡng của ngư dân với biển mà bố từng nói với cô, trong anh cũng có một sức mạnh đánh bại tất cả như thế.

Sức hấp dẫn của anh không hề đến từ vẻ bên ngoài, mà đến từ tâm hồn anh, một nơi càng trầm lắng, nơi đó càng làm người ta say đắm. Đã rất nhiều lần, cô thử thuyết phục bản thân đừng yêu anh nữa, thế nhưng cuối cùng, chỉ cần một cái liếc mắt của anh, tất cả cố gắng của cô đều đổ xuống sông xuống biển.

“Tôi nghĩ em làm đúng,” Anh nói, “Dù có lẽ một ngày nào đó.....em sẽ hối hận.”

“?”

Anh mỉm cười lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

Tựa như từ đầu đến cuối, anh đều là người đứng ngoài quan sát, không dễ dàng bị người khác ảnh hưởng, cũng không muốn tiến vào thế giới của bất kì ai.

Ngày hôm đó trận đấu kết thúc như thế nào, Tri Kiều không nhớ rõ lắm. Cô chỉ nhớ cô và Chu Diễn mất gần bảy tiếng đồng hồ đi trong hẻm núi, từ lúc mặt trời mọc đến khi mặt trời lặn, cô hầu như đã dùng hết sức lực của mình.

Điểm cuối được bố trí trên một bãi cỏ cạnh trạm nghỉ chân trong hẻm núi, nhân viên chương trình khi nhìn thấy bóng dáng bọn họ lập tức òa lên reo hò, Tri Kiều còn loáng thoáng nghe được tiếng của lão Hạ.

Trên đường đi hai người không hề gặp những đội chơi khác, với bọn họ giống như là một chuyến lữ hành thật sự, chứ không phải là trận đấu.

Chu Diễn cũng mệt mỏi rồi, bởi khi lên sườn núi cuối cùng, một người từ trước đến nay luôn làm việc đầu ra đẩy như anh đã cõ ba lô xuống, đặt ba lô sang một bên, dùng cả tay lẫn chân để đi lên trên. Tri Kiều thì càng không phải nói, cô phải bò thì mới lên được.

“Chúc mừng hai người,” Người dẫn chương trình vẫn mặc áo trắng, cùng với hàm răng trắng sáng, quả thật có thể phát ra ánh sáng, “Tiến vào trận chung kết.”

Tri Kiều thở phào nhẹ nhõm, ngã người về phía sau, may mắn Chu Diễn đã kịp thời giữ cô lại, nếu không một vài chỗ nào đó trên cơ thể cô rất có khả năng bị mấy mũi khâu rồi.

“Đừng quan tâm tới em,” Cô nằm trên bãi cỏ, “Em bây giờ chỉ muốn đánh một giấc thật ngon, nằm trên một cái giường thì càng tốt.....Nhưng mà không có cũng không sao.”

Chu Diễm nằm xuống bên cạnh cô, hai người đều có cảm giác sống sót sau tai nạn.

Đội nữ cổ động viên dù trận đấu hôm qua bị phạt xuất phát cuối cùng, nhưng lại quật cường tiến vào trận chung kết, hai cô gái vui sướng ôm nhau hò hét.

Tri Kiều liếc họ một cái, quay đầu lại nói với Chu Diễm: “Anh thấy chúng ta có nên ăn mừng không.....”

Chu Diễm vươn tay ra, hai người nằm trên bãi cỏ ôm nhau một lúc, mặc dù chỉ là cái ôm ỉu xiu, nhưng họ có thể cảm nhận được sự vui vẻ của đối phương.

“..... Chúng ta là đội thứ ba sao?” Tri Kiều hỏi.

“Không biết, có lẽ thế.”

Mười phút sau, cuối cùng cô cũng cảm thấy khí lực đã mất quay trở về lồng ngực của mình, Chu Diễm khôi phục lại nhanh hơn cô, đứng lên đồng thời kéo cô lên cùng:

“Đừng nằm nữa, đi uống nước.”

Hai người loạng choạng bước về chỗ vừa rồi để ba lô lại, bỗng nhiên, nhân viên chương trình đứng bên cạnh lại reo hò, Tri Kiều ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Tạ Dịch Quả và anh bạn đồng hành của anh ta vô cùng nhếch nhác xuất hiện dưới sườn núi, đi theo sát phía sau bọn họ là đội vợ chồng nhà khoa học, nhưng rõ ràng người phía sau gặp phải vấn đề thể lực không đủ. Cuối cùng, hai người Tạ Dịch Quả bằng một niềm tin chiến thắng mãnh liệt, bứt lên đi tới điểm cuối cùng.

“Chúc mừng hai người,” Người dẫn chương trình nói y như cũ, “Tiến vào trận chung kết ngày mai.”

Hai anh bạn không tin nổi há hốc mồm, ngoài trợn mắt nhìn nhau ra thì không còn biểu cảm nào khác.

Tri Kiều và Chu Diễm cũng nhìn nhau với ánh mắt ngạc nhiên, nhưng hơn tất cả, cô cảm thấy vui mừng vì bọn họ.

“Trời ơi, chúng ta.....vậy mà.....”

Tạ Dịch Quả dường như cũng bị ảnh hưởng bởi phương thức nói chuyện “đặc biệt” của anh bạn trong đội — à, không, phải nói anh ta rất xúc động, xúc động đến mức không thể kiềm chế được bản thân.

Sau đó, anh ta xoay người về phía Tri Kiều, khi cô còn chưa phục hồi tinh thần, anh ta đã bước một bước dài đẩy ngã cô xuống — gọi là “đẩy ngã” thật sự, bởi vì trước mắt cô trời đất quay cuồng, sau đó lưng và ót đập mạnh lên bãi cỏ phía sau.

Cô mở to mắt, nhận ra Tạ Dịch Quả đang ngay trước mắt mình, mái tóc hơi xoăn lộn xộn bị gió thổi tung lên, không chạm hấn vào hai má cô, nhưng lại làm cô cảm thấy hơi ngứa, giống như bị một con chó cắn cừu Anh quốc đẩy ngã. Lần đầu tiên cô phát hiện, ngũ quan của anh ta thật sự rất dễ nhìn — mặc dù ngoại hình và tính cách anh ta có phần quái đản.

“Tiểu Thái,” Anh ta tươi cười kêu to, “Cô tin nổi không..... chúng tôi vậy mà không bị loại, thật sự phải cảm ơn cô!”

Nói xong, anh ta nâng khuôn mặt cô lên, cúi đầu xuống định hôn vào môi cô —

“Á!.....”

Tri Kiều kinh ngạc phát hiện, tiếng hét chói tai không phải là của cô, mà là của Tạ Dịch Quả — anh ta bị ai đó xách cổ kéo ra khỏi người Tri Kiều, sau đó cả người bay ra ngoài, một đường lặn tới dưới chân sườn núi.

Mà người đó không phải ai khác, chính là Chu Diễm.

Tri Kiều cũng như tất cả những người khác, đều há hốc mồm, nửa câu cũng không nói nên lời.

Nhưng Chu Diễm chỉ ung dung phủi tay, vẻ mặt bình tĩnh nói:

“Đây là tự anh ta chuốc lấy.”

25. Chương 25: Sự Vâng Lời

Cẩn thận cố định lại những sợi tóc trước trán, Tri Kiều dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chỗ vết thương vừa mới thay băng và thuốc, cô vừa tắm xong, hai ngày trekking trong núi vừa qua đã vắt cạn hết sức lực của cô, bây giờ cô chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon — trên chiếc giường Simmons* êm ái trong khách sạn.

*Một hãng sản xuất giường nổi tiếng.

“Có thể.....nhờ anh giúp em một việc không?” Cô mở cửa phòng tắm, nhìn Chu Diễm, anh đang ngồi trước bàn gỗ bàn phím laptop.

“?” Anh quay đầu lại, im lặng nhìn cô.

Sự im lặng của anh làm cô cảm thấy lúng túng, nhưng cô vẫn lấy hết dũng khí đưa ra yêu cầu: “Giúp em.....gội đầu được không?”

“.....”

“Em sợ đụng phải miệng vết thương,” cô cố gắng để giọng nói của mình nghe không quá ngại ngùng, “Anh biết mà, lúc này mà em ngứa cổ gội đầu e rằng hơi khó.....”

Anh vẫn không nói gì, bởi vậy cô quyết định từ bỏ yêu cầu này.

“Để tôi lấy ghế tựa vào.” Chu Diễm vừa nói vừa lách người vào phòng tắm.

Anh bảo cô ngồi xuống, đầu tựa vào mép bồn rửa tay, ngáp ngừng dùng ngón tay mảnh dẻ vuốt những sợi tóc lòa xòa trước trán cô.

“..... Em xin lỗi.” Tri Kiều cụp mắt, không nhìn anh.

“Vì sao xin lỗi tôi?” Chu Diễm mở vòi nước, kiểm tra độ ấm.

“Bởi vì hình như em.....luôn mang tới phiền phức cho anh.”

“Không,” Anh nhếch khóe miệng, “Em đã cứu tôi. Nếu em không cứu tôi, em đã không bị thương rồi.”

Cô muốn nói gì đó, nhưng khi nhìn nét mặt của anh, cô quyết định im lặng, có lẽ giữ yên lặng lúc này là việc nên làm nhất.

Chu Diễm lấy một ít nước làm ẩm tóc cô, cố gắng không chạm vào miệng vết thương, sau đó đóng vòi nước, đổ một ít dầu gội đầu vào lòng bàn tay, nhẹ nhàng mát xa. Ngón tay anh nhẹ nhàng mà mạnh mẽ, khi chạm vào da đầu cô, cô thậm chí có thể cảm nhận được nhiệt độ từ cơ thể anh.

Bỗng nhiên cô nhận ra bản thân mình đang thổn thức hoang mang. Vì để tự cứu bản thân mình khỏi tình cảnh “chật vật” này, cô quyết định phá vỡ im lặng:

“Kĩ thuật gội đầu của anh hình như rất chuyên nghiệp.”

“Đúng vậy, tôi chính là ‘thợ chuyên nghiệp’.”

Cô nở nụ cười: “Nói như vậy thì anh là nhân tài à, trên biết thiên văn, dưới biết địa lý, thậm chí còn biết cả gội đầu?”

“Sao tôi cảm thấy em đang chế nhạo tôi vậy?”

“‘Thiên tài’ là một từ dùng để khen ngợi và tăng bốc đấy.”

“Thật vậy?” Ánh mắt anh nhìn cô có vẻ không tin tưởng cho lắm.

“Thật mà.” Cô giả bộ thật lòng trả lời.

Tay Chu Diễm ngừng lại, anh nhìn cô vài giây, sau đó mở vòi nước, nói:

“Láu cá.”

Trong phút chốc những lời muốn nói bỗng không thể nào nói ra được, cô cảm nhận được hai má mình nóng bừng, giọng điệu khi ấy của anh có ý gì đó.....nuông chiều. Cô liếc mắt trộm nhìn anh, anh làm như không để ý đến, dùng khăn ẩm lau đi bọt xà phòng trên đầu cô.

“Còn hai ngày nữa.....là sẽ kết thúc.” Một lát sau, Tri Kiều nói.

“Ừ.”

“Anh đã từng nghĩ ——”

“—— Đã nghĩ.” Anh không đợi cô nói xong, liền trả lời.

“?”

“Tôi đã nghĩ tới đủ loại khả năng, mấy ngày nay tôi vẫn luôn nghĩ, rảnh rồi một lúc là nghĩ, nhưng rồi cuối cùng quyết định không thêm nghĩ tới nó nữa. Vì nhiều khi, chúng ta không thể kiểm soát được kết quả, không phải chuyện nào cũng có kết quả mà mình mong muốn, đến khi có kết quả cuối cùng, việc chúng ta có thể làm chính là chấp nhận.”

Bên tai cô tràn ngập tiếng nước chảy róc rách, giống như một sự che chắn, dưới sự che chắn này, bọn họ có thể bình tĩnh biểu đạt chính bản thân mình.

“Tất nhiên,” Anh tiếp tục nói, “Chấp nhận không có nghĩa là chờ đợi mà không làm gì, nếu em đã cố gắng hết sức, thì dù có thất bại, em vẫn có thể bình thản chấp nhận —— bởi vì thế giới này không hề bị tôi, em hay bất kì ai khác chi phối.”

“Vậy điều gì chi phối nó?”

“.....Vận mệnh.”

Chu Diễn đóng vòi nước, lấy một chiếc khăn sạch trên cái giá trong góc tường, phủ lên đầu cô, anh giúp cô đứng thẳng dậy, sau đó dùng khăn lau sạch bọt nước trên tóc cô.

“Cảm ơn, em có thể tự làm.” Bỗng nhiên cô không thể tiếp nhận được.....cử chỉ thân mật này của anh. Dù sâu thẳm trong tim mình, tình cảm của cô với anh chưa từng thay đổi, nhưng trải qua bao nhiêu lần như vậy, trong tiềm thức của cô luôn nhắc nhở cô phải cách xa anh.

Chu Diễn chần chừ buông tay, dùng khăn lau khô các ngón tay, sau đó đi ra ngoài.

Tri Kiều đứng trước gương, điều chỉnh lại tâm trạng của mình, sau đó dùng máy sấy sấy khô tóc. Cả quá trình kéo dài phải tới mười lăm phút, đương nhiên, cô không lãng phí từng phút từng giây, hoàn toàn dùng quãng thời gian đó để suy nghĩ lung tung.

Suy nghĩ trì trệ. Cô không dám tin, nhưng cũng nhìn ra được.....Chu Diễn đang ghen với Tạ Dịch Quả.

Nhưng cô không dám đi quá sâu rốt cuộc là vì điều gì. Cô sợ, sau những suy nghĩ nung nấu trong đầu mình mới phát hiện ra tất cả đều chỉ xuất phát từ dục vọng chiếm hữu quái lạ nào đó của đàn ông, vậy thì.....có lẽ cô càng bị tổn thương nhiều hơn.

Đúng vậy, cô đã từng nói cô thích anh, yêu anh, hơn nữa chắc chắn anh đã nhìn ra, cô vì anh mà tự nguyện làm rất nhiều chuyện. Bị tảng đá đập vào người cũng là một trong rất nhiều chuyện đấy, khi đó phản ứng đầu tiên của cô, cũng là phản ứng theo bản năng thay anh chịu cú đập, đây là một loại bản năng của phụ nữ.

Có lẽ anh đã tiếp nhận sự thật này, như anh đã nói, anh thoải mái tiếp nhận sự thật cô yêu anh, vì vậy, dù anh không yêu cô, nhưng khi có ai đó muốn qua lại thân mật với cô, anh sẽ đứng lên —— không vì điều gì cả, chỉ là bản năng bảo vệ “lãnh thổ” của mình mà thôi.

Từ trước đến nay, đây đều là bản năng của đàn ông.

Cô không biết những điều mà bản thân suy đoán có chính xác hay không, mà cô cũng không muốn biết. Nhưng khi Chu Diễm ném Tạ Dịch Quả ra ngoài, cô lại cảm thấy rất vui, dù vẫn còn hơi lưỡng lự. Đây có lẽ là chuyện đầu tiên anh làm vì cô — chứ không phải là vì bố cô mà làm những chuyện này.

“Đi ngủ sớm đi,” Chu Diễm nói, “Ngày mai còn phải dậy sớm.”

Anh đóng laptop lại, cầm hộp thuốc lá và bật lửa trên bàn, định đi về phía cửa phòng.

“Anh đi đâu vậy?”

“Tôi đi.....hút thuốc. Rồi quay lại.”

Cô gật đầu. Nếu không, cô cũng không biết mình nên nói gì.

Chu Diễm mở cửa, rồi đi ra ngoài. Tri Kiều nhìn cánh cửa từ từ khép vào, trong lòng bỗng nhiên bồn chồn bồn chồn. Càng tìm hiểu con người anh, cô càng cảm thấy mình chẳng hiểu gì về anh cả. Giống như một chuyện nào đó buộc phải giải thích thì mới hiểu được, có nghĩa là dù giải thích thì cũng không nhất định phải hiểu.

Cô tựa vào khung cửa phòng tắm, thở dài một hơi: Trời ơi, đây là sút bóng loạn xì ngầu lên mà!

Cô quyết định không suy nghĩ đến nữa, tắt đèn, bật TV, trèo lên giường, chui vào chăn, sau đó chuẩn bị ngủ.

Có lẽ do quá mệt mỏi, cô nhanh chóng chìm vào trong giấc ngủ, một lát sau, cô nghe thấy âm thanh đóng cửa, tự nói với chính mình chắc Chu Diễm đã quay về phòng. Sau đó cô trở mình, để bản thân mình phiêu dạt trên chín tầng mây.....

“Anh.....không sao chứ.” Sáng hôm sau khi chuẩn bị xuất phát tới sân bay, Tri Kiều nhìn khuôn mặt sưng húp của Tạ Dịch Quả, hơi áy náy nói.

“À.....Không sao.” Anh bạn này cũng cảm thấy xấu hổ, “Xin lỗi, hôm qua tôi có phần...xúc động quá mức.”

“À,” Cô mỉm cười với anh ta, “Cũng khó tránh, hai người là đội cuối cùng vào trận chung kết, hơn nữa nghe nói người dân hình muốn loại các anh là vợ chồng nhà khoa học đó.”

“Ừ, chúng tôi rất may mắn, nhưng.....” Anh ta ngáp ngừng, hình như đang xấu hổ, “Dù nói thế nào đi nữa thì, cảm ơn cô, nếu không có cô động viên, e rằng chúng tôi đã thua rồi.”

Cô cảm thấy lòng mình ấm áp, “Đừng nói thế, là hai người nên được mà.”

“Cảm ơn.” Anh ta chân thành nói.

“Không có gì.”

Tạ Dịch Quả nâng cánh tay, muốn làm động tác gì đó, nhưng có lẽ bồn chồn đến ám chỉ nào đấy, cuối cùng thì buông tay xuống.

Sân bay Sydney cách trung tâm thành phố không xa lắm, xuất phát từ khách sạn, lái xe khoảng hai mươi phút là tới. Buổi sáng hôm nay ba đội tham gia trận chung kết sẽ đáp chuyến bay nội địa đến bờ biển xanh thẳm và bãi cát vàng ươm Queensland. Điểm đến đầu tiên của bọn họ là quần đảo Whitsunday được tạo thành từ 74 hòn đảo lớn nhỏ, trong đó lớn nhất là đảo Hamilton, công việc bảo vệ rặng san hô Great Barrier của người dân trên đảo này được coi là “công việc tốt nhất thế giới”.

Chu Diễm vừa lên máy bay đã im lặng xem sách chỉ dẫn du lịch trong tay, vẻ mặt nghiêm túc.

“Anh căng thẳng à?” Tri Kiều không nhịn được hỏi.

“Không.”

“Vậy thì..... anh xem cái đó để làm gì?”

“Để hiểu rõ địa điểm đang đến.”

“Anh chưa bao giờ như vậy.”

Chu Diễm ngẩng đầu nhìn cô, “Bởi vì, từ trước đến nay, hành trình được sắp xếp trong cuộc thi này đều là những nơi chúng ta đã từng đi qua, nhưng lại chưa bao giờ chạm chân đến đảo Hamilton, còn nhớ cái lần đến quần đảo Whitsunday đó không, lần đó chúng ta chỉ đến bãi biển Airlie.”

“À.....” Tri Kiều giả bộ mình đã biết chuyện này, nhưng thật ra cô hoàn toàn không nhớ lần trước mình đã từng đến đây, “Em còn tưởng anh vốn không cần chuẩn bị gì cơ.”

“Đúng là không cần,” Anh nói, “Nhưng đây là trận đấu.”

Tri Kiều gật đầu, quyết định tạm thời im lặng.

Cô nhìn bốn phía xung quanh, nhận ra Tạ Dịch Quả đang nhìn mình chăm chăm, cô thần nhiên dùng tay ra hiệu với anh ta, sau đó đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi. Khóe mắt liếc thấy Chu Diễm vẫn đang chăm chú nghiên cứu bản đồ, vì vậy cô bình tĩnh đi về phía cuối khoang máy bay.

“Không khí rất ngọt ngào.” Tạ Dịch Quả đứng ở hành lang phía sau toilet chờ cô, dường như có chuyện muốn nói.

“Ừm.”

Anh ta không gật đầu, nhưng cũng không nói tiếp, Tri Kiều nhìn anh ta, đoán xem anh ta muốn nói gì, nhưng hoàn toàn mờ mịt.

“Là thế này,” Cuối cùng anh ta cũng hạ quyết tâm, “Tôi.....có chuyện luôn muốn hỏi cô, nhưng mà.....”

“?”

Anh ta cào cào tóc: “Cô và..... Cô và Chu Diễm là một đôi à?”

Nói xong, anh ta cực kì căng thẳng nhìn cô, như cậu học sinh căng thẳng chờ đợi kết quả của bài thi cuối kì.

Tri Kiều mở miệng, ngạc nhiên một lúc lâu, mới nói: “Không phải. Chúng tôi chỉ là đồng nghiệp, người cộng tác, bạn bè bình thường.....”

Cô bỗng nhiên nhớ lại, mình đã từng nói những lời tương tự như thế với cái người thần bí tên Tưởng Bách Liệt đó cách đây không lâu.

“À.....” Tạ Dịch Quả nhẹ nhõm thở phào một hơi.

Điều này bỗng nhiên làm cô cảm thấy không được tự nhiên. Tại sao anh ta lại hỏi câu này, tại sao sau khi nghe được đáp án anh ta lại làm như trút được gánh nặng.....

“Tôi muốn nói,” Anh ta ngập ngừng, “Nếu như có thể, dù kết quả trận đấu hôm nay như thế nào.....Chúng ta có thể tìm lúc nào đó cùng ăn bữa cơm nhé.”

“.....” Tri Kiều mím môi, do dự gật đầu.

“Chúng ta có rất nhiều điểm giống nhau, ý tôi là, hình như chúng ta có một số sở thích giống nhau hoặc tương tự với nhau, có lẽ chờ sau trận đấu kết thúc chúng ta có thể trò chuyện.....”

“À, ừ, được.” Cô cố gắng để bản thân mình tươi cười.

“Vậy thì, chắc chắn?” Khuôn mặt anh ta viết đầy chữ vui mừng.

“Ừ.”

Tri Kiều trở lại chỗ ngồi của mình, tâm tình thấp thỏm không yên. Nếu đoán không sai, thì cô vừa nhận được một lời thổ lộ không chính thức. Một người đàn ông thông minh, đáng yêu nhưng cũng hay e thẹn, cứ nhắc gửi lời mời đến cô, với hiểu biết của cô về anh ta, lấy hết dũng khí để mời cô như vậy quả thật không dễ dàng chút nào.

Cô bất giác quay đầu lại nhìn anh, nhận ra anh đang nhìn cô, trong nháy mắt nhận ra bị anh bắt gặp, cô lập tức bối rối quay đầu về phía khác.

“Phụ nữ thường bị những thứ giả dối làm mê hoặc.” Một giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai cô.

“?”

Chu Diễn vẫn cúi đầu chăm chú nhìn cuốn chỉ dẫn du lịch trong tay: “Về chuyện này, có rất nhiều sự thật có thể chứng minh, tôi sẽ không giải thích từng cái một.”

“Anh muốn nói gì?”

Anh ngẩng đầu nhìn cô: “Tôi muốn nói gì?.....Em không biết sao?”

“Em không biết.” Cô không rõ thái độ ngạo mạn của anh là gì.

Khóe miệng anh kéo ra nụ cười đầy mỉa mai: “Em không phải là tuýp người mà anh ta thích ”

“Ý anh là gì?”

“Ý trên mặt chữ.”

“.....” Cô quyết định coi anh như một người xa lạ không quan trọng, nếu không một lúc nào đấy anh sẽ làm người khác phát điên lên mất.

“Em không quá nổi bật, không quá xinh đẹp, tất nhiên.....” Anh làm như bất đắc dĩ nhún vai, “Dáng người cũng không phải là bốc lửa.”

“Chu Diễn,” Tri Kiều hít sâu một hơi, trong nháy mắt, cô biết mình đã hoàn toàn bị chọc tức, nhưng cô vẫn cố gắng hạ giọng, bình tĩnh nói, “Đừng tưởng rằng anh không xem em ra gì thì cả thế giới này không có gã đàn ông nào sẽ xem trọng em.”

“.....” Anh giật mình, hiển nhiên bị lời cô nói làm ngạc nhiên.

Cô quay đầu ra chỗ khác, nói: “Trước khi trận đấu bắt đầu, đừng nói chuyện với em, cảm ơn.”

Từ Sydney đi về phía bắc là tới sân bay đảo Hamilton, ước chừng phải ngồi máy bay khoảng ba tiếng đồng hồ, để có thể đi đến một trong những 74 đảo nhỏ của quần đảo Whitsunday, du khách chỉ có thể đáp máy bay xuống đảo Hamilton sau đó đi ca nô tới các đảo nhỏ khác. Vùng biển xanh lam xung quanh quần đảo đều là một bộ phận thuộc công viên hải dương Quốc gia, cũng là khu bảo tồn kỳ quan thế giới rặng san hô Great Barrier. Phần lớn du khách tới đây nghỉ dưỡng vì muốn tham gia các loại hoạt động dưới nước ngoài trời, lặn có bình dưỡng khí, lặn không có bình dưỡng khí, chèo thuyền, hay đi thuyền buồm, khi thời tiết đẹp, được sống trên quần đảo Whitsunday khiến du khách có một loại hưởng thụ như đang trong ảo mộng, ở đây có rất nhiều công ty du lịch khác nhau cung cấp các loại hình vận tải đường thủy, cho thuê thuyền dùng cho các hoạt động trên mặt nước. Tất nhiên du khách cũng có thể lựa chọn cắm trại ngoài trời, giống như trong TV series “Survivor” (Người sống sót), khi nằm dưới bầu trời đầy sao, sẽ có cảm giác bản thân và bầu trời cách nhau rất gần.

Sân bay đảo Hamilton mỗi ngày chỉ có một vài chuyến bay, qua lại giữa hai đầu đảo Hamilton và thành phố Melbourne, Sydney. Khi tổ chức trình tới đảo đã là chuyện sau hai giờ chiều, vượt ngoài tưởng tượng, từ bãi đỗ máy bay đi tới cửa chính sân bay chỉ mất có hai phút, ở đây không có vận chuyển hành lý, chờ cho du khách tập trung đầy đủ ở quảng trường trước cửa sân bay, nhân viên sẽ lái xe mang hành lý đến, mọi người sẽ trực tiếp lấy hành lý ở trên xe, sau đó sẽ đến quầy lễ tân khách sạn được thiết kế trong sân bay làm thủ tục check-in. Trên đảo không có taxi, phương tiện giao thông công cộng duy nhất ở đây chính là xe golf (xe điện). Nơi đây giống một thị trấn nhỏ hơn, chứ không phải là một làng du lịch.

“Tôi sẽ tuyên bố quy tắc trận đấu hôm nay,” Người dẫn chương trình đứng trên bãi đất trống trước cửa sân bay nói, “Tất cả đội chơi sẽ lái những chiếc xe golf phía sau tôi đây đi tìm những bức thư gợi ý trên đảo, sau đó dựa theo chỉ thị trong bức thư để hoàn thành trận đấu. Khi trận đấu hôm nay kết thúc chúng ta sẽ căn cứ vào thời gian của từng đội, xác định trình tự xuất phát ngày mai. Ngày mai, cũng chính là ngày cuối cùng của trận đấu, chúng ta sẽ chào đón đội chơi quán quân cuối cùng!”

Mọi người đều hò reo ầm ĩ, chỉ có Tri Kiều và Chu Diễn im lặng. Lão Hạ không biết chui ra từ chỗ nào, nhẹ nhàng thay đổi góc độ camera, đưa ống kính thẳng vào hai người, hai người không hẹn đều mỉm cười có lệ.

“Nói về tâm trạng bây giờ đi.” Trong lúc đợi giờ xuất phát, lão Hạ ngồi ghế sau xe golf nói.

Trong xe golf rất nhỏ, Tri Kiều cố gắng dựa vào một bên xe, nhưng cánh tay vẫn đụng phải Chu Diễn, mà người kia thì đang kiểm tra tính năng của xe.

“Hơi.....Căng thẳng.” Câu trả lời của Tri Kiều lúc này đã mất hết hứng thú.

“Hai người có tin mình sẽ là quán quân không?”

“À, dù câu hỏi của chú rất cũ,” Cô mỉm cười, “Nhưng tôi vẫn muốn nói rằng, tôi tin chúng tôi có đủ thực lực để giành quán quân.”

Lão Hạ quay một hồi, rồi ấn nút tạm ngừng, hỏi Tri Kiều: “Hai người đã từng bàn bạc về chuyện tiền thưởng chưa?”

Chu Diễn ngẩng đầu lên nhìn Tri Kiều, hai người bị hỏi đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng Chu Diễn nói: “Chúng tôi chưa từng thảo luận về vấn đề này. Hơn nữa tôi cho rằng cũng không cần thảo luận.”

“?”

Tri Kiều nói tiếp lời của anh, “Tiền thưởng đương nhiên được dùng để tiếp tục ‘Đoàn lữ hành đầy năng’.”

Chu Diễn gật đầu, lấy bản đồ ra nhìn nhanh.

“Chẳng lẽ hai người không có suy nghĩ gì ỉn sao?”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, Tri Kiều làm vẻ mặt rộng lượng: “À, tôi đồng ý lấy một phần tiền thưởng để Chu Diễn tìm một phòng khám nha khoa đánh lại răng — miệng chó không mọc được ngà voi, không nói được gì tốt cả.”

Chu Diễn mỉm cười: “Cám ơn. Tôi cũng đồng ý lấy một phần tiền thưởng để đi kiểm tra não cho em, nhìn xem bên trong rốt cuộc là bị làm sao.”

Hai người đều tức đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng ngoài mặt lại cố gắng giả vờ như cực kì thân thiết.

Lão Hạ ngơ ngác suy nghĩ một lúc, rồi nói: “Tôi có thể đưa ra một yêu cầu rất nhỏ được không, tất nhiên yêu cầu này không phải là về tiền.”

“Nói đi.” Hai người trằm miệng một lời.

“Chính là.....Lỡ cuối cùng hai người có đánh nhau, đừng nói là tôi giới thiệu hai người vào đây nhé?”

“.....”

26. Chương 26: Sự Vâng Lời

“Ồ đây!” Cùng với tiếng gọi to của Tri Kiều, xe golf đang men theo sườn núi đi về phía bãi biển.

Ba đội chơi đang tiến hàng rút thăm thứ tự xuất phát, trận đấu lúc gần tối được tiến hành dựa theo hình thức tính thời gian, tuyến đường mà chương trình cung cấp ỗi đội hoàn toàn không giống nhau, không ai biết bức thư gợi ý sẽ được cất giấu ở chỗ nào, chỉ có thể mở to mắt cẩn thận tìm kiếm.

Xe golf để lại trên bãi cát hai vết bánh xe hằn xuống, xe thắng “két” một tiếng rồi dừng lại ở gần con đường ven biển. Tri Kiều không chờ xe đỗ lại hẫng đã nhảy xuống, cô chạy nhanh đến hòm thư được giấu phía sau mỏm đá. Bên trong có một bức thư, cô mở ra, đọc to: “Đội chơi phải bơi ra giữa biển vớt chiếc mũ mà du khách làm rơi, sau đó trả chiếc mũ về tận tay chủ nhân của nó.”

Chu Diễn vội vã nhìn mặt biển xanh thẳm mà yên ả, cách đường bờ biển khoảng một trăm mét, có một cái phao cứu sinh đang dựng đứng, trên đó có để một thứ gì đó.

Anh không nói gì cởi áo sơ mi, quần bò, dép lê, nhảy vọt xuống biển, bơi về phía phao cứu sinh. Anh bơi rất nhanh, nếu có máy bay trực thăng đang bay chụp lại được, không chừng có thể nhìn thấy một làn bọt nước trắng xóa nổi bật giữa biển cả xanh thẳm đang di chuyển về chấm tròn màu đỏ

Tri Kiều hồi hộp dõi theo, dưới ánh mặt trời, cho dù cách mười mấy mét, cô vẫn có thể nhìn thấy bóng lưng cong cong nhấp nhô của anh, giống như một phong cảnh xuất hiện trong giới tự nhiên làm hút hồn người ngắm.

Chu Diễn là một người khó có thể bị loại.

Anh tự phụ, nhưng không tự ki; anh rất thông minh, nhưng không phải là con mọt sách; anh đặc biệt thích cuộc sống tự do tự tại, nhưng lại đặt ra mục tiêu rõ ràng ình; anh kiên định theo đuổi những gì mình muốn, nhưng tuyệt đối không phải là người không từ thủ đoạn nào; anh luôn nhìn nhận mọi chuyện của cô dưới góc độ của một “ông bố”, nhưng đôi khi, anh lại giống như một đứa trẻ bị chiều hư, cố chấp và ngang ngược, muốn làm gì thì làm.

Trong ánh tà dương, Tri Kiều nhìn theo bóng dáng nhấp nhô của anh trong những con sóng biển, nở nụ cười ngọt ngào bất đắc dĩ: Chu Diễn, rốt cuộc thì em nên làm gì với anh đây?

Anh nhanh chóng lấy chiếc mũ màu đỏ từ trên phao cứu sinh xuống, rồi bơi về phía bờ bên kia. Trên bãi cát có một vài du khách đang nằm nghỉ ngơi, phần lớn mọi người đang tắm nắng, đeo kính râm, cầm một cuốn tiểu thuyết hoặc tạp chí được xuất bản gần đây, thảnh thơi thư giãn trong một buổi chiều.

Lúc bơi đến bờ, Chu Diễn bỗng nhòm người dây, mặc kệ toàn thân nước vẫn chảy tong tong đi về phía Tri Kiều, ánh mặt trời chiếu trên vai anh, là màu vàng rực rỡ..... Tim cô đập mạnh, không biết làm thế nào để di chuyển tầm mắt.

“Em vẫn cứ tưởng,” Khi anh đi đến trước mặt cô, cô nheo mắt, cố gắng lấy lại bình tĩnh nói, “Quần lót anh in hình chó Snoopy.”

Anh nhướn mày, dùng tay lau sạch những giọt nước trên khuôn mặt đang nhỏ xuống: “VẬY em lầm rồi, là Droopy và Dripple.”

“.....”

Anh nhìn cô, ánh mặt trời rơi xuống sau lưng anh, bóng hình anh dường như cũng biến thành một màu vàng rực rỡ: “Em cứ nhìn chăm chăm như thế làm tôi hơi ngượng đấy.”

“?”

“Lẽ nào em nhìn không ra vị trí của hình đó trên bộ phận quan trọng nào đó hay sao?”

“!” Tri Kiều như bị điện giật rời tầm mắt, ra sức chớp chớp mắt, khó khăn suy nghĩ xem nên giải thích với anh chuyện đó như thế nào, cô cũng không cố ý mà.

Nhưng Chu Diễn lại không hề để ý, chỉ quay đầu cười tươi trước ống kính camera của lão Hạ: “Xóa đoạn vừa rồi đi, nếu không tôi sẽ lộ da chú.”

Anh mặc kệ thân mình ướt sũng cứ thế mặc quần bò và áo sơ mi vào, sau đó lắc lắc mái tóc đầy bọt nước: “Tiếp theo thì làm gì? Tìm chủ nhân của cái mũ này sao?”

“Đúng vậy.....” Tri Kiều vẫn chưa hoàn hồn sau cái cảnh xấu hổ khi nãy.

“Ừ.....” Anh cầm chớp mũ đã ướt sũng của chiếc mũ tai bèo màu đỏ, suy nghĩ nghiêm túc, “Đội mũ đỏ ở bờ biển chắc hẳn phải là một người trẻ tuổi, hoặc là muốn ình trông trẻ ra, cho nên có thể là thanh thiếu niên, cũng có thể là trung niên. Chiếc mũ khá là giản dị, chứng tỏ chủ nhân của nó với chất lượng cuộc sống yêu cầu không cao, hoặc không theo đuổi những thứ xa xỉ đắt tiền, chỉ cần phù hợp là được, hoặc là học sinh vẫn đang ngồi trên ghế nhà trường, hoặc là người già đang chiêm nghiệm chân lý của cuộc sống. Ngoài ra tôi nghĩ rằng người chúng ta muốn tìm chắc hẳn cũng có gan mạo hiểm, anh ta (cô ta) đồng ý kiên nhẫn nghe một người lạ mặt giải thích xong yêu cầu mới quyết định giúp đỡ hay không, đồng thời anh ta (cô ta) cho rằng trong cuộc sống luôn luôn phải có những lúc bất ngờ, những điều này em có thể rút ra được từ biểu cảm của một người nào đó, rõ ràng người không có hứng thú khi bị người lạ bắt chuyện không phải là mục tiêu của chúng ta.”

“..... Nghe giống như là ‘Phác họa tâm lí tội phạm’ vậy.”

Chu Diễm nhún vai, nhìn nhóm du khách trên bãi biển, nói với Tri Kiều: “Tìm người trẻ tuổi và người già trước, sau đó sẽ hỏi từng người một.”

Tri Kiều mím môi suy nghĩ vài giây, sau đó lấy cái mũ trong tay Chu Diễm, đi thẳng về phía cụ già tóc trắng đang nằm trên bờ biển, cụ già cười nói chúc mừng với cô, sau đó rút bức thư gợi ý từ ba lô được đan bằng mây đưa cho cô.

Tri Kiều nói lời cảm ơn sau đó quay trở về, nhìn thấy Chu Diễm đang trợn mắt há mồm đứng nguyên tại chỗ, cô đắc ý cười cười một tiếng.

“Em làm thế nào mà.....” Lòng mày của anh dựng thành hình chữ bát ().

“Rất đơn giản,” Cô đưa bức thư cho anh, “Lúc anh vẫn còn đang vùng vẫy trong biển, em đã hỏi to rằng trong tay ai có bức thư gợi ý không, kết quả là lão bà kia vui vẻ gật đầu với em, sau đó, em biết chính là bà ấy.”

“.....” Anh vẫn cười không ngậm mồm lại được.

“Đừng như vậy,” Tri Kiều đắc ý nhéo nhéo hai má Chu Diễm, “Ít nhất thì ‘Phân tích tâm lí tội phạm’ của anh cũng không tồi chút nào.”

“..... Cảm ơn.” Những từ này được anh rít qua kẽ răng.

Chu Diễm không muốn tiếp tục dây dưa vấn đề này thêm nữa, anh nhanh chóng mở bức thư, đọc gợi ý tiếp theo:

“Trở về bến tàu, đi chuyến tàu sớm nhất đến bãi biển Airlie, thứ tự đến khách sạn sẽ là quyết định thời gian các bạn xuất phát ngày mai.” (đến khách sạn đầu tiên sẽ xuất phát đầu tiên)

“Là bến tàu bên cạnh sân bay sao?”

“Chắc là vậy.”

Chu Diễm, Tri Kiều và lão Hạ trở lại xe golf lần nữa, lái xe từ bãi biển quay trở lại đường cái, hai người lại tranh luận với nhau nên trở về theo con đường cũ hay tìm một con đường tắt để đi. Nhưng cuối cùng Tri Kiều vẫn thức thời ngậm miệng lại, dù trong lòng đang rất bất mãn:

“Em nghe theo lời của anh không có nghĩa là anh đúng, chỉ là em không muốn lát nữa anh lấy cớ này để quở trách em.”

“Nếu có tự tin thì em sẽ không nghĩ rằng tôi sẽ quở trách em.”

“Ha!” Cô kêu lên một tiếng kì dị, “Đúng vậy đúng vậy, thật ra anh trách móc em đâu cần phải mượn cớ.”

“Dù có nói thế nào thì,” giọng điệu Chu Diễm tràn ngập sự giễu cợt, “Em thừa nhận tìm một con đường mới không phải là phương án phù hợp với chúng ta — cái này là đủ rồi.”

“Anh.....” Cô tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại không làm gì được.

Mặt trời ngả dần về phía tây, cho dù vừa rồi hai người cãi nhau kịch liệt bao nhiêu, nhưng khi ánh sáng màu vàng cam rơi xuống mặt biển trong trẻo sáng lấp lánh nơi bến tàu, tất cả đều trở thành mây bay.....thiên nhiên đẹp tựa như một vị thuốc dành riêng cho tâm hồn, có thể chữa lành tất cả những nóng nảy hay bực tức, khiến con người bình tĩnh trở lại, cảm nhận được những xúc cảm tinh khiết nhất trên thế giới này.

“Hình như tôi nhìn thấy hai tên ‘hippy’ kia.” Lão Hạ nói. “Hippy” đối với ông là gọi chung tất cả những người ăn mặc lôi thôi lếch thếch, vô tổ chức kế hoạch, muốn làm gì thì làm.

“Làm ơn đừng sỉ nhục từ ‘hippy’.” Lúc Chu Diễm cay nghiệt quả thật rất giống đứa trẻ làm người ta ghét.

“Trời ạ,” Lão Hạ kéo dài ống kính, “Bọn họ đang lên thuyền, hình như thuyền sắp nhổ neo rồi.”

Chu Diễm không hề thua kém nhấc mạnh chân ga, dọc theo sườn núi lao thẳng về phía bến tàu. Tri Kiều vịn lên thân xe đứng lên, dùng tiếng Anh hét to với nhân viên soát vé ở bến tàu chờ một chút. Tạ Dịch Quả như hình nhìn thấy cô, cũng có thể vẫn chưa nhìn thấy, anh ta ngừng lại nửa giây, sau đó lên thuyền.

Mất thấy thuyền chuẩn bị nhổ neo, Chu Diển không biết lấy đâu ra sức lực tăng tốc độ xe golf, cuối cùng bọn họ cũng nghe thấy tiếng hét của Tri Kiều, ngừng động tác đang làm. Xe dừng lại, Tri Kiều liền nhảy xuống chạy nhanh đến tấm ván gỗ trên bến tàu, nhân viên chương trình đưa thẻ hành lý đang cầm trong tay cho cô. Cô dùng chân đạp lên chiếc cầu treo, giống như sợi thuyền ngay lập tức sẽ xuất phát, anh chàng tóc vàng mặc đồng phục công ty du thuyền nhìn cô, nhin không được bật cười. Cô cũng mỉm cười đáp lại, nhún vai tỏ ý xin lỗi.

Chu Diển và lão Hạ đi theo sau. Cuối cùng ba người cũng lên được thuyền. Cầu treo vừa được thu lại, thuyền liền từ từ khởi động, đi về phía mặt trời lặn.

“Tri Kiều!” Giọng nói đầy ngạc nhiên vui mừng của Tạ Dịch Quả vang lên sau lưng cô, “Thật tốt quá, chúng ta được đi cùng thuyền.”

Cô xoay người, hơi thở hơi gấp gáp, nhưng vẫn mỉm cười với anh ta: “Anh có biết đội nữ cổ động viên ở đâu không?”

“Không biết,” Tạ Dịch Quả nhún vai, “Trên đường đi chúng tôi cũng không thấy họ.”

“Tôi nghĩ,” Chu Diển chậm rãi mở miệng, “Chắc họ không lên thuyền này.”

“?”

“Vừa rồi khi nhân viên phát thẻ hành lý, còn thừa lại một thẻ, là của hai người đó —— chứng minh họ đi phía sau chúng ta.”

Tạ Dịch Quả kinh ngạc mở miệng: “Vậy chúng ta sẽ phải tranh vị trí thứ nhất sao?”

Chu Diển đảo mắt xem thường, xem như là câu trả lời.

Tạ Dịch Quả không quan tâm, đưa tay ra với Tri Kiều: “Chúc hai người may mắn. Cũng chúc chúng tôi may mắn.”

Cô Tri Kiều bị hành động trẻ con này của anh ta làm bật cười, vì vậy cũng đưa tay ra, cười nói: “Chúc mọi người may mắn.”

Con thuyền trong ánh tịch dương đi về bãi biển Airlie, toàn bộ chuyến đi chỉ mất khoảng 35 phút. Mới đầu Tri Kiều còn đứng trên boong tàu một lúc, nhưng sau đó không chịu nổi gió biển tạt vào mặt và cảm giác tròng trành trên thân thuyền, vì vậy cô đi vào trong khoang thuyền tìm một chỗ ngồi gần cửa sổ.

Chu Diển say mê nhìn mặt trời chiều, mà cô, bất tri bất giác cũng nhìn theo bóng lưng anh.

Một lúc sau, cô mới ý thức được rằng mình đang nhìn anh, giống như một chuyện hết sức thường tình. Từ lần đầu tiên khi cô ngồi phía sau camera nhìn Chu Diển trên màn hình, ánh mắt của cô, đã không thể rời đi rồi.

“Hai người ngủ với nhau rồi à?” Một giọng nói trầm trầm vang lên bên tai cô. Hóa ra là lão Hạ.

“Chú, chú đang nói linh tinh gì đấy!” Cô nói hơi lấp bắp.

“Cô nghĩ bốn mươi mấy năm tôi sống trên đời là uống phí à?”

Tri Kiều học cách liếc mắt xem thường của Chu Diển: “Nếu chú sống trên đời bốn mươi mấy năm mà cuối cùng chỉ rút ra được một kết luận như vậy —— thì tôi không thể không nói, chú thật sự sống rất uống phí.”

“Được rồi,” Lão Hạ lẩm bẩm, “Cho dù vẫn chưa ngủ cùng nhau nhưng cũng sắp rồi.”

“.....” Tri Kiều thở dài khóc dở mếu dở, “Chúng tôi không đen tối như chú vẫn nghĩ đâu!”

“Cái này sao có thể gọi là ‘đen tối’ được,” Lão Hạ không hài lòng nhú mày, “Đây chỉ là cách biểu đạt tình cảm trong lòng khi ‘yêu mà không làm gì được’(1) giữa nam và nữ thôi mà.”

(1) Nguyên văn: Phát hồ vu tình, chỉ hồ vu lý [,]: có lẽ lấy ý từ câu “Phát hồ tình, chỉ hồ lễ” []. Đây là một câu trích trong học thuyết của đức Khổng Tử. Truyền thuyết nói rằng trong “Kinh Thi” do đức Khổng Tử biên soạn, trích mục “Quan Thu”, miêu tả một người nam nhân trẻ tuổi vì yêu thương nhưng nhớ một vị nữ tử mà mắc bệnh tương tư, ngày đêm ăn ngủ không yên. Học trò của Khổng Tử, Tử Phục

viết lại điều này ghi một lời răn bên dưới “Phát hồ tình chỉ hồ lễ nghĩa”, đó cũng chính là chủ trương của đức Khổng Tử ngày xưa, “Nhạc nhi bất dâm”. Chữ “Hồ” ở đây là giới từ, nghĩa tương đương với từ “Vu”.

“Phát hồ tình chỉ hồ lễ” nghĩa là “Cho dù ái tình có phát sinh thì bên trong ái tình ấy vẫn luôn có những khuôn phép của lễ nghi đạo đức ràng buộc giới hạn con người ta không nên đi vượt quá lần ranh đó.”

Ý tứ ở đây muốn nói rằng: Giữa người và người với nhau ái tình nảy sinh là điều không thể cấm cản, nhưng ái tình đó không được vượt quá giới hạn của lễ giáo cùng lễ thói xã hội, chính là không được có quan hệ tăng tị bất chính. Giới hạn ở đây không phải là ngăn chặn ái tình giữa hai bên, mà ý muốn nói những phạm vi cho phép của lễ giáo trong xã hội đối với ái tình. Con người phải biết dừng lại trước những điều cấm kỵ vượt quá giới hạn của lễ nghi đạo đức. Không được chỉ vì tình ái mà làm ra những sự việc trái với luân thường đạo lý, đi quá những ràng buộc giới hạn của đạo đức. Chung quy cả cụm có nghĩa là “Phát ra từ tình yêu, nhưng dừng lại ở lễ nghĩa”

“Đầu tiên, chúng tôi không có ‘dục vọng’. Thứ hai, chúng tôi đều chưa mất lý trí, sẽ không làm mấy loại chuyện mà ông nói.” Cô ăn nói gãy gọn.

“Vậy cô trả lời tôi một vấn đề,” Lão Hạ bắt đầu mất kiên nhẫn, “Cô thích cậu ta đúng không?”

“Tôi.....” Cô chớp chớp mắt, không biết nên trả lời như thế nào.

“Cô nói không thích có quỷ mới tin ấy!”

Tri Kiều nghe ông nói vậy, thất bại thở dài một hơi, cuối cùng sờ sờ mũi: “Rõ ràng đến vậy sao.....”

“Có thể, nhưng lấy kinh nghiệm bốn mươi mấy năm của tôi mà nói, liếc mắt một cái là đã nhìn ra.”

“.....”

“Vậy cậu ta nói như thế nào?”

Tri Kiều nhếch miệng: “Không phải chú có bốn mươi mấy năm kinh nghiệm sao, chẳng lẽ nhìn không ra?”

“Cái này.....Chu Diển đâu giống người bình thường.”

Tri Kiều gượng cười: “Anh ấy từ chối tôi rồi.”

Lão Hạ nhú mày, hình như cảm thấy rất khó hiểu.

“Tôi đã chấp nhận sự thật này rồi, không sao đâu, thật đấy.” Cô làm ra vẻ tự nhiên.

Lão Hạ trầm mặc trong giây lát, cuối cùng rút ra một kết luận kì dị: “Thật không ngờ, Chu Diển quả thật là quân tử.....”

Tri Kiều quay đầu nhìn bóng lưng đang đứng trên boong tàu, mái tóc của anh bị gió biển thổi tung bay, áo sơ mi bị gió lùa vào thổi phồng lên, nhưng anh vẫn vững vàng đứng đó, dường như chỉ có như vậy mới có thể đến gần mục tiêu hơn.

Anh đã từng mất những gì? Và anh đang tìm kiếm cái gì?

Có lẽ không ai biết được, chỉ trừ anh.

Chuyến đi kết thúc sau hơn nửa tiếng đồng hồ, bãi biển Airlie náo nhiệt hơn nhiều so với hòn đảo Hamilton yên tĩnh, nơi đây chính là cửa ngõ của quần đảo Whitsundays, nhìn ra phía xa có thể thấy các cửa hàng chỉ cho thuê thuyền và cung cấp các loại hình phục vụ để ra biển hoặc đi lặn. Đa số các hoạt động và chỗ nghỉ đều nằm trên đường cái, nơi này không cần phải đi taxi, đến nơi nào chỉ cần đi bộ cũng có thể tới.

Dựa theo hành trình mà chương trình đã đưa ra từ trước, hai người chỉ ở bãi biển Airlie một đêm, trận đấu ngày mai sẽ lại tiếp tục diễn ra ở quần đảo Whitsundays. Con thuyền dần dần tiến đến bờ, Tri Kiều cố gắng nhớ lại những cảnh tượng lần trước đã đến đây, nhưng dù có nghĩ thế nào, thì cũng chỉ là những mảnh vụn kí ức. Cô hơi ngạc nhiên, theo lý thuyết mà nói hẳn cô phải nhớ rõ mới đúng.

“Khách sạn được viết trên tấm thẻ nằm trên con đường này,” Chu Diển đứng bên cạnh cô, “Lát nữa em nhớ đi theo sát tôi.”

“Vâng.” Cô gật đầu. Bỗng nhiên nhận ra, đối với lời nói của anh, dù là đồng ý hay phản đối, nhưng cuối cùng vẫn là cô làm theo anh.

Lúc xuống thuyền, vốn là Tạ Dịch Quả đi trước Tri Kiều, nhưng anh ta quay đầu lại nhìn cô, rất ga lăng nhường đường cho cô đi trước.

“Cám ơn.” Cô ngạc nhiên vì hành động của anh ta, dù thế nào thì, chuyện này cũng liên quan đến trận đấu một triệu đô la mà!

Tạ Dịch Quả cười cười, không nói gì.

Chu Diễm theo cô xuống thuyền, sau đó nhẹ nhàng kéo tay Tri Kiều, chạy về phía khách sạn. Chạy vài bước, cô đã thấy ký hiệu của khách sạn giống ký hiệu được in trong tấm thẻ hành lý, nhưng Tạ Dịch Quả và anh bạn đồng hành của anh ta cũng đuổi theo, thậm chí anh ta còn chạy nhanh hơn cả hai người.

Tri Kiều không nghĩ tới bất kỳ điều gì, nhưng bước chân lại nhanh hơn, đi sau Chu Diễm tiến về phía khách sạn.

Cuối cùng, Tạ Dịch Quả vẫn là người đầu tiên tới cửa khách sạn, Chu Diễm à người thứ hai, Tri Kiều là người thứ ba, ông bạn nói chuyện chuyên dùng dấu chấm lửng (dấu ba chấm) về vị trí thứ tư.

“Căn cứ theo quy tắc,” Hình như lúc nào xuất hiện trước ống kính tinh thần và sức lực người dẫn chương trình cũng dồi dào, “Thành viên của mỗi đội chơi phải đến điểm cuối cùng nhau, nếu một người tới trước một người tới sau, vì vậy sẽ lấy người về sau làm căn cứ. Cho nên đội về đầu tiên lần này là —— Chu Diễm và Thái Tri Kiều.”

Tri Kiều hít sâu một hơi, dùng tay vỗ vỗ bả vai Tạ Dịch Quả tỏ ý an ủi, anh ta cũng tỏ vẻ chịu thua nhưng không hề để bụng với cô.

Dù trận đấu chỉ diễn ra trong vài tiếng đồng hồ, nhưng có lẽ do gió biển thổi vi vu, Tri Kiều ngồi trên ghế sofa ở đại sảnh khách sạn, nhưng đã bắt đầu cảm thấy buồn ngủ. Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, có người vỗ nhẹ vai cô, cô mở to mắt, nhận ra khuôn mặt anh tuấn của Chu Diễm đang ở ngay trước mắt mình.

“Anh, anh làm gì.....”

Anh mỉm cười: “Mệt vậy sao?”

“Không biết, đại khái.....thì cũng hơi mệt.”

“Trở về phòng ngủ đi.”

Cô gật đầu, đứng dậy cùng anh, đi đến cầu thang. Đầu óc của cô vẫn còn chút mơ màng, nhưng nghĩ đến lời lão Hạ vừa rồi nói “Cho dù vẫn chưa ngủ cùng nhau nhưng cũng sắp rồi”, cô bỗng nhiên bình tĩnh.

Khi quay người Chu Diễm liếc cô một cái, giọng điệu mang đầy sự trêu chọc: “Đang suy nghĩ gì vậy? Biểu cảm của em giống như bỗng nhiên phát hiện mình là Hỉ Nhi sắp bị bán cho Hoàng Thế Nhân (2) vậy.”

(2) Hỉ Nhi, Hoàng Thế Nhân: nhân vật trong phim “Bạch Mao Nữ”.

“..... Không có gì.” Tri Kiều sờ sờ mũi. Không biết ai là Hoàng Thế Nhân ai là Hỉ Nhi đâu.....

Tối hôm đó khi lão Hạ tìm bọn họ để ghi hình về cảm nhận trận đấu, Tri Kiều đang ngồi xếp bằng trên giường, cô nhanh chóng sửa sang lại đầu tóc, Chu Diễm thì di chuyển chiếc ghế gỗ ở trước cái bàn rồi đặt ngay xuống bên cạnh cô, ngồi xuống, bắt chéo chân, hai tay đan vào nhau, biểu cảm thần nhiên.

“Đã từng nghĩ bản thân mình sẽ giành được quán quân chưa?” Lão Hạ đang cầm trong tay “danh sách câu hỏi” rất nhảm chán.

“Chưa từng.”

“Đã từng.”

Hai người gần như đồng thời mở miệng. Phủ định là Tri Kiều, khẳng định là Chu Diễm.

“Vậy đến hôm nay hai người có thay đổi suy nghĩ của mình không?”

“Có.”

“Không có.”

Lại một lần nữa hai người cùng đồng thanh. Nhưng khẳng định là Tri Kiều, phủ định là Chu Diễm.

Tri Kiều cào cào tóc, không biết làm thế nào, giống như bao lần, hành động của cô và Chu Diễm vẫn không thể đạt tới sự thống nhất — cho dù đã trải qua một quãng thời gian sớm tối bên nhau, nhưng kết quả vẫn thế.

“Nhưng,” Đây là lần đầu tiên Chu Diễm nhìn thẳng vào ống kính, “Tôi cảm thấy thắng hay thua trong trận đấu đối với tôi mà nói không còn quan trọng đến vậy nữa.”

“?”

Lão Hạ và Tri Kiều nghi hoặc nhìn anh, nhưng anh vẫn không hề cử động, chỉ thản nhiên mỉm cười:

“Có lẽ, tôi đã hiểu ra thứ quan trọng hơn đối với tôi là gì.....thế là đủ rồi.”

Sáng sớm hôm sau, thời tiết rất đẹp, bầu trời trong xanh không có một đám mây. Tri Kiều và Chu Diễm đeo ba lô trên lưng, xuất phát từ khách sạn đầu tiên.

Trận đấu quyết định cuối cùng được tiến hành trên đảo Hamilton, chủ đề là “một ngày của người bảo vệ đảo”.

“Chúng ta sẽ làm công việc của người bảo vệ đảo, vậy người bảo vệ đảo phải làm những gì?” Trên du thuyền, Tri Kiều đang đứng ở đầu trước boong thuyền, mặc kệ mặt biển sóng trước xô sóng sau, dáng vẻ cô không hề sợ hãi. Hôm nay là ngày cuối cùng, tất cả kết quả sẽ được công bố trước khi mặt trời lặn, vì vậy, cô không việc gì phải sợ hãi.

“Hợp đồng của họ đến hạn rồi.”

“?”

Chu Diễm ngồi trên băng ghế ở boong thuyền, gió biển thổi tung mái tóc của anh lên, áo sơ mi bằng vải bố màu nhạt dán trước ngực anh, làm tôn lên vóc dáng quyến rũ: “ ‘Công việc tốt nhất trên thế giới’ đến hạn rồi. Nhân viên và ông chủ không tiếp tục hợp đồng mới.”

Tri Kiều ngạc nhiên phùng má thở dài: “Em nói này, may mắn dù sao cũng có điểm cuối.”

“Theo tôi được biết.....” Giọng nói của anh dường như hòa tan trong gió, “Là người bảo vệ đảo không muốn tiếp tục hợp đồng.”

“Tại sao? Mỗi ngày được ăn chơi nhảy múa, đi xe hơi, ở biệt thự, tiền lương mỗi năm cũng không hề bèo, tại sao lại không tiếp tục hợp đồng.”

Chu Diễm xoay mặt về hướng khác, làm vậy để gió không còn thổi tóc vào mặt anh: “Vậy nếu là em? Em đồng ý làm người bảo vệ đảo sao? 365 ngày, không có kì nghỉ, có lẽ ngay cả sinh nhật cũng phải trải qua cùng rùa biển.”

“Tại sao không,” Cô lơ đãng nhún vai, “Như vậy cũng thú vị mà.”

Anh nheo mắt nhìn cô: “Nhưng nơi này không có người thân, không có bạn bè, tất nhiên.....cũng không có tôi.”

Khi nghe thấy những từ cuối cùng, trái tim cô bỗng ngừng đập vài giây, thậm chí cô còn nghi ngờ mình có nghe nhầm hay không. Cô thầm đoán ý nghĩa trong câu nói đó, nhưng khi nhìn biểu cảm của anh, hoàn toàn không có gì là mất tự nhiên, có lẽ ý của anh chính là..... anh cũng là một trong số những “bạn bè” của cô.

Lão Hạ tựa lưng vào ghế ngủ gật, trong tay vẫn nắm chặt camera, nhưng ống kính không biết đã quay về đâu, nói chung không hướng về phía Chu Diễm và Tri Kiều. Cô xem ống kính, bực mình cười cười, rất nhiều chuyện, không nên nghĩ nhiều mới tốt.

Sau khi tới đảo Hamilton, bọn họ lấy được bức thư gợi ý đầu tiên của ngày hôm nay:

“Dựa vào bản đồ, lái mô tô nước (jetski) đi tuần tra ‘Heart Reef’ (Rặng san hô hình trái tim), chụp lại ảnh sau đó trở về.”

Hai người mặc áo phao cứu hộ, đeo kính chắn gió, theo sự hướng dẫn của nhân viên tới bờ biển.

Sau khi Chu Diễm leo lên chiếc mô tô màu xanh, Tri Kiều rất tự nhiên leo lên chiếc mô tô màu đỏ còn lại, nhưng ngay lập tức bị nhân viên ngăn cản.

“Đó là của lái xe và người quay phim.”

“Vậy còn tôi?” Cô ngạc nhiên hỏi.

“Hai người chơi cùng đi chung một cái mô tô nước.”

“.....”

Tri Kiều nhìn về phía Chu Diễm, anh đã cởi ba lô xuống, ném về phía cô. Cô không kịp chuẩn bị gì cả, nhưng vẫn vừa vặn bắt được.

“Lên xe đi.” Anh hất đầu ra hiệu, vẻ mặt ung dung.

Tri Kiều thở dài trong lòng nhưng vẫn bước tới, cô đeo ba lô của anh trên vai, ngồi lên yên mô tô, hai tay đặt trên lưng anh.

“Cái này động cơ khá mạnh, tốt nhất em nên ôm chặt một chút.” Anh nghiêng đầu nói với cô.

“À.....” Cô di chuyển cánh tay tiến lên một chút, hai bàn tay siết chặt đặt trên bụng anh.

Anh lại nhìn cô, thấp giọng nói: “Nếu em không ôm chặt tôi, bị ngã vào nước tôi cũng mặc kệ.”

Tri Kiều nhú mày suy nghĩ vài giây, cuối cùng thì ngả người về phía trước, dán chặt vào lưng Chu Diễm, hai tay đan vào nhau, “quấn” chặt lấy anh.

Ngay sau khi cô làm xong những động tác này, Chu Diễm bỗng nhiên khởi động xe, nhấn chân ga, mô tô giống như một con ngựa mạnh mẽ gào thét lướt qua mặt biển yên ả.

Tri Kiều mở miệng, nhưng cũng chỉ nghe thấy tiếng rít âm ỉ, giống như âm thanh chói tai khi mổ heo.

Hóa ra là của lão Hạ, cùng với lúc họ xuất phát, ông ta cũng ngồi trên một chiếc mô tô nước khác khỏi hành, lái xe là một người nước ngoài trẻ tuổi với mái tóc xoăn màu nâu, xa xa, cô dường như còn nghe thấy tiếng cười của anh chàng nước ngoài đó

Tốc độ của mô tô nước rất nhanh, lướt nhanh trên mặt biển, lác lác lên xuống, Tri Kiều nhanh chóng có cảm giác buồn nôn. Nhưng cô không nói gì cả, chỉ ôm chặt lấy Chu Diễm, mặc dù giữa ngực cô và lưng anh bị ngăn cách bởi chiếc áo phao, nhưng dường như cô vẫn có thể cảm nhận được nhịp tim của anh — hoặc là, thật ra đó là nhịp tim của cô.

Bọn họ đi qua từng đảo nhỏ trong quần đảo Whitsundays, với Tri Kiều mà nói, thời gian cho chuyến đi này đặc biệt dài, dài đến nỗi cô cảm giác bản thân mình sắp bị hạ đường huyết. Nhưng cô sẽ không buông tay, cho dù các khớp ngón tay bị kẹp chặt đến đau đớn, thì cũng không buông tay.

Cô bỗng nhiên nhớ tới cảnh những siêu anh hùng nằm trên mui xe ô tô của tội phạm hay lơ lửng trong không trung và một tay bám vào thanh sắt dưới gầm tàu hỏa — trời ạ, cô nghĩ, những cái đó không khó, chỉ cần tự nhủ bản thân phải kiên trì, dù chết cũng không được buông tay — thì mỗi người đều là anh hùng.

Âm thanh như giết heo của lão Hạ vẫn vang lên không dứt bên tai, Tri Kiều nghi ngờ không biết ông ta có quay được gì không. Nhưng đây không phải chuyện cô lo lắng, chuyện cô lo là khi hai người trở về đất liền, không biết cô còn sức lực để tiếp tục trận đấu không nữa.

Không biết thời gian qua bao lâu, Chu Diễm bắt đầu đi chậm lại, Tri Kiều đoán rằng sắp đến Heart Reef.

Hơn một năm trước, cô đã từng ngồi trên máy bay trực thăng quan sát từ trên cao xuống cảnh tượng tuyệt đẹp mà lãng mạn này: rừng san hô hình trái tim, hình hoa hướng dương bao la bát ngát, muôn hình vạn trạng, năm màu lộng lẫy được khảm ở trong nước biển trong suốt, giống như một kiệt tác đồ sộ của đại dương. Ánh mặt trời xuyên qua mặt biển màu xanh biếc, biến đổi thành những màu sắc diễm lệ đan xen với nhau, lấp ló và thị giác mỗi người đến đây, làm người người ta chìm trong cảm giác rung động mà không thể tỉnh lại, cái đẹp này, đẹp đến nao lòng.

“Tìm kiếm trên mặt nước khó hơn so với ngồi trên trực thăng.” Cô nghe thấy Chu Diễn đang lẩm bẩm, nhưng không có sức lực để trả lời anh.

“Em có thể thả lỏng một chút được rồi.” Khi đang lượn vòng xung quanh, Chu Diễn nghiêng đầu nói với cô.

“À.....” Thực tế thì, toàn bộ cánh tay của cô đều đã cứng đờ.

“Em có khỏe không?” Anh cuối cùng cũng phát hiện cô có gì đó khác thường, quay đầu lại nhìn cô.

“Vẫn ——” Từ “ổn” cuối cùng còn chưa nói ra khỏi miệng, Tri Kiều đã không nhịn nổi nữa nôn toàn bộ ra.

Chu Diễn sờ sờ tay cô, có lẽ là muốn kiểm tra nhiệt độ cơ thể, sau đó nói: “Không có dấu hiệu bị sốt, chắc là do say sóng thôi.”

“.....”

Anh không nói thêm gì nữa, tiếp tục chăm chú tìm kiếm rừng san hô hình trái tim. Cho đến khi trên mặt biển bình lặng phía xa xa xuất hiện những bóng hình khác, Chu Diễn cuối cùng thì chỉ vào một bãi đá ngầm nói với Tri Kiều:

“Tôi nghĩ chắc là cái này.”

Tri Kiều cố nén cảm giác khó chịu, lấy máy ảnh trong ba lô ra, chụp lại bãi đá ngầm mấy pô, sau đó lại cất máy ảnh vào trong ba lô. Mà lúc này, lái xe lão Hạ ngồi trên chiếc mô tô nước cách đó vài mét đã hoàn toàn hạ đường huyết.

“Chúng ta về thôi.” Chu Diễn quay đầu lại nhìn Tri Kiều, “Em còn chịu được không?”

Cô phờ phạc mỉm cười với anh: “Nếu em nói không được anh sẽ không đi sao?”

“Tôi sẽ ném em vào bãi san hô này, để máy bay trực thăng chở du khách tới đây tham quan cứu em.”

“..... Cảm ơn.” Quả là câu trả lời “gắn mác Chu Diễn”.

“Nếu thế thì,” Trong ánh mắt anh chợt xuất hiện một tia lo lắng nhưng rồi vụt qua rất nhanh, “Chúng ta xuất phát thôi.”

Tri Kiều gật đầu, dựa cả người lên lưng anh, hai tay ôm chặt vào eo anh. Mái tóc anh bị gió thổi tung chạm vào khuôn mặt cô, vừa nhột vừa ngứa, nhưng cô lại không hề muốn gạt ra.

“Không hiểu tại sao, em không phải là cô gái thông minh gì,” Anh bỗng nhiên nghiêng đầu thấp giọng nói, “Nhưng lại có những lúc, tôi cảm thấy em rất tài giỏi.”

Tri Kiều mở miệng muốn nói gì đó, nhưng chiếc mô tô màu lam một lần nữa gầm rú khởi hành.

Cô không nói ra lời, chỉ có thể gục đầu vào lưng anh, nhắm hai mắt lại, lắng nghe trái tim mình đang nhảy nhót điên cuồng

27. Chương 27: Sự Vâng Lời

Tri Kiều gần như phải bò từ xe mô tô xuống đất, may mắn thay, vì bữa sáng chưa ăn gì nên bây giờ cô giống như một con sư tử biển bị mất nước lê lét trên bờ cát nóng khan —— Nếu không thì không biết cô đã cho ra “sản phẩm” gì rồi, sau đó thì ngay lập tức bị các nhà chức trách Queensland phạt tiền.

Lão Hạ hiển nhiên không may mắn được như cô, ông ta phải nhờ đến anh chàng lái xe tóc nâu xám đó khiêng xuống xe mô tô, hơn nữa hình như còn dần dần bị ngất lịm đi.

Sau khi thương lượng với đạo diễn và nhân viên chương trình đi cùng, họ ngay lập tức quyết định thay một nhà quay phim khác.

Chu Diễn đưa tấm ảnh trong máy ảnh ra, sau khi xác nhận, hai người nhận được bức thư gợi ý thứ hai.

“Đi thôi,” Chu Diễn lấy ba lô của mình trên vai Tri Kiều xuống, đeo lên lưng, sau đó làm như chưa từng xảy ra chuyện gì nói với cô, “Chúng ta phải đi tìm chút kích thích —— trước khi anh bạn họ Tạ kia của em quay trở lại.”

Trên mặt biển cách đó không xa, có thể nhìn thấy rõ ràng bóng dáng của Tạ Dịch Quả.

Tri Kiều hít sâu một hơi, từ mặt đất đứng lên, đi sau Chu Diễn về phía xe golf: “Anh không biết em vừa bị say sóng suýt chết sao?”

“Ừ, nhưng em vẫn chưa chết.” Anh cay nghiệt trả lời lại.

Chân Tri Kiều mềm nhũn, suýt nữa thì bị ngã sõng soài trên mặt đất, may mắn được Chu Diễn đứng lúc kéo lại.

“..... Cảm ơn.” Cô cũng dùng giọng điệu chua ngoa trả lời lại anh.

“Không có gì.” Anh gạt đầu, lôi cô lên xe, chờ người quay phim ngồi lên xe sau, anh khởi động xe lao lên sườn núi.

Cho đến khi xuống xe, Tri Kiều phát hiện họ lại đến một sân bay nhỏ của đảo Hamilton. Nhưng lần này, họ đi vào từ cửa khác. Nhân viên dẫn hai người đến bãi đỗ máy bay, xuất hiện trước mắt hai người là một chiếc trực thăng “cực kì lớn”. Gọi là “cực kì lớn” vì so sánh với những chiếc trực thăng bình thường khác, máy bay này quả thật có thể chứa được một chiếc ô tô nhỏ.

“Mặc bộ này vào đi.” Chu Diễn nhận lấy hai bộ quần áo liền thân từ tay nhân viên, đưa một bộ cho Tri Kiều.

“Đây là gì vậy?”

“Lát nữa sẽ biết.” Anh mỉm cười nói.

“.....” Cô làm theo lời anh. Sau khi mặc xong quần áo, Chu Diễn lại đội lên đầu một chiếc mũ bảo hiểm bằng kim loại. Lúc này cô mới hiểu ra, “đi tìm kích thích” mà anh vừa nói là chỉ cái gì.

Hai nhân viên một nam một nữ mặc bộ đồ giống họ từ trong trực thăng bước ra đón hai người, thứ duy nhất không giống là, sau lưng nhân viên đó còn đeo thêm ba lô nhảy dù.

Tri Kiều nâng tấm kính bảo hộ lên hét to với Chu Diễn: “Rốt cuộc thì chúng ta làm gì vậy?!”

Chu Diễn kéo tấm kính bảo hộ của cô xuống, gõ gõ lên chiếc mũ bảo hiểm, rồi không nói không rằng chui vào trong trực thăng.

“Này.....Chu Diễn, em ghét anh!” Cô hét to trong chiếc mũ bảo hiểm, nhưng anh lại không hề nghe thấy.

Về cơ bản, Tri Kiều đã đoán được chuyện tiếp theo sẽ xảy ra, nhưng khi cô và một người phụ nữ đeo ba lô nhảy dù bị cột lại với nhau, trong lòng cô vẫn không nhịn được chửi thề. Nhưng tình cảnh này không kéo dài được lâu, chờ cho đến khi cô hoàn hồn lại, cửa khoang máy bay đã mở ra, Chu Diễn và nam vận động viên nhảy dù đã nhảy xuống đầu tiên, cô mở miệng muốn hét lên, nhưng sau đó phát hiện bản thân mình cũng bị đẩy ra ngoài cửa máy bay.

Đây là một cảm giác.....không thể cảm nhận được nếu ai đó chưa từng trải nghiệm qua, trái tim dường như đã không còn là của chính mình, ngay cả hít thở cũng gặp khó khăn, dù đã đội mũ bảo hiểm, nhưng bên tai vẫn có thể nghe thấy âm thanh vù vù của gió, cùng với giọng nói nhắc nhở bằng tiếng anh “thả lỏng” của người phụ nữ phía sau. Cô không dám mở mắt, cảm thấy bản thân mình như sắp tiến đến cỏi chết, trong quãng thời gian ngắn đó, trong đầu cô bỗng lặp đi lặp lại cảnh tượng Chu Diễn cầm chiếc ô màu đỏ đứng trong màn mưa, nói với cô rằng “Xin lỗi, bố em đã qua đời rồi”. Trước đây cô vẫn không hiểu tại sao mình lại nhớ rõ cảnh tượng này đến vậy, nhưng giây phút này, cô bỗng nhiên hiểu ra, vì anh là người đầu tiên sau rất nhiều năm nhắc tới từ “bố” trước mặt cô, dù tin anh mang đến là tin dữ, nhưng bắt đầu từ giây phút

đó, cô và người bố xa cách hơn mười năm lại được buộc chặt vào với nhau. Người đàn ông đứng trong mưa gió trước mặt cô đây, mỗi câu anh nói, và cả chiếc ô đỏ cao vút anh cầm, đều là sợi dây ràng buộc giữa cô và bố.

Và cũng bắt đầu từ ngày đó, anh đưa cô vào một thế giới khác.

Trái tim đang treo lơ lửng căng thẳng đến nghẹt thở lại đập mạnh, cô mở mắt, nhận ra dưới chân mình là bờ biển xanh thẳm và bãi cát trắng tuyền. Thêm vào đó là một âm thanh giống như tiếng sấm rền, tốc độ rơi của cô từ từ chậm lại, thậm chí còn trôi bồng bềnh về chỗ mô đất cao hơn.

Khi chân Chu Diễm còn cách mặt đất hơn mười mét, nam vận động viên nhảy dù cột chung với anh bật ba lô dù, cô đoán người phụ nữ phía sau mình cũng chuẩn bị làm thế.

Thế giới yên tĩnh trở lại. hai người tiếp tục trôi lơ lửng trong không trung, ngoài việc giống như thế giới trần tục tự do, ở trong này, tất cả đều đang đứng im, mặt trời, đám mây, biển cả, thậm chí là không khí.....Chỉ có bọn họ là đang sống.

Một lúc sau, Chu Diễm đáp xuống bờ cát trắng tinh đầu tiên. Người phụ nữ phía sau lại nhắc lại một lần nữa điểm cốt yếu trong động tác tiếp đất, cô giơ ngón tay cái ra hiệu không thành vấn đề. Tất cả chuẩn bị đều đã đầu vào đó.

Bỗng nhiên, cô nghe thấy âm thanh hít sâu đầy sừng sốt vang lên phía sau lưng mình, tiếp theo cảm giác thăng bằng mất đi, cô bị một trận gió lớn thổi ra xa bờ biển, nhanh chóng lao thẳng xuống biển khơi sóng xanh trong vắt.

Khoảng khắc bị rơi vào trong nước, Tri Kiều cảm nhận được trói buộc trên lưng cô đã được tháo ra, nhất định là nữ vận động viên nhảy dù đã cởi dây an toàn. Vì vậy cô dùng cả chân lẫn tay bơi ngoi lên khỏi mặt nước, bộ đồ nhảy dù dày sụ trở thành chướng ngại vật, nhưng cô nhanh chóng thích ứng được.

Tri Kiều quay người, phát hiện tình hình của người phụ nữ phía sau không mấy lạc quan, hình như chị ta không kịp cởi ba lô dù ra, hiện tại đang cố gắng vẫy vùng trong nước.

Tri Kiều vội vàng bơi qua giúp đỡ, nhưng lúc này làm mọi việc trong nước đều rất tốn công mất sức, khi hai người họ thoát khỏi cảnh hung hiểm, cô bỗng nhiên phát hiện cả hai đều đã bị kiệt sức.

Tri Kiều há to mồm thở hổn hển, nhớ lại những kiến thức cấp cứu trên biển mà trước đây Chu Diễm đã dạy cho cô. Có nói thế nào thì tiết kiệm thể lực vẫn là điểm quan trọng nhất, cô kiểm soát lại hơi thở của mình, tay chân khua chậm chậm theo tiết tấu, đồng thời cố gắng giữ mình nổi lên trên mặt nước, làm vậy có thể bơi về phía trước mà tốn ít sức lực nhất.

Hai người cách bờ biển không hề xa, có lẽ chỉ khoảng hơn một trăm mét, nhưng sau khi trải qua cuộc vật lộn vừa rồi, Tri Kiều không dám tin tưởng dựa vào sức mình có thể bơi được vào bờ. Cô nhìn nữ vận động viên nhảy dù bên cạnh, bờ môi chị ta đã tái nhợt, nhưng vẫn gắng gượng chống đỡ bản thân.

Ngay tại lúc Tri Kiều cảm thấy bất lực, một tiếng kêu to bỗng vang lên cách đó mười mấy mét:

“Thái Tri Kiều!”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, nhận ra một người đàn ông giống như một con cá mập đang bơi về phía mình, không phải Chu Diễm thì là ai?

Cô gần như bật khóc, nhưng ngoài miệng vẫn cố gắng mỉm cười. Dùng hết sức lực gào to với anh, “Em ở đây!”

Chu Diễm dựa theo tiếng gọi bơi tới, ôm chặt cô ngay trong làn nước: “Không sao chứ.”

Câu nói của anh là một câu hỏi, nhưng cũng là một câu xác nhận. Hơn nữa, khi anh ôm chặt cô vào trong lòng, đáp án đã quá rõ ràng.

“Em không sao.....” Cô tự nhiên choàng hai tay qua cổ anh, dây thần kinh đang căng như dây đàn bỗng nhiên được thả lỏng, dường như chỉ cần nhắm mắt cũng có thể tựa trên vai anh ngủ ngon lành.

Hơi thở Chu Diễm trở nên nặng nề, không biết là do thể lực bị hao tổn khi bơi, hay do lo lắng nên hô hấp trở nên hỗn loạn.

“Làm tôi sợ muốn chết.....” Khi nói ra câu này, sắc mặt anh đồng thời trắng bệch.

Mũ bảo hiểm của cô không biết đã rơi ở chỗ nào, cô nghĩ chắc bây giờ sắc mặt mình cũng chẳng ra sao, nhưng vẫn cố gắng mỉm cười với anh.

Trong bầu không khí yên lặng, ấm áp nhưng cũng xấu hổ, dị thường, Chu Diễm bỗng nhiên nói cực kì bình tĩnh: “Có thể bỏ cái chân của em ở trên eo tôi xuống được không, nếu không cả hai chúng ta đều chìm xuống mất.”

“Á.....Xin lỗi.....” Đến lúc này, cô mới nhận ra bản thân mình giống hệt tám cái vôi bạch tuộc quấn chặt vào người anh. Có lẽ đây là bản năng sinh tồn của cơ thể, nhưng vẫn làm cô.....muốn tìm một cái hố nào đó mà chui xuống

Khi hai người định bơi về phía bờ bên kia, mới nhớ ra còn có nữ vận động viên nhảy dù đang thở thoi thóp từng hơi. May mắn là trên bờ đã đưa người đến cứu viện, sau khi ba người bơi về bờ được khoảng mười mét mấy thì được một chiếc ca nô cứu lên.

Tri Kiều nằm trên boong ca nô, mặt trời chói chang trên đỉnh đầu làm cô choáng váng.

Chu Diễm ngồi bên cạnh cô, cánh mũi phập phồng, cũng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

Cho đến giờ phút này, cô mới nhận ra rằng, anh mới chỉ cởi bộ đồ nhảy dù vương vãi ra rồi nhảy xuống biển, chiếc áo sơ mi và quần bò ướt sũng dính vào làn da, nhưng anh hoàn toàn không hề để ý đến chuyện đó.

Tri Kiều bỗng bật ra vài tiếng ho sặc sụa, đẩy toàn bộ nước bị nghẹn trong cổ họng ra. Chu Diễm cúi đầu nhìn cô, bất đắc dĩ mỉm cười, dùng tay kéo phéc-mơ-tuya trên bộ đồ nhảy dù của cô xuống: “Thật may.....”

Cô thở phì phò, mặt rã rời hỏi lại: “May gì chứ?”

Anh híp mắt lại, ra vẻ suy tư. Cuối cùng, anh mỉm cười, trả lời: “May mắn là, tôi không cần làm hô hấp nhân tạo cho em.”

“.....” Tri Kiều rất muốn đâm một cú vào ngực anh, nhưng lại không có sức lực. Cô nhắm mắt lại, lấy cánh tay che hai mắt, hai bên gò má dần dần ướt đầm, cô đang khóc, nước mắt không kiềm chế được nữa mà cứ trào ra.

Chu Diễm gỡ cánh tay của cô ra, cô cũng không kiêng dè gì nữa mà khóc lên thật to. Có lẽ ngay cả cô cũng không biết, thế giới mà bố cô đã từng tồn tại như thế nào. Song hành cùng tự do và giấc mơ là những thứ vô hình không tên, chắc hẳn bố và Chu Diễm đã từng trải qua những thời khắc nguy hiểm hơn thế này nhiều, cho nên.....anh mới bình tĩnh đến vậy.

Nhưng cô lại không làm được điều này.

Tim cô không ngừng đập điên cuồng, chỉ cần nghĩ đến cảnh nguy hiểm không một sự giúp đỡ vừa rồi, tâm tình cô lại hoảng loạn đến tột độ.

Chu Diễm dùng bàn tay thô ráp gạt những sợi tóc lòa xòa trên trán cô, nhẹ giọng nói: “Không sao đâu. Điều đã trôi qua rồi, tin tưởng tôi.....Tri Kiều.”

Nhưng cô vẫn khóc lớn, như muốn đưa hết toàn bộ nước biển mình vừa sặc khi nãy ra ngoài theo nước mắt.

Chu Diễm âm thầm thở dài, cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán cô: “Cô bé ngốc, em vẫn lành lặn sống sót, không phải sao? Tôi đảm bảo sẽ không để em xảy ra chuyện gì”

Anh dùng ngón tay lau đi những giọt nước mắt trên gò má cô, những chuyến đi dài hàng năm khiến ngón tay anh xuất hiện những vết chai dày, khi chạm vào làn da của cô, hơi đau, nhưng cũng rất ấm áp.

Cô bình tĩnh lại, dù nước mắt vẫn không kiềm chế được lăn dài trên má, nhưng cô cố gắng không bật ra tiếng nghẹn ngào, chỉ im lặng nhìn người đàn ông trước mắt này.

Ca nô thay đổi hướng chạy về phía bờ biển. Tri Kiều bỗng nhớ lại nụ hôn vừa rồi của Chu Diễm, cảm giác trên trán nóng hổi như bị một que hàn in vào. Anh thấy cô đã bình tĩnh trở lại, liền dịu dàng mỉm cười, sau đó quay đầu nhìn về phía bờ biển.

Tri Kiều lại nhắm mắt lại, có cảm giác bản thân mình như đang trong giấc mơ, dường như tất cả đều chỉ là một mẩu nào đó bị mất kiểm soát trong giấc mơ, khi mặt trời mọc, cô không thể không quay trở lại hiện thực.

Ca nô nhanh chóng cập bờ, nữ vận động viên nhảy dù được nhân viên dìu xuống thuyền, Tri Kiều cởi bộ đồ nhảy dù ra, tự mình đi xuống. Dù bước chân vẫn còn hơi run run, nhưng cô quyết không để Chu Diễm nhìn thấy bộ dạng yếu đuối của mình.

Có lẽ chuyện quan trọng nhất mà cô học được trong ba năm này là kiên cường.

Tạ Dịch Quả và anh bạn đồng hành bất ngờ đáp xuống bờ biển cát trắng cách họ không xa, cả hai người đều nhếch nhác thảm hại, chật vật đứng lên, há mồm thở một cách khó khăn.

“Hi.....” Tạ Dịch Quả đi đến trước mặt Tri Kiều, cúi mũi bảo hiểm, thân hình lảo đảo có thể té xỉu bất cứ lúc nào.

“Anh vẫn ổn chứ?”

“Không ổn tí nào,” Sắc mặt anh ta tái nhợt, “Vừa rồi tôi cảm giác như mình sắp ngạt thở vậy.....”

“À,” Tri Kiều không nghĩ mình vẫn còn có thể nói đùa, “Ít ra thì anh không bị rơi xuống giữa biển, suýt nữa thì chết đuối.”

“Gì cơ?!” Tạ Dịch Quả mở to mắt, quan sát Tri Kiều từ trên xuống dưới.

“Này, cái gì kia.....” Anh bạn đồng hành sắc mặt cũng không khá hơn đi tới.

Sau khi chào hỏi xong, Tri Kiều bỗng nhiên hỏi Chu Diễm: “Tiếp theo chúng ta sẽ làm gì?”

“Nhìn thấy hòm thư bên kia không?” Chu Diễm chỉ về phía bên kia bờ cát.

“Có”

“Người tới đầu tiên sẽ có ‘Quyền nhường đường’”

“Chỗ đó.....” Tri Kiều đang định nói gì đó, nhưng trong nháy mắt, cô bỗng hiểu ra điều gì, quay đầu lại nhìn Chu Diễm, “Chúng ta còn chờ gì nữa?”

Gần như chỉ trong một giây, Tri Kiều và Chu Diễm ba chân bốn cẳng chạy về đầu kia của bãi biển. Tạ Dịch Quả và anh bạn đồng hành ngẩn ra một lúc mới đuổi theo bọn họ. Bốn người cùng chạy trên bãi biển phủ đầy cát trắng xinh đẹp, Tri Kiều dùng hết sức lực của mình, trong lòng cô chỉ duy trì duy nhất một lòng tin: Mình phải là người đến đầu tiên!

Ngay lúc này, anh bạn đồng hành có biệt danh “dấu chấm lửng” dần dần dẫn đầu, tiếp theo vẫn là Chu Diễm và Tri Kiều, còn Tạ Dịch Quả sổng dỏ chết dỏ sau khi trải qua loại hình thể thao mạo hiểm nhảy dù nên bị tụt lại phía sau.

Dựa theo thứ tự như vậy, xem ra Chu Diễm và Tri Kiều sẽ là đội xếp thứ nhất.

“Á.....” Bỗng nhiên, phía sau bỗng vang lên một tiếng hét to tuyệt vọng.

Tri Kiều quay đầu lại, phát hiện Tạ Dịch Quả bị ngã sòng soài trên mặt đất, đau đớn vùng vẫy.

Sau một giây do dự, cô vẫn dừng lại, quay người chạy về phía anh ta.

“Anh không sao chứ?”

Tạ Dịch Quả đau đớn ngược mắt lên nhìn cô, sắc mặt ngày càng tái nhợt: “Hình như..... tôi bị bong gân rồi.”

“Để tôi dìu anh đứng dậy.”

Tri Kiều nắm lấy cánh tay của Tạ Dịch Quả, tay kia của anh ta quàng qua vai cô, chặt vật đứng dậy, hít thở đầy khó khăn.

“Có thể cử động được không, chỗ nào bị bong gân?”

“Chân trái.”

“Chân trái sao?” Cô cúi người xuống xem xét mắt cá chân chân trái của anh ta.

Chính lúc cô đang cẩn thận xem vết thương, Tạ Dịch Quả bỗng nhiên hất mạnh tay cô ra, ba chân bốn cẳng chạy nhanh về phía hòm thư.

Tri Kiều ngạc nhiên chôn chân tại chỗ, cho đến khi anh ta chạy được hơn mười mét, cô mới nhận ra một điều —— hóa ra anh ta giả trò với mình!

Cô lại co cẳng chạy lần nữa, chạy còn mệt mỏi hơn so với lúc này, bất chấp tất cả, nhưng đã quá muộn, Tạ Dịch Quả đến đích nhanh hơn cô vài giây, mà anh bạn đồng hành của anh ta đã đứng cạnh hòm thư cùng Chu Diễn trước đó.

“Cho nên,” Tạ Dịch Quả thở hồng hộc, từ trong hòm thư lấy ra bức thư chứa bức ảnh, tìm hai bức ảnh dán lên hòm thư, “Rất xin lỗi, hai người.....phải nhường đường rồi.”

Nói xong, anh ta chun mũi, giống như tên quỷ sứ phá phách nhà hàng xóm luôn làm người khác phải đau đầu.

Hai tay Tri Kiều chống lên thắt lưng, đứng nguyên tại chỗ, hít thở dồn dập. Trận chiến sinh tử trong làn nước và đường chạy quyết liệt đã vắt cạn hết sức lực của cô, giờ phút này, cô cảm giác mình không khóc được, giống như tuyên lệ bỗng dưng bị khô cạn, hoặc là, cô có thể khóc vì nhiều chuyện, nhưng sẽ không khóc vì cô đơn.

Tạ Dịch Quả và anh bạn đồng hành cầm bức thư gợi ý mới tiếp tục đến địa điểm tiếp theo. Tri Kiều nhắm mắt lại, cảm thấy mình bây giờ đối mặt với Chu Diễn là một chuyện rất khó khăn.

“.....Em xin lỗi,” Đầu cô gục xuống, bị tinh thần chán nản đánh úp lại, “Em xin lỗi, là lỗi của em.....xin lỗi!”

“Tri Kiều.....”

“Rất xin lỗi,” Cô ngắt lời anh, “Em biết là do em quá ngốc, rất dễ tin tưởng người khác, cái này gọi là ngu xuẩn, quả thật.....quả thật rất ngu xuẩn!”

“Tri Kiều.....” Anh thở dài, lại gọi tên cô.

“Không không,” cô tiếp tục cắt ngang lời anh, “Em biết, anh đang rất thất vọng, anh đang thất vọng về em. Bản thân em cũng, cũng cảm thấy mình.....”

Nói đến đây, giọng nói cô nghẹn ngào.

Viễn mắt cô đã ngấn lệ, cô sẽ không khóc khi bản thân mình làm chuyện gì ngu xuẩn, nhưng sẽ không kiểm soát được chính mình khi để Chu Diễn thất vọng.

Cô cũng không muốn khóc, nhưng ngoài khóc ra cô không nghĩ ra cách nào khác để xin lỗi anh —— cô không nén nổi nỗi lòng —— cô đã làm cho anh thất vọng, điều này đối với cô mà nói khó chịu hơn bất cứ chuyện gì!

“.....Kiều,” Từ lần cãi nhau đó, đây là lần đầu tiên anh gọi cô là “Kiều”, “Tôi không thất vọng về em.”

“Em biết, em xin lỗi, em biết mình.....” Cô ngừng lại, ánh mắt không thể tin được nhìn anh, “Anh không gì cơ?”

“Tôi không thất vọng về em.” Khóe miệng anh ẩn chứa nét cười.

“Làm sao có thể.....”.

Chu Diễn tinh nghịch nháy mắt, sau đó đưa tay ra, dịu dàng ôm cô vào lòng: “Dù em tin hay không tin, nhưng tôi nói thật đấy.”

“.....”

Anh thở dài một hơi, dẫn cô ngồi xuống bên cạnh hòm thư.

Người quay phim không biết đi theo họ từ lúc nào, Chu Diễn đứng dậy thương lượng với anh ta vài câu, anh ta gật đầu, đi ra chỗ khác.

“Liên quan đến thất vọng và hi vọng,” Anh lại ngồi xuống bên cạnh cô, “Tôi sẽ kể cho em nghe một câu chuyện.”

Tri Kiều dụi mắt thật mạnh, dường như vẫn chưa tin là thật: “Câu chuyện gì cơ?”

“.....Chuyện về tôi,” Anh thản nhiên nhếch miệng, “Tôi biết em vẫn rất tò mò về quá khứ của tôi. Tôi cũng biết, em đã từng gặp riêng Tưởng Bách Liệt.”

“.....”

“Vậy thì, em từ anh ta đã biết được những gì rồi?”

“..... Chẳng có gì cả,” Cô lau sạch nước mắt trên khuôn mặt, khịt khịt cái mũi nói, “Anh ta chỉ nói về ‘thí nghiệm của Stanley Milgram’ và ‘Kẻ vâng lời*.’”

*Tên gốc là Obedience, một cuốn tiểu thuyết của Will Lanvender, Obedience có nghĩa là sự tuân lệnh, sự vâng lời. Trong chương 7 đã để tên sách này là “Logic của sự mất khống chế”, bọn mình sẽ sửa lại sau khi làm xong.

Chu Diễn ngạc nhiên nháy mắt, xúc động mỉm cười: “Thế là đủ rồi.”

“?”

“Có lẽ đối với tôi mà nói, tôi chính là.....Kẻ vâng lời.”

28. Chương 28: Bố Em

“Được rồi,” Chu Diễn điều chỉnh lại tư thế ngồi, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, nhắm mắt lại, “Để tôi nghĩ xem nên bắt đầu như thế nào.”

“.....”

“Trước tiên tôi sẽ giới thiệu một chút về nhân vật,” Anh ho nhẹ một tiếng, khoe miệng mang theo nụ cười đầy trào phúng, “Nhân vật chính là một thiếu niên mười bảy tuổi, chính xác mà nói, đây là một đứa bé thiên tài.”

Tri Kiều mở miệng muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn không thốt ra lời.

“Tôi biết em muốn nói gì.”

Chu Diễn nhướn mày, “Người xưa từng nói ‘Anh hùng xuất thiếu niên’ ắt cũng có cái lý của nó, vì nếu một đứa bé chỉ mười mấy tuổi đầu đã có thể hiểu những thứ mà những nhân tài hơn nó mười mấy tuổi, thậm chí là vài chục tuổi mới lĩnh hội được, vậy thì đứa bé đó cực kì không giống với người bình thường, chỉ có những nhân tài như vậy mới được xưng là ‘Thiên tài’ —— em đã thấy người nào bốn mươi tuổi hiểu được những chuyện của nhân tài năm mươi tuổi được gọi là ‘thiên tài’ chưa?”

Dù không bằng lòng cho lắm, nhưng Tri Kiều vẫn phải ra sức lắc đầu.

“Cho nên, cậu bé thiên tài mà tôi nói, lúc tám tuổi đã giành giải quán quân cuộc thi toán học thế giới ——” Anh lại ho nhẹ, “Lúc mười tuổi tốt nghiệp tiểu học vào học tại lớp dành cho thiếu niên của viện khoa học Trung Quốc, mười bốn tuổi thi đỗ đại học, mười sáu tuổi tốt nghiệp đại học chính quy, mười bảy tuổi giành được học bổng, bằng ngàn vượt biển, đến hợp chủng quốc Hoa Kỳ xa xôi, tại đây, cậu ta bắt đầu một cuộc đời mới.”

“Nghe cứ như là một câu chuyện vui vẻ và tốt đẹp của một người nào đó vậy.” Tri Kiều khịt khịt mũi, nhìn Chu Diễn.

Anh gượng cười, nói:

“Ừ, mở đầu câu chuyện nghe có vẻ rất tốt đẹp. Cậu thiếu niên đó đi tới đất nước của sự tự do, tất cả đường như đều phát triển theo hướng tốt đẹp. Sau đó.....”

“?”

“Sau khi kì học mới bắt đầu được hai tuần, cậu ta được chủ nhiệm khoa tìm đến nói chuyện, trường học đang định thành lập một lớp đặc biệt mang tính thử nghiệm, sinh viên được vào học đều là những người có thành tích xuất sắc trong bộ môn toán học hoặc logic học.”

“Học gì vậy?” Tri Kiều cố ý chọc cười, “Định lý cua gái của Schrödinger?”

“Không, đương nhiên không phải. Nhưng mà.....”

Chu Diễn nâng mi, như đang phân vân có nên nói hay không, “Về mặt bình thường thì chúng ta nhận định Schrödinger là nhà vật lý học, không liên quan gì đến toán học và logic học.”

“..... Được rồi.”

Cô thất bại gục đầu xuống, “Coi như em chưa từng nói gì đi.”

“Đương nhiên tôi cũng không giỏi vật lý cho lắm, nếu không ngay cả ‘lỗ sâu’ cũng không điền được.” Đường như anh vẫn canh cánh chuyện này trong lòng.

“.....”

Chu Diễn lại ho nhẹ vài cái, tiếp tục nói:

“Thật ra thì, lớp học này học tâm lý học, nhưng lại không học tâm lý học thông thường —— ít nhất không phải là của Sigmund Freud, càng không phải là chủ nghĩa thực dụng.”

Có lẽ sợ Tri Kiều nghe không hiểu, anh nói bổ sung vào:

“Lấy ví dụ cụ thể có lẽ sẽ giúp em dễ hiểu hơn một chút, chính là, chúng tôi không nghiên cứu bất kì một môn nào trên lý thuyết, mà sẽ đi từ thực tế, ví dụ như giáo viên hướng dẫn sẽ đưa cho sinh viên một bức thư, mọi người sẽ dựa vào nội dung trong đó để viết ra tính cách của người viết thư, anh ta đã xảy ra những chuyện gì, gần đây đã xảy ra chuyện gì, thậm chí là tương lai có khả năng sẽ xảy ra chuyện gì. Có lẽ vấn đề này với em rất thâm sâu hoặc rất khó để giải thích, nhưng lúc đó chúng tôi đã tiến hành nghiên cứu như vậy, tìm ra nhân tố để chi phối và làm ảnh hưởng đến tâm lý và hành động con người, từ đó hiểu rõ quá khứ, hiện tại và tương lai của người đó.....tôi giải thích như vậy em có hiểu không?”

Tri Kiều nhú mày, suy nghĩ vài giây, rồi mới trả lời:

“Em từng thử đưa suy nghĩ này trở thành một môn học cực kì phức tạp mà cũng rất tiên tiến, nhưng dù có suy nghĩ dưới bất kì góc độ nào, em đều cảm thấy.....rất giống với ‘Phân tích hành vi’ (BAU) trong ‘Tâm lý tội phạm’ (Criminal Minds), đúng không?”

“À.....”

Chu Diễn há hốc mồm, á khẩu trong giây lát, hình như muốn nói một vài từ phản bác lại, nhưng cuối cùng chỉ thận trọng gật đầu, “Đúng vậy.”

“Vậy thì em hiểu rồi.”

Cô vui vẻ nói.

“..... Được rồi.”

Về mặt Chu Diễn hơi xấu hổ, “Tôi muốn nói là, từ mười mấy năm trước trước khi phim truyền hình được phổ biến, đã có người làm những chuyện như vậy, mục đích không phải là nghiên cứu tâm lý tội phạm, mà làm như một nghiên cứu, chỉ đơn thuần là dựa vào chi tiết nào đó để phân tích hoạt động tâm lý của một người cùng với những nguyên nhân tạo thành những hoạt động tâm lý đó và những chuyện sắp sửa xảy ra trên đối tượng đang nghiên cứu. Cũng không có bất kì kiến thức lý thuyết gì, tất cả đều tồn tại trong thực tiễn, không có sách giáo khoa, không có bài tập, chỉ có một vài quyển sách tham khảo và số lượng lớn án

lệ để phân tích, đây chính là chương trình học mỗi ngày của chúng tôi, hơn nữa đối với thứ này, tôi dường như..... say mê.”

Đây là lần đầu tiên Tri Kiều được nghe Chu Diễn kể về quá khứ của anh, không hề giống như trong tưởng tượng của cô, cô nghĩ rằng quãng thời gian đó đối với anh là một đoạn quá khứ đau khổ, vậy nên cô im lặng không nói chuyện, cho dù trong tương lai có một ngày nhắc tới, cũng chỉ nói lại đơn giản sơ lược mà thôi — nhưng sự thật thì, biểu cảm của anh không có chút gì đau khổ cả, thậm chí anh còn thẳng thắn nói về những năm tháng mê say của anh — chuyện này hoàn toàn không giống với tưởng tượng của cô!

“Vậy thì, anh quen biết với Tưởng Bách Liệt ở đó à?” Trong đầu Tri Kiều hiện ra một thanh niên với nước da ngăm đen, anh ta có một đôi mắt híp, khi cười lên sẽ hớp hồn người khác.

“Đúng vậy.”

Chu Diễn gật đầu, sau đó nghĩ ra điều gì đó nói bổ sung vào, “Nhưng lúc đó cậu ta là sinh viên chưa tốt nghiệp, chứ không phải là nghiên cứu sinh.”

“Điều này có liên quan gì sao?”

“..... Không có.” Chu Diễn cắn răng thừa nhận.

“Em cũng nghĩ thế.” Tri Kiều lơ đãng nhún vai.

“.....” Anh điều chỉnh lại tư thế ngồi, tiếp tục nói, “Cậu ta không giống với tôi, vốn dĩ cậu ta học tâm lý học, mà thực tế tôi là sinh viên ngành khoa học tự nhiên, đầu óc tư duy logic chỉ tốt chút đỉnh hơn so với người khác.”

Tri Kiều nhướn mày, có phần ngạc nhiên khi anh bỗng dưng khiêm tốn lại. Nhưng cô không nói gì cả, việc cô muốn làm bây giờ là yên lặng nghe anh kể lại chuyện xưa.

“Chương trình học của chúng tôi, mà cũng không hẳn là chương trình học, gọi nó là một hình thức thực hành đặc biệt thì đúng hơn. Ít nhất thì đối với chúng tôi lúc đó, đây là thế giới chúng tôi đang trải qua, cũng rất có thể, là thế giới chúng tôi sẽ phải trải qua.”

Gió biển thổi phía sau lưng hai người, vì có vách núi ngăn cản, nên sau lưng có cảm giác mềm mại nhẹ nhàng. Trong một buổi chiều nắng vàng tươi đẹp như thế này, Chu Diễn ngồi trên bờ cát trắng tâm sự về quá khứ mà anh chưa từng đề cập đến — tất cả, trong cách nhìn của Tri Kiều, đều mang theo gì đó huyền diệu lạ lùng.

“Giáo viên hướng dẫn của chúng tôi là một giáo sư rất nổi tiếng, tuổi còn rất trẻ, đã từng đăng tải rất nhiều luận văn liên quan đến tâm lý học và logic học trên các loại tạp san hoặc tạp chí học thuật. Ngày đầu tiên lên lớp, anh ta vừa huýt sáo vừa đi vào, sau đó phát ôi người chúng tôi một bản , đó là một mẫu giấy, anh ta bảo với chúng tôi, có người đưa mẫu giấy này đến sở cảnh sát địa phương, nghe nói được tìm thấy ở một góc bàn trong một quán ăn nhỏ. Trên đó viết mấy chữ cái tiếng anh xiêu xiêu vẹo vẹo “Cứu tôi! Hiện tại bọn chúng đang muốn đưa tôi đến Palo Alto”, đó là thành phố gần với trường học chúng tôi nhất, cũng là trung tâm thung lũng Silicon.”

“Nói vậy thì đó là một vụ án thật sự? Lúc ấy còn chưa có chuyên môn về phân tích tâm lý tội phạm mà.” Tri Kiều mở to hai mắt.

Chu Diễn dịu dàng mỉm cười:

“Nghe tôi nói xong đã. Sau khi giáo sư đưa bức thư cho chúng tôi, liền chia tám người chúng tôi thành hai tổ nhỏ, phân công nhau tiến hành thảo luận và điều tra, nhưng khác nhau là, một nhóm thì dựa vào toàn bộ manh mối của phía cảnh sát được giáo sư cung cấp, còn nhóm kia thì hoàn toàn tự mình điều tra độc lập.”

“Anh và Tưởng Bách Liệt bị phân vào cùng một nhóm sao?”

“Đúng vậy, chúng tôi được phân vào nhóm manh mối của phía cảnh sát.”

“..... Sau đó thì sao?”

“Đừng vội, tôi sẽ kể tiếp.”

Chu Diễn ngừng lại một lát, tiếp tục nói, “Manh mỗi lúc đó chúng tôi lấy được là, có người nhìn thấy một người phụ nữ trẻ tuổi bị hai người đàn ông vác lên một chiếc xe jeep trong quán ăn ở thị trấn nhỏ gần đây, cũng có người nghe thấy bọn chúng nói muốn đến một nơi nào đó trong thành phố Palo Alto, vì thế chúng tôi dựa theo manh mối này bắt đầu điều tra. Dần dần, chúng tôi khái quát rõ ràng vụ án trước mắt: Một cô gái tự mình tổ chức một chuyến du lịch tốt nghiệp đến trường chúng tôi tham quan, sau đó cô ta đến thị trấn gần đó, ở đó, cô ta làm quen được với hai người đàn ông, có lẽ là do nói chuyện hợp gu nhau hoặc tiện đường, cô gái đi theo bọn chúng, chúng tôi cầm mẫu giấy hai ngày trước tìm thấy trong nhà hàng ở một thị trấn khác, trong hai ngày này không biết đã xảy ra những chuyện gì, nhưng có thể khẳng định, cô gái chắc chắn vẫn đang đi cùng hai người đàn ông đó, nhưng cô ta nghĩ cách truyền tín hiệu giúp đỡ ra bên ngoài.”

“Trời ạ..... Nghe cứ như phim truyền hình dài tập vậy.”

“Nghệ thuật chính là nguồn gốc của cuộc sống.”

“.....”

“Sau đó chúng tôi mất một tuần đi điều tra ở Palo Alto, nhưng không thu hoạch được gì. Sau đó chúng tôi chán nản quay về trường học, chương trình học của tuần mới bắt đầu, giáo sư lại đưa cho chúng tôi manh mối mới. Phía cảnh sát lại tìm thấy được một mẫu giấy của cô gái, lần này thì viết nhiều hơn, nhưng vẫn không ám chỉ rõ ràng bất kỳ một địa điểm cụ thể nào, có lẽ chính cô gái cũng không biết mình đang ở đâu, vì vậy chúng tôi lại tiếp tục điều tra. Một học kỳ rất ngắn, khi học kỳ thứ nhất kết thúc, chúng tôi đều cảm thấy tuyệt vọng với vụ án này, vì ngoài ba tờ giấy ban đầu ra, chúng tôi không tìm thấy bất cứ kí tự nào khác, điều tra đi vào ngõ cụt, cho đến khi học kỳ mới bắt đầu, giáo sư đưa cho chúng tôi một manh mối mới, mà manh mối này theo như anh ta nói, là tự anh ta điều tra được, không phải lấy từ phía cảnh sát.”

“?”

“Qua phân tích manh mối của anh ta, kết luận chúng tôi đưa ra là, một trong số những nơi mà hai người đàn ông đưa cô gái đó đi, nhiều khả năng là ngay tại trường học của chúng tôi.”

“.....”

“Vì vậy chúng tôi hoàn toàn đi sâu nghiên cứu vào vấn đề này, ngay khi sắp sửa tìm thấy một vài manh mối mới, thì một thành viên trong nhóm bất ngờ bị tập kích, buổi tối trên đường từ thư viện về kí túc xá, có người ở phía sau làm cậu ta hôn mê, hơn nữa còn lấy đi những ghi chép những gì điều tra được trong ba lô cậu ta. Vì vậy chúng tôi càng thêm xác định, hướng điều tra không hề sai, con đường đang đi là con đường đúng. Nhưng chúng tôi cũng thận trọng hơn, cố gắng không hành động một mình, thậm chí còn không lên lớp các môn khác, tất cả thời gian đều được dùng để nghiên cứu vụ án —— chúng tôi không phải là sinh viên, ở một góc độ nào đó mà nói thì, tâm lý chúng tôi mặc định chính mình là người thi hành luật, là tượng trưng cho chính nghĩa, chúng tôi phải tìm cách để cứu cô gái đó ra —— cũng chỉ có chúng tôi mới có thể làm được.”

“Nghe thật là..... Điên rồ.”

“Đúng vậy,”

Chu Diễn gượng cười, “Thật là điên rồ.”

“.....”

“Sau đó có một ngày, việc điều tra của chúng tôi cuối cùng cũng có bước đột phá, chúng tôi phát hiện tất cả những chứng cứ đều quy về một người, người đó là nhân viên quản lý ở thư viện trường học, thân hình cao to, nhìn bên ngoài có vẻ rất trung thực, kiệm lời, rất ít tiếp xúc với người khác, nhưng lại rất thích đi theo sau mấy cô gái, hẳn ta có một người bạn, dù là ngoại hình hay tính cách đều rất giống hẳn, hơn nữa, rất trùng hợp là, hẳn ta cũng có một chiếc xe jeep màu xanh —— vì vậy chúng tôi mừng như điên, trong lòng đều nghĩ, trời ạ, chính là hẳn!”

“Chúng tôi bắt đầu theo dõi hai người đó, ghi lại tất cả những công việc hẳn ta làm hàng ngày, tiến hành phân tích hẳn ta và tên bạn của hẳn, mỗi tối chúng tôi đều ở trong một phòng học yên tĩnh ở trường tổng

kết lại ‘công việc’ mỗi ngày của từng gã, tổng hợp lại các tin tức đã thu thập được, dùng bộ não của các nhà toán học, logic học, tâm lý học gia, nói chung là các loại ‘học giả’ để kết hợp mọi thứ lại với nhau — cuối cùng, chúng tôi đưa ra kết luận, cô gái kia chắc chắn đã bị bắt về trường học, hai gã đó đã giấu cô ta đi, một nơi nào đó ngay tại trong trường học này.”

“Chúng tôi ngày càng điên cuồng, thậm chí còn trắng đêm không ngủ, lục tung mọi góc ngách của trường học,” Nói đến đây, hai mắt Chu Diễn mở to khác thường, dường như đại não và nhãn cầu đang đưa anh về quãng thời gian mười mấy năm trước, “Cho đến.....một buổi tối, chúng tôi theo dấu chân của nhân viên quản lý thư viện vào một nhà kho, trong đó, chúng tôi thấy tất cả mọi người.....”

“Mọi người?”

Trong một khoảng thời gian rất dài, Chu Diễn không nói gì cả, dường như đang tự mình ném lại những mùi vị của quá khứ. Một lát sau, anh lấy tay gạt mái tóc đang bị gió biển thổi lộn xộn, nói:

“Đúng vậy, mọi người. Tất cả những người cung cấp manh mối cho chúng tôi sau khi chương trình học bắt đầu, bao gồm giáo sư, cảnh sát, nhân chứng chứng kiến, ông chủ và nhân viên phục vụ mà chúng tôi từng thăm dò ở quán ăn, ông cụ từng gặp ở trạm xăng, người đàn ông trung niên gặp được khi đi đến quán bar trong thành phố, những nhân viên khác trong thư viện, thậm chí là nữ sinh viên vô tình gặp được..... hóa ra tất cả đều được sắp xếp từ trước .”

“?”

“Đây là một cuộc thí nghiệm, một cuộc thí nghiệm rất phức tạp.....”

Chu Diễn ngừng lại một lúc, dùng ánh mắt phức tạp nhìn Tri Kiều, “Theo góc độ nào đó mà nói, đây là ‘thí nghiệm của Stanley Milgram’. Khi tất cả những thông tin và kiến thức của em được một người có uy tín cung cấp, những gì em làm chỉ là phục tùng.”

“.....”

“Ngay từ đầu, mỗi thông tin mà chúng tôi có đều xuất phát từ những người có uy tín, giáo sư, cảnh sát, chúng tôi không hề nghi ngờ gì, vì vậy chúng tôi phục tùng. Sau đó chúng tôi sẽ đi theo thông tin này để tìm thông tin mới, trong quá trình tìm kiếm đó, chúng tôi có phục tùng cho quyền uy như trước hay không, hay là vùng vẫy thoát khỏi sự kìm kẹp — đây là mục đích của thí nghiệm.”

Gió biển thổi mơn man trên da thịt, thế nhưng vẫn cảm thấy hơi lạnh. Tri Kiều vô thức xoa nhẹ cánh tay, trong không khí có vị mặn mặn của biển, cô liếm môi một chút, nhẹ giọng hỏi:

“Vậy sau đó thì sao.....”

Đầu Chu Diễn đang chôn trong đầu gối từ từ ngẩng lên, giọng nói của anh cực kì bình tĩnh:

“Giống như là ‘Kẻ vâng lời’ (Obedience), không thể trốn tránh, rồi xảy ra bi kịch.”

“.....” Tri Kiều cảm nhận được trái tim mình đang bị lỗ một nhịp, cô rất muốn ôm anh vào lòng mình, đến lúc cuối cùng, cô vẫn cố gắng kiềm chế .

Giọng nói Chu Diễn khàn khàn mà trầm thấp:

“Bạn học của tôi, chính là sinh viên bị tập kích đó, sau khi nghe giáo sư giải thích tất cả, bỗng nhiên lấy ra một khẩu súng.....bắn chết.....giáo sư.”

Dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng Tri Kiều vẫn không thể ngăn mình đang run rẩy, cô che miệng lại.

Chu Diễn thở dài nhẹ nhõm, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời. Ngắm nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh, Tri Kiều bất chợt cảm thấy, hóa ra chính mình cũng không hiểu anh, mà có lẽ vĩnh viễn cũng không thể hiểu được anh.

Bên tai chỉ còn lại âm thanh của sóng biển, nhẹ nhàng nhưng mạnh mẽ, giống như đang khẽ ngâm nga một bài thơ, vang vọng lại trong lòng.

“Sau đó,” Anh nói, “Một thời gian rất dài chúng tôi đều đi gặp bác sĩ tâm lý, vết thương ở trong nội tâm, không thể so sánh được với tổn thương ngoài da thịt. Theo như cách giải thích của bác sĩ tâm lý, giờ phút

mà giáo sư nói ra sự thật, tâm lý của tất cả mọi người đều bắt đầu trở nên bóp méo, đặc biệt là với sinh viên đã từng bị tập kích, sự cảm nhận của cậu ta với toàn bộ vụ việc còn mạnh mẽ hơn chúng tôi. Vì vậy cậu ta không phân biệt được đâu là thí nghiệm, đâu là sự thật, cuối cùng thì nổ súng..... Bác sĩ nói tất cả, tất cả mọi chuyện đều sẽ ổn rồi.”

“Nhưng tôi không thể thoát ra được, tôi hoàn toàn sụp đổ. Tôi phát hiện bản thân mình cũng bắt đầu không phân biệt được đâu là thật, đâu là giả, trong đầu tôi bắt đầu xuất hiện ảo giác, vô số thông tin của từng ngõ ngách trong đại não ùn ùn kéo đến, tôi không biết bản thân mình muốn gì, cũng không biết mình đang làm gì, ngày qua ngày tôi chỉ lật lại những ghi chép điều tra, thậm chí còn vô thức quên đi cảnh tượng cuối cùng trong nhà kho ngày hôm ấy, tưởng rằng bản thân mình vẫn còn đang đi điều tra.....Tôi nhận ra bản thân mình phải bắt đầu một cuộc sống mới, mới có thể thoát khỏi những khổ đau này.....”

Khi nói những lời này, khuôn mặt của Chu Diễn cũng vô cùng đau khổ. Một lát sau, anh hít sâu một hơi, nói: “Em có thể tưởng tượng ra, một cậu bé chỉ mười bảy tuổi, có lẽ IQ của cậu ta rất cao, nhưng thế giới cậu ta sống trước đây đều rất đơn giản, cậu ta không thể tiếp nhận được sự tàn khốc và độc ác của hiện thực, cho nên bị chìm sâu vào trong đau khổ, không thể thoát khỏi được. Cậu ta tạm nghỉ học, cắt đứt liên lạc với người nhà, bắt đầu hút cần sa, sau đó là những thứ thuốc có thể khiến người ta quên đi mình, cậu ta đều đắm chìm vào, cảm thấy toàn bộ thế giới xung quanh mình đều là kẻ địch.”

“Rồi đến một hôm cuối tuần nào đó, cậu ta mang theo một khẩu súng —— đừng hỏi là lấy súng ở đâu, bởi chính cậu ta còn chẳng nhớ được —— cậu ta đến San Francisco, thành phố lớn nằm gần trường học nhất, cậu ta đến đó không với mục đích gì, chỉ muốn đến một nơi nào đó thật riêng biệt. Cậu ta trà trộn vào các quán bar lập lờ, như muốn nói chuyện với một ai đó, nhưng lại không ai để ý đến. Sau đó cuối cùng cậu ta cũng phát hiện ra mình không mang tiền. Tiền đối với cậu ta không phải là thứ quan trọng, nhưng có thể mua được khoái cảm mê mẩn mà cậu ta đang cực kì thiếu thốn, vì vậy cậu ta đi vào một ngõ nhỏ, đó là cửa sau của quán bar, có một người đàn ông đang đứng đó gọi điện thoại, rất nhanh liền cúp máy. Cậu ta đi đến, nhắm khẩu súng vào đầu người đàn ông kia, lớn tiếng nói mau đưa tiền ra đây.”

Chu Diễn bỗng nhiên cúi đầu, như đang suy nghĩ về điều gì, khi anh ngẩng đầu lên, những đau đớn ban đầu đã vơi đi hơn nửa, còn lại, chính là ảm áp làm người khác khó giải thích được.

“Kiều, em biết không,” Anh nhìn thẳng vào mắt cô, nói, “Người đó, chính là bố của em.”

29. Chương 29: Bố Em

“Bố em.....” Tri Kiều ngạc nhiên há hốc mồm, cô chưa bao giờ nghĩ rằng, Chu Diễn và bố cô lại quen nhau bằng cách này.

Chu Diễn mỉm cười, mặc dù nụ cười có hơi gượng gạo, nhưng có thể thấy rằng trong lòng anh đang bị xao động:

“Không phải em đã từng nói, nếu có cơ may thời gian nhất định em sẽ quay lại năm mười hai tuổi ấy, xem xem lúc em bị bệnh, bố em đang làm gì mà đến cuối cùng cũng không quay về thăm em hay sao..... Bây giờ tôi sẽ nói với em, lúc đó ông ấy đang cứu vớt tôi.”

Tri Kiều cảm giác toàn bộ máu trong cơ thể đang chảy ngược, theo dòng hồi tưởng của Chu Diễn, cô quay trở về buổi sáng của mười mấy năm trước, khi đó cô đang mê man nằm trên giường bệnh trong bệnh viện, bên cạnh chỉ có một bà mẹ đang lo lắng bồn chồn, trong khi đó, ở một nơi nào đó trên trái đất, trong bóng đêm, hòng súng của một cậu thiếu niên đang nhắm thẳng vào ông bố..... Thái Gia Hùng giơ hai tay lên, không những không lui về phía sau, ngược lại còn dựa vào ánh đèn mờ mờ bước về phía trước từng bước, trước mặt ông là một cậu thiếu niên gầy như que củi, hơi thở hỗn loạn, cậu ta có gương mặt châu Á giống ông, nước da vàng lợt u ám, hai gò má và hốc mắt trũng sâu, chứng minh cậu ta đang phải vùng vẫy trong một nỗi đau dai dẳng không dễ thoát ra.

Cậu ta nhìn ông bước từng bước về phía mình, run rẩy lùi từng bước về phía sau, dường như có thể bóp cò khẩu súng trên tay bất cứ lúc nào: “Đừng..... Đừng.....”

Ở nơi đất khách nghe được giọng nói quê hương vốn dĩ là chuyện vui mừng, nhưng giờ đây Thái Gia Hùng lại mang tâm trạng dở khóc dở cười: “Là người Trung Quốc?”

Cậu thiếu niên nhú mày, thất thần nhìn ông, sau đó gật đầu.

“Đã mấy ngày chưa ăn cơm?”

Cậu ta hấp háy cánh mũi, mơ hồ trả lời: “Không nhớ nữa”

Thái Gia Hùng gật đầu: “Vậy thì, nếu cháu không ngại, có thể hạ súng xuống được không, chú mời cháu đến nhà hàng đối diện ăn một bữa?”

Cậu thiếu niên dường như đã hơi dao động, nhưng vẫn không buông khẩu súng trong tay.

Lúc này có người đẩy cửa sau quán bar ra, là đồng nghiệp cùng làm việc với ông, Thái Gia Hùng vội vàng vẫy tay bảo người đó đi vào.

“Sao vậy.....” Đồng nghiệp ngạc nhiên, vì vẫn chưa nhìn thấy cậu thiếu niên trong ngõ đen.

“Không có gì, không có gì.” Ông nhìn vào mắt cậu thiếu niên rồi nói.

Đồng nghiệp đóng cửa lại rồi đi mất. Cuối cùng ánh mắt cậu ta đang nhìn chằm chằm vào ông cũng rời đi, cánh tay cứng ngắc từ từ buông xuống.

Thái Gia Hùng hít sâu một hơi, bước nhanh đến, giằng lấy khẩu súng trong tay cậu thiếu niên đó, chỉ trong nháy mắt, cậu ta ngã nhào vào trong lòng ông, dường như khuôn mặt cộc cằn khi nãy chỉ là lớp ngụy trang, sau khi lột bỏ lớp phòng bị chính là sự yếu đuối mỏng manh.

“Được rồi, nghe theo lời chú, đi ăn trước đã.”

Sau khi giấu kĩ khẩu súng, ông đưa cậu thiếu niên đến nhà hàng đối diện bên đường, gọi một bàn đầy thức ăn, cậu ta lập tức vui đầu ăn như hổ đói. Sau khi ăn xong, sắc mặt cậu ta dần dịu lại, ngồi im ngơ ngác, không nói ra lời.

Thái Gia Hùng cầm chiếc điện thoại to dùng lên, gọi một cú điện thoại đến công ty hàng không đặt một vé máy bay trở về vào sáng sớm ngày hôm sau, vợ ông trong điện thoại nói con gái bị bệnh rất nặng, dù ông đang làm gì cũng phải nhanh chóng trở về.

Gọi điện thoại xong, ông nhìn cậu thiếu niên đang ngồi đối diện, giơ tay nhìn đồng hồ: “Vậy, có thể cho chú biết tên cháu không?”

Vẻ mặt cậu thiếu niên mờ mịt, một lúc sau mới trả lời: “Chu Diễn.”

“Nhiều tuổi?”

“Mười tám.”

Thái Gia Hùng nhướng mày: “Độ tuổi đẹp nhất. Hẳn là lúc này cháu phải ở thư viện trường học, chứ không phải nơi này.”

Khuôn mặt không biểu cảm của cậu ta nhìn ông, qua một lúc lâu sau, nước mắt cậu bỗng nhiên trào ra. Thái Gia Hùng giạt mình, cậu thiếu niên này vừa rồi còn hung dữ chĩa súng vào đầu ông, hiện tại lại khóc hu hu như một đứa trẻ con, ông rất muốn cười, nhưng lại.....cảm thấy dù sao cũng phải giúp cậu thiếu niên này.

Ông đã hỏi rất nhiều câu, cậu thiếu niên đều trả lời lại. Ông kinh ngạc phát hiện, đứa bé này không phải là tên côn đồ, mà là một thiên tài, bình thường có rất nhiều lí do khiến người khác vui vẻ, nhưng lí do để sa đọa thì chỉ cần một là đủ rồi. Ông lại giơ tay nhìn đồng hồ, còn sáu tiếng đồng hồ nữa mới máy bay mới cất cánh, ông có ba tiếng để xử lý chuyện trước mắt, sau đó quay về khách sạn lấy hành lý và ra sân bay. Ông phải lên chuyến bay này, nếu không chuyến bay kế tiếp lại phải chờ hai ngày sau.

Sau một lúc suy nghĩ, Thái Gia Hùng nhìn khuôn mặt tuyệt vọng đối diện, dịu dàng nói: “Vậy cháu có thể nói cho chú, chuyện gì đã xảy ra với cháu vậy?”

Cậu thiếu niên lặng im, không hề thốt ra một từ nào. Nhưng một lát sau, cậu ta bỗng nhiên mở miệng, kể về nỗi đau của bản thân, nói không ngừng nghỉ, dường như đã rất lâu rồi cậu chưa nói chuyện với ai, như Thái Gia Hùng đang ngồi trước mắt cậu đây, giống như một ngọn cỏ cứu mạng, khi cuối cùng cậu tập trung suy nghĩ tự cứu lấy mình trong đầu, thì phải nắm chặt ngọn cỏ cứu mạng này.

Ba tiếng đồng hồ trôi qua rất nhanh, trong lòng Thái Gia Hùng ngày càng bất an, suy nghĩ trong đầu ông ngày càng mãnh liệt, nếu bây giờ ông bỏ đi, đứa bé này coi như xong. Có lẽ cậu sẽ không bao giờ gặp được người nào khác có thể giúp mình, thời điểm khi cậu ta chĩa súng vào đầu người tiếp theo, bị kịch sẽ xảy ra, cuộc đời cậu sẽ bị hủy hoại hoàn toàn, cậu sẽ rơi vào vực sâu muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

Nhưng khi nghĩ đến vợ và con gái, ông cuối cùng cũng quyết định: “Rất xin lỗi, nhưng có chuyện rất quan trọng và có người rất quan trọng đang đợi chú, cho nên.....bây giờ chú phải đi rồi.”

Ánh mắt bắt đầu sáng lấp lánh rực rỡ của cậu thiếu niên ảm đạm trở lại, chỉ trong chớp mắt, đốm lửa nhỏ trong mắt cậu, bỗng bị dập tắt.

Tâm trạng Thái Gia Hùng nặng nề rút ví da ra, đặt một khoản tiền lên bàn, nói: “Dù thế nào thì, hãy hứa với chú, đừng chĩa súng vào đầu người khác nữa nhé.”

Cậu thiếu niên trống rỗng nhìn vào mặt bàn, không gật đầu cũng chẳng lắc đầu.

Ông háng nhẹ một tiếng, đứng lên khỏi ghế tựa và lấy áo khoác: “Chú đi đây. Chúng ta.....về sau có thể giữ liên lạc, cháu có số điện thoại không, hay hiện đang sống ở đâu?”

Cậu thiếu niên vẫn không nói không rằng nhìn chăm chăm vào mặt bàn, không định đáp lại câu hỏi của ông.

Thái Gia Hùng thở dài trong lòng, xoay người đi về phía cửa. Khi đi đến cánh cửa kính khung gỗ, bỗng phía sau lưng vang lên một tiếng “rầm”, ông quay đầu lại, phát hiện cậu thiếu niên đó bị ngã trên mặt đất, xô đổ bàn ghế sang một bên, bất tỉnh nhân sự.

Ông chủ nhà hàng từ phía sau quầy tiếp tân vội vàng chạy ra, kêu nhân viên phục vụ gọi điện thoại cấp cứu. Thái Gia Hùng theo bản năng, không hề do dự quay lại dìu cậu ta dậy, gọi tên cậu.

Đêm đó, Thái Gia Hùng cuối cùng cũng không lên được máy bay. Hai ngày sau đó, ông đều ở trong bệnh viện, không phải ở bên con gái đang bệnh tình nguy kịch, mà ở San Francisco cách đó hàng trăm nghìn cây số, chăm sóc một cậu thiếu niên không hề quen biết.

“Sau đó,” Chu Diễn vén tóc bị gió biển thổi tung về phía sau tai, “Rất lâu sau này, tôi mới biết, đêm đó, hóa ra chú ấy muốn nhanh chóng được quay về thăm em, vì vậy tôi đã từng rất áy náy hỏi ông, tại sao không trở về chỗ con gái. Chú ấy mỉm cười trả lời với tôi, ‘Chú muốn lắm chứ, muốn ngay lập tức bay về bên con bé! Nhưng chú nghĩ lại, con bé còn có mẹ, dù sao thì trên thế giới này vẫn có người bên cạnh con bé chờ nó khỏe lên, cũng có bác sĩ thay chú chăm sóc nó —— nhưng cháu thì khác, nếu lúc ấy chú rời đi, không biết cháu sẽ biến thành thế nào nữa. Nghĩ như vậy, chú cảm thấy mình nên ở lại, dù cả đời chú có phải xin lỗi con gái, nhưng chuyện chú làm thì luôn đúng đắn.’”

“Tri Kiêu, là bố em cứu vớt tôi, cứu vớt một linh hồn chỉ một bước nữa thôi là vào địa ngục.”

“Khi tôi nằm trên giường bệnh, chú đã kiên định nói với tôi rằng một người có thể đau khổ, có thể sụp đổ, nhưng không thể sa ngã, không thể mất đi khát vọng sống. Trong hai ngày ngắn ngủi, những điều ông nói với tôi, những chuyện ông làm cho tôi, cũng đủ cho tôi dùng cả đời.”

“Sau đó, sau khi xuất viện, tôi đứng ở đầu đường lương lự rất lâu, cuối cùng thì lấy hết dũng khí quay trở lại trường học. Tất cả mọi người đều khoan dung tiếp nhận tôi một lần nữa, dần dần, cuộc sống của tôi trở lại quỹ đạo bình thường. Sau khi tốt nghiệp, tôi về nước tìm bố em, nói rằng tôi muốn làm việc với ông ấy, nhưng ông mỉm cười từ chối tôi. Ông nói rằng tôi vẫn chưa biết bản thân mình muốn gì. Vì vậy tôi lại đi tìm lần nữa.”

“Tôi đã làm rất nhiều công việc, chuyên viên phân tích, trợ lý giáo sư, cố vấn, viết bình luận, kịch bản, phát triển thị trường.....vân vân, cuối cùng tôi nhận ra, điều tôi muốn, là trở thành người giống bố em —— không phải là công việc của ông ấy, mà là, một người khoan dung, nhìn xa trông rộng, có tín ngưỡng giống ông.

Vì vậy tôi lại đi tìm ông ấy, lần này chú ấy chấp nhận tôi, chúng tôi là đồng nghiệp, cũng là thầy trò, thậm chí đôi lúc tôi còn cảm thấy chúng tôi giống bố con, chú ấy dành cho tôi một góc tình yêu mà ông không thể gửi đến cho con gái ông. Chú ấy đã cho tôi dừng để khí bắt đầu lại một lần nữa, cũng cho tôi cả sinh mạng lần thứ hai — vào cái ngày mà cả em và tôi đều thoi thóp từng hơi thở đó.”

Nước mắt Tri Kiều bỗng trào ra từ khóe mắt, cô nhớ lại một đêm của năm mười hai tuổi ấy, bố cô cát bụi dặm trường mệt mỏi trở về, nhưng trong chốc lát nhìn thấy cô, khuôn mặt ông bỗng trở nên ấm áp, giống như lời anh từng nói, chuyện hạnh phúc nhất, không có gì hơn chuyện này.

“A.....”

Cô nghẹn ngào khóc nức nở.

Cô cuối cùng cùng ngồi lên cổ máy thời gian mình hằng mong muốn, quay trở về quá khứ. Nhưng hóa ra, cô nhận ra điều mình muốn biết không phải là đêm đó đã xảy ra chuyện gì, mà cô tha thiết mình có thể hiểu thêm được về bố. Dù ông vì lý do gì đó mà không đến bên cạnh cô, nhưng cô vẫn muốn biết, đối với bố cô, cô con gái này đến tốt cùng là gì?

“Em rất quan trọng với chú ấy,” Chu Diễm ôm cô vào lòng, “Thậm chí, tôi cảm thấy em còn quan trọng hơn cả sinh mạng của ông, nếu em xảy ra chuyện gì, chú ấy nhất định sẽ không tha thứ cho bản thân mình, có lẽ một nơi nào đó trong lòng ông ấy cũng sẽ chết đi, chú ấy chỉ lựa chọn những quyết định và làm những việc mà bản thân mình cho là đúng — thể thôi.”

Nước mắt Tri Kiều tuôn ra như đê vỡ chảy dài xuống hai má, cô cuối cùng cũng mở chiếc hộp Pandora giấu kĩ trong trái tim mình mười mấy năm qua. Trong chiếc hộp này, là nỗi đau của cô được chôn sâu, cũng chính là nỗi đau của bố cô.

Cô không chỉ một lần nghi ngờ tình yêu của bố dành cho cô, thậm chí có lúc cô từng cảm thấy chết lặng, có lẽ khi cô không có được tình yêu mà mình vẫn hằng mong muốn, giây phút bố cô rời khỏi nhà, cũng là lúc ông rời bỏ cô vĩnh viễn. Suy nghĩ này cứ giày vò cô không ngừng nghỉ, mười mấy năm qua, ngày qua ngày vẫn luôn hành hạ cô, khiến linh hồn cô không lúc nào được yên bình.

Nhưng giờ đây, cô đã có thể hiểu được, hiểu được tình cảm của một người, không hẳn là những câu nói ngày ngày thường trực đầu môi, không hẳn là giờ giờ phút phút phải nói cho người ấy biết. Chỉ cần ở sâu trong lòng, vĩnh viễn để dành một vị trí cho người ấy, dù vạn sự có đổi thay, vị trí này vẫn sẽ mãi nguyên vẹn, cũng không thể xóa nhòa đi tên người ấy — đây chính là tình yêu, là tình cảm quý giá nhất.

“Em có biết,” Chu Diễm áp đầu cô vào vai anh, giọng nói mang theo nghẹn ngào, “Khi lần đầu tiên tôi và em gặp nhau, tại sao tôi lại nói ‘Em không hổ là con gái của chú Thái’ không?”

Tri Kiều nhẹ nhàng lắc đầu.

“Bởi khi nhìn thấy ánh mắt của em, tôi phát hiện mình nhìn thấy một thứ gì đó giống hệt chú Thái, đó chính là — hai người chỉ làm những việc mình cho là đúng.”

“.....”

“Tôi không biết phải diễn tả cảm giác này ra sao nữa. Thật ra nghĩ lại cẩn thận, một người nếu chỉ làm những việc mình cho là đúng, thường thường sẽ gây tổn thương cho người khác. Đương nhiên, nếu nhìn dưới góc độ lý trí, bố em là người rất chín chắn, đúng hay sai của ông ấy là tập hợp đầy đủ của trí tuệ, đầy đủ của ý thức trách nhiệm, đầy đủ của lòng khoan dung, mà đúng hay sai của em, thường thường là thùng rỗng kêu to —”

Nghe Chu Diễm nói xong, Tri Kiều một lần nữa lại “òà” khóc to lên.

Chu Diễm mỉm cười, ôm lấy cô, dịu dàng gạt những sợi tóc trên trán:

“Nhưng không sao. Em là con gái của bố em, nên một ngày nào đó, em sẽ có trí tuệ, ý thức trách nhiệm, lòng khoan dung giống chú ấy.....nhưng trước hết, tôi nghĩ việc tôi có thể làm là giúp em, cùng em chờ đợi.”

Tri Kiều hấp háy cánh mũi, ngừng khóc.

“Cho nên vừa rồi em hỏi tôi, có thất vọng về em không. À, không, tôi sẽ nói với em, tôi chưa bao giờ thất vọng về em, giống như bố em chưa bao giờ nghĩ rằng tôi có khiến ông thất vọng không, hay người khác có khiến ông thất vọng không. Chỉ cần em tin chắc vào kết quả là được rồi, tại sao phải để ý những đau khổ và tàn nhẫn trong quá trình chứ?”

“.....”

“Tôi từng nghĩ, đây là món quà quý giá nhất mà chú ấy để lại cho tôi. Chú khiến tôi hiểu được làm thế nào để trở thành một người đàn ông thực thụ, chú khiến tôi hiểu được kiên cường và kiên định không phải là lời nói ngoài miệng, cũng không phải là suy nghĩ trong lòng, mà là khi gặp khó khăn, phải có dũng khí để đối mặt và giải quyết, không được lảng lạng trốn tránh. Bởi vì trốn tránh đơn giản hơn đối mặt nhiều, làm lại càng dễ hơn, nhưng đời người lại không như thế, đời người ngăn ngủ lắm, không cho phép chúng ta trốn tránh, mà phải đi đối mặt.”

“Cho nên khi bố em qua đời, tôi rất muốn, muốn gắn kết người bố đã tặng tôi rất nhiều điều quý giá này với em, dù ông ấy đã không còn cơ hội làm điều này, nhưng nếu có thể làm được điều gì đó vì ông ấy, thì đây là việc duy nhất tôi có thể làm.”

Tri Kiều ngẩng đầu lên nhìn Chu Diên: “Vì thế anh đã đến tìm em?”

“Đúng vậy,” anh mỉm cười, “Như em đã nói, Thái Gia Hùng sẽ không nói, ‘tìm con gái tôi, để nó thay thế vị trí của tôi!’”

“Chú ấy vẫn hy vọng em có thể tự mình trải qua cuộc đời của mình, giống như ông ấy vẫn luôn kiên định trải qua cuộc đời chính mình.”

Giờ phút này, Tri Kiều cuối cùng cũng đã hiểu hết, tình cảm giữa Chu Diên và bố cô giống như là tình cảm của bạn bè, thầy trò, bố con, cô cuối cùng cũng biết, vì sao Chu Diên nói, vì bố cô, anh có thể làm bất cứ việc gì.

“Theo anh thì, bố em là một người rất vĩ đại?”

“Đúng vậy,” Chu Diên gật đầu, “Đương nhiên có lẽ do chú ấy cứu vớt tôi, sự sùng bái của tôi với chú ấy ngày càng tăng thêm. Nhưng không thể phủ nhận, chú ấy là một người rất đáng kính, tất cả mọi người quen biết chú ấy đều nghĩ như vậy.”

Tri Kiều bật cười, tự giễu nói: “Nhưng mẹ em lại không nghĩ vậy.”

Chu Diên đành miễn cưỡng cười: “Tình yêu là một thứ..... khó bề để tưởng tượng, cũng không thể dùng lý lẽ bình thường để phán đoán.”

Cô gật đầu, hít sâu một hơi: “Nhưng dù nói thế nào..... cảm ơn anh đã nói cho em biết những chuyện này.”

“Không có gì.”

“Cũng cảm ơn anh từ trước tới nay..... vẫn luôn khoan dung với em.”

“Tin tôi đi, những điều này so với những điều bố em đã cho tôi, không thấm vào đâu cả. Chỉ hi vọng những cái đúng hay sai thỉnh thoảng của em, sẽ biến thành sự chín chắn, chứ không phải là ——”

“—— thùng rỗng kêu to.”

Chu Diên cười ha ha: “Đúng, thùng rỗng kêu to.”

Ánh nắng ở Queensland rọi chiếu sau lưng Tri Kiều, ấm áp lại có chút nóng nực, cô nhận ra, trong một buổi chiều ở đây, cô vừa trải qua một lễ rửa tội của cuộc đời.

Sợ tư tưởng từ trước đến nay vẫn luôn trói buộc đau khổ và hoang mang của cô dần dần tan biến, cô vẫn tưởng rằng mình không bỏ xuống được, là vì cô không thể tha thứ được cho bố. Nhưng giờ này phút này, cô chợt nhận ra điều này không liên quan gì đến tha thứ hay không tha thứ, chỉ cần biết rằng bố vẫn luôn yêu cô, dành cho cô một tình yêu sâu sắc không hề đổi thay, vậy đủ rồi. Như Chu Diên đã nói, tất cả tình yêu ông dành cho cô, cũng đủ cho cô dùng cả đời, dù ông có ở bên cạnh hay không.

Chu Diễm đứng lên, đón lấy gió biển, vỗ vỗ bàn tay để phui sạch cát nhỏ, rồi xé tấm ảnh chụp anh và Tri Kiều trên hòm thư xuống: “Nghe đây, đến giờ rồi. Dù kết quả cuối cùng có như thế nào, thì chúng ta vẫn sẽ làm những chuyện chúng ta nhất định phải làm..... được không?”

Nói xong, anh vươn tay ra trước mặt cô, trên bàn tay của người đàn ông đã từng trải qua những đau khổ và vui vẻ không ai biết đến, viết hai chữ kiên định.

“Được.”

Tri Kiều cũng nắm lấy tay anh, cô đã từng cầm tay rất nhiều người, nhưng, chưa lần nào có sự kiên định như lần này.

30. Chương 30: Bố Em

Máy bay trực thăng từ không trung đáp xuống mặt đất, còn chưa đỗ lại hẳn, Chu Diễm đã nhảy xuống, anh quay người lại vươn tay về phía Tri Kiều, đỡ cô leo xuống. Hai người chạy ra khỏi sân bay trong tiếng động cơ âm ầm của cánh quạt trực thăng, men theo sườn núi hẹp chạy thẳng về phía trước. Xa xa, họ nhìn thấy nhân viên chương trình mặc đồng phục màu vàng đứng trên đỉnh sườn núi, đây chính là nhiệm vụ cuối cùng của hai người, sau khi hoàn thành, trận đấu sẽ kết thúc.

“Nhiệm vụ lần này yêu cầu cả hai người chơi cùng tham gia, người chơi thứ nhất sẽ ngồi xuống đơn sang đến hòn đảo bên kia mang chiếc hộp nhiệm vụ trở về, người chơi còn lại sẽ phải trả lời câu hỏi trong hộp nhiệm vụ, nếu trả lời sai, thì phải tiếp tục đi lấy hộp nhiệm vụ khác, cho đến khi trả lời đúng hết, nhiệm vụ sẽ hoàn thành.”

“Em sẽ đi lấy hộp nhiệm vụ, anh sẽ trả lời câu hỏi.” Tri Kiều lập tức nói với Chu Diễm.

Chu Diễm nhìn hòn đảo nhỏ đối diện trên mặt biển, cuối cùng thì gật đầu: “Tôi nghĩ sẽ không để em đi chuyển thứ hai đâu.”

Tri Kiều xoay người, mặc áo phao cứu sinh vào, cầm lấy mái chèo chèo về phía trước của chiếc xuồng. Trải qua trận đấu nhiều ngày như vậy, cô đã bắt đầu bị kiệt sức, nhưng cô vẫn rất vui vẻ, chuyện cô đang làm và sắp sửa sẽ làm, là chuyện cô đáng phải làm nhất.

Cô không có trí tuệ siêu phàm, lòng dạ không mệnh mông bao la giống như biển cả, nhưng nếu nói thứ cô đã kế thừa được từ bố mình, cô nghĩ, có lẽ chính là ý thức trách nhiệm đối với cuộc đời.

Khi còn bé, cô đã biết phải chịu trách nhiệm với bản thân mình, chịu trách nhiệm với tất cả những gì cô yêu trong cuộc sống. Cho nên từ đầu tới cuối, dù làm bất kì một chuyện gì cô đều kiên trì đến cùng. Gió trên biển không lớn lắm, nhưng để tự mình chèo chiếc xuồng trên những con sóng biển, vẫn phải cần đến một nghị lực kiên cường.

Cô nhớ đến tín ngưỡng của biển mà bố đã từng nói với cô, nhớ đến mỗi lần mẹ ăn bữa sáng cô nấu đều vui mừng dù sắc mặt lại lạnh tanh, nhớ đến lão Hạ ba năm nay vẫn lặng lẽ đứng bên cạnh cô, A Khó và Cá mập, nhớ cả mùa hè năm nọ Phùng Giai Thụy như người anh cả anh ủi cô cả một buổi chiều.....Cô đã nghĩ tới rất nhiều rất nhiều, thế nhưng đến tận cuối cùng, xuất hiện trước mắt cô luôn là Chu Diễm. Anh thường im lặng, không nói bất kì lời nào nhìn vào cô, trong ánh mắt hàm chứa rất nhiều, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ rằng hóa ra anh và cô lại có mối liên hệ như thế.

Bỗng nhiên trong lúc đó, Tri Kiều lại nhận ra mình thật may mắn, may mắn trong đêm bệnh tình cô trở nặng kia bố cô không vội vã trở về, mà ở lại chăm sóc cho anh. Cô và anh đều đã từng nằm giữa ranh giới sống và chết, cuối cùng đều được cứu trở về. Đây là một cảm giác thật kì diệu, hai người được gắn lại với nhau không phải từ lần đầu tiên anh cầm cây dù đỏ xuất hiện trước cô, mà là..... đã rất lâu rất lâu trước đây, trên mỗi bước ngoặt của cuộc đời mỗi người, hai người xa lạ chưa gặp mặt nhau, đã tương thông với nhau.

Đảo nhỏ không xa lắm, nhưng cũng không phải là gần. Nhưng dù sao chẳng nữa, Tri Kiều biết, trái tim của mình, đã muốn cập bờ .

Nắng chiều trên bầu trời ở quần đảo Whitsunday là một màu tím hồng, một màu rất đặc biệt, ít nhất, rất hiếm nơi nào có thể nhìn thấy màu sắc này. Tri Kiều và Chu Diễm chạy về điểm cuối, ven đường có rất nhiều du khách mỉm cười với họ, reo hò cổ vũ và ủng hộ hai người, nhưng trong mắt của Tri Kiều, toàn bộ thế giới, chỉ có anh và cô mà thôi.

Người dẫn chương trình hôm nay mặc một bộ đồ màu trắng, góc độ khoe miệng chính xác đến nỗi như đã trải qua luyện tập hàng trăm nghìn lần để đạt tới con số hoàn hảo nhất, mỗi lần quay mặt lại với ống kính, vừa đúng lộ ra hàm răng trắng như bóc.

“Chúc mừng hai bạn!” Anh ta cực kì phấn khích, giống như hai người là anh hùng ca khúc khải hoàn trở về, “Trải qua trận đấu diễn ra trong nhiều ngày như vậy, hai người cuối cùng cũng về tới điểm cuối!”

Tri Kiều rất muốn đi lên xé cái áo sơ mi trắng trên người anh ta: “Bớt dài dòng đi, đi thẳng vào vấn đề!”

Nhưng cuối cùng cô cũng không làm vậy, mà vẫn đứng nguyên một chỗ sóng vai cùng Chu Diễm, sau khi chịu đựng hồi lâu mấy lời lảm nhảm của người dẫn chương trình, cuối cùng mấy từ quan trọng cũng được thốt ra từ hàm răng trắng tinh của anh ta: “Chúc mừng các bạn, cuối cùng về đích với —— vị trí thứ hai!”

Tri Kiều đầu tiên thở dài trong lòng, sau đó quay đầu lại nhìn Chu Diễm. Ánh mắt thản nhiên của người phía sau nhìn cô, cô cũng thản nhiên trao đổi lại. Sau đó, hai người đứng tại chỗ ôm chặt lấy nhau —— không có một cảm xúc dư thừa, chỉ là tay trong tay dắt nhau đi qua trận đấu, cùng nhau ăn mừng thắng lợi.

Ai nói vị trí thứ hai là thua cuộc? Trong mười ngày ở đây, hai người đã chiến thắng, có lẽ còn quan trọng hơn cái gọi là thứ tự.

Cô có thể cảm nhận được cánh tay của anh đang ôm cô dùng sức, chưa bao giờ cô muốn chôn sâu vào lòng anh như bây giờ. Có rất nhiều khi, ý nghĩa của sinh mệnh chính là không ngừng tiến tới, trải qua mười mấy ngày ở đây, bọn họ cũng chính như vậy, không ngừng đi lên, đi, đi, rồi lại tiếp tục đi.

Bọn họ đã tới điểm cuối cùng của trận đấu, nhưng đây chỉ là một mốc nhỏ bé nào đó trong cuộc đời, thậm chí, điểm cuối cùng này sẽ trở thành một điểm khởi đầu khác.

Tri Kiều bỗng nhận ra, dù không chiến thắng trận đấu, dù không giành được tiền thưởng, nhưng cô đã giành được món quà quý giá nhất của cuộc đời —— tình yêu, sự thấu hiểu, và cả lòng tin trong cuộc sống.

“Em sẽ tiếp tục thực hiện chương trình.” Tri Kiều gối đầu lên bả vai Chu Diễm, trên chiếc áo sơ bằng sợi gai của anh đã có vài nếp nhăn, trên mặt vài mồ hôi trộn lẫn với nước biển, tạo nên một hương vị mặn mặn.

Bỗng nhiên cô rất muốn cười, một Chu Diễm luôn chỉnh chu tao nhã với áo sơ mi và quần tây mỗi lần xuất hiện trước ống kính, cũng có lúc lơi thôi lếch thếch thế này.

“Em sẽ tiếp tục thực hiện chương trình,”

Cô lặp lại một lần nữa, “Có lẽ sẽ rất khó khăn, có lẽ sẽ mất rất nhiều thời gian và công sức, có lẽ vì thế nên em không thể làm được những chuyện khác nữa..... Nhưng không sao. Quan trọng nhất là, đây là chuyện em muốn làm, là chuyện em cho rằng rất đúng đắn.”

Chu Diễm cười khẽ, nhìn không ra biểu cảm trên khuôn mặt anh, nhưng anh dịu dàng nói: “Ừ, tôi nghĩ cuối cùng em cũng làm được một việc, dù nhìn dưới bất kì góc độ nào, cũng là chuyện đúng đắn.”

Hai người buông nhau ra, trên khuôn mặt vẫn là nụ cười thản nhiên.

Sau này khi nhớ lại giờ phút này, Tri Kiều nhận ra chính mình còn không nhớ rõ cuối cùng đã xảy ra những chuyện gì, cô chỉ nhớ trước mắt mình xuất hiện rất nhiều khuôn mặt, nhân viên chương trình, các đội chơi trước đó đã bị loại, du khách trên đảo,..... Cô không phân biệt được ai là ai, chỉ nhớ rất nhiều người vây xung quanh mình, rất nhanh sau đó, những khuôn mặt này dần dần biến mất.

Lão Hạ khiêng máy quay trên sườn núi xuống quay cho bọn họ thước phim cuối cùng.

“Có vừa lòng với thành tích này không?”

Chu Diễn mỉm cười: “Không thể nói là vừa lòng hay không vừa lòng, mỗi việc từng trải qua đều là giá trị của cuộc đời.”

“Vậy thu hoạch lớn nhất đối với cậu là gì?”

“Là sự thấu hiểu,” Chu Diễn nói, “Thấu hiểu người khác, thấu hiểu bản thân, và thấu hiểu cuộc sống.”

“Tri Kiều thì sao?”

Tri Kiều gật đầu: “Tôi cũng nghĩ giống Chu Diễn.”

“Không chiến thắng có nuôi tiếc không?”

“Có,” Không chờ Chu Diễn mở miệng, Tri Kiều đã cướp lời, “Nhưng không sao. Đây không phải là chuyện to tát gì, ngược lại sẽ giúp chúng tôi nhìn nhận và đối đãi với cuộc sống tích cực và cố gắng hơn.”

Lão Hạ ngạc nhiên nhìn Tri Kiều, dường như cô đã trưởng thành chỉ trong một đêm. Cuối cùng, ông ta vui mừng nói: “Dù thế nào thì tôi thấy rằng hai người không phải tay trắng trở về. Tôi muốn nói là, chúc cô cậu sau này thuận buồm xuôi gió.”

“Cám ơn.”

Lần này, Tri Kiều và Chu Diễn cùng đồng thanh nói.

Tri Kiều đeo ba lô đi xuống sườn núi, so với cô và Chu Diễn, có hai người chơi bị vây quanh bởi người, tiếng vỗ tay chúc mừng và hoa nhiều hơn — đó chính là Tạ Dịch Quả và anh bạn đồng hành.

Xa xa, Tri Kiều dừng lại nhìn bọn họ. Thần thái anh ta sáng láng, khuôn mặt hoàn toàn là biểu cảm của một kẻ thắng cuộc. Không biết vì sao, tận dưới đáy lòng, Tri Kiều không ghét bỏ gì anh ta, nhưng đương nhiên cũng không thể tha thứ cho hành vi của anh ta được.

Cô bỗng hiểu ra, trong lòng mỗi người đều có sự kiên trì, dù có những kiên trì hoàn toàn trái với đạo đức, có những kiên trì sẽ làm tổn thương người khác — nhưng nếu nói cho họ biết rằng, loại kiên trì này không đúng, thì hoàn toàn sai rồi, không ai sẽ nghe theo cả.

Điều cô có thể làm, chỉ là để bản thân mình không bị tổn thương bởi những kiên trì sai lầm, hoặc là, sau khi đã bị tổn thương, linh hồn sẽ không bị vụn vụn.

Sau khi ăn bữa tối, Tri Kiều gọi điện thoại ẹ, cô nói kết quả cuối cùng, còn về quá trình..... một chữ cô cũng không nói. Trước khi cúp điện thoại, Tri Kiều do dự vài giây, bỗng nhiên nói:

“Mẹ.....”

“?”

“Con nghĩ..... bố yêu chúng ta nhiều lắm.”

Đầu dây bên kia mẹ cô im lặng hồi lâu, thậm chí Tri Kiều còn nghi ngờ, bà có còn ở đó không, hay đã rời loa điện thoại tiến vào thế giới của những con số đã từng quán chân bà. Nhưng vài giây sau, mẹ cô bỗng mở miệng nói:

“Mẹ biết, sao có thể không biết chứ.....”

“.....”

“Từ cái ngày mẹ và bố con kết hôn, mẹ chưa từng nghi ngờ, ông ấy sẽ yêu mẹ cả đời.”

“Vậy tại sao.....” Tri Kiều ngạc nhiên không nói ra lời.

“Có một ngày, con sẽ biết. Hôn nhân không phải chỉ có tình yêu, còn cần rất nhiều thứ khác nữa, ví dụ như trách nhiệm, sự quan tâm, cần rất nhiều thời gian và công sức để bên nhau.....” Mẹ cô ngừng lại một lúc, bình tĩnh nói, “Đúng là ông ấy rất yêu chúng ta, nhưng ông ấy cũng yêu công việc của mình, yêu tín ngưỡng của mình, cá và bàn chân gấu không thể có được cả hai, ông ấy không thể cân bằng được, cho nên bố mẹ buông tay.”

Tri Kiều chưa từng nghĩ bố và mẹ cô lại chia tay như vậy, cô vẫn cho rằng lí do trong đây là cảm hận và chán chường, cô vẫn cho rằng tình cảm hai người cuối cùng cũng tan vỡ, ai cũng không chịu hiểu ai. Nhưng sự thật không phải như vậy, đi đến bước cuối này, có lẽ là do không còn cách nào nữa.

Cúp điện thoại, Tri Kiều vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của mình. Hình dáng bố cô đối với cô đã trở nên mơ hồ, thời gian ông ấy có mặt trong sinh mệnh cô không đáng là bao, nhưng hôm nay, cô lại cảm nhận được bố vẫn đang ở bên cạnh cô.

Cô đi đến bờ biển, tìm một cái ghế dài ngồi xuống. Có phải là vì Chu Diễn hay không? Vì anh đã từng nói, anh muốn trở thành người giống như bố cô.

Nhìn mặt biển trong bóng đêm, Tri Kiều không nhận được bất cười.

Cô vẫn cho rằng mình và mẹ là hai người hoàn toàn trái ngược nhau, không có chút gì giống nhau cả, nhưng hóa ra, cả hai lại cùng yêu một loại đàn ông.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, có người ở phía sau cô ho nhẹ vài tiếng.

Cô quay đầu lại, ngạc nhiên nhận ra, là Tạ Dịch Quả.

“Tôi ngồi đây được không?” Anh ta vừa hỏi, vừa ngồi xuống đầu kia của chiếc ghế dài.

Tri Kiều nhìn sườn mặt của anh ta, cảm thấy anh ta bây giờ và trước đây có gì đó không giống, nhưng rốt cuộc không giống chỗ nào, cô không nói ra được. Có lẽ, trước đây anh ta muốn cô nhìn thấy bộ mặt giả dối của mình, mà hiện tại, không cần phải giấu diếm bộ mặt thật nữa.

“Tôi nghĩ hiện tại cô rất cảm hận tôi.” Anh ta dứt hai tay vào túi, nhìn cô một cái.

Tri Kiều thản nhiên lắc đầu: “Kệ anh có tin hay không, nhưng không hề.”

“Vậy cô thật sự là người rất khoan dung độ lượng.” Anh ta nhếch khóe miệng mỉm cười. Vẻ mặt này trước đây rất khó tìm thấy trên khuôn mặt anh ta, anh ta luôn trưng ra bộ mặt thành khẩn cố chấp, thậm chí là gần dễ lập dị, làm người khác phải buông lỏng cảnh giác. Nhưng hiện tại, nhìn kỹ vào ánh mắt anh ta, mới phát hiện thật ra trong đôi đồng tử màu đen đơn giản kia, có thoáng qua một chút giảo hoạt.

Tri Kiều cảm thấy từ “Giảo hoạt” này, thật ra không liên quan gì đến khen hay chê, trong nhiều hoàn cảnh, đó chỉ là..... chỉ là một hình dung từ mà thôi..

“Cho nên,” anh ta nói tiếp, “Vậy tôi hẳn phải xin lỗi cô sao?”

“.....”

“Nếu tôi xin lỗi cô sẽ chúc mừng tôi giành quán quân chứ?”

“Tạ Dịch Quả,”

Cô bỗng nhiên nói to: “Muốn tôi chúc mừng anh giành quán quân là chuyện không thể, tôi không bao giờ chấp nhận được hành vi của anh.”

Anh ta nhìn cô, khuôn mặt mang theo nét cười.

“Nhưng, tôi cũng không hối hận.”

Cô kiên định nói.

“.....” Nét mặt tươi cười của anh ta trở nên cứng ngắc, trong ánh mắt mang theo một vài nghi hoặc.

“Nếu có một ngày có cỗ máy thời gian đưa tôi về quá khứ, tôi nghĩ tôi vẫn sẽ làm như vậy.”

Cô nhìn anh ta, không chớp mắt, “Tôi chỉ làm những việc tôi cho rằng nên làm, không đi ngược lại với lương tâm chính mình —— đối với tôi thế là đủ rồi.”

Tạ Dịch Quả mở miệng, muốn nói gì đó, nhưng Tri Kiều không cho anh ta cơ hội.

Cô dứt khoát đứng lên, bước chân nhẹ nhàng, bỏ lại anh ta, cùng với biển cả phía sau.

Cô biết không phải bản thân mình đang chạy trốn, nói ở một phương diện khác, thậm chí cô còn cảm thấy mình là người chiến thắng.

Cô không chiến thắng người khác, mà là chiến thắng chính mình.

Sáng sớm hôm sau, dưới âm thanh ù ù của cánh quạt trực thăng, mọi người mang theo kỷ niệm hơn mười mấy ngày xuất phát từ hòn đảo Hamilton, quay lại Melbourne. Tri Kiều và Chu Diễm đến khách sạn lấy hành lý đã gửi ở đây, sau đó lên chuyến bay ngay đêm đó quay trở về Thượng Hải.

Nhìn bên ngoài khoang máy bay đen như mực, Tri Kiều nhớ đi nhớ lại tất cả những gì Chu Diễm nói với cô.

“Đang nghĩ gì đó?” Hầu hết hành khách đều đang ngủ, nhưng Chu Diễm lại không hề mệt mỏi.

Tri Kiều lắc đầu, không biết nên nói từ đâu.

Cô phát hiện trên cái bàn nhỏ trước mặt anh có một tấm bưu thiếp, vì thế tò mò hỏi: “Đây là gì vậy?”

“Chẳng lẽ em không nhìn ra đây là bưu thiếp sao?” Anh hài hước hỏi lại.

“Em đương nhiên biết.....”

Cô liếc mắt xem thường, “Em nói là, anh cũng viết bưu thiếp sao?”

“Vì sao không.”

“Trong ấn tượng anh rất ít khi gọi điện thoại hoặc gửi tin nhắn, thậm chí ngay cả e-mail anh cũng rất ít khi gửi, sao lại viết bưu thiếp chứ?”

Chu Diễm cười khê một tiếng, mái tóc lòa xòa che khuất một nửa con mắt: “Là viết cho Tưởng Bách Liệt.”

“..... À,” Tri Kiều kinh ngạc nhìn anh, “Là anh ta.”

Chu Diễm gật đầu: “Đêm qua tôi đã nghĩ, sau khi việc đó xảy ra, cậu ta đã trải qua những việc gì, có chìm trong đau khổ, đắm mình trong trụy lạc giống tôi không. Dù nói thế nào, tôi bỗng dưng rất muốn biết những chuyện này, rất muốn hiểu cậu ta, cho nên, tôi tìm tấm danh thiếp mà cậu ta đưa cho tôi.....”

Tri Kiều nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh, nói: “Cái này là đối mặt với ký ức quá khứ hay là tạm biệt?”

“Có lẽ là cả hai, con người phải nhìn lại quá khứ, thì mới có thể trưởng thành.”

“Em cho rằng anh ta nhất định đã vượt qua bóng ma nhanh hơn anh.”

Chu Diễm nhếch khóe miệng: “Bởi vì cậu ta vốn học tâm lý học mà.”

Tri Kiều tỉ mỉ nhìn vào hai mắt anh, hoài nghi hỏi: “Em vẫn luôn cảm thấy..... anh hình như không thích anh ta lắm.”

Chu Diễm đầu tiên là sững sốt, sau đó bật cười ha ha, khiến người phụ nữ Ấn Độ đang nằm ngủ bên cạnh phải liếc xéo.

“Không,” Anh hạ giọng, “Em nhầm rồi, sự thật là, hoàn toàn ngược lại.”

“?”

“Đúng ra là vì tôi tán thưởng cậu ta, cho nên mới ghen tị tài năng của cậu ta.”

“Cái này.....cũng miễn cưỡng xem là một lời giải thích.”

Chu Diễm cười cười lắc đầu, sau đó cúi đầu tiếp tục viết bưu thiếp của anh.

Tri Kiều lại nhìn một màu đen xì phía ngoài cửa sổ, từ từ nhắm mắt lại.

Cô đã mơ một giấc mơ, một giấc mơ về leo núi. Ở trong mơ, cô chỉ mười hai tuổi, mặc bộ đồ trượt tuyết rất nặng và dày, lặng yên đứng trước dưới chân ngọn núi cao phủ tuyết trắng xóa.

Một người đàn ông đi về phía cô, đội mũ bảo hiểm, trong tay cầm một cái xẻng leo núi.

Người đàn ông đó đến cạnh cô, không nói lời nào chỉ vào đỉnh núi, sau đó dẫn đầu trèo lên trên.

Cô đi phía sau người đó, mỗi bước của người đó đều in một dấu chân xuống, từng bước từng bước leo lên. Gió tuyết xung quanh rất lớn, đã vài lần suýt nữa cô đánh mất bóng hình người đó, nhưng cô không nản lòng, cúi đầu nhìn dấu chân trên nền tuyết, bởi vì cô biết, chỉ cần đi theo dấu chân này, nhất định sẽ tìm được người đó.

Cuối cùng, sau khi trải qua tất cả gian khổ, cô cuối cùng cũng tới được đỉnh núi. Người đàn ông đứng ở đó, vẫn đội mũ bảo hiểm, vẫn cầm xẻng leo núi.

Cô khó khăn bước tới, gọi to: “Chu Diễn!”

Nhưng người đàn ông không để ý đến cô.

Cô lại gọi tên người đó một lần nữa, người đó xoay người không nhìn cô.

Cuối cùng, cô bỗng nhiên nhận ra điều gì, nhẹ nhàng gọi lên một tiếng: “Bố ới!”

Người đàn ông cuối cùng cũng quay người lại, buông xẻng leo núi, tháo mũ bảo hiểm xuống, sau đó..... mỉm cười với cô.

A, đúng vậy, chính là bố của cô, mười mấy năm qua, đây là lần đầu tiên bố nở nụ cười với cô.

.....

“Tri Kiều, Tri Kiều?”

Một bàn tay ấm áp vuốt nhẹ hai má cô. Trong lúc mơ màng, cô mở hai mắt, phát hiện Chu Diễn đang lo lắng nhìn cô. Ánh mắt của anh vẫn thản nhiên như trước đây, vẻ mặt nghiêm túc, cảm và quai hàm lún phún râu vì đã vài ngày chưa cạo khiến anh có phần lồi thối, nhưng những cái này đều không làm giảm đi sự quyến rũ của anh. Anh luôn là một người đàn ông đặc biệt như vậy.

“Thế nào lại khóc” Anh cau mày, nhẹ nhàng giúp cô lau đi nước mắt hai bên má.

Tri Kiều lắc đầu, sau đó không cố gắng mỉm cười nữa: “Có thể cho em mượn bờ vai để dựa một lát không — chỉ một lát thôi.”

Chu Diễn nhìn sâu vào mắt cô, cuối cùng gật đầu.

Tri Kiều hít sâu một hơi, gối đầu vào bờ vai anh.

Hai người không ai nói gì, chỉ im lặng, chia sẻ sự yên tĩnh tạm thời trong khoang máy bay.

Nếu có thể, Tri Kiều nghĩ rằng, cô bằng lòng để mình chưa từng yêu Chu Diễn.

31. Chương 31: Lộ Trình

Tri Kiều choàng mở mắt, nhìn thấy bên ngoài là bầu trời trong xanh, trên nền trời xanh nhạt bông bông từng đám từng đám màu trắng, mềm mại giống như tơ tằm.

Trong lúc ngẩn ngơ, cô còn chưa rõ ràng mình đang ở nơi nào. Một lát sau, cô cuối cùng cũng nhớ ra, đây là nhà cô, cô đang nằm trên chiếc giường đơn của mình, ngơ ngẩn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Buổi sáng hôm qua sau khi về nhà, cô gục đầu ngủ luôn.

Cô đã ngủ rất lâu, mãi cho đến buổi chiều hôm nay. Trong bụng đã kêu rột rột, nhưng cô lại không cảm thấy đói.

Cô nhìn bốn phía xung quanh, tất cả đều giống lúc trước khi đi, nhưng tất cả, lại có gì đó không giống lắm.

Cô khoác chiếc áo khoác dày sự vào, đứng dậy đi vào bếp rót một ly nước nóng. Thượng Hải đã bước vào mùa đông, Giáng sinh sắp đến, nhà hàng nhỏ ở góc đường đã tập trung hết sức dùng đồ giáng sinh trang trí nhà hàng, có vẻ như làm như vậy có thể thu hút được thực khách tới. Mọi người đều thay những bộ đồ mùa đông, màu sắc của cả thành phố trở nên trầm lắng, cô cầm ly nước nóng hồi, tâm tình cũng lắng dịu hơn.

Sau khi tắm rửa xong, cô sấy khô tóc, mặc vào quần áo mùa đông vào, sau đó ra khỏi nhà.

Gió thổi trên mặt hơi lạnh, mà mấy ngày trước, cô vẫn đang ở nam bán cầu xa xôi, bị vây quanh bởi ánh nắng rực rỡ và gió biển ấm áp — tất cả, dường như đều không chân thật.

Văn phòng Phùng Giai Thụy chỉ cần đi bộ hai mươi phút là tới, mỗi lần tới đây cô đều đi bộ, lần này cũng không ngoại lệ. Cây ngô đồng bên đường xơ xác, khắp nơi đều là lá vàng rụng, giẫm lên tạo thành tiếng rắc rắc giòn tan, nghe rất thú vị. Khi đi ngang qua quán cà phê góc đường, cô chợt đi vào mua một cốc trà Latte, hương vị của trà hơi chất, nhưng cô rất thích.

Văn phòng cũng không thay đổi chút nào, vị trí ở trước bàn làm việc đặt một cây thông giáng sinh, là một cây cực kì lớn, trên đây treo đủ loại các thứ đồ trang trí, tinh tế mà thú vị.

Cô cảm thấy cái này rất hợp với phong cách của Phùng Giai Thụy, không làm thì thôi, nhưng đã làm thì làm phải tốt nhất.

Cửa phòng làm việc của Phùng Giai Thụy mở sẵn, cô đi đến, nhẹ nhàng gõ vào cửa hai tiếng, Phùng Giai Thụy đang vui đùa vào đồng tài liệu ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô đến đây, không kinh ngạc cũng không bất ngờ.

“Lần sau khi đến buổi chiều nhớ mang giúp tôi một cốc Caramel Macchiato, chỉ ột nửa viên đường.” Anh ta nhìn chăm chăm vào cốc cà phê trên tay cô, nói.

“Đó là đồ uống của mấy bé gái.” Tri Kiều dở khóc dở cười.

“Ừ, cũng có lúc tôi muốn hưởng thụ một chút thú vui của các bé gái.” Nói xong, anh ta đưa tay mời cô ngồi xuống ghế, “Cô biết không, đường có thể giúp chúng ta sinh ra cảm giác hạnh phúc, các nhà khoa học đã nói, khi đau đớn buồn bã ăn chuối sẽ giúp chúng ta cảm thấy tốt hơn.”

“Anh đã gặp chuyện gì đau đớn buồn bã sao?”

Cô tháo khăn quàng xuống, cởi áo khoác, sau đó ngồi xuống chiếc ghế xoay trước mặt anh ta

“Tạm thời thì không, nhưng sẽ có. Trong đời người sẽ có đủ loại chuyện khiến mình khó hiểu hoặc khó quên, còn phải xem cô nhìn nhận như thế nào.”

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như.....” Anh ta ngẫm nghĩ, vẻ mặt rất thú vị, “Người phụ nữ đã chết đó đến giờ vẫn chưa buông tha cho cô.”

Đây là lần đầu tiên Tri Kiều được nghe những lời như thế từ miệng Phùng Giai Thụy, anh ta luôn tao nhã lịch sự, đối với ai cũng vô cùng lễ độ, cũng không tùy ý chửi bới người khác, cho nên cô không nhận được bất cười..

“?” Ánh mắt Phùng Giai Thụy nhìn cô đầy nghi vấn.

“Không có gì,” Cô vẫn cười, sau đó giải thích với anh ta, “Tôi chỉ là cảm thấy, anh bây giờ mới khá giống người thật.”

“Vậy bình thường tôi giống cái gì? Sex doll sao?”

“Ha,” Tri Kiều nhếch môi, “Nếu thật sự nguyên hình của anh là Sex doll, tôi tin rằng sẽ bán rất chạy, những cô gái bị anh làm đau lòng chắc chắn sẽ tranh nhau mua.”

“Được rồi câm miệng, tôi không muốn nghe mấy cô đó mua ‘tôi’ về để làm gì.”

Tri Kiều rất biết điều ngậm miệng lại, chỉ mỉm cười.

Thái độ Phùng Giai Thụy khác thường nhìn cô, ánh mắt nghiêm túc và ngạc nhiên, một lúc sau, anh ta bỗng nhiên nói: “Cô trưởng thành rồi.”

“Thật vậy chẳng. Tôi nghĩ đây là chuyện tốt.”

“Đúng vậy, không sai. Chúc mừng cô!” Sự hài hước của anh ta luôn làm người khác không dám khen tặng.

“Hôm nay tôi đến, là muốn nói với anh, dù xảy ra bất cứ chuyện gì, tôi vẫn muốn làm tiếp chương trình này.”

Cô nhìn thẳng vào mắt anh ta, kiên định nói.

Anh ta cũng nhìn cô, cuối cùng, cười khê nói: “Tôi biết rồi, tôi nghĩ tôi có thể giúp cô trong khả năng của mình.”

Hai người nói chuyện một lúc, tin xấu là cho đến nay vẫn chưa có nhà đầu tư nào sẽ đầu tư tiếp cho “Đoàn lữ hành đầy nắng”, nhưng Phùng Giai Thụy bảo Tri Kiều đừng nản lòng, vì anh ta cũng chưa từng nản lòng.

Dù trong lòng Tri Kiều rất lo lắng, nhưng từ đáy lòng vẫn nở một nụ cười, có lẽ Phùng Giai Thụy cùng Chu Diễm, và bố của cô là cùng một loại người, đối diện với bất cứ hoàn cảnh khó khăn nào cũng tích cực suy nghĩ hướng giải quyết, chứ không phải lùi bước rồi sau đó chạy trốn.

Trước khi đi, Tri Kiều bỗng nhiên nhớ tới điều gì, hỏi: “Chu Diễm lần trước đã nói, mọi người cố gắng nhiều như vậy, chỉ là vì bố tôi. Vậy thì..... Đối với anh mà nói, bố tôi rốt cuộc là người như thế nào, ông ấy đã làm gì cho anh?”

Về mặt Phùng Giai Thụy lập tức nghiêm túc trở lại, anh ta mở miệng muốn nói, nhưng lại trầm mặc vài giây, mới nói với cô:

“Bố cô là một người rất vĩ đại..... À, không, cũng không thể dùng từ này, bởi vì chính ông ấy còn chưa bao giờ ý thức được ‘vĩ đại’ là gì.”

Mạch suy nghĩ của anh ta hơi hỗn loạn, đây là điểm mà Tri Kiều chưa từng thấy ở Phùng Giai Thụy.

“Nhưng,” Anh ta lại nhìn vào cô lần nữa, “Ông ấy đã khiến tôi hiểu thế nào là trách nhiệm, những việc mà đàn ông nên làm, những việc mà đàn ông không nên làm. Ông ấy làm tôi hiểu mình hơn, tìm được vị trí của bản thân trong cuộc sống, ông ấy cho tôi biết quân tử nên vì cái gì và không nên vì cái gì.”

“Ông ấy đã làm những việc như vậy với tôi, có lẽ hoàn toàn không thể nói là chuộc tội cứu vớt gì đó, bởi vì bản thân tôi vốn là người có nội tâm mạnh mẽ, sẽ không bao giờ cho phép chính mình sa đọa. Nhưng ông ấy thật sự rất có ảnh hưởng với tôi, thậm chí còn hơn cả bố tôi, tôi coi ông ấy là..... người dẫn đường cho linh hồn tôi.”

Nói tới đây, Phùng Giai Thụy lặng yên thở dài, sau đó mỉm cười nói: “Cô có thể hiểu không?”

Tri Kiều gật đầu: “Đại khái có thể.”

“Vậy thì tốt rồi.”

“Vậy làm các cô gái đau lòng cũng là do bố tôi dạy anh?”

Cô cố ý hỏi.

“.....” Phùng Giai Thụy cau mày.

“Được rồi, tôi chỉ đùa chút thôi.”

“Tôi muốn nói, nếu cô hỏi tôi sẵn lòng vì ông làm những việc gì, câu trả lời của tôi là —— bất cứ việc gì. Tôi tin Chu Diễm cũng giống tôi, dù tôi và anh ta còn chưa từng nói chuyện với nhau, thậm chí chúng tôi không thể nói là bạn bè, nhưng trong ánh mắt của anh ta, tôi nhìn ra, tôi và anh ta có ý nghĩ giống nhau.”

Tri Kiều hít sâu một hơi, nói với Phùng Giai Thụy: “Cám ơn.”

Sau đó, cô xoay người đi ra ngoài.

Hoàng hôn buông xuống, ánh đèn rực rỡ mới lên, một người một mình đi trên đường có cảm giác cô độc, nhưng không có ảo giác tịch mịch. Buổi sáng trước khi đi mẹ cô nói không về ăn cơm tối, cho nên trong một đêm đông thế này, cô quyết định tìm một quán lẩu, ăn một bữa nóng hổi, sau đó mang năng lượng ấm áp này quay trở về hiện thực lạnh giá.

Khi lẩu vừa được mang lên bàn, điện thoại của cô vang lên, là Chu Diễm gọi tới.

“Alo?”

Cô cố gắng để giọng nói của mình nghe đỡ hơn một chút.

“Cùng ăn cơm tối không?”

“Em đang ăn rồi.”

“Ở chỗ nào?”

“..... Quán lẩu ngay dưới lầu văn phòng của Phòng Giai Thụy.”

“Mười phút sau tôi đến.” Nói xong, anh cúp điện thoại.

Tri Kiều không khỏi cảm thấy ngạc nhiên. Cho nên mười phút sau khi Chu Diễm thật sự xuất hiện trước mắt cô, cô ngược lại còn thản nhiên như thường mời anh ngồi xuống, sau đó đưa tờ thực đơn cho anh, giống như ngay từ đầu, cô đã ngồi đây chờ anh rồi.

“Tôi đang nghĩ,” Lúc mở nồi lẩu, Chu Diễm bỗng nhiên nói, “Có lẽ chỉ cần hai ba người, cắt giảm một phần chi phí, chúng ta vẫn có thể tiếp tục thực hiện chương trình. Trước tiên chúng ta sẽ làm một tập nhỏ đặc biệt, không cần quá dài, để Phòng Giai Thụy đẩy mạnh tiêu thụ giúp xem sao, nếu có thể đẩy mạnh tiêu thụ ra ngoài, thì vẫn còn hy vọng.”

Tri Kiều cười cười: “Xem ra anh đã có kế hoạch rồi.”

“Hai ngày này tôi vẫn luôn suy nghĩ, rốt cuộc thì kế tiếp nên làm những gì, cuối cùng tôi đã rút ra một kết luận.”

“?”

“Dù làm cái gì, thì chúng ta phải bắt tay vào làm luôn, mới có thể thật sự giải quyết vấn đề. Cho dù muốn đi quay cái gì, thì chúng ta phải đi quay, cho dù có thể làm ra hình ảnh thế nào, chúng ta vẫn phải làm. Nếu mỗi ngày chỉ ngồi đợi cơ hội tới gõ cửa, vậy thì có lẽ chúng ta đã đánh mất rất nhiều cơ hội rồi.”

Tri Kiều nhìn anh qua làn khói, nhận ra tim mình đang đập mạnh dữ dội.

Cô bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi, sợ hãi đến nỗi dường như máu trong cơ thể đang chảy ngược lại.

Khi cô yêu anh không thuốc chữa, thì có nghĩa là, nếu anh có đáp lại tình cảm này của cô, nhưng cuối cùng sẽ có một ngày, cô và anh có giống như bố mẹ chia tay vì không còn cách nào nữa hay không?

Trong lòng cô biết rõ, nếu là như vậy, thì thà rằng cô tình nguyện vĩnh viễn không yêu anh, họ sẽ mãi mãi chỉ là một cặp trong công việc, hoặc cũng có thể là anh em tình thân, sẽ vĩnh viễn không cần chia tay!

“Tri Kiều.....” Anh nhìn cô, cũng qua lớp khói dày đặc, “Đang nghĩ gì vậy?”

Cô miễn cưỡng mỉm cười, lắc đầu: “Không có gì, chỉ đang suy nghĩ lời anh nói thôi.”

Bữa cơm này, Tri Kiều ăn trong khi tâm trí đang ở nơi khác. Trên đường Chu Diễm đưa cô trở về, cô cúi đầu nhìn những viên gạch lát đường ở dưới chân, tim không hiểu sao đau lên từng hồi.

Một bàn tay đặt trên đỉnh đầu cô, cô biết, là tay của Chu Diễm.

“Em có vẻ..... không giống như mấy ngày trước.”

Cô không dám nhìn anh, vẫn miễn cưỡng mỉm cười.

Anh bỗng nhiên cúi đầu sát đến gần khuôn mặt cô, chớp mũi chạm chớp mũi, cẩn thận nhìn vào đôi mắt cô.

Cô cụp mắt xuống, cảm nhận được hơi thở của anh đang tới gần, tim cũng đập nhanh hơn trước.

Chu Diễm có lẽ muốn nói gì đó, anh thậm chí đã định mở miệng, nhưng không biết vì sao, lời nói đến bên miệng, anh lại im lặng. Điểm này không giống với anh, đối với cô, anh muốn nói cái gì thì nói cái đấy, dù là đồng ý hay phản đối, anh đối với cô vẫn chưa từng kiêu ngạo.

Nhưng giây phút này, Tri Kiều cảm nhận được rõ ràng sự chần chừ và do dự của anh, dường như có thứ gì khiến anh sợ hãi.

Cuối cùng, Chu Diễm buông cô ra, đứng thẳng lên, ho nhẹ vài tiếng, rồi đi lên phía trước cô.

Tri Kiều ngẩng đầu, nhìn bóng hình mặc áo khoác màu sẫm của anh, không khỏi cảm thấy có phần bi thương.

Sau đêm hôm đó, Tri Kiều và Chu Diễm không liên lạc với nhau khoảng một tuần.

Tri Kiều mơ hồ cảm thấy bản thân nên cắt đứt tình yêu trong lòng của mình với Chu Diễm, cho dù việc đó sẽ làm cô cực kì đau khổ, nhưng trong một góc tối khác, một âm thanh nói với cô rằng, có một số việc, cô bắt buộc phải đi làm.

Một buổi chiều một tuần sau đó, Tri Kiều bỗng nhiên nhận được điện thoại của Phùng Giai Thụy, bảo cô đến văn phòng của anh ta một lần. Vì vậy cô vội vàng đi, khi ngang qua quán cà phê, cô do dự vài giây, cuối cùng vẫn đi vào mua một cốc Caramel Macchiato nửa viên đường.

“À, cảm ơn!” Khi Phùng Giai Thụy nhìn thấy cốc giấy trên tay cô, anh ta muốn nhảy dựng lên ôm chầm lấy cô, nhưng bị Chu Diễm đứng bên cạnh ngăn cản.

“Mọi người đến đủ rồi,” Chu Diễm thông dong nói, “Có gì muốn nói thì nói đi.”

“Được rồi,” Phùng Giai Thụy cảm thấy thỏa mãn sau khi uống một ngụm Caramel Macchiato, anh ta quay trở về bàn làm việc của mình, nói, “Tôi muốn nói là có một tin tốt.”

“?”

“Cuối cùng cũng có người đồng ý đầu tư cho chương trình của hai người.”

“Thật sao?!”

Tri Kiều thật sự không thể tin được.

“Là ai?” Nhưng phản ứng của Chu Diễm không giống với cô.

“À.....” Phùng Giai Thụy mất tự nhiên sờ sờ mũi.

“Không phải là anh bỏ tiền túi chứ?” Chu Diễm hỏi.

“Không!” Phùng Giai Thụy nhún vai, “Tin tôi đi, tôi tuyệt đối không vĩ đại như vậy đâu!”

“.....”

“Tôi chỉ có thể nói, nhà đầu tư này là tự mình tìm đến, lần này là nằm ngoài dự liệu của tôi, hơn nữa.....” Nói tới đây, anh ta bỗng nhiên nhìn Tri Kiều.

“?”

“Anh ta có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Về mặt Chu Diễm bỗng nhiên cảnh giác nhìn anh ta.

“Chính là,” Phùng Giai Thụy không để ý đến Chu Diễm, mà nhìn Tri Kiều, “Nhà đầu tư chỉ đích danh ‘Thái tiểu thư’, muốn cùng cô ăn một bữa cơm.”

“.....”

Tri Kiều ngạc nhiên nhìn anh ta, rồi lại nhìn Chu Diễm, về mặt người phía sau cũng khó có thể tin.

“Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt tú bà,” Phùng Giai Thụy bất đắc dĩ nhún vai, “Tôi cũng không biết tại sao hiện nay tác phong nhà đầu tư và nhà tài trợ chương trình ngày càng có xu hướng..... hạ lưu. Nhưng tôi có thể cam đoan với hai người, nhà đầu tư lần này tuyệt đối không phải là mấy lão già hói đầu háo sắc, theo như tôi thấy, anh ta rất tuấn tú lịch sự.”

“Là ai?” Chu Diễm bình tĩnh hỏi.

“Thứ lỗi tôi không thể nói ra, vì đây là yêu cầu thứ nhất của anh ta.”

Chu Diễm còn muốn hỏi thêm, nhưng Tri Kiều bỗng nhiên mạnh dạn nói: “Em đi.”

“Kiều.....”

Tri Kiều dùng ánh mắt kiên định ngăn Chu Diễm nói tiếp.

Cô nhếch môi, ngẩng đầu lên nhìn Phùng Giai Thụy nghiêm túc nói: “Nếu chỉ là ăn bữa cơm, tôi đi. Phiên anh giúp tôi sắp xếp.”

Phùng Giai Thụy gật đầu, sau đó đi ra ngoài gọi điện thoại.

Trong phòng làm việc chỉ còn lại Tri Kiều và Chu Diễm, không khí trở nên có phần cứng nhắc và..... xấu hổ.

“Tri Kiều,” Một lúc lâu sau Chu Diễm mới mở miệng, “Tôi hy vọng em không quá xúc động ——”

“Đừng như vậy,” Cô cố gắng mỉm cười, “Chỉ là đi ăn bữa cơm mà thôi. Lần trước..... không phải anh cũng vui vẻ đồng ý sao?”

“Tôi.....” Anh muốn nói lại thôi.

“Em nói rồi, em sẽ làm tất cả những gì em có thể làm, để chương trình của bố em có thể tiếp tục thực hiện. Nếu hiện tại có cơ hội như vậy, tại sao không thử chứ?”

“Nhưng mà.....” Trong ánh mắt anh thấp thoáng lo lắng không nói lên lời. Hoặc là, vẫn còn thứ gì đó khác.....

“Yên tâm đi,” Tri Kiều vẫn mỉm cười, “Em biết mình đang làm cái gì. Không phải anh đã nói em không hổ là con gái của chú Thái sao? Em cho rằng chuyện mình đang làm là đúng.”

Chu Diễm nhìn sâu vào đôi mắt cô, muốn từ sâu trong mắt cô nhìn tới đáy lòng.

Nhưng cô lặng lẽ, không dấu vết rời tầm mắt đi, vì cô biết rằng, nếu cô và anh tiếp tục nhìn nhau, có lẽ cô sẽ thay đổi quyết định.

Bữa ăn được sắp xếp vào chập tối hai ngày sau, địa điểm là nhà hàng gần văn phòng Phùng Giai Thụy.

Tri Kiều đến thẩm mỹ viện cách mấy con phố làm tóc, trang điểm, lại mặc chiếc váy duy nhất khiến cô trở nên tao nhã, sau đó tìm chiếc áo khoác lông ngắn được mẹ cô cất dưới đáy tủ từ hồi nào, đi đôi giày cao gót đặc biệt mua vì bữa ăn này, ngồi lên xe taxi tới.

Xuống xe, Phùng Giai Thụy đã đứng ở cửa chờ cô, anh ta rất có phong độ gấp cánh tay lại, chờ cánh tay của cô khoác qua, liền nhẹ nhàng đưa cô vào nhà hàng.

“Chỗ ngồi ở gần cửa sổ kia,” Phùng Giai Thụy lấy tay chỉ, “Đi đi.”

Tri Kiều nhìn về phía anh ta chỉ, bên bàn ăn ở gần cửa sổ cách chỗ cô đứng không xa có một người đàn ông, ngồi dựa lưng về phía cô. Anh ta mặc áo sơ mi màu nhạt và âu phục màu sẫm, thân hình cao lớn nhưng hơi gầy, mái tóc xoăn nhẹ, một bên được vén về sau tai, bên kia thì rơi nhẹ xuống gò má. Dù nhìn ở dưới góc độ nào, thì dáng người này đều xứng với câu “Tuần tú lịch sự” như lời Phùng Giai Thụy nói.

Cô chậm rãi đi đến, buộc bản thân mình phải bình tĩnh lại, dù giày cao gót mới làm chân cô rất khó chịu, nhưng cô vẫn cố gắng tao nhã bước tới, đến trước mặt người đàn ông đó.

“Xin chào.”

Khi Tri Kiều đang nói những lời này thì cô cũng ngẩng thờ phào nhẹ nhõm, vì cô xác định giọng nói của mình không bị run.

Người đàn ông ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt đánh giá cô không hề che giấu, cuối cùng, mỉm cười, nói: “Hóa ra tomboy khi trang điểm vào, quả thật không tệ.”

Tri Kiều á khẩu nhìn vào mặt người đàn ông. Da mặt anh ta bóng loáng, hai gò má và quai hàm không có một cọng râu nào, trên gáy không hề có bất cứ vết bẩn gì, cổ áo sơ mi sạch sẽ thẳng thớm như được mới mua, còn mùi nước hoa cao cấp của nam phảng phất trong không khí mà trước đây cô cũng chưa từng ngửi thấy trên người anh ta —— nhưng thay đổi về bên ngoài không quan trọng, quan trọng nhất là, ánh mắt của anh ta đã thay đổi. Đó là ánh mắt tự tin kiên định giống như Phùng Giai Thụy hay Chu Diễm, thậm chí Tri Kiều còn nghi ngờ, ngay từ lúc bắt đầu, anh ta đã có ánh mắt này, chẳng qua là vẫn cất giấu không để lộ ra thôi.

Người đàn ông đứng lên, rất phong độ giúp Tri Kiều cởi áo khoác bằng lông, mặc lên giá treo áo, sau đó kéo ghế bên cạnh ra, chờ cô ngồi xuống.

Tri Kiều từ đầu đến cuối đều kinh ngạc trợn to hai mắt nhìn anh ta, không thể tin được đây là sự thật, cho đến khi cô không kiềm chế được nữa nhẹ nhàng gọi tên anh ta: “Tạ Dịch Quả?”

32. Chương 32: Lộ Trình

Tạ Dịch Quả mỉm cười gật đầu, ngồi xuống bên cạnh cô, sau đó gọi phục vụ tới bắt đầu gọi món.

“Nếu muốn nhà đầu tư vui vẻ bỏ vốn cho chương trình hai người,” Gọi xong đồ ăn, anh ta quay đầu lại nhìn cô, “Thì thu lại cái cảm của em chuẩn bị rớt xuống đi, cười với tôi một cái nào.”

Tri Kiều làm theo lời anh ta nói, nhưng có lẽ do biểu cảm quá kỳ dị, làm cho Tạ Dịch Quả bật cười ha ha.

“Em rất thú vị,” Anh ta nói, “Tôi nghĩ nếu dùng một tính từ để hình dung em, thì chính là ‘thú vị’.”

Tri Kiều âm thầm hít sâu một hơi, cau mày nhìn anh ta: “Anh có ý gì?”

“Được rồi được rồi,” Anh ta giơ hai tay lên đầu hàng, “Tôi đến để xin lỗi, có thể chứ?”

“.....”

Cô vẫn cau mày lườm anh ta.

“Đừng như vậy,” Anh ta cũng thu hồi lại vẻ mặt vui đùa bốn cợt đáng ghét, thành khẩn nói, “Tiểu Thái, dù nói thế nào, hôm nay tôi tới đây là để xin lỗi. Tôi muốn em dùng thái độ khoan dung hơn để đối xử với tôi, chứ không coi tôi là một tên đồn mạt.”

“.....”

“Đừng dùng ánh mắt cảnh giác đó của em,” Anh ta không hề để ý đến sự đề phòng của cô, thậm chí nói còn giống như đang dỗ ngọt, “Tôi thật sự không phải người xấu. Nếu không hôm nay đã không đưa em tới đây.”

Tri Kiều nhếch môi, vẫn không chắc chắn mục đích đến đây của anh ta. Nếu mấy tuần trước có người nói với cô Tạ Dịch Quả là gã đàn ông rất khó đoán, đánh chết cô cũng không tin. Nhưng hiện tại, cô cảm thấy anh ta còn gian xảo狡 hoạt hơn cả Phùng Giai Thụy.

“Ít nhất trước tiên chúng ta có thể biểu đạt một chút thiện ý với nhau được không?” Cái miệng anh ta vẫn đang lừa gạt cô, “Có thể cười lên một cái không? Ý tôi là cười thật sự ấy.”

Tri Kiều suy nghĩ, dù có thể nào, nếu anh ta bằng lòng đầu tư chương trình của cô, vậy thì một nụ cười cũng không tính là gì. Vì thế cô bỏ xuống hiềm khích trong lòng, mỉm cười với anh ta.

Tạ Dịch Quả nhìn cô, không nói gì.

“?”

“Không có gì.....” Anh ta bỗng nhiên mất tự nhiên lắc đầu, sau đó cụp mắt xuống bắt đầu nghịch khăn ăn ở dưới bàn.

“Nghe nói anh đồng ý đầu tư.....” Tri Kiều vẫn thiếu kiên nhẫn mở miệng ra hỏi.

Tạ Dịch Quả gật đầu: “Đúng vậy. Tôi nghĩ đây cũng là một cách để xin lỗi.”

Tri Kiều thở dài từ đáy lòng, nói: “Dù nói thế nào, nhưng anh đã bằng lòng đầu tư, tôi phải cảm ơn anh.”

“Cho dù số tiền này vốn dĩ thuộc về em?”

“.....”

Cô im lặng, sợ rằng một khi mở miệng thì sẽ nói ra những câu kinh khủng.

“Rất xin lỗi.” Anh ta bỗng nhiên nhìn cô nói, “Vào lúc đó, tôi không nên làm như vậy.”

“Nếu anh thành tâm, tôi nhận lời xin lỗi của anh.”

“Từ trước tới giờ em vẫn là người dễ tính vậy à?” Anh ta mỉm cười.

“Nếu không vi phạm nguyên tắc nào đó thì..... đúng vậy.”

“Vậy thì,” Anh ta bỗng nhiên nhoài người lên đưa mặt mình đến gần mặt cô, nhấn mạnh từng từ, “Nếu tôi vi phạm, em sẽ làm thế nào?”

Tri Kiều theo bản năng ngửa người về phía sau, nhưng phát hiện mình đã dựa vào lưng ghế: “Không, không thể nào cả. Tôi sẽ đưa anh ra ngoài phạm vi bàn bệ của tôi.”

Tạ Dịch Quả nhìn cô, nhẹ nhàng “ừm” một tiếng, gật đầu. Sau đó ngồi thẳng lưng, tiếp tục lấy ngón tay nghịch khăn ăn.

“Tôi nghĩ em chắc chắn đã đoán ra,” Một lát sau, anh ta nói, “Người đang xuất hiện trước mặt em lúc này, mới là tôi thật sự.”

Tri Kiều im lặng, không trả lời.

“Vậy tôi như thế này, có thể làm bạn của em không?” Nói xong, anh ta nhìn cô, trong mắt thoáng qua một chút bất an.

Tri Kiều cũng nhìn anh ta, không hề ngượng ngùng hay kiêng dè, vẻ mặt nghiêm túc nói:

“Tôi nghĩ trước tiên anh hãy là nhà đầu tư của tôi đã.”

Tạ Dịch Quả ban đầu sững sốt, sau đó một lần nữa lại bật cười ha ha.

Nhân viên phục vụ đưa đồ ăn lên, bữa ăn này nói thế nào cũng thấy.....kỳ quái. Ít nhất từ tận trong lòng, Tri Kiều vẫn cảm thấy khó khăn khi đối mặt với Tạ Dịch Quả thật sự này.

“Để tôi đoán xem em đang nghĩ gì nhé.” Anh ta cười cười nhìn cô.

Cô chăm chú lắng nghe.

“Em chắc chắn đang nghĩ, cái người này rốt cuộc là ai, là tên trạch nam IT lôi thôi hiền lành, hay là tên khốn gian xảo hoạt hoang tưởng tự đại?”

“.....” Tri Kiều không biết nói dối thế nào, vì vậy chỉ có thể méo miệng, im lặng không nói.

“Vậy, em đã có kết luận chưa?”

“Không có.” Cô thành thật trả lời.

Tạ Dịch Quả nhìn cô, sau đó nhún vai cười: “Em đã từng nghĩ tới chưa, nói không chừng cả hai người đó đều là tôi?”

Tri Kiều không nhận được khinh bỉ nhìn anh ta: “Nếu nói như vậy, thì anh chính là một tên tâm thần phân liệt.”

“Chắc vậy rồi.” Anh ta vẫn mỉm cười.

“.....”

“Có thể cười với tôi một lần nữa không?”

Tri Kiều phiền chán ngẩng đầu lên nhìn anh ta, không hiểu vì sao anh ta lại đưa ra nhiều yêu cầu cổ quái như vậy. Nhưng cuối cùng, xét trên tư cách thì anh ta là nhà đầu tư — đương nhiên cũng là mục đích mà cô đến đây — Tri Kiều vẫn nhếch môi, cười với anh ta.

Tạ Dịch Quả vừa lòng gật đầu, sau đó thấp giọng nói: “Có người tức giận rồi.”

“?”

Ánh mắt Tạ Dịch Quả dao động không ngừng, làm người khác không thể nắm bắt được anh ta đang suy nghĩ gì. Trong lúc Tri Kiều vẫn chưa hiểu ra sao, có người bước đến phía sau cô, giọng nói trầm thấp:

“Đủ rồi.”

Cô giật mình, giọng nói này..... không phải Chu Diển thì là ai?

Chu Diển từ phía sau lưng cô bước ra, ngồi xuống chỗ ngồi đối diện Tạ Dịch Quả, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Anh đồng ý đưa ra bao nhiêu?”

“.....”

“Về chuyện đầu tư, tôi hi vọng anh không đến gây rối.”

Tạ Dịch Quả gật đầu: “Tôi có mang hợp đồng đến, sau khi bữa ăn này kết thúc, tôi sẽ đưa cho Phùng tiên sinh.”

Chu Diển yên lặng nhìn anh ta, hoàn toàn không có ý định muốn cảm ơn.

“Vậy thì,” Tạ Dịch Quả cũng nhìn Chu Diển, “Bây giờ có thể để riêng tôi và Tiểu Thái ăn xong bữa cơm này được chưa?”

“Không được.” Chu Diển như đinh đóng cột, “Đến lúc cô ấy phải về nhà rồi.”

“Tôi không biết hóa ra em còn có giờ giới nghiêm cơ đấy.” Tạ Dịch Quả nhìn Tri Kiều nói.

“Tôi.....” Cô nhú mào, không biết nên nói gì.

“Nhưng bây giờ mới hơn bảy giờ.” Tạ Dịch Quả nhìn đồng hồ nói.

“Trước tám giờ cô ấy phải về nhà.” Chu Diển trả lời.

“Vậy tôi đưa em về.” Nói xong, người họ Tạ đứng lên.

Chu Diển cũng đứng lên theo: “Không cần.”

Tạ Dịch Quả cũng không kiên quyết, chỉ đứng yên, nụ cười như có như không nhìn Chu Diển, cuối cùng nói: “Được rồi, vậy thì Tiểu Thái, hẹn gặp lại vào lần sau.”

Chu Diển lạnh lùng nhìn anh ta, cầm lấy áo khoác của Tri Kiều, kéo cô vẫn còn đang ngạc nhiên trên ghế đứng dậy, đi ra ngoài.

“Tạ Dịch Quả, chuyện đầu tư là thật chứ, hợp đồng không phải là giả chứ.....” Cô chỉ kịp nói tới đây, người đã bị kéo khỏi nhà hàng.

Một trận gió lạnh thổi tới, Tri Kiều theo bản năng rút vai lại, bước chân Chu Diển dừng lại, anh khoác chiếc áo khoác bằng lông lên vai cô, sau đó yên lặng nhìn cô.

Tri Kiều nắm chặt cổ áo khoác, suy nghĩ, nói: “Em biết anh không thích Tạ Dịch Quả, nhưng..... Nếu anh ta thật sự đồng ý đầu tư, em nghĩ quan hệ không thể quá căng thẳng được.”

“.....” Chu Diển mím chặt môi, dường như đang nhẫn nại.

“Ừm..... Em biết, anh cho rằng, số tiền thưởng kia đáng lẽ ra là của chúng ta, mà bây giờ anh ta lại lấy thân phận nhà đầu tư ngênh ngang xuất hiện ở đây, em hiểu, em hiểu tâm trạng của anh,” Cô an ủi nói, “Trong lòng em cũng đâu có dễ chịu, bởi vì việc này do em làm hỏng, em phải có trách nhiệm, cho nên em mới đồng ý ăn một bữa cơm với anh ta, em đã nói em sẽ cố gắng hết sức mình để tiếp tục thực hiện chương trình.”

“.....”

“Cho nên.....” Cô chưa bao giờ cho rằng lời nói của mình sẽ có tác dụng với Chu Diển, cho đến lúc này, lại càng như thế, nhưng cô vẫn không thể ngừng lại được, “Cho nên anh đừng tức giận, em biết nhất định anh không cam lòng, nhưng anh coi như không quen biết anh ta là được rồi, xem anh ta như là một lão già hói đầu háo sắc cho chúng ta tiền đầu tư là ổn thôi. Nghĩ như vậy, không chừng sẽ dễ chịu hơn rất nhiều.....”

Trong cơn gió lạnh, Chu Diển đứng yên lặng một lúc lâu, sau đó bỗng nhiên nói: “Em không hiểu được tâm trạng của tôi.”

“.....”

“Bởi vì chính tôi cũng không hiểu được.”

“?”

Chu Diễn dường như đã hạ quyết tâm không nói ra, anh mím chặt môi, biểu cảm thay đổi không ngừng. Nhưng không biết tại sao, Tri Kiều nhìn anh như thế, lại thấy rằng anh rất trẻ con.

Hai người đứng một lúc, Chu Diễn mới nói: “Tôi đưa em về.”

Tri Kiều khẽ thở dài: “Đi ăn gì trước được không, em sắp chết đói rồi..”

“.....”

“Hơn nữa nói thật, em không có giờ giới nghiêm gì đó.”

Chu Diễn tươi cười thoải mái, kéo cô lên xe taxi: “Từ hôm nay trở đi sẽ có.”

Bọn họ vẫn đi ăn lẩu, ngồi trong quán ăn nóng hầm hập, Tri Kiều nhìn bộ váy bằng tơ tằm và chiếc áo khoác bằng lông trên người mình, khóc không nổi mà cười chẳng xong.

“Ồ,” Cô giống như phát hiện ra đại lục mới, “Hôm nay là đêm Bình an (đêm Giáng sinh) sao?”

Chu Diễn nhú mào, lấy di động trong túi áo khoác ngoài ra kiểm tra, ngạc nhiên gật đầu.

Không biết vì sao, cho đến giờ phút này, sợi dây cung vẫn luôn căng chặt trong lòng cô mới được thả lỏng xuống.

Cô hít thật sâu một hơi, trứng chim cút trong nồi lẩu đang bốc khói nghi ngút trong mắt cô cũng là một mỹ vị, ngay lúc này, cô không muốn gì cả, chỉ muốn ăn một bữa thật no, rồi quay về nhà ngủ.

Cái gì mà cuộc hẹn, Tạ Dịch Quả, đêm Bình an..... tất cả đều không còn quan trọng. Quan trọng là, cô bây giờ đang sống, cô phải tận hưởng hết những gì cuộc sống dành ỉn, sau đó mới làm những việc nên làm, trở thành tuýp người mà mình đang hướng tới.

“Nếu được đầu tư thật,” Chu Diễn nói, “Em đã nghĩ sẽ đi đâu chưa?”

Trong đầu Tri Kiều lóe lên một suy nghĩ, nhưng cô chỉ ngừng lại một chút, không nói gì cả, tiếp tục ăn trứng cút trong bát.

“Chúng ta đừng nói chuyện công việc trước được không?”

“..... Được rồi,” Chu Diễn gượng cười, “Nhưng em đã từng nghĩ đến chưa, nếu không nói chuyện công việc thì chúng ta chẳng còn gì để nói.”

“Không thể nào,” Tri Kiều trợn mắt nhìn anh, “Chúng ta còn có rất nhiều chuyện khác để nói. Ví dụ như, sau khi anh viết cho Tưởng Bách Liệt tám bưu thiếp đó thì có xảy ra chuyện gì không?”

“Không xảy ra chuyện gì cả.” Chu Diễn nhún vai.

“.....” Điều này nằm ngoài dự liệu của Tri Kiều.

Qua vài giây sau, Chu Diễn bỗng nhiên nói: “Cậu ta gọi điện thoại cho tôi. Tôi..... tôi để lại số điện thoại trên tám bưu thiếp.”

“!” Cô mở to hai mắt nhìn anh.

“Có lẽ tất cả là sự sắp xếp của ông trời,” Anh ngẫm nghĩ, mới nói, “Mười mấy năm trước chúng tôi học cùng trường, mười mấy năm sau, chúng tôi lại sống ở cùng một thành phố.”

“Tôi từng cho rằng..... cả đời này tôi sẽ không gặp lại những người đó, bởi vì sau khi tôi quay lại trường tiếp tục chương trình học, rất cuộc tôi cũng không gặp lại bọn họ, nghe nói những sinh viên không cùng nhóm với tôi cũng chuyển trường, ngày tốt nghiệp tôi còn nghi ngờ những việc mình đã từng trải qua liệu có thật hay không, hay chỉ là một giấc mộng không có thật của mình mà thôi.”

“Chúng tôi đã hẹn nhau ra ngoài gặp mặt,” Sau khi nhìn thấy sự ngạc nhiên trên khuôn mặt của cô, anh nói thêm, “Vào một buổi chiều trời đẹp, trong quán cà phê gần viện y học cậu ta đang làm việc.”

“Thật ra em rất ngạc nhiên, hai người đã không gặp nhau nhiều năm như vậy, nhưng trong nhà hàng khách sạn ở Sydney, em cảm thấy anh ta chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra anh.” Tri Kiều nói.

“Tôi cũng thế. Thật ra liếc mắt một cái tôi đã nhận ra cậu ta.”

“Có lẽ hai người đều không thay đổi nhiều.”

“Có lẽ thế,” Chu Diển như đang cảm thán, “Nhưng có thể khẳng định rằng, cho dù ngoại hình không thay đổi nhiều, nhưng nội tâm lại khác trước kia rất nhiều, thậm chí tính cách cũng thay đổi.”

“Anh đang nói về anh, hay anh ta?”

“Cả hai,” Chu Diển thản nhiên nhìn cô, “Chúng tôi đều từng hăng hái bông bột, kiêu ngạo tự phụ, nghĩ rằng trên thế giới này không có chuyện gì mà mình không làm được, cho rằng ngay cả trái đất cũng phải xoay quanh mình.”

“.....”

“Nhưng khi đẩy cánh cửa thủy tinh của quán cà phê ra, khi nhìn thấy cậu ta ngồi trên sofa vẫy tay với tôi, tôi chợt nhận ra rằng, con đường cậu ta và tôi đi quá giống nhau, hoặc có thể nói là cùng trên một con đường.....” Nói tới đây, anh dường như đang chìm trong suy nghĩ của chính mình, một lúc sau, mới chậm rãi nói tiếp, “Cậu ta nói với tôi, sau khi chuyện đó xảy ra, cậu ta cũng chìm xuống đáy của cuộc đời, mỗi ngày đều vô tri vô giác, không biết nên làm gì, nên nói gì, thậm chí còn không biết mình là ai.”

Tri Kiều lặng lẽ buông bát đĩa trong tay, đổ coca vào cốc thủy tinh của Chu Diển, chất lỏng màu nâu sẫm từ miệng chai chảy vào cốc, phát ra tiếng “xèo xèo”, bọt khí nổi bông bênh bên trong, trong yên bình mang theo sôi nổi.

“May mắn người nhà cậu ta đều ở Mỹ, bố cậu ta cũng là một giáo sư tâm lý học, dưới sự giúp đỡ của người nhà, cậu ta dần thoát khỏi bóng ma, mà cậu ta nói tôi mới biết, hóa ra chúng tôi cùng học lại một kì, nhưng chưa bao giờ gặp nhau ở trường.....”

“Có lẽ trong tiềm thức hai người đều không muốn gặp lại đối phương.”

“Có lẽ thế,” Chu Diển gượng cười, “Có lẽ khi đó chúng tôi vẫn đang trốn tránh trong tiềm thức, bởi vì đối mặt với sự thật, thật sự là một chuyện rất đau khổ.”

Tri Kiều rất muốn trải qua cảm giác của anh, nhưng cô cảm thấy mình không thể làm được, một người sẽ mãi mãi không hiểu được nội tâm đau đớn của người khác, trừ khi người đó cũng từng trải qua đau đớn này.

“Cậu ta nói với tôi rằng, sau khi tốt nghiệp đại học, cậu ta cũng từng đi rất nhiều nơi. Cậu ta làm việc tại một chuỗi làng du lịch toàn cầu, hàng năm đều thay đổi địa điểm công việc, hầu như đã đi qua tất cả các lục địa —— đương nhiên, ngoại trừ Nam Cực và Bắc Cực.”

“Chỉ riêng điểm này thôi, cũng rất giống với anh,” Tri Kiều liền cắt ngang lời anh nói, “Lúc đó không phải cũng vì công việc mà anh bay tới bay lui giữa các nước mà.”

“Đúng vậy, có lẽ chỉ có như vậy mới khiến người ta quên hết đau khổ, phần chấn trở lại.”

“Vậy sao anh ta quay lại làm bác sĩ tâm lý?”

Chu Diển nở nụ cười kỳ quái, nhìn Tri Kiều nói: “Bởi vì phụ nữ.”

“?”

“Đừng nhìn tôi như thế, tuy rằng nghe thì có vẻ kém cỏi, nhưng tôi không thể không thừa nhận, có thể khiến đàn ông thay đổi, thông thường đều là phụ nữ.”

“Để em đoán nhé.....” Tri Kiều cố gắng mượn tượng trong đầu một câu chuyện tình yêu lãng mạn, “Anh ta yêu một cô gái, sau đó nắm tay nàng về đây, còn chàng thì làm bác sĩ tâm lý, cuối cùng hai người sống hạnh phúc bên nhau.”

Chu Diển bắt đầu dĩ cười lớn, cười đến nỗi mắt cũng nhắm tịt vào: “Trong bộ não của phụ nữ rốt cuộc có gì vậy, toàn bộ đều là ảo tưởng lãng mạn sao?”

“.....”

“Không,” Anh nói, “Hai người đó không sống cùng nhau — dù anh ta thật sự vì yêu cô gái đó mà đến thành phố này làm bác sĩ tâm lý — nhưng kết cục là, hai người không ở bên nhau, họ là bạn bè quan tâm đến nhau, chứ không phải người yêu.”

Tri Kiều nhú mồm, không thể tin được trên đời lại có chuyện “thê thảm” như vậy, biểu cảm của cô làm Chu Diễn lại cười to một lần nữa.

Sau đó, khoe miệng anh cong lên thành một nụ cười thản nhiên, tiếp tục nói: “Nhưng tôi cảm thấy chuyện này với cậu ta không quan trọng, quan trọng là, cậu ta đã tìm được mục tiêu mới cho cuộc đời, nói theo một mức độ nào đó, cậu ta cuối cùng cũng gánh vác trách nhiệm với bản thân, gia đình, và xã hội. Cậu ta cũng không hề trốn tránh tây nữa, mà thật sự thử đối mặt và gánh vác áp lực cuộc sống.”

“.....”

“Chỉ riêng điểm này thôi, tôi cảm thấy hiện tại tôi và cậu ta rất giống nhau. Hoặc nói chính xác, mười mấy năm qua, những bước chân trưởng thành của chúng tôi đều tương tự với nhau, có lẽ cuộc đời phía trước của tôi và cậu ta sẽ không hoàn toàn giống nhau, nhưng sẽ có một lúc nào đó, vận mệnh chúng tôi sẽ hoàn toàn thay đổi bởi một việc không biết trước. Sau đó, quãng đường cuộc đời lại trở về giống nhau.”

“Nhưng anh ta thay đổi vì phụ nữ, còn người làm anh thay đổi, là đàn ông.” Dù viên mắt đã nhắm lại, nhưng Tri Kiều vẫn nói giỡn.

Chu Diễn cười gật đầu, như lời nói của cô làm anh nhớ lại một vài ký ức.

“Tôi nghĩ, khi bố em qua đời, đã làm tôi thật sự hiểu ra, tất cả trách nhiệm tôi cần gánh vác. Không chỉ đối với người khác, mà còn đối với chính mình.” Anh nói như thế.

Khói trong nồi lẩu không ngừng bốc lên vây xung quanh hai người, trong hôm Giáng sinh cuối cùng trước tuổi ba mươi, Tri Kiều nhận ra tâm trạng của mình không phải là thấp thỏm không yên, mà ngược lại là sự yên bình trước nay chưa từng có.

Buổi tối hôm đó sau khi về nhà, Tri Kiều ngã xuống sofa trong phòng khách, đồng hồ trên tường hiển thị đã hơn chín giờ.

Cô chậm rãi cởi chiếc áo khoác ngắn bằng lông qua mười mấy năm vẫn còn giữ được vẻ rực rỡ của mẹ cô ra, đi tới trước gương, giống như Tạ Dịch Quả nói, một cô nàng tomboy trang điểm vào nhìn không tệ chút nào.

Cô cột tóc lại, tạo dáng quyến rũ giống mấy cô người mẫu hay nhìn thấy trong TV. Cuối cùng, cô gượng cười đá giày cao gót ra, cách một lớp tất mỏng giẫm lên tấm thảm mềm mại của Nga.

Dù có đẹp thế nào, thì cũng không phải là cô, không phải là cô thật sự.

Cô thật sự, chính là cô gái mặc áo sơ mi ca rô, quần bò và giày thể thao màu trắng, mỗi lần đều mong đợi những chuyến đi đến những vùng đất khác nhau, mỗi lần lại mong đợi có thể bình an trở về.

Thất vọng và hy vọng đan xen trên con đường mà cô lựa chọn, nhưng cô càng tin tưởng rằng, thế giới này có nhiều hy vọng hơn thất vọng.

33. Chương 33: Lộ Trình

Buổi sáng ngày đầu tiên của năm mới, Tri Kiều đang nhún nhảy khí thể xào rau trong nhà bếp, Phùng Giai Thụy bỗng nhiên gọi điện thoại tới, nói rằng Tạ Dịch Quả đã giao cho anh ta hợp đồng đã được kí tên, tiền đầu tư sẽ được trả theo kỳ, tổng số tiền anh ta vừa thắng trong cuộc thi sẽ được chia đều để trả theo từng kỳ, trước mỗi lần trả sẽ phải xem kỹ lại bản kế hoạch.

“Cám ơn.” Cô thầm thở phào một hơi, cúp máy.

Vận mệnh thường chính là như vậy, khi cánh cửa này đóng lại sẽ có cánh cửa khác mở ra.

Lúc ăn cơm trưa, bà mẹ mặc áo ngủ màu hồng nhạt in hình mèo Kitty thấy cô vui vẻ, liền thuận miệng hỏi một câu: “Có chuyện tốt gì à?”

“Vâng ạ,” Cô gật đầu, “Chúng con có được tiền đầu tư rồi.”

Mẹ cô nhướn mày, dường như không cảm thấy hứng thú với chuyện này lắm: “Mẹ còn tưởng con câu được con rùa vàng nào.”

“.....”

“Đừng trách mẹ tầm thường, nhưng đối với phụ nữ, quan trọng nhất là lấy được một người đàn ông tốt có thể phò thác được cả đời. Dù rất khó, nhưng không phải là không thể.”

Đây là lần đầu tiên Tri Kiều thấy mẹ mình trong bộ đồ ngủ đáng yêu có khuôn mặt nghiêm túc như vậy.

Cô bĩu môi, miễn cưỡng tiếp tục đề tài: “Cái gì mà có thể phò thác được cả đời chứ.....”

“Chính là cả đời đối xử tốt với con, luôn luôn coi con và gia đình là nhiệm vụ lớn nhất trong cuộc đời người đàn ông.”

“.....”

Cô cào cào tóc, thật sự không biết nên tiếp tục thế nào.

“Cho dù người đàn ông này là thổ phỉ — đương nhiên, không phải mẹ nói là tìm một tên tội phạm về, ý mẹ là — dù người đàn ông này làm gì, chỉ cần anh ta đối xử tốt với con, có trách nhiệm với con, vậy anh ta là người đáng để con phò thác cả đời mình. Ngoài điểm đó ra, về bề ngoài, gia thế, tính cách, nhân phẩm, nếu tốt thì đương nhiên là nhất rồi, còn nếu có khuyết điểm mẹ cảm thấy không có vấn đề gì.”

Tri Kiều bỗng nhiên nhận ra bà mẹ cô rất có phong phạm của một nhà nữ cách mạng không bị bó buộc bởi bất cứ thứ gì, làm cho cô cảm thấy ngạc nhiên.

“Vậy thì..... Mẹ cảm thấy một người đàn ông như bố, có đáng giá để phò thác cả đời không?”

Lời vừa nói ra, Tri Kiều liền hối hận, nhưng trên đời không thể mua được thuốc hối hận.

“Đáng giá.” Ngoài tưởng tượng, mẹ cô lại khẳng khái trả lời.

“..... Nhưng, bố mẹ cuối cùng vẫn chia tay.”

Mẹ cô nhếch miệng, không biết là mỉm cười hay bất đắc dĩ: “Tri Kiều, có đáng hay không và có chia tay hay không là hai việc hoàn toàn khác nhau.”

“.....”

“Có những người đáng cho chúng ta vì họ làm bất cứ việc gì, nhưng không có nghĩa là thế giới này không thay đổi. Một số thứ sẽ thay đổi, một số thứ thì không, còn một số khác, dù có thay đổi, nhưng vẫn đáng để con làm.”

“Hình như nói cứ gượng gượng thế nào ấy.”

Mẹ cô trợn mắt, nói: “Có một ngày con sẽ hiểu. Hiện tại mẹ có nói nhiều con cũng không hiểu, nhưng mẹ tin, một ngày nào đó con sẽ hiểu.”

Tri Kiều vui vẻ tiếp nhận cách nói này của mẹ. Dù thế nào, cô tin bố mẹ hiểu cuộc đời hơn, hiểu thế giới này hơn cô rất nhiều.

Một năm mới nữa lại tới, cô vui vẻ nhận ra, mình thật sự đã trưởng thành hơn rồi. Dù vẫn còn rất nhiều nghi vấn và khó khăn, nhưng tim cô không còn trôi nổi bập bềnh nữa, mà đã lắng đọng lại dưới đáy biển yên tĩnh, ở nơi đây, cô càng trở nên khoan dung, càng trở nên kiên định.

Buổi tối hôm đó, cô nhận được điện thoại của Chu Diễm, đại khái là cũng lấy được tin tức giống thế từ Phùng Giai Thụy, cho nên anh gọi điện thoại ngay cho cô để cùng bàn bạc.

“Em tính khi nào thì bắt đầu?”

“Thật ra,” Tri Kiều nói, “Em còn chưa nghĩ ra.”

“?”

“Ý em là, em chưa nghĩ ra, rốt cuộc muốn làm một chương trình như thế nào.”

“.....” Anh im lặng chờ cô nói tiếp.

“Trước kia trên danh nghĩa em là nhà sản xuất độc lập, nhưng thật ra em biết mình chỉ là chân chạy vật mà thôi. Anh đã dạy em rất nhiều thứ, nhưng em lại học không được nhiều lắm, chỉ ít không giống như anh học được rất nhiều từ bố em. Em không phải là một học sinh tốt, không chăm chỉ học những thứ anh đã dạy cho em, em chỉ đi phía sau anh, làm chuyện các anh muốn làm — nhưng thường thì làm chẳng ra đầu vào đầu.”

“Ừ,” Giọng nói Chu Diễn rất nhẹ nhàng êm tai, “Tôi rất vui vì em đã có sự hiểu biết rõ ràng về bản thân mình.”

“..... Cho nên, lần này sau khi trở về em đã nghĩ, tóm lại là em có thể làm gì, tóm lại là em muốn gì.”

“Chuyện này chắc chắn phải cần thời gian, nhưng mà Tri Kiều,” Giọng điệu của anh giống hệt như một thầy giáo thật sự, “Một người không thể ngồi trong nhà suy nghĩ mà có thể nghĩ ra mình muốn cái gì. Em phải bắt tay vào làm luôn, quan trọng trong lúc thực hiện em sẽ hiểu ra bản thân mình đang cần thứ gì.”

“Em biết, ý của em là, em cần một chút thời gian để suy nghĩ xem rốt cuộc nên bắt đầu từ đâu.”

Bên kia điện thoại Chu Diễn im lặng trong giây lát, rồi bình thản nói: “Được, tôi chờ em.”

Trong thời gian một tuần, Tri Kiều đã làm rất nhiều việc. Ví dụ như đến văn phòng của Phùng Giai Thụy tìm những thước phim bố cô đã quay trước đây, xem từ đầu tới cuối. Thật ra trước đây cô đã từng làm những chuyện này, nhưng chỉ dùng để làm mẫu hoặc mô phỏng theo, cô chưa từng nghĩ cuối cùng bố cô muốn thể hiện điều gì qua những thước phim này. Hiện tại, cô cảm thấy mình là khán giả, là học sinh, thậm chí nhiều lúc, cô dưới góc độ con gái ông xem những hình ảnh này.

Cô tưởng tượng mình đang đứng cạnh bố, dùng góc nhìn giống ông quan sát thế giới này, dần dần, cô cảm giác mình ngày càng gần bố hơn. Tất cả những gì ông muốn thể hiện, muốn nói cho cô biết, muốn để cho cô xem, cứ như thế từ từ hiện ra rõ ràng trước mắt cô. Trong đêm khuya không tiếng người, cô thậm chí còn nghĩ, trong bộ phim nhựa này, phải chăng cất giấu thông điệp mà bố cô muốn nhắn nhủ cho cô? Ông không thể đi theo cô trong quãng thời gian trưởng thành, vì vậy ông dùng một phương thức khác để đền bù lại những mất mát.

Cô không biết suy nghĩ này của mình có đúng hay không, càng nghĩ càng cảm thấy những hình ảnh trong TV rất thân thương, tràn ngập tình yêu và khát khao với thế giới. Nhưng dù đáp án là đúng hay sai, thì bố cô cũng đã đi rồi, cho nên đáp án này, cũng không còn quan trọng nữa.

Thứ sáu tuần thứ hai của năm mới, Tri Kiều gọi điện thoại hẹn gặp Chu Diễn tại quán cà phê gần studio.

Cô ăn xong cơm trưa liền vội vã ra khỏi nhà, còn nửa tiếng đồng hồ nữa mới đến thời gian đã hẹn, nhưng cô vừa ngồi xuống được năm phút, Chu Diễn cũng đến.

“Xem ra hai chúng ta đều nôn nóng.” Cô bắt đầu dĩ cười nói.

Chu Diễn đến quầy mua cà phê, anh không hỏi cô muốn uống gì, nhưng sau khi mua về, anh đặt trước mặt cô một cốc trà Latte lớn.

Dù trong lòng rất vui vẻ, nhưng ngoài mặt cô vẫn đứng đưng hắng nhẹ một tiếng, dùng ống hút trong cốc khuấy khuấy, rồi mới cầm lên uống một hớp lớn.

“Tôi nghĩ em đã có kế hoạch rồi.” Chu Diễn thích tất cả những đồ ăn có vị sữa, nên thường cho vài thìa sữa lớn vào cốc.

“Xem như vậy đi.”

“Em định đi đâu?” Anh cho vào ba thìa sữa, rồi thêm một viên đường, sau đó cẩn thận khuấy đều.

“Em muốn,” Giọng nói cô thấp xuống, “Em muốn tới nơi anh và bố em gặp nhau lần đầu tiên.”

Động tác khuấy của Chu Diễn khựng lại, anh ngẩng đầu nhìn cô, trong ánh mắt tràn ngập sự kinh ngạc.

“Em muốn tới nơi đã thay đổi vận mệnh của anh —— đương nhiên, cũng thay đổi vận mệnh của cả gia đình em —— dù sao, mẹ em cũng vì bố không về nên mới hạ quyết tâm chia tay.”

“.....” Chu Diễn kinh ngạc không biết nên nói gì. Anh rất ít khi như vậy, anh luôn luôn bình tĩnh, dường như không có gì có thể làm khó được anh.

“Anh sẽ.....” Cô có phần thấp thỏm, “Anh sẽ đồng ý chứ?”

Lặng thinh một hồi lâu, Chu Diễn mới trả lời: “Đương nhiên. Em là nhà sản xuất mà.”

“Em thật sự muốn đến xem thử,” Tri Kiều nói, “Anh biết không, trong một tuần qua, em đã tìm hết tất cả những tác phẩm có thể tìm của bố em ra xem, bao gồm cả những thứ sau khi em sinh ra chưa bao lâu, anh có thể tưởng tượng là những chuyện đã rất lâu trước đó. Em còn tìm được cả sổ ghi chép công tác của bố, sau khi ông qua đời, những thứ kia đều được xếp trong căn phòng của ông, đã rất lâu rồi em chưa bước chân vào đấy, từ sau khi anh giao lại chìa khóa cho em, em chỉ đi qua một hai lần. Lần này đến, trong căn phòng không hề có bụi.....”

“Phùng Giai Thụy thuê người, sẽ dọn dẹp định kỳ.” Chu Diễn giải thích.

“Em ở đó suốt một ngày, em đã tìm được rất nhiều thứ. Ông ấy hẳn là một người làm việc rất có trật tự, sắp xếp thời gian làm tất cả công việc, cùng với những cuốn băng tương thích, đều được đánh số tương ứng. Chỉ cần lật xem sổ ghi chép, anh có thể biết thời gian nào ông ấy ở đâu, quay cuốn băng nào, ở đài truyền hình nào hay được phát ở kênh nào..... Sau đó em còn phát hiện, nơi duy nhất ông ấy đi mà không để lại bất kỳ một tác phẩm nào..... Chính là San Francisco.”

“.....”

Tri Kiều lấy trong ba lô ra một quyển sổ cũ nhưng sạch sẽ, đẩy về phía Chu Diễn: “Anh xem đi, trong này, vốn dĩ theo kế hoạch bố em đi hai tuần, nhưng năm ngày sau đã trở về, bên cạnh cũng không ghi bất kỳ con số nào. Nhưng.....”

Cô lại lấy một cuốn băng từ ba lô: “Em tìm được thứ này, được để trên cái giá to của ông, đây là cuốn băng duy nhất không được đánh số, em cầm đến chỗ Phùng Giai Thụy xem, chỉ là một vài đoạn ngắn rời rạc, không có bất kỳ đoạn chính nào.”

Chu Diễn cup mắt nhìn cuốn sổ và cuộn băng trước mặt, lại giương mắt nhìn cô: “Cho nên, em muốn hoàn thành chuyện chú Thái chưa làm xong?”

Tri Kiều nhìn vào hai mắt của anh, nghiêm túc gật đầu: “Đúng vậy, em muốn làm việc này.”

Ánh mắt Chu Diễn dịu dàng mà chân thành, anh không cười với cô, nhưng khuôn mặt lại dịu dàng khiến ai cũng phải si mê.

“Tôi đã nói rồi, nếu em muốn làm thì làm đi, em mới là nhà sản xuất. Em là —— có thể nói, em là linh hồn của chương trình này —— giống như bố em vậy.”

Tri Kiều ngạc nhiên nhìn anh, trước khi tới đây cô đã nghĩ tới những phản ứng khác nhau của anh, nhưng chưa từng nghĩ tới điều này.

Cô vẫn nghĩ rằng đối với anh, trở lại nơi đây những ký ức đau khổ, anh sẽ do dự, sẽ bất an, nhưng sự thật thì, anh không hề chần chừ mà ủng hộ cô.

“Cám ơn,” Cô nói từ đáy lòng, “Dù nói thế nào..... Cám ơn anh.”

“Cần tôi bắt đầu viết bản kế hoạch không?”

“Không,” Tri Kiều mỉm cười lắc đầu, “Lần này để em làm đi, nếu không em vĩnh viễn không học được những thứ anh dạy mất.”

“Được.” Anh gật đầu, trên khuôn mặt anh tuần của anh có một sự tự hào rất trẻ con.

Bắt đầu từ buổi chiều hôm đó, Tri Kiều bỗng nhiên cảm thấy cuộc đời mình được lấp đầy bởi cảm giác phấn chấn, cô không hề mù mờ, bởi việc cô sắp làm, là việc bố cô đang làm dang dở. Nói theo một mức độ nào đó, điều này khiến khoảng cách mấy trăm năm ánh sáng giữa cô và bố được rút ngắn hơn, ông ấy là bố cô, cô là con gái của ông ấy, nay, dù có âm dương cách biệt, nhưng họ đang làm cùng một việc.

Nó làm Tri Kiều có một cảm giác hạnh phúc trước nay chưa từng có.

Lúc đến lãnh sự quán xin visa, người làm visa ngồi sau ô cửa kính liếc mắt một cái đã nhận ra bọn họ, đây đều nhờ chương trình thực tế kia mang lại, yêu cầu của hai người lập tức được thông qua. Vé máy bay đã đặt trước tết âm lịch, buổi tối lấy vé máy bay, Tri Kiều ở nhà làm một bữa tối thịnh soạn, cô và mẹ hai người cùng ăn.

“Tết năm nay con không ở nhà mẹ không sao chứ?”

Mẹ cô nhún vai: “Cũng không phải là lần đầu tiên, hơn nữa, con cái trưởng thành sẽ không thường xuyên ở bên bố mẹ.”

Tri Kiều miễn cưỡng mỉm cười, nhưng trong lòng hơi khó chịu

Cô vẫn luôn nghĩ rằng, rốt cuộc mẹ cô là người phụ nữ như thế nào, sau khi ly hôn, bà vẫn mạnh mẽ kiên cường nuôi dạy con cái trưởng thành, chưa từng có một câu oán hận.

À, đúng vậy, đây là ấn tượng của cô với mẹ từ trước đến giờ: Có lẽ trong lòng không hề thoải mái, nhưng bà chưa bao giờ oán trách.

Bà luôn bình thản chấp nhận sự thật, cho dù sự thật mang theo rắc rối và đau khổ, nhưng bà có thể chấp nhận ngay lập tức, dường như ông trời có làm thế nào cũng không làm bà suy sụp.

Tạ Dịch Quả đúng hẹn gửi tiền vào tài khoản đã chỉ định trước, Tri Kiều nhìn con số trong tài khoản ngân hàng, cảm thấy mình như đang nằm mơ.

Một tháng trước, cô đã trải qua chuyện mà cả đời này cô chưa từng làm, những hình ảnh này đến giờ vẫn còn rõ ràng trong mắt cô, bọn họ đã thua trong trận đấu, nhưng lại “thắng” được tiền đầu tư. Cuộc đời luôn tràn ngập hy vọng và thất vọng, lên voi xuống chó, may mắn thay, cô chưa bao giờ bị đánh gục bởi thất bại.

Buổi tối trước ngày xuất phát, Chu Diễn gọi điện thoại cho cô một lần.

“Tất cả tài liệu em đã mang đủ chưa?”

“Rồi, anh yên tâm đi.”

Cô ở đầu kia điện thoại cười không dám thành tiếng. Có đôi khi, anh còn giống bà quản gia hơn cả cô.

“Hộ chiếu thì sao?”

“Để trong ba lô bên người.”

“Còn giấy đặt phòng trước?”

“Cùng chỗ với hộ chiếu.”

“Nhớ kỹ số điện thoại liên lạc với người bản địa chưa?”

“Em đã lưu vào trong di động rồi, hơn nữa còn viết vào một tờ giấy đặt cùng với hộ chiếu.”

Chu Diễn yên lặng trong giây lát, đại khái suy nghĩ xem còn cần nhắc nhở cô điều gì không, cuối cùng cũng không hỏi gì cô nữa.

“Này,” Tri Kiều bỗng nhiên nói, “Anh đang căng thẳng phải không?”

“Tôi?” Giọng nói của anh không thể tin, “Làm gì có.....”

“Anh đang căng thẳng.”

“Không có.”

“Anh nói dối.”

“Tôi không có.”

“Hiện tại em có thể khẳng định trăm phần trăm anh đang căng thẳng.”

“Tuyệt đối không có.”

Hai người giống hệt như hai đứa trẻ con chơi trò chơi câu chữ hồi còn bé, chơi không biết mệt.

“Thật ra tôi không căng thẳng, thật đấy,” Một lát sau, Chu Diển nhẹ giọng nói, “Chỉ là..... khi tôi nghĩ đến việc đối mặt với quá khứ mà mười mấy năm nay chưa từng đối mặt, trong lòng khó tránh khỏi lo lắng bất an.”

“Nhưng chuyện đó đã trôi qua nhiều năm rồi, hơn nữa trước đây không lâu, anh còn bình thản kể cho em nghe ngọn nguồn câu chuyện mà.”

“Kể cho em là một chuyện, nhưng người kể là người trong cuộc lại là chuyện khác.”

“Vậy anh hối hận sao.....”

“?”

“Đồng ý đề nghị này của em?”

“Không,” Anh lập tức nói, “Hoàn toàn không. Tôi cảm thấy chuyện lần này em làm..... rất đúng.”

“..... Cảm ơn.”

“Khuya rồi,” Cuối cùng anh nói, “Sáng mai còn phải lên máy bay, ngủ sớm đi.”

“Vâng. Anh ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Cúp điện thoại, Tri Kiều lại mang tất cả hành lý ra kiểm tra một lần nữa, va li của cô rất lớn, bên trong có rất nhiều đồ, nhưng khi đóng lại, thứ quan trọng nhất với cô chính là những quyển sổ ghi chép công tác của bố cô.

Tôi hôm đó cô ngủ rất ngon, đặt lưng xuống là liền ngủ say.

Cô không nằm mơ gì, hoặc là có, nhưng cô hoàn toàn không nhớ rõ.

Sáng sớm hôm sau, sau khi chào tạm biệt bà mẹ vẫn còn nằm trên giường, cô liền kéo cái va li to dùng bắt taxi đi thẳng đến sân bay.

Lúc sắp đến sân bay, cô nhận được điện thoại của Chu Diển, nói rằng anh đến rồi. Nhưng giọng nói của anh trong điện thoại có hơi kỳ lạ, hình như không quá vui vẻ.

“Làm sao vậy?” Cô hỏi.

“Không sao cả,” Anh giống như đứa bé đang giận lẫy, “Em đến rồi sẽ biết.”

Hai mươi phút sau, khi Tri Kiều bước vào đại sảnh sân bay, từ rất xa đã thấy bóng dáng của Chu Diển và lão Hạ.

Cô nhẹ nhàng bước chân đến, đi tới trước mặt bọn họ, sau đó cô nhận ra phía sau họ còn có một người nữa.

Người đó tóc xoăn, thân hình cao lớn nhưng hơi gầy, hai tay anh ta dút vào túi, đưa lưng về phía cô, đang ngẩng đầu lên nhìn thông tin chuyến bay hiển thị trên màn hình, xem xong anh ta quay người, đầu tiên là ngó ra một giây, sau đó nhếch môi mỉm cười nói với cô:

“Hi!”

Tri Kiều trợn mắt, dùng sức chớp chớp vài cái, một lúc lâu sau vẫn chưa hồi hồn lại được:

“Tạ, Tạ Dịch Quả.....”

34. Chương 34:

“Em có biết tại sao San Francisco được gọi là ‘San Francisco’ không?” Tạ Dịch Quả ngồi vào chỗ ngồi bên trái lối đi, hình như anh ta rất thích vị trí này, mỗi lần cô tiếp viên hàng không xinh đẹp đi qua chỗ ngồi anh ta, anh ta đều ngẩng đầu mỉm cười với họ.

Tri Kiều lắc đầu, đang định mở miệng nói, Chu Diễm ngồi ở vị trí bên phải lối đi đưa cho cô một tờ báo. Dù hơi bất ngờ, nhưng cô vẫn nhận lấy.

“Bởi vì mọi người phát hiện ra ‘Tân Kim Sơn.’” Tạ Dịch Quả chớp chớp mắt nhìn cô.

“Ừm,” Tri Kiều gật đầu, “Bởi vì có ‘tân’, nên mới có ‘cựu’*.”

(*) San Francisco phiên âm hán việt là Cựu Kim Sơn.

Còn chưa nói xong, Chu Diễm ra hiệu bảo cô đưa quyển tạp chí trước mặt cho anh.

Tri Kiều làm theo.

“Vậy em có biết ‘Tân Kim Sơn’ là nơi nào không?” Tạ Dịch Quả mỉm cười với cô tiếp viên hàng không đi ngang qua, quay đầu lại hỏi Tri Kiều.

“Không biết.” Cô trả lời.

“Là Melbourne.” Nói ra đáp án không phải Tạ Dịch Quả, mà là Chu Diễm — dù người trước đó đang định mở miệng trả lời.

“À.....” Tri Kiều gật đầu giống như học sinh tiểu học.

“Trả tạp chí cho em này,” Chu Diễm nói, “Đổi quyển khác cho tôi.”

Người chậm chạp như Tri Kiều, cũng không khỏi nhú mày lộ ra vẻ hoang mang — Chu Diễm bắt đầu hứng thú với loại tạp chí trên máy bay này từ bao giờ vậy?

“Đổi đi,” Tạ Dịch Quả vẫn cười tươi như hoa, “Nhưng đổi tạp chí cũng không thể đổi được người.”

Về mặt Chu Diễm lạnh tanh trừng anh ta một cái, cúi đầu bắt đầu lật tạp chí.

Khi ở sân bay nhìn thấy Tạ Dịch Quả, Tri Kiều theo trực giác thốt ra: “Sao anh có thể ở đây?”

“Tôi là người đầu tư,” Anh ta cười nói, “Chẳng lẽ em quên rồi sao?”

“Tôi, tôi biết,” Miệng lưỡi cô khô khốc, “Nhưng..... sao anh có thể ở đây?”

“Tôi muốn xem xem tiền của tôi cuối cùng sẽ được tiêu vào chỗ nào,” Anh ta có vẻ rất vui vẻ, “À, nhưng mọi người không cần phải áp lực đâu, coi như tôi là người đi cùng chuyến đi là được rồi. Tôi sẽ không can thiệp vào bất cứ hoạt động gì của mọi người.”

“.....”

Lúc này, Tri Kiều ngẩng đầu lên nhìn tấm bảng điện tử, phía trên có sơ đồ chặng đường bay của máy bay, ký hiệu máy bay nhỏ màu trắng chứng tỏ máy bay vừa rời khỏi lục địa, chuẩn bị bay qua đại dương — nói cách khác, cô còn phải kẹp giữa hai người đàn ông này chín tiếng đồng hồ dài đằng đặc nữa!

Trời ạ, cô không nhận được than thầm, tha cho tôi đi.....

Máy bay đã vượt qua toàn bộ Thái Bình Dương, sau khi trải qua một chặng đường dài, hạ cánh xuống sân bay quốc tế San Francisco, đây là sân bay lớn nhất khu vực vịnh San Francisco, thậm chí cả bắc California.

San Francisco được thành lập vào năm 1775, cư dân sớm nhất ở đây là người Tây Ban Nha, vào khoảng giữa thế kỷ 19, nơi này đã phát triển sầm uất tìm vàng với quy mô lớn, toàn bộ thành phố cũng theo đó mà phát triển lớn mạnh. Sau trận động đất năm 1906, San Francisco xây dựng lại, đồng thời cũng là một thành phố đa dạng hóa, khi trưng cầu ý kiến người dân, phần lớn cư dân địa phương “cảm thấy cực kỳ hài lòng” với San Francisco mà mình đang sống, trong đó 87% là những người đồng tính, 81% là người bình thường, 77% là người gốc Á, 77% là người gốc Phi với phương Tây, và 81% là người da trắng.

Hiện nay, xung quanh San Francisco là các thành phố lớn nhỏ, cùng với Stanford và Thung lũng Silicon phát triển nhanh chóng, trở thành những thành phố lớn trung tâm của California.

Một thành phố phóng khoáng, xinh đẹp, gợi cảm, tràn đầy sức sống, luôn niềm nở tiếp đón những người đến đây.

Đây là San Francisco — ngồi trên xe ô tô, trên đường từ sân bay vào trong thành phố Tri Kiều đã nghĩ như thế — mười mấy năm trước, khi linh hồn Chu Diễn đang bị giày vò, anh đã tới nơi này, cảnh tượng lúc đó anh nhìn thấy như thế nào?

Khi đó anh thế nào? Khi đó bố cô ra sao?

Cô không thể tưởng tượng được.

Không biết đã qua bao lâu, Cầu Cổng Vàng màu đỏ gạch giống như cột mốc của thành phố, dần dần tiến vào tầm mắt cô. Đây là công trình hình tòa tháp lớn bằng sắt, tháp thoáng qua làn sương mù dày đặc kéo dài qua Thái Bình Dương.

Cô đã xem qua một vài đoạn được lưu lại trong cuốn băng của bố cô, cô thử cẩn thận hồi tưởng lại, muốn tìm lại nơi ông đã quay được những hình ảnh này. Nói rằng cô muốn hoàn thành những việc bố cô đang làm dang dở cũng chỉ là một phần, cô muốn tìm kiếm dấu tích của ông, đi theo dấu chân của ông mười mấy năm trước, khai phá thế giới trong mắt ông.

“Thật đẹp.” Lão Hạ không khỏi cảm thán.

Tri Kiều ngoảnh đầu lại, phát hiện Chu Diễn cũng đang kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa kính xe, ánh mắt hoảng hốt. Vì vậy cô dùng khuỷu tay đẩy anh vài cái, qua vài giây, anh mới hoàn hồn lại quay đầu nhìn cô.

“Đang nghĩ gì vậy?” Những lời này luôn là Chu Diễn thường xuyên hỏi cô, hiện tại lại thốt ra từ miệng cô.

“Ừm.....” Chu Diễn thở dài, dường như muốn mỉm cười, “Tôi đang nghĩ..... Mười mấy năm đều không thay đổi gì cả.”

“?”

“Mười mấy năm trước, vào buổi sáng, tôi thường lái xe từ trường học đến nơi này, một ngày nào đó cũng vậy..... bị sương mù giăng xung quanh, cả thành phố đều là.....”

“Cho nên nó được gọi là ‘thành phố sương mù’.”

“Đúng vậy, đặc biệt là Cầu Cổng Vàng.....dường như đến bây giờ đều không thay đổi chút gì.....” Anh lại nhìn phía ngoài cửa kính ô tô, khuôn mặt rất bình tĩnh, nhưng Tri Kiều ngồi cạnh có thể nhận ra nội tâm anh đang cuộn trào mãnh liệt.

“Em biết không,” Tạ Dịch Quả ngồi ở ghế trên bỗng nhiên quay đầu lại nói với Tri Kiều, “Đây là một trong những thánh địa tự sát nổi tiếng nhất thế giới.”

“.....”

“Có vài người cảm thấy nơi này dùng để chết thì rất tuyệt, còn có vài người lúc đầu hoàn toàn không có ý định tự sát trong đầu, nhưng vừa đứng trên cầu treo, nhưng không cẩn thận gặp được một đám du khách có tâm địa xấu, sau đó thì nghĩ quần nên nhảy xuống.”

“.....”

“Đương nhiên lý do tự sát cũng vô cùng kì quặc, có người bởi vì răng rất đau, nên đâm đầu nhảy xuống.”

Tri Kiều rất muốn tiếp tục cam như hén để đáp lại mấy lời hài hước vô nghĩa của Tạ Dịch Quả, lão Hạ lại bỗng nhiên được lúc nghiêm túc nói: “Có lẽ những người đau răng không nên đến San Francisco — hiện tại răng của tôi cũng hơi đau.”

Những người khác đều ngạc nhiên nhìn ông ta, chỉ có Tri Kiều thấy rất buồn cười.

“Đương nhiên,” Tạ Dịch Quả tiếp tục ba hoa khoe khoang, “Còn một số người khác chỉ vì những con số.”

“?”

“Chính là khi tin tức đưa tin năm nay đã có 999 người nhảy xuống từ Cầu Cổng Vàng, chỉ trong vài phút đã có vài người từ bốn phương tám hướng chạy tới, chỉ vì muốn làm người thứ 1000.”

“..... Nghe anh nói như vậy, tôi nghĩ San Francisco toàn là người điên.”

“Ai nói không phải đâu,” Tạ Dịch Quả nhún vai, “Có lẽ con người đều điên hết cả rồi.”

“Mấy lời kì quặc này cậu lấy ở đâu vậy?” Lão Hạ không nhịn được hỏi.

“Có một bộ phim tài liệu tên là ‘Cầu Cổng Vàng’,” Tuy Tạ Dịch Quả đang định mở miệng trả lời, nhưng Chu Diễn từ đầu đến giờ vẫn luôn im lặng bỗng nhiên thốt ra, “Đặc biệt thảo luận nghiên cứu tại sao Cầu Cổng Vàng là địa điểm thu hút tự tử đến vậy.”

Dù không chịu thua, nhưng Tạ Dịch Quả vẫn gật đầu.

“Bọn họ thậm chí còn so sánh Cầu Cổng Vàng với cầu qua vịnh Oakland —— San Francisco, nghiên cứu tại sao mọi người lại đổ xô vào Cầu Cổng Vàng, còn số lượng nhảy cầu qua vịnh Oakland lại chỉ đếm trên đầu ngón tay.”

“Tại sao?” Lão Hạ hỏi.

Chu Diễn nhướn mày: “Chuyên gia cho rằng phần lớn mọi người cảm thấy nếu nhảy xuống từ Cầu Cổng Vàng thì có vẻ khá lãng mạn và thắm mỹ, nếu như không còn cơ hội để sống tốt, vậy thì chết đẹp một chút. Con người nhỏ bé nhưng cần cái chết rất vĩ đại.”

“Trời ạ.....”

Tri Kiều cảm thán, “Chết dù thế nào cũng không thể so sánh với sống.”

Lời này vừa nói ra, những chuyện liên quan đến Cầu Cổng Vàng hay thảo luận về tự sát cũng dừng ở đây, tất cả mọi người đều nhìn công trình to lớn trong làn sương mù phía xa xa, im lặng tự suy nghĩ.

Thậm chí ngay cả Tạ Dịch Quả bình thường hay lảm nhảm những lời vô nghĩa khuôn mặt cũng nghiêm túc lại.

Tri Kiều thở dài trong lòng, bỗng nhiên cảm thấy, chết là chuyện đáng sợ nhất trên đời này.

Người chết đi thì không hề hay biết, nhưng người còn sống thì sống không bằng chết, nỗi đau mất đi không thứ gì khác có thể so sánh được.

Bởi vì đó là vĩnh hằng.

Thời gian không thể quay ngược dòng, người chết và người sống vĩnh viễn không thể gặp lại nhau.

Nghĩ đến đây, hốc mắt Tri Kiều bỗng nhiên đỏ lên. Hình ảnh cô hồi bé và bố giống như những thước phim, từng cảnh từng cảnh một, không nhanh không chậm hiện lên.

Một cánh tay vững chãi đặt trên vai cô, độ ấm của lòng bàn tay dày rộng dường như có thể truyền đến xương tủy dưới lớp da cô. Đó là Chu Diễn, ba năm nay anh đã đưa cô vào một thế giới khác —— thế giới thuộc về bố cô —— người đàn ông đó, anh chưa bao giờ dồn hết tâm trí vì cô làm bất cứ thứ gì, nhưng sự chấp nhất với sinh mệnh toát ra giữa đôi lông mày và tính cách thẳng thắn của anh chính là lý do làm cô bị thuyết phục, là động lực khiến cô kiên trì theo đuổi.

Có lẽ, ngoài tìm kiếm dấu tích bố cô vẫn còn lưu lại, cô cũng muốn xem lại bóng dáng của anh năm đó.

Phong cảnh bên ngoài cửa kính ô tô không ngừng vụt qua trước mắt, Tri Kiều gồi đầu vào lưng ghế, mỉm cười.

Thôi, dù có thế nào, thì nữ hoàng mỉm cười đến đây.

“Này.....” Trong khi mọi người đang bận rộn đến nỗi không kịp thở, thì nhà đầu tư Tạ Dịch Quả tiên sinh mặc áo khoác ngoài bằng nỉ màu xám, chấp hai tay ra sau lưng, thông thả tự đắc hỏi, “Chương trình này tại sao gọi là ‘Đoàn lũ hành đày nắng’?”

Tri Kiều hoàn toàn không muốn để ý đến anh ta, nhưng khi nghe anh ta hỏi như vậy, cô cũng không khỏi ngẩn người.

Đúng vậy, tại sao gọi là “Đoàn lữ hành đầy nắng” — cô chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này.

“Đưa cho tôi cái loa kia được không.” Cô kẹp di động giữa tai và bả vai, nhân lúc chờ đầu kia nhận máy nói với Tạ Dịch Quả.

Tạ Dịch Quả mờ mịt tìm kiếm xung quanh, cuối cùng cũng tìm được cái loa cô cần, sau đó rất phong độ đưa tới trước mặt cô.

“Chu Diễn đâu, Chu Diễn!”

Tri Kiều nhanh chóng cúp điện thoại, cầm lấy loa hét to một tiếng.

“À.....” Cá mập vẫn đội chiếc mũ in hình biểu tượng của đội bóng rổ Orlando Magic, “Tôi vừa thấy anh ta vào quán cà phê đối diện cười cười nói nói với một cô em tóc vàng mắt xanh.”

“.....”

Tri Kiều trợn mắt, không thể nhịn được nữa cầm loa hướng thẳng lên bầu trời hét to, “Chu Diễn, anh mau lăn ra đây cho em!”

Vừa dứt lời, Chu Diễn liền xuất hiện trước màn hình camera trước mặt cô. Buổi sáng sau khi tới khách sạn, Chu Diễn đã thay quần áo luôn, bên ngoài là áo khoác dạ màu trắng xám phối cùng với áo sơ mi đỏ bên trong — màu đỏ giống như chiếc ô của anh.

Phản ứng đầu tiên sau khi cô nhìn thấy anh là cau mày.

“Thế nào?” Về mặt anh bình tĩnh

“Em chưa bao giờ thấy anh mặc áo sơ mi màu đỏ.” Thật ra, ngoại trừ chiếc ô màu đỏ, cô không biết anh vẫn còn thứ khác màu đỏ nữa cơ đấy.

“Ừ,” Hai tay Chu Diễn dứt túi, nhún vai, “Thỉnh thoảng năm mới cũng muốn vui mừng một chút.”

Lúc này Tri Kiều mới nhớ ra, ngày kia chính là giao thừa.

Nhưng mà lúc này, khi Chu Diễn mặc áo sơ mi đỏ xuất hiện trước ống kính, Tri Kiều dường như không thể khống chế được hô hấp của mình. Thật ra.....màu đỏ rất hợp với anh, dù anh có mặc màu đen, xanh, nâu, vàng nhạt, nhưng trên thực tế, màu đỏ như được sinh ra để thuộc về anh vậy.

Bởi vì dù ngoài mặt bình thường vẫn bình thản không sợ sóng to gió lớn, nhưng anh ở bên trong, là một người kiêu ngạo không chịu trời buộc, luôn khát vọng tự do. Có lẽ chỉ có màu đỏ mới có thể nói lên những thứ anh cần.

“Loa nên thay pin,” Chu Diễn cười như không cười nhìn cô, “Âm thanh này nghe xong như có cảm giác muốn xé rách tất cả mọi thứ vậy.”

“Ừm,” Tri Kiều làm bộ điềm tĩnh trả lời, “Đây chính là hiệu quả mà em muốn.”

Một cơn gió thổi tới, không rõ là lạnh hay nóng. Tháng một ở nơi này, ấm áp hơn ở Thượng Hải, nhưng bệnh mẩn ngứa lại nặng hơn. Đây cũng không phải là thời tiết thích hợp để đến San Francisco du lịch, nhưng bọn họ vẫn phải đến đây, vì cô không thể chờ thêm được nữa.

Tầm mắt Tri Kiều lướt qua bả vai Chu Diễn, phía đối diện chính là con đường Lombard nổi tiếng, con đường ngoằn ngoèo với con dốc nhìn qua khoảng bốn mươi lăm độ, Tri Kiều tưởng tượng cảm giác trải nghiệm khi ngồi trên xe, có lẽ không khác lắm khi ngồi cáp treo qua núi Thái Bình ở HongKong

Cô đã nhìn thấy nơi này này trong cuốn băng bố cô giữ lại, cô bắt đầu không tự chủ được bước đi của mình, tìm một nơi nào đó, sau đó bước chân bỗng nhiên dừng lại — cô tìm ra rồi. Không cần quá nhiều bằng chứng để xác thực, cô cảm thấy hân là đây.

Cô cúi đầu nhìn hai chân mình, rồi ngẩng đầu lên nhìn hình ảnh trước mắt, từ bụi cây xây thành con đường với tám chỗ gấp khúc đột ngột, giống như con mãng xà trườn quanh trên một sườn dốc ngấn ngủ, đây là con đường sẽ khiến người khác phát điên, nhưng mọi người lại thường thức không biết mệt.

Khi làm một việc rất đặc biệt, thì nó cũng tràn ngập những hứng thú mê người. Điều này, cô đã hiểu được từ bố mình. Ông ấy yêu tha thiết tất cả những gì mình được tận mắt nhìn thấy, cho nên ông lưu lại, đưa thế giới này đến gần mọi người hơn.

Cô còn nhớ hồi bé thường hỏi mẹ: “Vì sao bố thường không có ở nhà ạ?”

Cô không nhớ về mặt lúc đó của mẹ cô thế nào, nhưng vẫn nhớ câu trả lời mang theo oán trách nhưng không thể làm gì của mẹ: “Bởi vì, bố con có việc quan trọng hơn.....”

Một cậu bé đạp xe lao như tên bắn qua mặt Tri Kiều, cô sợ tới mức lui lại một bước, nhưng một chân giẫm phải thứ gì đó trên mặt đất, sau đó, có người phía sau đỡ lấy cánh tay cô, giọng nói dần ông giàu từ tính, trầm thấp vang bên tai cô: “Tôi phát hiện gần đây thời gian em ngắn người càng ngày càng dài.”

Tri Kiều có thể có thể cảm nhận được phía sau lưng mình dán chặt vào lồng ngực anh.....rất ấm áp. Cậu bé đạp xe nhanh như gió với tốc độ 80 km/h vụt qua trước mắt khiến cô không biết phải làm sao.

Cô cứng nhắc đứng thẳng, không biết nên nói gì. Một lát sau, Chu Diển nhẹ nhàng thở dài, nói: “Có thể nhắc cái chân của em khỏi chiếc giày da mới mua của tôi không?”

“Em xin lỗi.....”

Cô vội vàng nhảy dựng lên, không cẩn thận giẫm lên bàn chân còn lại của anh, “A! Em không có ý”

Chu Diển nhe răng trợn mắt lườm cô, không nói gì cả.

Nhưng, khi nhìn thấy biểu cảm của anh cô bỗng nhiên bật cười. Có đôi khi, anh thật ra rất trẻ con.....chỉ là đôi khi mà thôi.

“Có thể bắt đầu công việc được chưa?” Chu Diển không biết lấy từ đâu ra một chiếc khăn tay, nhắc chân lên lau dấu chân của cô trên đôi giày màu đen.

“Ừ,” Nụ cười trên khuôn mặt cô chợt tắt, “Đương nhiên có thể.”

Trên bầu trời mây đen dày đặc, biệt danh “hoàng tử bão tố” của Chu Diển dường như rất khó bị phá vỡ. Khi anh đứng trước ống kính nở nụ cười độc quyền, giọt mưa lớn bằng hạt đậu bắt đầu từ bầu trời rơi xuống.

35. Chương 35:

Khi Tri Kiều ôm chiếc thùng to chạy nhanh vào cửa hàng vật dụng gia đình bên đường, chiếc áo chống thấm nước đã dính đầy bọt nước. Sau khi tìm chỗ đứng xong cô buông chiếc thùng ra, thở hổn hển.

“Mặt của em đỏ quá,” Tạ Dịch Quả áp lòng bàn tay vào trán cô, “Sẽ không bị sốt chứ?”

Lòng bàn tay anh ta không giống với Chu Diển, rất lạnh, hơn nữa, cô thật sự bị sốt sao?

“Không thể nào.....” Chu Diển cũng vươn tay, âm thầm gạt bàn tay của Tạ Dịch Quả ra, chạm nhẹ nhàng vào trán Tri Kiều, “Hình như không sao đâu.”

Nói xong, anh rút tay lại, lại đút tay vào túi quần tây.

Tri Kiều ngạc nhiên nghĩ, chắc không sốt đâu, vì cảm giác rõ ràng trong lòng bàn tay Chu Diển là rất ấm áp..... “Hay đến góc phố kia uống tách cà phê nóng đi.” Tạ Dịch Quả nói với Tri Kiều, “Tôi mời.”

Tri Kiều còn chưa mở miệng, Chu Diển đã lạnh lùng nói: “Tôi không muốn đi bộ mấy phút trong khi trời mưa to thế này, tốt hơn là đứng yên ở đây.”

Tạ Dịch Quả nhún vai, nhìn lên bầu trời sau cửa sổ bằng kính, lẩm bẫm: “Không biết còn mưa tới khi nào.”

Cửa hàng vật dụng gia đình không lớn lắm, khắp nơi đều bày dụng cụ gia đình kiểu cũ, ở một vài góc xoay người cũng khó. Đoàn làm phim mang theo thiết bị chen chúc nhau trong cửa hàng nhỏ này, nhưng ông chủ ở đây không biết đã đi đâu rồi, sau khi trở về nhìn thấy cảnh tượng này liệu ông ta có ngạc nhiên không nhỉ.

Sau vài phút nhìn trời mưa to, Tri Kiều thở dài, quyết định tìm một chỗ ngồi xuống. Tìm tới tìm lui, cuối cùng vẫn quyết định ngồi trên cái thùng kia.

“Muốn ăn không?” Tạ Dịch Quả không biết lấy ở đâu ra mấy viên chocolate được gói tinh xảo, chúng lẳng lẳng nằm trong bàn tay anh ta, trong buổi tối hơi lạnh này chúng lại hấp dẫn đến lạ thường.

“Có, cảm ơn!” Tri Kiều vui vẻ nhận lấy, bóc vỏ bắt đầu ăn.

Tạ Dịch Quả nhìn khuôn mặt “tham ăn” của cô rồi bật cười.

“?” Cô dùng ánh mắt hỏi.

Anh ta lắc đầu, im lặng trong một lúc, sau đó nói: “Hình như em rất dễ dàng thỏa mãn.”

“.....”

“Giống như..... Cho dù đã trải qua điều gì đó thất bại, nhưng chỉ cần có cổ vũ, em lại có thể tràn đầy tự tin để tiếp tục làm tiếp.”

Tri Kiều ngẫm nghĩ, ngập ngừng hỏi: “Tôi như lời anh nói có điểm tốt vậy sao?”

Tạ Dịch Quả mỉm cười, không trả lời.

“Đừng có tưởng bở,” Chu Diễm ngồi cách cô một mét, đang xem tin tức trên di động, “Anh ta đang tán tỉnh em thôi.”

“!” Tri Kiều kinh ngạc nhìn Chu Diễm, rồi lại nhìn Tạ Dịch Quả, không biết nên nói gì.

Tạ Dịch Quả vẫn cười, hơn nữa chỉ cười nhếch miệng, nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh.

“Vậy thì, cô Thái Tri Kiều,” Anh ta thuận thế nói, “Em đã biết tôi muốn cưới em, vậy tối nay tôi có vinh hạnh mời em ra ngoài ăn bữa cơm được không? Tôi biết gần khách sạn có một nhà hàng cơm Tây khá ngon, rất nhiều tạp chí ẩm thực đã giới thiệu nơi này.”

Phản ứng đầu tiên của Tri Kiều là nhìn về phía Chu Diễm, anh khẽ cau mày nhìn Tạ Dịch Quả, ánh mắt của anh rất phức tạp, dường như lúc này trong đầu anh đang nhanh chóng suy nghĩ —— chỉ là không ai biết được anh đang suy nghĩ những gì.

Cuối cùng, Chu Diễm không nói không rằng cúi đầu tiếp tục xem tin tức, làm như chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

Tri Kiều không nhìn ra được bất cứ điều gì, cô muốn từ chối, nhưng trong khoảng thời gian ngắn không tìm ra được bất cứ lý do hợp lý nào, trong lúc đang do dự, Tạ Dịch Quả dịu dàng nói: “Bây giờ tôi sẽ đặt chỗ.”

Nói xong, anh ta đến trước cửa kính gọi điện thoại.

“A.....” Tri Kiều mở miệng, nhưng chỉ có thể chịu thua.

“Xem ra em không chỉ rất dễ dàng thỏa mãn,” Giọng nói Chu Diễm nghe không ra cảm xúc gì, “Còn không biết từ chối như thế nào.”

Tri Kiều nhếch môi, nói nhỏ: “..... Dù sao anh ta cũng là nhà đầu tư.”

Chu Diễm nhìn cô, rồi cúi đầu không nói gì nữa.

Cơn mưa này thật sự rất to, khiến không khí cả thành phố này cũng trở nên trầm lắng hơn, ít nhất thì Tri Kiều cũng cảm thấy thế, bởi vì sau khi ngớt mưa, Tạ Dịch Quả đưa cô đến nhà hàng nổi tiếng đã nói, mỗi món ăn đều do đầu bếp giới thiệu, nhưng cô vẫn không vực dậy tinh thần lên được, lồng ngực cứ cảm thấy khó chịu.

Trái lại Tạ Dịch Quả là một người rất giỏi ăn nói, dù rất ít khi cô chủ động mở miệng, nhưng bữa ăn này vẫn rất sôi nổi. Anh ta nói rất nhiều về các chuyện kì quái anh ta đã gặp khi đi du lịch khắp mọi nơi trên thế giới, những tình huống làm người ta dở khóc dở cười.

“Ông chủ cứ muốn tôi ngồi ở chỗ đó, sau đó từ nhà bếp bê lên một cái khay to dùng dài nửa mét.”

“Nửa mét?” Tri Kiều nửa tin nửa ngờ.

“Đúng vậy, thật sự cực kỳ to, bốn viên của cái khay còn được khảm vàng, nhưng nhìn qua thì cũng khá lâu rồi, tôi đoán có lẽ là đồ gia truyền.”

“Đồ gia truyền là một cái khay dài nửa mét.....” Cô cảm thấy rất khó tưởng tượng, “Cái này cũng thật mới mẻ.”

“Thứ đồ được đặt trong cái khay mới mới mẻ hơn.” Mái tóc xoăn nhẹ của anh ta hơn lộn xộn, nhưng khuôn mặt cười tươi như hoa của anh ta khi nói chuyện lại rất quyến rũ.

“?”

“Là một thứ gì đó nhìn giống như lapis lazuli, rất dài, màu đỏ sẫm nửa trong suốt, bên trong được nhồi.”

Tri Kiều vừa ăn thịt bò trong đĩa vừa chờ anh ta nói tiếp.

“Em đoán xem thứ màu đỏ sẫm nửa trong suốt kia là gì?”

Cô cắn miếng thịt bò, lắc đầu.

“Là ruột bò, cả một đoạn hoàn chỉnh, em hoàn toàn có thể tưởng tượng ra nó dài bao nhiêu.”

“.....”

Động tác cắn của cô khựng lại.

“Em nghĩ bên trong ruột bò nhồi cái gì?”

Cô vẫn lắc đầu.

“Dùng máy xay thịt xay nát ruột heo sau đó thêm một chút gan heo và thịt băm vào.”

“.....”

Cô ngơ ngác nhìn anh ta. Cố gắng nhìn một lúc, cuối cùng vẫn không nhìn được.

Lúc ra khỏi nhà hàng, quản lý và nhân viên phục vụ đích thân tiễn họ đến cửa, còn luôn miệng xin lỗi hai người, hơn nữa còn giải thích ở nhà hàng này chưa bao giờ xuất hiện tình huống khách hàng nôn mửa khi ăn bất cứ thứ gì, nhà hàng chắc chắn sẽ nghiêm khắc kiểm tra lại chất lượng thực phẩm và quá trình chế biến, nếu sau khi về mà còn xuất hiện bất kỳ tình huống xấu nào, ngay lập tức phải gọi đến đường dây nóng của nhà hàng, họ sẽ lập tức đưa người đến tận cửa xử lý.

Trên đường quay về khách sạn, trời lại lất phất mưa, Tri Kiều không cần soi gương cũng biết chắc chắn sắc mặt mình bây giờ trắng bệch. Tạ Dịch Quả cởi áo khoác phủ lên đỉnh đầu cô, một tay dìu vai cô, coi đây là một chuyện hết sức bình thường. Dù trong lòng có một chút khác thường, nhưng Tri Kiều vẫn sóng vai đi song song với anh ta, có lẽ anh ta chỉ lo lắng cho sức khỏe của cô thôi.

Dù thế nào, cô đã liên tục hai mươi mấy tiếng đồng hồ chưa hề chớp mắt, cảm giác mệt mỏi đang đánh úp vào cô. Giờ phút này, cô chỉ muốn nhanh chóng trở về tắm rửa, sau đó chui vào chăn đánh một giấc ngon lành.

Trở lại khách sạn, Tạ Dịch Quả đưa cô đến cửa phòng, anh ta năm lần bảy lượt chắc chắn cô không có vấn đề gì lớn mới trở về phòng mình.

Tri Kiều mở cửa ra, bật đèn, sau đó đóng cửa lại, yếu ớt tựa vào cánh cửa, thở dài một hơi.

Trên người cô vẫn còn khoác áo khoác của Tạ Dịch Quả, chất liệu bằng vải dạ sờ lên thật mềm mại, cô đoán nhất định không hề rẻ, dùng làm áo mưa thật sự quá phí phạm.

Cô vắt áo khoác trên lưng ghế, sau đó mở vòi nước trong phòng tắm, chuẩn bị tắm rửa.

Lúc cô cởi quần áo xong chuẩn bị bước vào bồn tắm, chuông cửa bỗng nhiên reo vang.

Cô không thể không bực bội, thầm nghĩ ngày không nay quả không dễ mình yên.

Cô tìm thấy một áo choàng tắm trong tủ quần áo, mặc vào sau đó nhìn ra ngoài qua lỗ mắt mèo trên cửa — là Chu Diển.

Cô mở cửa ra, nhưng khoảng cách hẹp chỉ đủ cho hai bàn chân, thò đầu ra ngoài: “Có chuyện gì?”

“..... Không có gì,” Giọng nói của anh nghe hơi nặng nề, “Xem em đã về hay chưa thôi.”

“Em về rồi.” Cô nói điều thừa thãi ai cũng biết.

“Ừm, tôi cũng thấy.” Anh tức giận nhìn cô, “Nhanh ngủ đi.”

“Ông anh à, em đang định bước vào bồn tắm thì anh gõ cửa đấy chứ.” Cô oán giận.

Chu Diển bị cô chọc đến bật cười, nét mặt tức giận vừa nãy tích tụ lại đều nhanh chóng tan biến: “Tôi có yêu cầu morning call* với lễ tân, em cần không?”

(*) Điện thoại báo thức từ lễ tân.

“Mấy giờ?”

“Tám giờ.”

“Ừm..... Bây giờ là mấy giờ?”

“Mười giờ tối.”

Đầu óc của Tri Kiều thoáng suy nghĩ: “Vậy được rồi.”

Chu Diển mỉm cười muốn nói gì đó, nhưng vẻ mặt lập tức sững sờ lại, anh cứng đờ nhìn chằm chằm phía sau cô, nét mặt cũng bắt đầu trở nên cứng ngắc.

Tri Kiều nghi hoặc quay đầu lại nhìn, nhưng không thấy gì cả, vì thế trong lòng hoảng loạn: “Biểu...biểu cảm của anh sao giống như thấy ma vậy?”

Chu Diển nhẹ nhàng cau mày, dường như mỗi một thay đổi biểu cảm nhỏ nhất trên khuôn mặt của anh đều tốn rất nhiều sức lực, vì vậy anh không còn sức để nói nữa dù chỉ vài chữ.

Tri Kiều hoang mang nhìn anh rồi quay lại nhìn phía sau mình, cuối cùng, Chu Diển không nói một lời xoay người rời đi.

Cô lập tức gọi anh mấy tiếng, nhưng anh làm như không nghe thấy gì đi thẳng về phòng mình.

Tri Kiều quay đầu lại nhìn căn phòng trống rỗng, trong lòng không khỏi run run: rốt cuộc Chu Diển nhìn thấy gì vậy?!

Nuốt nước miếng, Tri Kiều đóng cửa lại, khóa kỹ, cô quyết định mặc kệ tất cả, tắm rửa đi ngủ là chuyện quan trọng nhất bây giờ.

Cô an ủi mình, có lẽ Chu Diển cũng vì hai mươi mấy tiếng đồng hồ liên tiếp chưa ngủ nên không tỉnh táo..... có lẽ chính anh còn đang mộng du!

Dù nghĩ như thế, nhưng đêm hôm đó, một người không sợ bóng tối như Tri Kiều khi sắp ngủ vẫn để lại một bóng đèn. Nửa đêm vài lần mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhìn thấy đèn vẫn còn sáng, cô liền an tâm ngủ tiếp.

Sáng sớm hôm sau, Tri Kiều bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, lúc cô mò mẫm cầm được ống nghe, bên trong đã vang lên một đoạn ghi âm tiêu chuẩn. Hóa ra là morning call của khách sạn, lúc này cô mới nhớ, chắc là tối qua Chu Diển đã giúp cô đặt.

Nghĩ đến đây, Tri Kiều lập tức ngồi dậy, cả căn phòng vẫn trống trải, kéo rèm cửa ra, ánh nắng lập tức rọi vào từ khe hở bên dưới, đèn ngủ trên tủ đầu giường vẫn sáng, tất cả những điều này, nhìn thế nào cũng không giống như là.....một cảnh tượng có ma.

Khi Tri Kiều vào nhà hàng dưới lầu, nhận ra hầu như toàn bộ đoàn làm phim đã ở đây, bao gồm cả Tạ Dịch Quả, mọi người đang ngồi cùng nhau nói chuyện phiếm, nhưng không có Chu Diễn trong này.

Cô nhìn bốn phía xung quanh, cuối cùng cũng thấy anh đang ngồi ở một góc cạnh cửa sổ. Bởi vì sợ Tạ Dịch Quả lại tiếp tục bưng bưng khí thế kể “câu chuyện” ruột bò ruột heo, nên Tri Kiều quyết định tới bàn Chu Diễn ngồi.

“Sao anh lại ngồi trong góc này vậy?”

Cô ngồi xuống ghế đối diện với anh, nhanh nhẹn cầm lấy menu, “Chẳng lẽ..... anh cũng nghe câu chuyện đầy của Tạ Dịch Quả rồi?”

Chu Diễn im lặng nhìn cô một cái, không trả lời.

Trong lòng Tri Kiều cảm thấy kỳ lạ, nhưng không biết vấn đề nằm ở đâu, vì vậy cô quyết định gọi đồ ăn sáng trước đã rồi nói sau.

Sau khi nhân viên phục vụ rời đi, Tri Kiều lén lút quan sát Chu Diễn, thấy vẻ mặt của anh cứng ngắc giống như đang đeo mặt nạ Venice.

“Khụ khụ.....”

Cô ho nhẹ hai tiếng, “Sao mặt anh cứng như miếng gỗ thế kia?”

Lúc này, ngay cả nhìn cũng lười nhìn cô, anh hơi nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hành động của anh khiến Tri Kiều không hiểu gì cả, cẩn thận nhớ lại đoạn đối thoại của hai người tối hôm qua, nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra rốt cuộc vấn đề nằm ở chỗ nào. Trước đó không phải anh còn cười với cô sao? Sau đó nhìn thấy “một thứ” gì đó...sau lưng cô.

Cô không khỏi hoảng sợ bởi ý nghĩ của mình, run rẩy: “Anh, anh, không phải anh thật sự..... nhìn thấy ma chứ?”

Chu Diễn cười lạnh một tiếng: “Thứ còn đáng sợ hơn cả ma.”

“?”

Anh không muốn tiếp tục nói chuyện nữa, đứng lên chuẩn bị đi. Lúc này Tạ Dịch Quả cũng đã nhìn thấy hai người, đi tới nói với Tri Kiều: “Em có thể trả lại áo khoác hôm qua em mượn tôi được không, buổi sáng lúc tôi đi mua thuốc lá suýt nữa thì bị chết cồng.”

“À,” Tri Kiều gật đầu, “Ở trong phòng tôi, để tôi lấy cho anh.”

Tạ Dịch Quả ra dấu “ok”, rồi quay về chỗ mình tiếp tục ba hoa khoác lác.

Tri Kiều lại loáng thoáng nghe thấy mấy từ “ruột bò”, “ruột heo”, vì vậy bắt đầu tập trung tinh thần để không nghĩ về câu chuyện tối qua.

Cho tới lúc cô khôi phục lại tinh thần, bỗng nhiên nhận ra Chu Diễn còn chưa đi, vẫn ngồi đối diện trước mặt cô, nhưng nét mặt anh đã thay đổi, không hề giống như đang đeo mặt nạ, mà là..... một khuôn mặt rất xa lạ của anh.

À, đúng rồi, cô chưa bao giờ thấy nét mặt này trên khuôn mặt của anh, vẻ mặt đó như là sống sót sau tai nạn.

“Em.....” Qua một lúc lâu, anh giả bộ thoải mái hỏi, “Tối qua mượn áo khoác của anh ta?”

“Là anh ta chủ động đưa cho em để che mưa.” Cô thật thà trả lời.

“À.....” Anh dùng tay trái che miệng, cho nên không nhìn thấy rõ nét mặt, nhưng nhìn sự thay đổi của cơ mặt, có lẽ anh đang cười.

“Anh..... Làm sao vậy?”

Tri Kiều không thể hiểu được, hiện tại cô càng nghi ngờ thứ anh nhìn thấy không phải là ma.

Anh ho nhẹ một tiếng, xoa tay. Anh lại bắt đầu yên lặng, nhưng không giống như yên lặng lúc vừa rồi.

Nhân viên phục vụ bưng bữa sáng lên cho Tri Kiều, cô xé gói đường trắng ra, đổ tất cả đường vào tách cà phê, sau đó cho thêm một thìa sữa vào, cuối cùng dùng chiếc thìa tinh xảo bằng bạc nhẹ nhàng khuấy đều.

“Vừa rồi tôi đã nói với em,” Chu Diễm bỗng nhiên mở miệng, “Tôi nhìn thấy một thứ còn đáng sợ hơn cả ma.”

“?” Tri Kiều ngẩng đầu, dùng ánh mắt hỏi anh.

Anh ngừng lại một chút, tóc mái dài lòa xòa trên trán, che khuất một nửa con mắt, ánh mắt trời xuyên qua tầng tầng lớp lớp đám mây dày chiếu xuống, dừng trên nửa người anh, khiến bóng hình anh trở nên không rõ ràng, giống như ánh sáng rực rỡ đang chuyển động trong đôi mắt anh chỉ là ảo ảnh:

“Thứ càng đáng sợ hơn ma.....chính là lòng người.”

“.....”

“Lòng ghen tị của con người.”

36. Chương 36:

Những giọt mưa vẫn tung bay trong không trung, Tri Kiều ngồi trong xe, ngây ngốc ngẩn ngơ, dường như vẫn chưa tỉnh lại trong sự ngạc nhiên vừa rồi.

Chu Diễm đang ghen tị điều gì?

Anh ngồi bên cạnh cô, cô không dám hỏi, cũng không dám nhìn anh.

Cô đang sợ hãi điều gì?

Sợ mình ôm hi vọng, sau đó lại thất vọng.

Độ tuổi càng tăng, suy nghĩ của con người giữa thất vọng và hy vọng ngược lại càng ngây thơ hơn, và coi thất vọng là một chuyện cực kì đáng sợ, nếu phải chấp nhận đả kích của thất vọng, thì không bằng dấy lên niềm hy vọng. Lo được lo mất, là quá trình mà tất cả mọi người phải trải qua, chỉ là có người phải trải qua trong thời gian dài, nhưng có người chỉ mất một khoảng thời gian rất ngắn.

Cô nghĩ, hiện tại mình cũng đang như vậy —— ít nhất có liên quan đến Chu Diễm, cô không thể giả bộ như chưa từng xảy ra chuyện gì được.

“Buổi tối em có rảnh không?” Anh nghiêng đầu, nói nhỏ bên tai cô.

“?” Cô bị anh làm giật mình.

“Anh muốn đưa em tới nơi này.”

Tri Kiều dùng bộ não luôn không linh hoạt lắm mỗi lần gặp Chu Diễm để suy nghĩ, cuối cùng nhẹ nhàng gật đầu.

Anh không nhắc lại, mà chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như tất cả vừa rồi đều do Tri Kiều ảo tưởng mà thôi. Anh vẫn luôn thế làm người khác không thể nắm bắt được.

Hành trình ngày hôm đó cực kì bận rộn, họ đến một vài địa điểm nổi tiếng của San Francisco, như Bến Ngư Phủ (Fisherman's Wharf), Cung Điện Nghệ Thuật, và Cầu Cổng Vàng. Không giống như những ngày hóng gió cưỡi ngựa xem hoa, khi lái ô tô lên Cầu Cổng Vàng, những sợi dây thép lớn không ngừng lướt qua mắt bọn họ, khắc sâu vào tâm trí mỗi người công trình được xưng là “Kì tích kiến trúc của lịch sử”.

Cực kì đặc biệt.

Mọi người xuống xe ngắm cảnh, gió trên cầu bất ngờ thổi to, Tri Kiều mấy lần trùm mũ của áo khoác ngoài che khuất đầu, cuối cùng đều bị gió thổi rớt.

“Bây giờ em đã hiểu tại sao có nhiều người lại nhảy cầu ở đây rồi.”

Cô hét to với Chu Diên và Tạ Dịch Quả, “Không chừng bọn họ đều bị gió thổi xuốngHa.”

Hai người đàn ông đều không bình luận thêm gì về kết luận của cô, so vai không thêm cho ý kiến.

Nhưng khi máy quay phim bật lên, Chu Diên thần thái tự nhiên tựa vào lan can chậm rãi nói, coi gió mạnh đang thổi bên mình như không có, chỉ là mái tóc dài của anh nhìn qua không hề gợi cảm chút nào, mà là hơi bù xù hỗn loạn. Nhưng Tri Kiều lại cảm thấy, như thế nhìn anh cũng rất quyến rũ.

À...dù nói thế nào, cô cũng bị trúng độc rồi!

Lúc xẩm tối, trời tạnh mưa. Khi trở về khách sạn, mọi người gần như đều trong tình trạng kiệt sức.

“Mười phút sau, đợi em dưới tầng.” Trước khi trở về phòng, anh nhẹ nhàng nói với Tri Kiều.

“.....”

Cô dõi theo bóng dáng của anh, nhưng trong lòng lại hơi căng thẳng..

Quay trở lại phòng, việc đầu tiên Tri Kiều làm là dựa vào cánh cửa gỗ thở hổn hển, sau đó lập tức mở va li của mình ra, lật tung cả trên dưới trong ngoài, nhưng rồi lại nổi quạu khi phát hiện ra ngay cả một bộ quần áo để hẹn hò cô cũng không mang!

Trời ạ!

Cô suy nghĩ, mình phải mặc gì đây? Không thể mặc cái áo khoác chống nước không hề nữ tính này đi được!

Sau chín phút đi qua đi lại, Tri Kiều dùng một phút quyết định thay chiếc áo sơ mi bằng vải lông màu trắng bằng chiếc áo bông dệt kim hở cổ màu thiên thanh, rồi quàng chiếc khăn kẻ ca rô màu cà phê vào —— nói gì thì nói, đây là bộ quần áo nữ tính nhất mà cô có.

Năm phút sau, khi cô xuất hiện ở đại sảnh tầng dưới, nhận ra Chu Diên đang ngồi trên sofa chờ cô. Anh cũng thay một bộ quần áo khác, nhưng làm cô không ngờ là, anh lại mặc quần bò và áo khoác chống nước.

“Áo len không thích hợp mặc khi trời mưa, chúng ta đi thôi.”

“Đi, đi đâu.....” Cánh tay Tri Kiều bị anh kéo đi khiến cô không nhận được hỏi.

“Đến em sẽ biết.”

Từ trên xe taxi xuống, cánh cổng khắc rồng vẽ phượng đứng lẳng lẳng trước tầm mắt, phía trước có treo một bức hoành lớn, bên trên viết bốn chữ to “Thiên hạ vi công*”. Đủ kiểu đèn neon chiếu vào, rất nhiều lúc Tri Kiều cảm thấy rất tức cười cái gọi là “Trung Quốc” trong phim Hollywood.

(*) Thiên hạ là của chung.

Các con phố trong phim rất giống với ở đây, có lẽ những đạo diễn này lười tìm hiểu căn cứ thế nào là Trung Quốc chân chính, cho nên cũng lười biếng bê tất cả các con phố người Hoa (China town) trên thế giới vào màn ảnh, coi như đó là Trung Quốc.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, phố người Hoa ở San Francisco cũng là phố người Hoa lớn nhất thế giới, từ thế kỷ mười chín khi bắt đầu phát triển mạnh mẽ săn kiếm vàng, vô số người Trung Quốc đã tới nơi này. Sau khi săn tìm vàng không còn trong thời hoàng kim nữa, bọn họ vẫn ở lại đây, San Francisco phiên âm sang tiếng Hán là “Tam Thiên Thị”, sau này có nhiều người Trung Quốc gọi nó là “Cự Kim Sơn” hơn, có lẽ vì muốn kỷ niệm một giấc mơ đẹp đã qua. Nhưng dù có thế nào, bọn họ vẫn cắm rễ nơi đây, mà “Phố người Hoa” tựa như đã trở thành nơi gắn với Tổ quốc họ nhất.

Có lẽ vì ngày mai chính là giao thừa theo lịch âm của người Trung Quốc, cho nên buổi tối ở phố người Hoa cũng tràn ngập không khí vui mừng. Đèn lồng đỏ thắm và các loại biểu ngữ tràn ngập cả con phố, đây chính là thời khắc vui vẻ, náo nhiệt nhất trong năm.

“Là em đang nhìn lầm hay sao vậy,” Tri Kiều mở to mắt nhìn hai con sư tử đá ở hai bên cổng, “Răng con sư tử này sao trắng thế, mỗi ngày nó đều đánh răng à?”

Chu Diễn bật cười ha ha: “Đó là một thói quen tốt, rất đáng khen.”

“.....”

“Anh có rất nhiều bạn học Hoa kiều sinh ra và lớn lên ở Mĩ,” Men theo con đường đi lên núi, Chu Diễn nói, “Họ nói cho anh biết, đối với bọn họ, ‘phố người Hoa’ là nơi còn giống bản địa hơn cả nơi gọi là Trung Quốc.”

“Bọn họ đều bị phim Hollywood đầu độc hết rồi sao.” Tri Kiều quàng chặt lại khăn quàng cổ, để gió không luồn vào cổ áo.

“Không hẳn vậy,” Chu Diễn nhẹ nhàng bật cười, “Vì nơi này thật sự rất muôn màu muôn vẻ, có thể gọi là tập trung tất cả những thứ đặc sắc nhất của Trung Quốc tại đây, mà phần lớn chúng ta đều gọi nơi này là phố, có một buổi tối đứng trên tầng cao nhất nhìn xuống, anh ngược lại còn có ảo giác, giống như đây là New York, là London, hoặc là Paris.”

“Cũng đúng.”

“Em biết không,” Chu Diễn đứng trên sườn núi, đứng nguyên tại chỗ xoay một vòng, “Anh chợt nhận ra rằng nơi này so với mười mấy năm trước...không thay đổi gì cả.”

“Làm sao có thể. Liên Xô giải thể, Hongkong được trả về, tháp đôi cũng không còn, ngay cả em từ một cô thiếu nữ hai mươi tuổi cũng trở thành ‘gái ế’ ba mươi tuổi, nơi này sao có thể không thay đổi?”

Chu Diễn dở khóc dở cười, nhưng vẫn kiên trì giải thích: “Sự thay đổi lúc nào cũng có, nhưng..... cảm giác quen thuộc này chưa bao giờ thay đổi.”

Hai người đi ngang qua rất nhiều nhà hàng Trung Quốc, bên trong vẫn là một biển người nghìn nghịt, không nói đến mùi vị món ăn trong nhà hàng như thế nào, nhưng nhìn từ bầu không khí náo nhiệt, quả thật rất giống nhà hàng tại quê nhà, cách trang trí của những nhà hàng này làm người ta có cảm giác mình đang đi vào đường hầm của thời gian.

“San Francisco thật ra rất nhỏ,” Chu Diễn nói, “Dọc theo con đường núi này có thể đi bộ đến một góc của thành phố này.”

“Tại sao anh đến đây —— ý em là, mười mấy năm trước, tại sao anh lại lái xe đến đây.” Tri Kiều nhìn sườn mặt của anh, cố gắng tưởng tượng ra khi anh còn là một cậu thiếu niên.

“Không biết,” Anh gượng cười, “Chỉ nghĩ là muốn chạy trốn cuộc sống ban đầu, ngôi trường quá lớn kia khiến anh không thở nổi.”

“Vậy anh tới nơi này muốn tìm cái gì?”

“Thuốc phiện, kích thích, cuộc sống mơ mơ màng màng,” Anh không hề e dè, “Quan trọng nhất là.....giải thoát.”

“..... Giải thoát?”

Chu Diễn trầm mặc một lát, rồi mở miệng nói: “Anh cũng đã từng là một trong những người..... muốn nhảy xuống từ Cầu Cổng Vàng.”

Bước chân Tri Kiều khựng lại, bị câu nói của anh sợ đến ngây người.

Anh quay đầu lại, mỉm cười: “Nhưng anh lại không có dũng khí.”

“.....”

“Khi anh bước xuống xe, đi tới lan can của Cầu Cổng Vàng, cúi đầu nhìn xuống biển ở dưới, chân đã mềm nhũn ra rồi,” Đường như anh đang kể câu chuyện của người khác, chứ không phải của chính mình, “Anh bắt đầu nôn mửa, phần còn lại của canh hào uống tối hôm trước cũng nôn ra hết, thật sự không còn dũng khí để đứng ở đây nữa, vì thế anh lái xe rời đi, không biết bản thân mình muốn tìm cái gì..... Chắc lúc đấy anh bị điên rồi, trong đầu luôn thoáng hiện lên những đoạn ngắn kia, làm linh hồn không thể an tĩnh lại được.”

Cô nhìn anh, không phải là thương hại, cũng không phải đồng tình, mà là một..... cảm giác đau lòng đến xé tim xé phổi khi nghe anh kể những gì mình đã trải qua.

“Sau đó anh lái xe đến đây, nghĩ rằng ở đây sẽ gặp được vài tên buôn hàng cấm, mua một ít thuốc có thể giúp bản thân quên đi đau khổ, làm mình mê mê. Cho dù không gặp được mấy gã buôn thuốc phiện, cũng có thể vào quán bar mua. Ít nhất có thể cho anh một đêm ‘an ổn’, ngày mai sẽ xảy ra cái gì, ai cần biết chứ, qua được đêm nay đã rồi nói sau.”

“Nhưng không may, vừa xuống xe thì anh gặp cướp, nhưng anh lại không hề chống cự, tro mắt nhìn bọn chúng lấy ví tiền của mình, ngay cả sức lực để đuổi theo cũng không có.”

“Vì vậy anh quyết định ‘Gậy ông đập lưng ông’?” Tri Kiều nhíu mày.

“Ừm.....” Anh trầm ngâm một lát, “Cái này là em châm chọc anh à?”

Tri Kiều ngẫm nghĩ, gật đầu: “Xem như thế đi.”

“Được rồi, anh nhận lỗi.” Chu Diễm gượng cười, “Dù lúc đó anh tìm ình rất nhiều lý do để vịn vào, ví dụ như mình còn trẻ tuổi, ví dụ như mình đang gặp phải cú sốc lớn nhất trong cuộc đời..... vân vân, nhưng, anh biết rằng tất cả đều không phải là lý do.”

Lúc này, cô nhìn anh, nhận ra trong mắt anh rất bình tĩnh.

“Thật sự anh đã phạm phải sai lầm không thể tha thứ, thậm chí có thể hủy hoại cả cuộc đời mình,” Anh nói, “Nhưng may mắn anh đã gặp bố em. Chú ấy không báo công an đến bắt anh, ngược lại còn giúp anh, giúp anh thoát khỏi ác mộng.”

“Em biết không, đã rất nhiều lần anh nghĩ, nếu ngày đó người anh chĩa súng vào không phải là bố em, mà là người khác, có lẽ anh đã sống trong lao ngục vài năm, rồi sau khi ra tù..... Cuộc sống sẽ cách anh ngày càng xa, cho đến khi bị xã hội hoàn toàn vứt bỏ.”

“Điều này không giống với anh,” Tri Kiều nhận ra bản thân mình đang mỉm cười, “Anh là người luôn...lạc quan. Tin rằng trên thế giới này không có vấn đề nào là không giải quyết được.”

“Đó là vì sau khi gặp bố em, anh mới thay đổi thành anh của hiện tại,” Khuôn mặt anh thoáng qua một tia sáng âm ảm, “Mười mấy năm trước Chu Diễm chỉ là thằng nhóc con ích kỉ, mù quáng, không biết trời cao đất dày là gì, thằng nhóc đó nghĩ rằng thế giới đối xử không công bằng với mình, nó phải chịu cú sốc lớn nhất chưa từng có, cảm thấy rằng cuộc đời mình không đáng như thế, nó không đáng phải chịu sự đau khổ này, nhưng không biết phải thay đổi hoàn cảnh thế nào.”

“Anh nói bố em như một vị..... cứu thế.”

“Theo ý nghĩa nào đó mà nói thì —— đúng vậy.”

“Nhưng ông ấy không cứu vãn được hôn nhân và gia đình của mình.”

Chu Diễm gãi trán, có phần bất an.

“A, em không có ý trách móc gì anh đâu,” Tri Kiều vội vàng xua tay, “Em biết, chuyện gia đình em hoàn toàn không liên quan gì đến anh.”

Anh yên lặng trong giây lát, rồi gượng cười, nói: “Thật ra, trong một khoảng thời gian rất dài, anh cảm thấy rằng..... anh đã đoạt mất người bố bên cạnh em.”

“?”

“Chú ấy đối xử với anh giống như đứa con trai vậy, nhưng ông ấy lại không thể đối xử với em như thế. Anh không biết..... thật ra trước khi tìm em, anh rất sợ em có thái độ thù địch đối với anh.”

“Có vài lần anh từng nói —— nói rằng em sẽ ghét anh, một ngày nào đó.”

Anh lại gãi trán, thở dài: “Vì anh luôn cảm thấy..... tất cả đều bởi vì anh, bởi vì lỗi lầm mà anh gây ra. Thậm chí nhìn nhận theo thực tế, thì anh chính là một kíp nổ, thế nên.....anh vẫn luôn áy náy với em.”

“Vậy thì,” Tri Kiều nhìn anh, gần từng chữ từng từ, “Em nói cho anh biết, em không hề ghét anh.”

Chu Diễm nhẹ nhàng cau mày, dường như không biết nên trả lời như thế nào.

“Dù nói thế nào, đó là sự lựa chọn của bố em, không liên quan gì đến anh,” Cô nhếch miệng, “Dù em không thể nói rằng, cứu vớt linh hồn của một thiếu niên so sánh với giữ gìn gia đình mình, bên nào quan trọng hơn. Nhưng khi bố em lựa chọn, thì đã là sự lựa chọn của ông ấy, anh không cần phải tự trách mình về điều đấy.”

Chu Diễm cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, có lẽ vì anh chưa bao giờ ngờ được cô sẽ nói ra những lời này, bởi vậy phút chốc trong lòng trăm mối ngổn ngang.

Cuối cùng, anh thở dài, nói: “Em thật sự..... Không hổ là con gái chú Thái.”

Tri Kiều cũng thở dài, sau đó bật cười.

“Em có biết tại sao chương trình này gọi là ‘Đoàn lữ hành đầy nắng’ không?” Chu Diễm nhìn cô không chớp mắt.

“?”

“Anh nghĩ rằng..... đây có lẽ cũng là một ước mong của chú Thái. Ông ấy đã nói trong một lần uống rượu, ông ấy rất muốn cùng em và mẹ em ngắm cầu vồng sau cơn mưa to.”

A..... Tri Kiều bật cười ha ha, nhưng trong mắt đã vương những giọt nước mắt, cô và bố, chưa bao giờ cùng nhau ngắm cầu vồng.....

“Anh nghĩ chắc chú ấy cũng cảm thấy áy náy, ông ấy hi vọng được một lần nghe em nói ‘Con cũng không ghét bố’, muốn nghe từ em chứ không phải là anh hay bất cứ người nào.” Dưới ánh đèn neon lập lờ, Chu Diễm dường như cũng đã ngẩn lệ.

Tri Kiều muốn nói, nhưng lời nói đến bên miệng, lại yên lặng.

Hai người tiếp tục đi lên phía trên, sau khi tới đỉnh sườn núi, Tri Kiều mới hiểu được câu nói “Nơi này đi tới một góc trong thành phố” của Chu Diễm. Bến tàu náo nhiệt, biển xanh lấp lánh, hàng nghìn ánh đèn được thắp sáng ngay dưới mắt bọn họ. Mỗi một thành phố cô đều lưu giữ lại ình một điều gì đó, Thượng Hải có sự công nhận với văn hóa Hải phái*, Hồng Kông có dân chủ và hòa hợp, Paris có tao nhã lãng mạn, New York có tinh thần tự do, London có cao quý và truyền thống, La Mã có sự tự do cá tính..... Mà nơi này, San Francisco, thứ cô muốn giữ lại, đó là sự nhiệt tình với cuộc sống — sự nhiệt tình vẫn không bị mọi người quên lãng khi săn tìm vàng không còn trong thời hoàng kim.

(*) Hải phái: Một chi phái của Kinh kịch, lấy phong cách biểu diễn của Thượng Hải làm tiêu biểu.

Chu Diễm đi trước dẫn đường, qua mấy khúc cua, hai người mới rời khỏi không khí náo nhiệt của phố người Hoa.

Tri Kiều phát hiện hai người vẫn luôn như vậy, một trước một sau, rất nhiều người không thích đi phía sau người khác, nhưng cô lại cảm thấy, như vậy cũng không có gì là không tốt. Ít nhất mỗi lần ngẩng đầu, cô luôn biết mình phải đi về phía nào.

Thế là đủ rồi.

37. Chương 37:

Ánh sáng từ đèn đường và cửa hàng ở hai bên đường đã khiến cả thành phố trở nên rực rỡ. Tri Kiều và Chu Diễm đi bộ trên đường khoảng hai mươi phút, sau đó Chu Diễm bỗng nhiên dừng lại, đứng trước lối vào của một ngõ nhỏ, hai tay anh đút vào túi, đứng im không nhúc nhích.

Tri Kiều đi đến, đứng bên cạnh anh.

Đã rất nhiều lần cô thử tưởng tượng ra, đó sẽ là một ngõ nhỏ như thế nào, và mỗi lần, xuất hiện trong đầu cô đều là những cảnh tượng u ám đáng sợ giống như trong phim kinh dị, nhưng hiện tại, trước mắt cô là một ngõ nhỏ sáng sủa, dù không sạch sẽ, cũng không gọn gàng cho lắm, nhưng đồng rác dọc theo bờ tường lại được sắp xếp rất ngăn nắp.

Cô hơi ngạc nhiên, nơi này hoàn toàn không giống như hiện trường tội phạm, nhiều nhất cũng chỉ gọi là một ngõ nhỏ ít người đi qua mà thôi. Trong những ngày tràn ngập không khí vui mừng náo nhiệt như thế này, nó thậm chí còn có phần ấm áp.

Chu Diễn bước chầm chậm vào con ngõ, thậm chí cô không nghe thấy cả tiếng hít thở của anh, anh giống như một bức tượng sáp vậy, đi vào mà không phát ra tiếng động nào.

Cô đi phía sau anh, giày thể thao giẫm xuống nền xi măng cao thấp gồ ghề vừa thấm đẫm nước mưa, cảm giác không được tự nhiên cho lắm.

“Chính là nơi này.....” Không biết qua bao lâu, Chu Diễn bình tĩnh nói, “Thật ra anh hoàn toàn không nhớ rõ rốt cuộc tối hôm đó như thế nào, khi đó anh điên rồi, không biết mình đang làm cái gì.”

Tri Kiều không nói gì, cô xoay người, dường như có thể nhìn thấy một thiếu niên đang trên bờ vực sụp đổ, từng hơi thở thoi thóp đứng bên cạnh thùng rác sát tường, vẻ mặt cậu ta hoảng hốt, hai gò má và hốc mắt trũng sâu xuống, nhưng ánh mắt lại cố chấp. Trên tay cậu ta có một khẩu súng, ngón tay run rẩy đặt trên cò súng, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bóp cò bỏ chạy. Nhìn qua cậu ta có vẻ đang sợ hãi, nhưng ngay cả chính bản thân cậu ta cũng không biết mình đang sợ hãi điều gì.

Mà bên kia, đứng bên cạnh cửa sắt dày và nặng sát tường, là một người đàn ông trung niên. Vẻ mặt ông nghiêm túc, dù bị người khác chĩa súng vào mình, nhưng không hề sợ hãi, trong mắt của ông cũng có sự cố chấp, có thể trên đời này không ai có thể hiểu được, nhưng ông ấy chính là người cố chấp như vậy.

Tri Kiều mất rất nhiều sức lực, mới bước đi được, đi về phía người đàn ông trung niên kia. Con ngõ nhỏ này giống như bị một pháp sư thần bí niệm chú xuống, tất cả đều yên lặng, chỉ có cô, như con thoi xuyên qua đường hầm thời gian.

Tri Kiều đi đến trước mặt người đàn ông đó, tỉ mỉ “ngắm nhìn” ông. Hồi còn trẻ nhất định ông cũng rất đẹp trai, chỉ là những bận rộn hàng năm tích tụ lại khiến trên khuôn mặt ông xuất hiện vẻ mệt mỏi, khóe mắt và trên trán của ông đều có những vết nhăn mờ mờ, chỉ khi cười hoặc cau mày mới lộ ra rõ ràng. Dù như vậy, khi ông nhìn chăm chú vào một người, một việc hay một cảnh tượng nào đó, ánh mắt sắc sảo, thâm thúy, cực kỳ có thần làm bất kỳ cười nào cũng phải rung động.

Bố, con không ghét bố. Tri Kiều gọi to trong lòng.

Bố có nghe thấy không?

Con không ghét bố!

Nước mắt bất giác chảy xuống từ hốc mắt, cô không khóc to lên, mà chỉ im lặng, nước mắt chầm chậm chảy xuống, như là nước mắt của nhiều năm qua tích tụ lại, tình yêu của cô dành cho bố vẫn luôn được cẩn thận chôn sâu trong đáy lòng, không phải là chết đi sống lại, nhưng sẽ vĩnh viễn không thể chia lìa.

Nếu thời gian thật sự quay trở lại, cô tin rằng đêm đó, trong giây phút đó, bố cô vẫn sẽ kiên quyết với lựa chọn của mình. Nhưng dù vậy, ông vẫn yêu cô, vẫn yêu mẹ cô, yêu gia đình này. Chỉ là đối với ông, cá và tay gấu, vĩnh viễn không thể có được cả hai. Đây là bố của cô, có một lòng tin vững vàng, có một nhân cách đáng kính, nhưng cũng có cả sự cô độc và cô đơn. Ông không phải là một người hoàn hảo, nhưng ông vẫn là bố của cô, là người đàn ông đã cho cô sinh mệnh này.

Cô không ghét bố. Cho dù phải chịu quá nhiều tổn thương, cô vẫn không thể ghét ông. Thậm chí cô càng ngày càng nhớ đến ông..... Một loạt tiếng bước chân hỗn loạn đưa cô ra khỏi đường hầm thời gian, cô quay đầu lại, mơ hồ nhìn thấy một thiếu niên da đen từ đầu con ngõ chạy về phía cô, vẻ mặt cậu ta hoảng hốt, ánh mắt dao động không ngừng, ngọn đèn màu da cam chiếu xuống tay cậu ta, trong tay là một con dao bấm lò xo sắc bén.

Tri Kiều không kịp lau khô nước mắt, cô hoảng sợ lui vài bước về phía sau, muốn gọi to tên Chu Diễn, nhưng âm thanh lại nghẹn ứ trong cổ họng, không thể thốt lên lời.

Sau lưng vang lên một tiếng bước chân khác, rất nhẹ, nhưng mặc dù không quay đầu lại, cô cũng biết đó là Chu Diễn. Anh dừng lại một lát, có lẽ đã nhận ra cô cách cậu thiếu niên đó chỉ vài mét, sau đó anh lao nhanh tới, dùng tiếng Anh nói to với cậu ta:

“Này! Đừng làm chuyện điên rồ! Tôi biết cậu không muốn làm như vậy!”

Thiếu niên bị tiếng hét của anh làm hoảng sợ, do dự vài giây, cậu ta xoay người chạy ra ngoài.

Cho đến khi bóng dáng cậu thiếu niên đó mất hút trong ngõ nhỏ, Tri Kiều mới cho phép bản thân mình tiếp tục hít thở.

Tim cô chưa bao giờ đập nhanh như vậy, cô cảm thấy mình có thể nhìn thấy rõ ràng tia sáng rét lạnh lóe ra từ con dao bấm lò xo dưới ngọn đèn đường, điều này nhắc nhở cô — ngay vừa rồi, khoảng cách của cô với thần chết cực kì gần.

Một lực rất mạnh đánh úp lại vào cô, giây tiếp theo, cô nhận ra bản thân đang trong một cái ôm vững chãi, đó là cái ôm của Chu Diễm. Ngực anh dính chặt vào lưng cô, xúc cảm này có thể nói là nóng bỏng, anh thở gấp gáp, lồng ngực phập phồng, giống như người vừa mới trải qua kiếp nạn là anh, chứ không phải là cô.

Cánh tay của anh siết rất chặt, làm cô gần như không thở nổi, hai má anh dán chặt vào má cô, cọ những cọng râu lún phún lên thái dương cô, cô chưa bao giờ thấy một Chu Diễm mất kiểm chế thể này cả — điều này làm cho cô lúng túng không biết phải làm sao.

“Đau.....” Bị anh ôm chặt như vậy, im lặng một lúc lâu, Tri Kiều cuối cùng cũng không nhịn được mở miệng, “Anh sắp bẻ gãy xương em rồi.”

Nhưng Chu Diễm không hề có ý định buông cô ra.

Khi cô còn định nói tiếp, anh bỗng nhiên buông cô ra, kéo cánh tay cô xoay nửa vòng, sau đó, anh cúi đầu, hôn lên bờ môi cô.

Chắc chắn đây không phải là lần đầu tiên anh hôn một cô gái — dùng ngón chân cũng biết điều đó là không thể — bởi vì đầu lưỡi anh không hề kiêng dè nạy rằng cô ra, hút đi mỗi tấc không khí ở trong khoang miệng cô. Anh dịu dàng, nhưng cũng rất mạnh mẽ, giống như một quý ông dứt cương ngựa, cướp đi lý trí và bình tĩnh còn sót lại của cô.

Bờ môi của anh mềm mại mà ấm áp, so với ở dưới, hai tay đang cố định lưng và gáy cô càng ngày càng mạnh mẽ và ngoan cố.

Không biết đã qua bao lâu, anh buông môi của cô ra, cách chớp mũi cô mấy centimet lẳng lặng nhìn cô.

“Anh đang..... làm gì?” Tri Kiều ngạc nhiên phát hiện, mình lại có thể nói ra một câu hoàn chỉnh.

“Hôn em.” Anh bình tĩnh trả lời.

Nói xong, anh không cho cô cơ hội hỏi tiếp, một lần nữa hôn lên môi cô.

Tri Kiều cuối cùng cũng hiểu ra, Chu Diễm là một người thế này: Nếu không được đáp lại, anh tuyệt đối sẽ không có ý định từ bỏ.

Mặt đất vẫn chưa khô, bởi vậy từ xa nhìn lại, có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của các ngọn đèn. Đây là một thành phố mà ở đâu cũng có các con dốc lên và xuống, mà con người ở đây đã quá quen với điều này.

Hai tay Tri Kiều dút túi, cúi đầu đi phía sau Chu Diễm. Giờ phút này, tâm trạng của cô rất phức tạp, cô nhớ tới một câu mình đã từng đọc trong một quyển sách nào đó:

Tình yêu là một vấn đề rất phức tạp. Tuy nhiên, nó không phức tạp giống như trong tưởng tượng của mọi người..... câu này đúng là thùng rỗng kêu to. Tác giả cuối cùng muốn nói điều gì đây?

Đầu của cô bỗng nhiên đập vào một “bức tường” ấm áp, cô ngẩng đầu lên, phát hiện ra Chu Diễm đang nhìn mình.

“Đến khách sạn rồi.” Anh nói, khuôn mặt bình tĩnh không hề gợn sóng.

“À.” Cô cũng cố gắng giả bộ điềm tĩnh trả lời.

Anh bắt gác cau mày, rồi lại nhìn cô đầy thâm thúy, sau đó xoay người đi vào bên trong.

Cô dõi theo bóng dáng của anh, trong lòng có một cảm giác rất kỳ lạ, như là bắt đầu từ giây phút này, anh không còn là Chu Diễm của ban đầu, cô cũng không còn là Thái Tri Kiều của ban đầu.

Cô không biết phía trước đang chờ đợi mình điều gì, cô chỉ cảm thấy trong lòng mình rất băn khoăn, cô biết rõ mình toàn tâm toàn ý yêu anh, nhưng cũng biết tình yêu là một con dao hai lưỡi, yêu càng sâu đậm, đau khổ càng sâu sắc.

Mẹ đã từng nhắc nhở cô rằng, đừng yêu người đàn ông giống như bố cô, nhưng sự thật thì, cô vẫn không thể kìm lòng được yêu người đó. Nhưng sau khi yêu thì sao?

Tình yêu không chỉ có yêu sâu đậm và chiếm giữ, nếu một cô gái cảm thấy yêu một chàng trai, mà trong lòng cô gái đó chỉ có hai cảm xúc này, vậy thì đó không phải là tình yêu chân chính, chỉ là ham muốn cá nhân mà thôi. Tình yêu chân chính ngoài tình cảm mãnh liệt trong lòng, còn có sự nhẫn nại, quyết tâm, khoan dung và trách nhiệm.

Dù vậy, ngoài tình yêu ra, còn có rất nhiều thứ khác ràng buộc con người. Có lẽ nhiều lúc, ở sâu trong nội tâm chúng ta sẽ cảm thấy bị trói buộc và gò bó, sẽ khao khát tự do. Thế nhưng cuối cùng, chúng ta đều không đi tìm “tự do” này, tại sao? Bởi vì “tự do” như một thứ không thể thiếu với một người, nhưng “ràng buộc” cũng là một phần rất quan trọng trong cuộc đời.

Cho nên cô bỗng nhiên do dự, một người đàn ông giống như Chu Diễm, rốt cuộc thì điều gì có thể trói buộc được anh?

Buổi tối nằm trên giường trong khách sạn, Tri Kiều trần trọc. Vì con ngõ nhỏ đó, vì khoảng cách của cô với cái chết, cũng vì..... nụ hôn đó của Chu Diễm.

Cô ngạc nhiên nhận ra, có một số việc, chúng ta vẫn luôn mong chờ nó xảy ra, nhưng khi nó xảy ra thật, ngược lại chúng ta còn do dự.

Cô rất khó để nói rõ rốt cuộc bản thân mình đang do dự điều gì, cô nghĩ, có lẽ thật ra cô vẫn chưa chuẩn bị tốt để đón nhận cách sống mới này.

Cô cần thời gian.

Buổi sáng ngày hôm sau, bên ngoài cửa sổ vẫn không có ánh mặt trời. Khi Tri Kiều bước vào nhà hàng, phát hiện mọi người vẫn ngồi tụ tập nói chuyện trên trời dưới đất với nhau như hôm qua, Chu Diễm cũng gia nhập trong đó, nhìn qua có vẻ tâm tình anh rất tốt, bởi vì khi nói chuyện thỉnh thoảng anh còn bật cười, làm Tri Kiều bất giác cũng mỉm cười theo.

“Này,” Tạ Dịch Quả thấy cô tới, tiện tay kéo cái ghế bên cạnh mình, “Lại đây ngồi đi.”

Tri Kiều âm thầm liếc nhìn Chu Diễm, anh thoảng nhếch miệng, cũng không có gì khác thường, vì thế cô thoải mái đi tới, ngồi xuống.

Cánh tay Tạ Dịch Quả rất tự nhiên đặt sau chiếc ghế của cô, sau đó bắt đầu nói về tình cảnh của mình khi còn ở Ai Cập.

“Mọi người hoàn toàn không thể tưởng tượng ra con sâu đó to bao nhiêu đâu, sau khi hươu qua lửa thì toàn thân đều đen sẫm, râu ở trên đầu xoắn vào, chỉ có hai cái chân duỗi ra thẳng tắp.....”

Tri Kiều bất đắc dĩ quay đầu ra chỗ khác trợn mắt, hận không thể đóng gói mang về phòng tất cả bữa sáng mà nhân viên phục vụ vừa đưa lên.

Lão Hạ cười ha ha nói: “Cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao cậu không có bạn gái.”

Tạ Dịch Quả nhún vai: “Tôi nghĩ vì có rất ít cô gái có thể hiểu được tôi.”

“Nếu anh còn nói mấy thứ ruột lòng, sâu bọ gì đó trước mặt người đang ăn, thì không cô gái nào có thể hiểu được anh đâu.” Tri Kiều không nhịn được nói.

“À,” Anh ta trợn mắt, “Tôi tưởng phụ nữ đều thích nghe những chuyện kỳ lạ này chứ.”

“Đúng là phụ nữ rất thích nghe những chuyện kỳ lạ,” Tri Kiều gật đầu, “Nhưng không phải mấy chuyện kỳ lạ ghê tởm buồn nôn.”

“.....” Tạ Dịch Quả nhú mày, xem ra thế giới này cuối cùng cũng có chuyện anh ta không thể hiểu nổi.

“Điểm này cậu nên học Chu Diễm.” Lão Hạ giống như ông anh già võ mạnh vai Tạ Dịch Quả.

Tạ Dịch Quả nhìn về phía Chu Diễm, ánh mắt có phần phức tạp.

Chu Diễm lại lắc đầu, nhìn Tri Kiều nói: “Đừng hỏi anh, thực tế anh cảm thấy...anh còn không hiểu phụ nữ lắm đâu.”

Tri Kiều bị sự thất vọng lóe trong đôi mắt anh đánh trúng, lúng túng không biết phải làm sao, nhưng vẫn ra vẻ điềm tĩnh cúi đầu bắt đầu ăn bữa sáng.

“Ừm.....” Tạ Dịch Quả ngẫm nghĩ, quay đầu nói nhỏ vào tai Tri Kiều, “Vậy thì, thật ra liên quan đến phụ nữ, đàn ông đều không hiểu rõ hết, cho nên cứ hỏi thẳng bản thân phụ nữ là được ha?”

Tri Kiều bắt giác ngẩng đầu, gật gật.

Lúc này, không biết ai “không cẩn thận” đá mạnh vào chân bàn, bình sữa trước mặt Tạ Dịch Quả đổ xuống, sữa bò màu trắng ngà hắt lên áo sơ mi và quần tây được cắt may tinh xảo, nhìn anh ta cực kỳ nhếch nhác.

Những người khác giật mình kêu một tiếng, vội vàng lấy khăn ăn cho anh ta. Chỉ có Tri Kiều ngạc nhiên nhìn Chu Diễm ngồi ở đầu kia bàn tròn với nụ cười như có như không, cô không biết nên nói gì.

Kế hoạch quay phim vào hôm giao thừa vẫn tiến hành như cũ, bọn họ đi khắp phố lớn ngõ nhỏ của San Francisco, mỗi hình ảnh bố cô lưu giữ trong cuốn băng đều giống như bức họa khảm sâu trong tâm trí Tri Kiều, dần dần, cô dường như đã hiểu ra bản thân mình muốn gì, cô bắt đầu có khát vọng muốn được sáng tạo, muốn mang tất cả thế giới trong lòng ra giải bày. Có lẽ vẫn chưa hoàn hảo, có lẽ vẫn phải thay đổi, nhưng cô biết rõ, bản thân mình muốn làm như vậy, không phải vì bố cô, mà vì chính cô.

Khi Chu Diễm xuất hiện trước ống kính máy quay, vẫn luôn làm trái tim cô không ngừng rung động, nhưng cô chỉ dám trốn sau ống kính lên nhìn anh, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt đang suy tư điều gì đó.

“Anh ta là người.....rất đặc biệt.” Giữa trưa, mọi người đều tới cửa hàng Fastfood ven đường mua sandwich, chỉ có một mình Tri Kiều ngồi lại xem những thước phim vừa mới quay được, Tạ Dịch Quả không biết từ đâu chui ra.

“?”

“Tôi nói là, Chu Diễm.”

Tri Kiều nhếch miệng, từ chối cho ý kiến.

Hai tay Tạ Dịch Quả khoanh trước ngực, ngồi xuống cái ghế bên cạnh cô, anh ta bắt chéo chân, ngẩng đầu thưởng thức thành phố San Francisco ẩn hiện trong làn sương mù.

“Lần đầu tiên nhìn thấy hai người, tôi đã biết hai người sẽ là đối thủ lớn nhất của trận đấu này.”

“Đối thủ thật sự của anh là Chu Diễm, tôi cùng lắm là trợ thủ của anh ấy thôi.”

Tạ Dịch Quả nhìn cô, mỉm cười: “Em thật sự nghĩ như vậy?”

Tri Kiều gật đầu: “Chẳng lẽ không đúng sao?”

Khuôn mặt Tạ Dịch Quả mang nét cười, anh ta không trả lời câu hỏi này, mà nói với cô: “Em có một loại quyết tâm càng gặp áp lực thì càng mạnh mẽ hơn — đó là quyết tâm chiến thắng.”

“.....”

“Nhiều lúc, chúng ta có thể hoàn thành một việc hay không, không chỉ xem chúng ta có năng lực thực hiện hay không, mà còn phải xem chúng ta có quyết tâm không chùn bước nữa. Một người nếu muốn thành công, thì nội tâm người đó phải mạnh mẽ hơn bề ngoài.”

Tri Kiều không xác định được Tạ Dịch Quả đang khen cô hay ngược lại, nhưng cô nghĩ, anh ta nói những lời này, chắc cũng không có ác ý gì với mình.

“Vậy nội tâm của tôi mạnh mẽ hơn bề ngoài sao?” Cô hỏi.

“Ừm.....” Tạ Dịch Quả suy nghĩ với vẻ mặt “nghiêm túc”: “Xem như vậy đi. Nhưng bình thường em làm việc vẫn còn do dự, giống như không chắc chắn lắm liệu mình có làm tốt việc này hay không.”

“..... Có lẽ vì tôi vẫn chưa đủ kinh nghiệm.”

Mỗi lần Tạ Dịch Quả cười đều mang theo sự đáng yêu rất ít thấy ở đàn ông — dù những việc được thốt ra từ miệng anh ta thường chẳng đáng yêu chút nào — nhưng anh ta rất thân thiện: “Không có ai vừa mới sinh ra đã có kinh nghiệm ngay, giống như bố mẹ chúng ta vậy, trước khi sinh đứa con đầu tiên, cũng không chắc chắn liệu mình có thể gánh vác được hay không, nhưng khi đứa bé đang thật sự khóc trong vòng tay họ, họ đã biết mình phải gánh vác được tất cả.”

“..... Cho nên, anh muốn nói điều gì?” Tri Kiều cau mày.

“Tôi muốn nói, nếu có chuyện phù hợp với nguyên tắc làm người của em, mà khi đó em rất muốn làm chuyện ấy — thì hãy làm đi!”

Cô nhìn người đàn ông trước mắt, kỳ thật ra anh ta là người còn khó nắm bắt hơn cả Chu Diễm, nhưng anh ta lại sống rất tự do tự tại, mặc dù rất thẳng thắn khi biểu đạt nội tâm đáng ghét, nhưng cũng tự nhiên tự đắc.

Cô không khỏi cười khổ, có lẽ mỗi người đều có một cách sống cho riêng mình, đừng chỉ oán trách cuộc sống của mình không tốt, oán trách ràng buộc của thế giới này quá nhiều, khi trở thành một nhân vật nào đó, thì phải cố gắng, an tâm dốc lòng tiếp tục “sắm vai” đó, giống như Tạ Dịch Quả, làm một “kẻ ác” dù nhiều lúc bị người khác ghét bỏ, nhưng anh ta biết rõ bản thân mình đang làm gì. Đừng kỳ vọng mình là Batman hay là một hiệp sĩ giấu mặt, trong cuộc đời có thể thử nghiệm nhiều nhân vật khác nhau, nhưng nguyên tắc, tốt nhất chỉ có một nhân vật — vì nguyên tắc này, chúng ta có thể phải trả giá rất nhiều.

“Nói cho tôi biết,” Tạ Dịch Quả nói, “Nguyên tắc của em là gì?”

Tri Kiều suy nghĩ: “Làm người tốt, có thể khiến người tôi yêu và người yêu tôi đều cảm thấy vui vẻ.”

“Oh wow,” Anh ta huýt gió, “Một nguyên tắc cực kỳ vĩ đại. Nguyên tắc của tôi so với của em đơn giản chỉ là thứ bỏ đi.”

“Nhưng trong trận đấu tôi vẫn thua anh.”

Về mặt Tạ Dịch Quả chẳng những không có bất cứ áy náy nào, ngược lại còn thoải mái cười to ha ha: “Có lẽ vì em chưa đủ kinh nghiệm.”

“.....”

Cười đủ rồi, anh ta ngừng lại nhìn cô, dùng ánh mắt chân thành rất hiếm thấy nói với cô: “Thật ra, tôi không cho rằng em đã thua. Hoàn toàn ngược lại, tôi nghĩ, người thắng là em.”

Tri Kiều ngơ ngác nhìn anh ta, suy nghĩ về câu nói vừa rồi, như đã bắt đầu hiểu được một phần, ánh mắt chân thành đó của anh ta rốt cuộc là đến từ đâu.

Trong không trung lại tí tách những giọt mưa rơi, Tri Kiều vội vàng đứng dậy trùm vải bạt lên máy móc. Xa xa, Chu Diễm cầm một túi giấy đầy đồ ăn đi về phía cô.

Lần này, trên tay anh không có chiếc ô lớn màu đỏ, nhưng vẫn để lại ấn tượng sâu sắc cho cô. Bởi vì khoảnh khắc cô nhìn về chỗ anh, cũng là lúc anh nhìn về phía cô, tầm mắt hai người xuyên qua những bóng dáng bận rộn, đan vào với nhau tại cùng một chỗ.

Chỉ là, so với cơn mưa to giữa trưa mấy năm trước, trong giờ phút này, trong ánh mắt anh nhiều hơn một thứ.

Cô bỗng nhiên sáng tỏ, đó chính là.....ràng buộc.

Một tình cảm anh mới bộc lộ ra.

Cô thở dài một hơi dưới đáy lòng, khóe miệng cong lên thành nụ cười khổ, nhưng nụ cười khổ này không dành cho anh, mà dành cho chính cô — dành cho cô gái đã trưởng thành vì anh.

Cô nhẹ nhàng bước đi về phía anh, lúc đầu bước chân chậm chậm, ngập ngừng, sau đó, cô bắt đầu bước nhanh hơn, cuối cùng, cô chạy nhanh về phía anh..... Cô ôm cổ anh, không để ý tới vẻ mặt kinh ngạc của anh, mạnh mẽ hôn lên môi anh.

Một nụ hôn nhìn có vẻ rất dữ dội nhưng không hề có quá trình hay kinh nghiệm nào cả, nhưng Tri Kiều nghĩ, đây là nụ hôn hoàn mỹ nhất mà cô có thể cho anh.

Một thứ gì đó đập vào chân cô, cô đau tới mức buông anh ra, phát hiện hóa ra là túi giấy trong tay anh rơi xuống. Chu Diển vẫn chưa hoàn hồn lại nhìn cô, nói: “Em...em đang làm gì”

Tri Kiều nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh, không khỏi bật cười: “Em đang hôn anh đó.”

“.....”

Bầu không khí của thành phố vẫn dày đặc sương mù, khiến mọi người không nhìn thấy rõ tất cả xung quanh.

Tri Kiều mỉm cười nghĩ, mặc kệ phía trước đang chờ đợi cô những việc gì, nhưng, cô biết rất rõ, bản thân mình đang mong đợi điều gì.

Thế là đủ rồi.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doan-lu-hanh-day-nang>